

Giới thiệu Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Điện

Thể loại: Ngôn tình, Mau xuyên, 1&1, Nữ chính nuôi nam chính từ nhỏ, HE.

Editor: Phong lưu công tử

Design by @shynnpham123_ @sell_team

Hào quang nhân vật chính là nhờ những nhân vật phản diện tạo thành, cống hiến nhiều nhất chính là đại BOS phản diện. Hệ thống của Ninh Tĩnh tên là "Nuôi dưỡng nhân vật phản diện".

Nhiệm vụ của cô rất đơn giản, trước khi các đại BOSS trưởng thành, hô mưa gọi gió, âm hiểm biến thái, cô cần phải ở thời gian đó nuôi dưỡng nhân vật phản diện. Sau tám năm, cô sẽ lập tức bị cưỡng chế thoát khỏi thế giới đó, tiến vào nhiệm vụ tiếp theo.

Sau khi rất cần trọng hoàn thành xong mấy nhiệm vụ, Ninh Tĩnh liền đau thương phát hiện ra, rõ ràng mấy cục bánh bao nhỏ cô nuôi đều vô cùng ngây thơ, ngoan ngoãn đáng yêu, tại sao sau khi thành niên lại hắc hoá hơn cả bánh mè đen vậy, đã vậy ánh mắt nhìn cô còn có vẻ rất không thích hợp? Σ(° △ °|||)⋂

Ninh Tĩnh: Hệ thống, ta hơi băn khoăn, lời kéo thù hận như vật thật sự không có vấn đề gì chứ?

Hệ thống:..... [giả chết - ing]

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Xin chú ý: Từ chương 1 -7 là do bạn Aides Kioku edit, mình chỉ re-up lại. Mình edit từ chương 8 trở đi ☐

Chương 1: Mở đầu

Ánh sao xán lạn biến mất nơi chân trời, những tia nắng vàng rực rỡ rớt theo nhau mà vàng khắp khu đô thị phồn hoa, từng tầng mây nhuộm đắm ánh hoàng kim như đông đầy nước, đáng yêu, lười biếng lơ lửng ở chân trời.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa sổ hazy còn chưa kéo, rơi trên sàn gỗ trong phòng khách. Đây là một căn hộ được trang trí giản lược, cách bài trí cùng đồ vật nơi nơi biểu lộ cách thưởng thức của chủ nhân. Không gian ngoài tầm trong ánh mặt trời rơi qua cửa sổ phòng khách, với ghế sofa pha cùng giả sách vẽ bằng nhac, chiếc đèn sàn ưu nhã uốn lưng. Lại đi vào trong, từ phòng khách đã chuyển thành phòng tập thể hình, có bảy một chiếc máy chạy bộ đen tuyền, đệm yoga cuộn lại đặt ở góc tường, cây cảnh cao vút tỏa ngát thơm.

Căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, lớp bụi mỏng trên phiến lá xanh tựa hồ như giải thích - - dường như chủ nhân căn phòng này đã lâu không về đây.

Tiếp tục tiến vào trong, là căn phòng tốt nhất của căn hộ. Vừa bước vào cửa, sức sống bỗng dấy đặc hơn--- trên sàn gỗ, xác tay, giấy bỏ, đồ trang điểm hỗn độn rơi vương vãi, trên bàn trang điểm có chén trà hạnh nhân đã lạnh ngắt, hai chiếc va ly còn chưa mở bị tùy tiện đẩy nhét vào tủ quần áo. Một bóng người rúc trong ổ chăn ấm áp, hô hấp đều đều, say giấc nồng.

Trên đầu giường, một chiếc điện thoại đang tít tít rung lên.

Trên màn hình điện thoại hiển thị hơn 20 cuộc gọi nhờ. Vì đội người bắt máy quá lâu, nhạc chuông vốn là tiếng piano nay nghe như ọc dai dẳng, tựa hồ khắc họa phần nào tâm tình điển tiết của đầu dây bên kia.

Thật lâu sau, chủ nhân căn phòng cuối cùng cũng bị đánh thức, cánh tay lười biếng từ trong chăn vươn ra, quơ quơ trong không trung một lát mới xác định rõ phương hướng của đầu giường.

Ninh Tĩnh mơ mơ màng màng mở được di động, bấm nút trả lời, không thêm mở mắt nhìn đã đưa điện thoại đến gần tai, lầm bầm "A lô?"

Vừa bắt máy, chất giọng hùng hậu của người đại diện đã nổ vang bên tai. Ninh Tĩnh giật mình một cái, vội vàng dời điện thoại ra xa một chút mới cảm giác màng nhĩ mình được cứu về.

"Ninh Tĩnh! Rốt cuộc cô nghĩ cái gì thế hả, vừa mới về nước chưa đến một ngày, sao đã làm ra cái chuyện như thiêu thân mức này? Cô phải nhớ kỹ đây là trong nước, toàn bộ paparazi ở Bắc Kinh đều nhìn chăm chăm cô, rốt cuộc khi nào cô mới đề tôi bớt lo đây?!"

Con buồn ngủ của Ninh Tĩnh lập tức mất sạch, lắc lắc cái đầu ong ong sau cơn say rượu, âm thanh khàn khàn: "Sao thế?"

"Cô còn hỏi tôi?!" Người đại diện dừng một chút: "Cô tự mở máy tính ra xem chút đi!"

Ninh Tĩnh sờ sờ bụng, ôm bụng đói lỏm cồm cồm xuống giường. Dừng bả vai kẹp di động, trước đi rửa mặt, rồi thuận tay mở máy tính ra. Màn hình vừa sáng, bao nhiêu tin nóng lập tức tràn ra.

Tiêu đề sáng rõ chuyển động trước mắt cô---

"Phiên bản nữ của Trần Thế Mỹ*--- nữ minh tinh ăn khách hiện nay chân đạp hai thuyền, tin đồn vung tay bao trai ở quán bar!"

Ninh Tĩnh: "..."

(*) Trần Thế Mỹ: một nhân vật kinh điển, biểu tượng cho những kẻ bội tình, chạy theo vinh hoa phú quý.

"Đinh" một tiếng, thời gian nấu đã xong. Ninh Tĩnh mở nắp nồi, khói bốc lên mù mịt. Dùng vải ướt bưng chén sứ đến bàn ăn, hành tươi xắt nhỏ, thịt bò tron mềm, từng sợi mì dai giòn, mùi thơm tỏa bốn phía.

Cô xi xụp cầm củi ăn, không tập trung nghe người đại diện "giảng đạo", thuận tay mở website. Quả nhiên, cô vừa mới lướt xuống khu bình luận liền lập tức thất thũ---

"Phụ nữ giới giải trí, quả nhiên không phải hư danh nói chơi, trần ái sinh mệnh, bảo nam thần nhà các bạn rời xa Ninh Tĩnh chút." (*)

(*) Câu này mình vẫn chưa biết nên edit ra sao, nguyên văn là "Vòng giải trí nữ ngàn người chém, đi lại máy phát điện cái gì" 娱乐圈女千人斩,行走的发电机什么的. Nếu bạn nào biết, xin nhắn giúp mình ở wattpad Aides Kioku! Cảm ơn ^^.

"Lại hai, hai tay hai nam thần cùng nhau nốc rượu mạnh, náo nhiệt nhất trong cả đám, tốt nhất nên đến bệnh viện chữa trị rồi ngồi bó gối một mình trong nhà tù."

"Đừng có chụp chụp phản lên đầu Ninh Tĩnh chứ. Trong clip Tô Ngự và Lý Phóng đánh nhau, căn bản chị ấy còn chẳng xuất hiện. Bể Ninh Tĩnh nhà ta đi, chúng ta không hện."

"Hay lắm, ủng hộ chị Tĩnh."

"Có vài bình luận quá trốn nhi, không hiểu cái gì mà đã phun loạn người. Đừng bôi đen chủ nhà nữa, được không? Tôi theo dõi chủ nhà nhiều năm như vậy, chắc chắn hiểu rõ tính tình của chị ấy hơn các bạn nhiều. Cho dù tất cả mọi người không hiểu chị, tôi sẽ vẫn đứng sau chị, ủng hộ chị, không cần đề ý lời đồn nhảm, cố gắng lên, chị là tuyệt nhất, fightingg."

"Lầu trên à, chế đi nhằm địa bàn rồi ahahaha."

...

Người đại diện ở đầu dây bên kia vẫn lải nhải: "Sáng sớm hôm nay điện thoại tôi tí thì vỡ! Xin cô đẩy chị Tịnh của tôi ới, bộ phim mới vẫn đang trong thời gian kiểm duyệt, trong khoảng thời gian này an phận thủ thường chút, đừng tác quái nữa, lời đồn xấu về cô bây giờ bay đầy trời rồi! Cô nhớ lại xem, tối ngày hôm qua đến cùng đã xảy ra chuyện gì, để tôi có muốn mời thủy quân* cho cô thì cũng phải có bài có bản chứ."

(*) thủy quân: là những tài khoản ảo, được thuê để phục vụ các mục đích như hack like, hack comment, v.v...

Ninh Tịnh gửi gái má, gấp một cái.

Tối ngày hôm qua ấy à---

Zero là một quán bar tư nhân, khách khứa đông đúc. Trang hoàng ưu nhã, ánh đèn mờ ảo nhu hòa, khúc đàn dương cầm nhẹ nhàng phiêu lãng. Màn che ngăn cách từng gian phòng hình bầu dục, vừa bảo vệ quan khách, lại không đến nỗi bịt kín như bưng.

Bởi vì nơi này hạn chế hội viên, paparazi không thể vào, nên mình tỉnh trong giới rất thích ghé chơi nơi đây. Vào mỗi đêm, thế nào ở đây cũng bắt gặp một hai vị mình tỉnh.

Chi là, như tối hôm đấy vậy, cùng trong một căn phòng riêng, đồng thời xuất hiện ba mình tỉnh đang song song ngồi ăn, việc này cũng khá hiếm thấy.

Tô Ngự hừ lạnh một tiếng: "Ngài Lý, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Nghe nói gần đây anh phát hành album mới, quả là xuân phong đắc ý. Sao lại rảnh tới mức đến dự tiệc đón gió tây tràn của chị Tịnh?"

Lý Phóng chau mày: "Chuyện của chị Tịnh cũng là chuyện của tôi, tôi dĩ nhiên phải đến. Ngược lại nghe nói cậu Tô gần đây có bộ phim bom tấn mới đóng máy, không bận bịu tuyên truyền sao?"

Tô Ngự: "Chị Tịnh vĩnh viễn là người đứng đầu trong lòng tôi, không giống như kẻ nào đó, gần đây một mực ân ân ái ái với em gái ngọc nữ nào đó, ngày ngày thả thính* trên blog."

(*) Nguyên văn là "rải cầu lương".

Lý Phóng: "Đấy chẳng qua là do công việc mà thôi. Tôi sẽ không lẫn lộn giữa phim ảnh và đời thực. Không giống ai đó, đêm hôm khuya khoắt cùng nữ diễn viên bàn chuyện kịch bản, lăng mạn cũng chỉ đến thế mà thôi."

Tô Ngự hừ mũi ra tiếng: "Hừ."

Lý Phóng khoe miệng nhếch lên, khinh miệt nói: "A."

Ninh Tịnh bị này hai người này kẹp trên ghế sofa, không thể động đậy, về mặt cứng nhắc không yếu nổi.

Vì sai lệch múi giờ ở nước, cô liên tục kỷ hứng thú bao cả quán bar này mở tiệc đón gió tây tràn, mỗi một đồng bạn bè trong giới đến, có người đứng sau màn ảnh, cũng có tiểu mình tỉnh trên màn ảnh. Trong này đều là người quen, ngay cả mấy nữ diễn viên ngày thường giả trang thanh thuần cũng đều bỏ mặt nạ, hào phóng ôm mấy cậu trai tiếp rượu ở quán, nốc rượu đến sáng khoái cả người.

Mà cái thứ phá hoại nhất trên thế gian này, không gì bằng việc đang hưởng thụ trong cảnh đẹp, tự dưng ở quán bar lại nhẩy ra mấy con kỳ đà cán mũi.

(*) Nguyên văn là "Trình Giảo Kim".

Càng phá hoại hơn là, cái con kỳ đà cán mũi số 1 còn chưa ngồi ấm chỗ thì con kỳ đà số 2 đã tiến vào.

Chẳng ai mời chúng cá, cả hai thằng nhóc này đều không mời mà tới. Khoảnh khắc bọn họ thản nhiên đặt mông ngồi xuống, vốn âm thanh đang huyền ảo bỗng ngừng lại nửa giây một cách quý dị.

Bạn bè trong giới nhìn thấy tình thế không ổn nên kiểm soát toàn bộ chuẩn sạch. Còn dư lại hai tên ôn thần này một trái một phải, kẹp cứng lấy chỗ ngồi của Ninh Tịnh.

Mấy cậu trai tiếp rượu âm thầm ức tị bị đuổi ra xa đang đối mặt nhìn nhau—— hai con kỳ đà cán mũi mới nhẩy vào này, vậy mà lại là hai nam thần showbiz hiện giờ! Cả hai đều cùng hai mươi tuổi, Tô Ngự bên trái - đóng nhiều bộ phim truyền hình bom tấn, là Đệ nhất "Chồng yêu" trong lòng mọi thiếu nữ; Lý Phóng bên phải, chính là ca sĩ nổi tiếng với giọng ca tuyệt vời, ca khúc nào vừa ra lập tức all-kill đứng đầu bảng xếp hạng.

Người quan tâm giới showbiz, ai lại không biết bọn họ?

Không ngờ quan hệ giữa họ và Ninh Tịnh lại là loại quan hệ này. Chênh nhau sáu tuổi, nữ cường nam yếu, quan hệ tam giác—— ừ chao, thật là bùng nổ!

Dù sao, Ninh Tịnh da trắng mặt đẹp, ngực lớn chân dài, trẻ tuổi tiền nhiều, lại đương lúc là nữ mình tỉnh hot nhất. Báu vật như thế, dính phải cục nợ phong lưu của hai nam thần thật ra cũng chẳng kỳ quái.

Tình địch gặp nhau do cơn mắt. Anh ném độc được, tôi bỏ nhất đao, ánh mắt như phi tiêu vù vù phòng tôi đối phương chào hỏi, vậy mà trên mặt vẫn duy trì nụ cười mím tiêu chuẩn—— người trong giới giải trí quả thật có bản lĩnh trong phương diện này.

Thần thương khẩu chiến cả đêm bất phân thắng bại, cuối cùng cũng có người mất kiên nhẫn. Tô Ngự hung hăng lườm Lý Phóng một cái, chuyển hướng nhìn Ninh Tịnh, hỏn hển nói nói: "Chị Tịnh, tại sao dạo này chị lại lãnh đạm như thế với tôi, có phải tôi đã làm sai chuyện gì không? Hay là, lại có tên không có mặt nào đó giờ तो quấy?!"

Lý Phóng cũng không cam chịu yếu thế, chất vấn: "Chị Tịnh, dạo này chị không trả lời tôi gì cả, cũng không nhận điện thoại của tôi, là không có ý hay là do có bác thám ềo là nào đó bén tai chị chằm ngồi ly gián?!"

Tô Ngự đập mạnh xuống bàn, gằn tím mặt: "Ông nội nhà anh, anh mới ềo là, cả nhà anh đều ềo là! Quả nhiên anh là người đào góc tường nhà tôi, anh muốn đánh nhau đấy à?!"

Lý Phóng âm ngoan đáp: "Ai sợ ai, hôm nay tôi mà không đánh cái tên tiểu bạch kiểm nhà cậu kêu cha gọi mẹ thì tôi không phải họ Lý."

Hai tên con trai trẻ tuổi mới lớn không hợp, nảy sinh ác độc mà đánh nhau, quán bar lập tức âm ầm ĩ, chén đĩa rơi đầy đất, mảnh vụn vương vãi, bàn ghế bị xô đẩy đổ nghiêng đổ ngã. Khách quen trong bar sợ hãi kêu lùi ra xa, lại lặng lẽ gờ tay thừa cơ chụp ảnh. Quản lý thấy đại sự không tốt, đầu đầy mồ hôi xống qua, khuyên can mãi, cuối cùng cũng kéo hai người này ra. Vừa nhìn nhau, hai tên con trai mắt mũi sưng lên nhưng vẫn chưa hả giận, cặp mắt đỏ bừng, không ai nhường ai trừng mắt song phương, đáng về hận không thể nhào tới cắn chết đối phương.

Mà tên đầu sỏ - Ninh Tịnh, sớm đã thừa dịp hỗn loạn, cụp đuôi chuồn lẹ rồi. *Amen*

Đêm thu gió mát xào xạc. Trên đường lớn, một chiếc xe con màu đen vững vàng tiến về phía trước.

Trên ghế lái ngồi đó một người đàn ông tuấn tú, vừa là bạn học thời cấp ba của Ninh Tịnh kiêm BFF trong giới giải trí, đạo diễn Phó Dật Xuyên. Ninh Tịnh đêm nay uống quá nhiều rượu, cũng không muốn ngày mai trở thành tiêu điểm trên mạng xã hội nên xin nhờ cậy Phó Dật Xuyên vốn đang lấy cảnh quay ở vùng phụ cận, nhờ hẳn tiện đường chờ cô đi.

Trong đêm tối, ánh đèn đường ấm áp dần lùi về sau.

Sau khi nghe kể chuyện ở tiệc đón gió, Phó Dật Xuyên im lặng hồi lâu, nhìn lướt qua Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh khấp hờ hai mắt, dựa trên ghế lái phụ mà nghỉ ngơi. Từng chùm tia sáng mờ nhạt không ngừng xẹt qua trên mặt cô, chiếu rọi nơi đáy mắt đầy dằn vặt tựa như viên minh châu. Dưới chiếc mũ thanh tú là đôi môi đỏ ưu mỹ, căng mọng. Có lẽ bởi vì tâm tình không tốt, đôi môi ấy hơi chút mím lại nhưng cũng không sao che hết xuân sắc kín đáo trong tiết se lạnh.

Cho dù giới giải trí nỡ nhân như mây này cũng không thể phủ nhận, đây là một khuôn mặt gấp trăm giết thần.

Dưới làn váy ngắn, bó trong chiếc cốt nhỏ xinh, cặp đùi tuyệt trắng lác lư trước mắt người, hơi thoá ái muội kéo dài. Không phải là loại thân hình trắng nhưng lỏng lẻo. Đường cong ưu mỹ, gầy mà không khô héo, thon dài mà rắn chắc. Chỉ có người tập thể hình lâu ngày, sinh hoạt có điều độ mới có dáng người như vậy.

Đáng tiếc, trên thế giới có câu "đùng trông mặt mà bắt hình dong", người này không chỉ có bộ dáng xinh đẹp, mà ngay cả đời sống tình cảm cũng rất không thuận lợi. Từ lúc vào giới showbiz cho tới nay lại chưa một lần nói chuyện yêu đương.

Đây hoàn toàn là bởi Ninh Tịnh có một tật xấu --- trêu chọc người ta xong phui mồm bỏ chạy, tuyệt không phụ trách. ㄟ(ㄟ) ㄟ

Cô gái này thích hưởng thụ sự quan tâm mập mờ từ cánh đàn ông, khiến cho đối phương bị mê hoặc đến chóng mặt, đến khi muốn cùng cô xác nhận quan hệ yêu đương, Ninh Tịnh lập tức trong nháy mắt mất mọi hứng thú, nhiệt tình cũng nhanh chóng xuống dốc. Chỉ khổ cho những tiểu nam sinh bị cô gieo họa, còn buồn bức không biết mình làm chuyện gì mới bị chán ghét.

Chẳng ngờ, thực tế là--- còn chưa theo đuổi Ninh Tịnh thành công đã bị cô "đá". *Amen*

Ví dụ như Tô Ngu và Lý Phóng vừa rồi vậy.

Dù Phó Dật Xuyên biết nguyên nhân tạo nên loại tính cách văn vẹo này của Ninh Tịnh, nhưng muốn coi chuông phải do người buộc chuông, dù hấn muốn cũng khó giúp.

Dường như nhớ ra điều gì đó, Phó Dật Xuyên nói: "Đừng rồi, tôi vừa nhận được một tin, cuối tuần này sẽ họp lớp cấp ba chúng ta. Vì đời theo lịch của chúng ta, thời gian đã phải sửa lại rất nhiều lần, lần này cuối cùng cũng thông nhất, lớp trưởng thúc giục rất khẩn thiết, bảo thế nào chúng ta cũng nhất định phải tham gia."

Ninh Tịnh hàm hồ ậm ừ.

Đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, Phó Dật Xuyên vuốt vuốt lông mày, yên lặng một lát, lại nói: "Còn có, người kia cũng về nước."

Tựa hồ bị nhấn nút tạm dừng, máu cả người Ninh Tịnh đang lưu chuyển đột ngột dừng lại nửa giây, thậm chí có thể nghe thấy tiếng đóng băng tí tách.

"Hình như mới về chưa đến hai ngày, bên cạnh còn mang một cô bạn gái ngoại quốc, nghe nói là một người mẫu." Phó Dật Xuyên tặc tặc lưỡi.

Vị chua bỗng chốc từ dạ dày dâng lên, Ninh Tịnh bị cơn buồn nôn kích thích khiến mũi cô cay xè. Một tay che miệng, nhú chặt đôi mi thanh tú, muốn kéo cửa xe xuống.

Phó Dật Xuyên vội vàng ngừng xe, hạ cửa kính, Ninh Tịnh nhoài người bên cửa kính xe, thò đầu ra ngoài, nôn một trận đã đời, cuộc nói chuyện bị buộc phải gián đoạn.

"Chết vì uồng." Phía xa xa có một cửa hàng tiện lợi, Phó Dật Xuyên ghét bỏ đỗ xe bên đường, còi dây an toàn: "Cậu ngồi ở đây đợi chút, tôi mua cho cậu thuốc giải rượu, không thì ngày mai cũng không cần lên thông báo."

Cửa xe sập một tiếng đóng lại, Phó Dật Xuyên không yên tâm quay đầu lại nhìn con ma men Ninh Tịnh này, thò dài một tiếng, mới đi về phía cửa hàng tiện lợi.

...

Ninh Tịnh hồi tưởng đến đoạn này thì "đứt". Vừa rồi liếc tờ note để trên mặt bàn, hình như là cô ngủ say như chết, Phó Dật Xuyên chịu đựng mùi rượu hun thối mũi, tìm trợ lý của cô, cùng nhau đưa cô tổng về nhà, chuyện này mới coi như chấm dứt.

Người đại diện sau khi nghe xong, lại khóc thêm một trận bị thương than trời trách đất.

Ninh Tịnh bắt đầu đi an ủi cậu ta vài câu mới cúp điện thoại.

Mi tôm trong bát đã nguội lạnh. Ninh Tịnh đành phải đi hâm nóng lại mỳ. Bỏ vào lò vi sóng, cô mặc kệ cửa lò, cúi đầu xem di động, không hề chú ý tới chiếc công tắc vốn nên ngắt điện lại lóe lên một tia lửa điện xanh lam.

Trong nháy mắt khi đầu ngón tay chạm vào công tắc ấy, điện giật kịch liệt khiến đau nhức lan ra toàn thân! Ninh Tịnh cứ vậy run rẩy đứng ở không trung co quắp hai lần, trước mặt bỗng chốc tối sầm, đau chết cô!

...

.....

Chờ khi Ninh Tịnh khôi phục tri giác, mở mắt mở mắt tỉnh lại, có phần không tin vào mắt mình--- 220 vôn điện, vậy mà mình còn chưa bị giật chết sao?

Ninh Tịnh thông thả chuyển động con người. Trên đỉnh đầu cô rủ xuống một tấm màn trước kết dây màu đỏ sẫm, một mùi thơm nhàn nhạt lượn lờ trong không khí, khỏi từ lò sưởi treo. Nơi này cách âm không tốt, vách tường thật mỏng, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh âm ỉ bên ngoài, ngôn ngữ cũng rất xa lạ. Xe gỗ được ngựa kéo, tiếng bánh xe cực lớn nghiền qua mặt cát gồ ghề. Bên cạnh xe tựa hồ có kéo lê không ít xích sắt trên mặt đất, tạo ra tiếng va chạm khàn khàn.

Trong đây là nơi nào?

Ngay khi Ninh Tịnh vẫn đang mơ màng, một thanh âm điện tử lạnh băng, trống rỗng bỗng xuất hiện ở trong đầu cô.

"Bắt đầu xác nhận thân phận kí chủ... Tình danh: Ninh Tịnh; giới tính: Nữ; tuổi thọ: 26; giá trị nhân phẩm khởi điểm: 20."

"Xác nhận thân phận kí chủ thành công, bắt đầu buộc định Hệ thống và Kí chủ..."

"Đinh! Buộc định Hệ thống và Kí chủ thành công. Từ nay tôi sẽ người đồng hành trung thành của cô trên lữ đồ—— Hệ thống nuôi dưỡng nhân vật phản diện, hoan nghênh cô tới đến thế giới thứ nhất, độ hoàn thành cốt truyện: 0%."

Ninh Tịnh: "???"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

(*) Bánh bao nhỏ: Nguyên văn "tiểu đoàn tử", ý chỉ những đứa bé đáng yêu.

Chương 2:

Chắc là áo giáp do chưa tinh rượu thôi nhĩ—— Ninh Tĩnh nghĩ. Ánh mắt hư vô rơi trên bàn tay đang giờ trước tầm mắt, cô lập tức kinh hãi y như bị chọc "cúc hoa", đột ngột ngồi bật dậy.

Đôi tay mềm mại trắng nõn này, mười ngón tay như búp măng, móng tay dài son màu đỏ được mài giữa vô cùng xinh đẹp, bên trên vẽ hoa văn phức tạp, bóng loáng nhỏ mịn. Bất luận từ cảm xúc khi chạm vào đến là độ dài móng tay, tất cả đều biểu lộ rõ: đôi tay này thuộc về một vị cảnh vàng lá ngọc sống an nhàn sung sướng.

Nhưng đây không phải trọng điểm

Trọng điểm là, trên cánh tay lộ ra ngoài của cô vắt ngang một vết roi khiến người ta phải giật mình, tựa tia chớp rạch ngang màn trời đêm, gần như chia da thịt hoàn hảo này thành hai phần.

Ninh Tĩnh: "..."

Cô nhắm mắt, nhanh chóng xoa xoa lên tay áo, vết roi này kéo dài từ cổ tay tới khuỷu tay mới dừng lại. Lật qua, mặt trong của cánh tay cũng mang chi chít vết thương nhỏ, tất cả đều đã bắt đầu kết vảy, chỉ là vết thương phía mặt ngoài của cánh tay quá sâu, sau khi khép miệng nhất định sẽ lưu lại sẹo.

Ninh Tĩnh khẽ cử động vai một lượt, sau lưng lập tức ập tới cơn đau nhức nhối. Gian nan đưa tay sờ sau lưng, quả nhiên, cách y phục vẫn có thể cảm nhận được băng vải, phần lưng cũng chịu thương tích.

Ninh Tĩnh: "..."

Cái tình cảnh bị ngược hư hư thực thực, đến cùng là thế nào đây?

"Kí chủ, cô có thể trực tiếp nói chuyện với tôi trong đầu, tôi có thể nghe được."

"Thân thể kiếp trước của cô đã chết, địa điểm tử vong là trong phòng bếp, nguyên nhân cái chết là do điện giật khiến tim ngừng đập, hưởng thọ hai mươi sáu tuổi. Nhưng rất may, cô đã được Liên minh Tổng bộ chúng tôi tuyển làm người thí nghiệm xuyên việt đầu tiên. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ nhất định, có thể xoay ngược thời gian, hồi phục sinh mệnh tại nguyên bản thể giới."

Ninh Tĩnh thân là người trong giới giải trí, những năm gần đây kịch bản xuyên việt rất hot, cô cũng từng diễn qua vai diễn trong những phim như vậy. Bởi vậy, khi gặp phải tình huống khó mà tưởng tượng như hiện tại, cô vẫn có thể giữ vững sự lạnh nhạt, bán tín bán nghi hỏi: "Nhiệm vụ gì?"

Hệ thống tường tận giải thích nghi hoặc: "Trong vũ trụ này, thật ra có rất nhiều thời không song song. Mỗi thời không đều có một "đại vận khí giả" (người có vận may lớn), hay chính thứ gọi là nhân vật chính. Mà người gây trở ngại cho sự phát triển của số mệnh của nhân vật chính được gọi là nhân vật phản diện. Chúng tôi sẽ đưa cô trở về thời điểm khi nhân vật phản diện còn thơ ấu để cô nuôi dưỡng hắn tám năm. Trong tám năm này, cô phải hoàn thành những nhiệm vụ của cốt truyện mà chúng tôi giao cho. Tám năm sau, khi nhiệm vụ hoàn thành, thời gian nuôi dưỡng kết thúc, cô sẽ bị cưỡng chế rời khỏi thể giới, tiếp tục đi làm nhiệm vụ sau."

Ninh Tĩnh khẽ vuốt cằm. Nuôi dưỡng nhân vật phản diện, nghe đã thấy chẳng phải chuyện đơn giản gì cho cam. Chỉ là nếu đúng như hệ thống đã nói, rằng cô vốn đã chết. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể đổi lấy sinh mệnh—— cô đâu còn lý do gì cự tuyệt nào?

Ninh Tĩnh hỏi tiếp: "Vậy "Tiến độ hoàn thành cốt truyện" mà cậu vừa nhắc tới là gì? "Giá trị nhân phẩm" là gì?"

Hệ thống nói: "Tiến độ hoàn thành cốt truyện chính được tính theo tỉ lệ phần trăm. Nó sẽ tự tăng khi cốt truyện tiếp diễn, từ 0% tới khi đạt ngưỡng 100%, chính là thời điểm cô phải rời khỏi thể giới đó. Mà độ cao thấp của giá trị nhân phẩm hoàn toàn phụ thuộc vào tâm tính của nhân vật phản diện, có khả năng sẽ bị giảm. Thông thường, ngoài một số nhiệm vụ cốt truyện nhất định phải hoàn thành, đôi khi sẽ ngẫu nhiên xuất hiện vài nhiệm vụ nhánh, làm hay không tùy cô. Không làm cũng không bị trừ giá trị nhân phẩm, nếu như hoàn thành, sẽ được thưởng thêm giá trị nhân phẩm đấy."

Ninh Tĩnh: "..."

Nói cách khác, cô vừa phải làm nhiệm vụ, vừa phải đồ sạo cho nhân vật phản diện vui ư? (= _=)

Hệ thống: "Kí chủ, cách hiểu của cô đúng rồi đó. Mỗi khi giá trị nhân phẩm tăng 50 điểm có thể cung cấp cho cô một hà bao trợ giúp ngẫu nhiên. Với cả, có điều cô nhất định phải chú ý là, nếu giá trị nhân phẩm bị giảm đến mức âm, nhiệm vụ của cô sẽ lập tức kết thúc. Giá trị nhân phẩm khởi điểm của cô là 20, xin sử dụng quý trọng. Nếu như không còn vấn đề khác, giờ tôi gửi cô tài liệu về thể giới đầu tiên nhé?"

Ninh Tĩnh vô loạn đầu mình thành ô gà, mang theo tâm tính "cứ thử xem sao" mà nói: "Gửi đi."

Chỉ một thoáng, lượng tin tức như nước lũ tràn vào trong đầu Ninh Tĩnh, bốn phía xông tới.

——đây là một thời đại gần giống thời Xuân Thu - Chiến Quốc. Chư hầu cát cứ, quần hùng phân tranh. Trải qua mấy chục năm tằm mình trong chiến tranh, cả vùng đất rộng lớn này cuối cùng chỉ còn lại hai nước lớn - Sở quốc ở Trung Nguyên, Chu quốc ở phương Nam, cách một con sông chia nhau mà trị. Còn hơn mấy chục tiểu quốc vụn vặt còn lại bị kẹp giữa hai nước lớn, sinh tồn một cách gian nan.

Mà ở trong đám đông tiểu quốc này, đứng đầu về binh lực và thực lực là một tiểu quốc Tây Vực có tên gọi Khôi La quốc—— dĩ nhiên, đây chỉ là vua chột xứ mù mà thôi. So với Chu quốc - một nước lớn mạnh mong mỏi với quân đội tinh nhuệ, sức chiến đấu của Khôi La quốc chẳng khác nào một đám ô hợp, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Cốt truyện ở thể giới này chủ yếu phát sinh ở Sở quốc và nước Khôi La.

"Đại vận khí giả" ở đây là Tam hoàng tử của Sở quốc - Tạ Kha. Mà người bị coi là nhân vật phản diện trong thể giới này chính là đệ đệ khác mẹ của Tạ Kha, Cửu hoàng tử Tạ Cừu.

Tạ Kha là con trai của tiên hoàng hậu quý cố. Tạ Cừu lại là con của Tiết quý phi. Tiết quý phi không chỉ là phi tử mà Hoàng đế sủng ái nhất, phụ thân bà còn là Trần Nam hậu danh chấn thiên hạ. Hiện tại vị trí hoàng hậu treo lơ lửng giữa trời, nếu Tiết quý phi được phong hậu, vị trí thái tử kia nghiêng nghiêng của Tạ Cừu.

Nói sao thì nói, bất luận là thế lực đằng ngoại, địa vị mẫu phi hay mức độ được sủng ái, Tạ Cừu đều hơn đứt Tạ Kha.

Nhưng số mệnh lại đùa giỡn với Tạ Cừu.

Tạ Kha ban đầu vốn không được coi trọng lại thăng tiến nghịch tặc, một bước lên mây, trở thành thiên mệnh sở quy chân long thiên tử. Mà Tạ Cừu chỉ bởi vì một chuyện ngoài ý muốn, trực tiếp từ trên mây lộn nhào cắm mặt ăn bùn, rõ ràng là một bị kịch in đậm vết hoa.

Chuyện là thế này, Tạ Cừu sinh non, vậy nên sau này thân thể gây yếu nhiều bệnh tật. Mãi sau này, Tiết quý phi nhân duyên trùng hợp được một vị cao tăng chỉ điểm, thể chất Tạ Cừu mới dần dần có chuyển biến tốt đẹp. Năm hăm tám tuổi, Tiết quý phi mang hẳn tự mình lên núi dâng lễ, giữa đường gặp chuyện, trong lúc cuồng quít tránh né truy binh, xe ngựa trượt rơi xuống vách núi.

Hoàng đế Sở quốc nổi giận, hạ lệnh điều tra kỹ càng chuyện này, cuối cùng vẫn không bắt được kẻ chủ mưu, vài tên trộm khi bị bắt đã đồng thời cắn độc được trong răng, tự sát bỏ mình.

Vụ án này tra tới tra lui cũng không thể tra ra thủ phạm sau bức màn, cuối cùng chỉ có thể kết án. Dưới vách núi kia là con sông chảy xiết, Hoàng đế Sở quốc sai người xuống tìm kiếm dưới vách núi hơn một tháng nhưng không tìm được thi thể của Tiết quý phi và Cửu hoàng tử. Người ta suy đoán, có lẽ khi hai người họ rơi xuống đã bị đá vụn và dòng chảy đánh nát thân thể.

Tiết quý phi quả thực hương tiêu ngọc vãn, nhưng Tạ Cừu thân làm nhân vật phản diện, sao có thể chết một cách dễ dàng như vậy?

Căn cứ vào định luật nhảy vực tuyệt không thể chết, sau khi Tạ Cừu rơi xuống từ vách núi, ôm được một tấm gỗ nổi, bị nước sông chảy xiết cuốn trôi tới ngàn dặm bên ngoài, vào thời khắc nhịn không được muốn buông tay, hẳn đụng phải một cái ngư dân đang giăng lưới đánh cá nên thoát chết giữa con sông dữ.

Một hoàng tử tám tuổi vừa mất đi mẫu phi lại phải lưu lạc bên ngoài, dù thông minh cỡ nào cũng không biết phải đi nơi nào. Không tiền, không tùy tùng dẫn theo, lại mặc y phục đẹp đẽ quý giá, Tạ Cừu nhanh chóng bị bọn buôn người dễ bắt, vận chuyển tới nước Khôi La.

Khác với Sở quốc chủ trọng lễ nghi văn nhã, Khôi La quốc là một nước Tây Vực trọng võ lực, đây quả thật là một quốc gia như lang như hổ, việc mua bán nô lệ ở đây đặc biệt thịnh hành. Chỉ cần rơi vào trong trại nô lệ, mặc kệ bạn đã từng là ai, chỉ cần có người chịu trả tiền là có thể mang bạn đi.

Tạ Cừu cũng không ngoại lệ. Sau khi hẳn bị mang tới nơi này đã thử bỏ trốn nhiều lần, nhưng không bán đồ, không thức ăn, hẳn có thể chạy đi nơi đâu? Mỗi lần bị bắt trở về là một lần gánh chịu trận đòn roi hiểm ác. Sau đó cũng chẳng tên đầy tớ nào rảnh rỗi mỗi đại phu, có thể vượt qua hay không đều dựa vào bản thân mình.

Hoàn cảnh sinh sống như rơi xuống vạn trượng—— Tạ Cừu phải cùng hơn mười đứa con nít cùng nhau chen chúc trong căn lều ẩm thấp, vì sống sót, vì bảo vệ đồng lương khô quắt queo, ít ỏi của bản thân mà phải như dã thú - cắn xé ấu dâ.

Rồi Tạ Cửu cũng bị người ta mua làm nô lệ. Đôi tay ngày thường vốn chỉ biết cầm bút viết chữ nay phải học đun nước, đốn củi, tắm cho ngựa. Thi thoảng không gánh được nước còn bị đánh mắng thậm tệ. Nô lệ ở đây có địa vị không khác gì súc vật, trên người Tạ Cửu hàng năm từng vết bầm xanh xanh tím tím cũng không người hỏi đến.

—— Dĩ nhiên, người nước Khôi La không hề hay biết, mỗi một lần bọn họ bắt nạt Tạ Cửu là một lần sự hận thù của Tạ Cửu lại sâu thêm. Mỗi một lần bị ngược đãi, Tạ Cửu đều nhớ kỹ phải báo thù. Chỉ là, chuyện này sau hằng bản. *Amen*

Ninh Tịnh: "... Thật đúng là nhân vật phản diện làm bằng sắt, ngược đãi ào ào như sông.

Cứ thế, một hoàng tử vốn kiêu ngạo phải trải qua giai đoạn tối tăm, bế tắc nhất trong cuộc đời mình. Một tiểu shota vốn được nuông chiều, ngày thơ, trong sáng, dần dần bị ép buộc phải hóa thành một kẻ tâm cơ thâm trầm, tàn nhẫn lạnh lùng biến thái.

Trở lại Sở quốc, đoạt lại những gì của hắn, khiến cho những kẻ nơi đây cùng những kẻ ám sát hắn năm đó phải trả giá— báo thù là ý chí sống sót duy nhất của Tạ Cửu giúp hắn chống đỡ tất thảy.

Bảy năm sau, Khôi La hoàng đế bệnh tình nguy kịch, ngôi vị hoàng đế treo lơ lửng giữa trời, phần đông hoàng tử chiêu mộ binh sĩ, chuẩn bị cướp lấy vương quyền. Khi đó Tạ Cửu mười lăm tuổi, dựa vào mưu kế, thành công giữ mối quan hệ tốt với Nhị hoàng tử Vũ Văn Thước nước Khôi La— nói cách khác, khi Tạ Cửu dùng tâm kế chờ đúng thời cơ giẫm lên Vũ Văn Thước làm bàn đạp, khi ấy hắn mới thật sự bắt đầu thay đổi vận mệnh hắn. Không rõ hắn sử dụng biện pháp nào lại khiến cho Vũ Văn Thước báo gì nghe nấy, còn giải trừ nô tịch của hắn, nâng hắn lên làm phụ tá.

Gã gốc nhiều tiền làm quyền Vũ Văn Thước đã hoàn thành tốt đẹp sứ mệnh "tốt thi" của mình như thế đấy. Mà thiếu niên tâm cơ Tạ Cửu cũng không phải hư danh nói chơi— hắn giành lấy sự tín nhiệm của Vũ Văn Thước và sau khi nắm giữ quyền lực nhất định liền bắt đầu chăm ngời màu thuẫn giữa vài người thừa kế, quây nước Khôi La đến tung trời lơ lất. Đồng thời, Tạ Cửu trộm đổi văn thư thông quan, mượn bút gió xuân, cuối cùng rời khỏi Khôi La, liên lạc với phụ thân Tiết quý phi hay chính là ngoại tổ phụ* của hắn - Trần Nam hậu uy chấn bốn phương.

(*) ngoại tổ phụ: ông ngoại.

Sở quốc Cửu Hoàng tử trở về từ cõi chết khiến toàn thiên hạ phải khiếp sợ!

Sau khi trở lại Hoàng thành, Tạ Cửu bắt đầu đi phải cùng Tạ Kha chen chúc một chỗ, hắn liền thỉnh cầu đem quân Sở quốc ra biên cương luyện binh. Hoàng đế thẹn với đứa con trai này nên lập tức đồng ý.

Tạ Cửu mang thân tín và mật thám của mình, một nắng hai sương, ngày đêm thần tốc đi đến đất phong, yên lặng chờ đợi ở đất phong ba năm, thống trị nơi đó một cách gọn gàng ngăn nắp. Vừa giấu tài đường tâm vừa ngầm điều tra sự cố rơi vãi năm năm ấy, Tạ Cửu phát hiện, kẻ ám sát bọn họ không ai khác chính là người do nhà ngoại của tiên hoàng hậu phái đi.

Vừa khi ấy, Sở hoàng bệnh nặng lâu năm. Tạ Kha cùng Tạ Cửu quây nháo đến hồi gay cấn.

Tạ Kha tay cầm quân đội Hoàng thành hùng hậu. Mà sau lưng Tạ Cửu là nhóm thân binh từng cùng hắn vào sinh ra tử, dũng mãnh thiện chiến - con át chủ bài lớn nhất của hắn. Cuối cùng, Tạ Cửu thắng hiểm Tạ Kha, đăng cơ năm hai mươi tuổi. Tuy vậy không bắt được Tạ Kha, để cho gã ta chạy thoát— nói đùa, nếu bị Tạ Cửu bắt được, Tạ Kha đã chẳng phải là nhân vật chính.

<(▽)>

Việc đầu tiên Tạ Cửu làm khi lên ngôi hoàng đế chính là xuất binh dẹp Khôi La.

Trong biển lửa rừng rực cháy, từng mảng tường hoàng cung nước Khôi La từ từ sụp đổ, mùi máu tanh nồng cùng nhiệt độ ngọn lửa đập vào mặt, tro bụi hoà trong không trung. Những gã quý tộc Khôi La từng đánh đập hắn năm đó, những tên nô lệ nước Khôi La, dĩ nhiên còn có cả những người trong hoàng tộc nữa, bất luận nam nữ già trẻ đều bị Tạ Cửu vung tay giết sạch.

Rất nhiều người cho tới tận thời khắc mất mạng, về mặt đều động lại thành sợ hãi—— bọn họ hoàn toàn không thể liên tưởng một tên Diêm Vương trẻ tuổi đã hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành này, lại là tên nô lệ nhỏ bé gầy yếu, thường bị đánh đập tra tấn năm nào.

Nghe nói ngày đó, trên lưỡi dao sắc bén chém đầu người, từ mũi dao nhỏ xuống dòng máu đỏ sậm đặc sệt, từng dòng từng dòng chảy xuống bậc thang, lan tràn khắp tòa cung điện. Tắm tắm lòng dề hoa mỹ thấm đẫm máu, hắn giẫm lên trong sự hưng phấn rung động, mỗi bước đi đều mang theo thiên tính huyết mật.

Những ai từng cùng Tạ Cửu tiến vào pháp trường, khi đi ra, dạ dày đều không kìm được sự buồn nôn dôi sông lấp biển, ánh mắt nhìn Tạ Cửu đều mang theo nỗi khiếp sợ. Tạ Cửu độc một thân nhung trang đứng chấp tay trên cổng thành, sắc mặt bình tĩnh, neho mắt nhìn tất cả.

Ánh lửa đây trời chiếu rọi trên khuôn mặt hiền ngang của Tạ Cửu, sợi tóc đen nhánh vờn quanh đôi môi, vừa hào hoa phong nhã tuyệt thế lại cực độ tà ác, hệt như Ác ma từ địa ngục tràn ngập hơi thở chết chóc tới nhân gian đoạt lấy sinh mệnh.

Sau đó, Tạ Cửu trở lại Sở quốc, không chút kiêng nể diệt trừ phe đối lập, thanh trừ vây cánh của Tạ Kha, chẳng do dự mà đưa bốn trong lòng bàn tay những kẻ năm đó từng đâm sau lưng, đẩy hắn xuống vực sâu không đáy. Với những cựu thân không chịu thân phục, hắn cũng có thể không cần chớp mắt mà sai người kéo đi đánh chết khiến người người giật sợ.

Mãi đến mười năm sau, khi lực lượng lưu lạc nhân gian của Tạ Kha xuất hiện, chiến tranh bùng nổ, việc này mới chấm dứt thời đại của Tạ Cửu.

Sau khi đọc xong cốt truyện, Ninh Tịnh nhanh chóng tiêu hóa bối cảnh, oán thầm mà nói—— có thật nhân vật phản diện này không lấy kịch bản của nhân vật chính đây chứ? Làm kẻ phản diện mà cũng có thể bay nhảy lâu như vậy, rõ ràng là một con gián đánh không chết đuổi không đi.

Nhìn xem, từ Hoàng tử luân lạc thành đầy tớ, rồi lại từ thân phận nô lệ thấp kém một lần nữa bò lên đỉnh cao quyền lực của đại quốc mệnh mông, nắm giữ triều chính hơn mười năm. Kẻ may mắn trong thế giới này - "đại khí vận giả" - Tạ Kha, cũng phải trải qua hơn chục năm thời gian, qua không biết bao nhiêu trận giằng co sống chết mới hoàn toàn lật đổ Tạ Cửu.

Tuy nhiên, theo cách nhìn của Ninh Tịnh, kết cục này cũng rất hợp tình hợp lý. Người làm quân vương nhất định phải chứa lòng cả thiên hạ muốn dân trăm họ. Mà bảy năm tối tăm ở Khôi La quốc đã hoàn toàn phá hủy tất cả những gì dịu dàng còn sót lại mà Tạ Cửu dành cho nhân loại. Hắn là một lưỡi dao sắc bén không vỏ che đậy, vung về nơi nào, nơi ấy sẽ hân khí rờn rợn, máu tươi ba thước.

Vinh quang dựa trên giết chóc tàn khốc vinh viễn không thể mua được dân tâm. Mà Tạ Kha kiên nhẫn từ bi, so với Tạ Cửu tà khí bẩm sinh, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào, rõ ràng thích hợp để trở thành một minh quân đường đường chính chính hơn cả. Đại khí vận giả, quả thực không phải hư danh.

Suy nghĩ trở lại thực tế, Ninh Tịnh thờ dài.

Lại nói, nguyên chủ hiện tại của cô vừa mới bị phụ thân phạt roi, trùng tên trùng họ với cô, cũng gọi là Ninh Tịnh, là nghĩa muội (em gái kết nghĩa) của tên gốc nhiều tiền làm quyền Nhị hoàng tử Vũ Văn Thước, cũng là chủ nhân của Tạ Cửu khi còn là nô lệ, một trong những người có công lớn giúp hắn hắc hóa thành một tên Đại Ma vương.

Aiyo, tôi báo này, nguyên chủ đắc tội ai thì không đắc tội, vì cái gì mà không hiểu sao cứ hết lần này tới lần khác muốn gây khó dễ cho Tạ Cửu chứ? Nên biết, tên tiểu tử này ngoài đẹp như tranh vẽ nhưng trong là một kẻ siêu hắc hám đầy. ♪(▽ ^)

Kết cục của nguyên chủ, hình như là sau khi Tạ Cửu công phá thành, bị hắn hạ lệnh, người đang sống sờ sờ cứ thế bị gọt sạch tứ chi.

Ninh Tịnh lặng lẽ chạy xuống hai hàng nước mắt.

A ha ha... Hiện tại cô tự thấp nền cầu phúc cho mình còn kịp không nhỉ?

(͡° ͜°) QAQ

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (2)

Ninh Tịnh hít mỗi một cái, trong đầu chợt lóe lên sáng kiến--- à không, có nhầm rồi. Cô còn chưa biết cốt truyện hiện đã phát triển tới đâu cơ mà.

Hệ thống nói: "Hồi rất hay, kí chủ có quả là thông minh. Cho tới nay, Tạ Cửu mới tới nước Khởi La một năm rưỡi. Trước mắt vẫn còn đang ở trong doanh trại nô lệ, chưa bị người mua đi."

Đã qua một năm rưỡi rồi ư?

Ninh Tịnh bầm ngón tay tính toán--- khi Tạ Cửu được hơn tám tuổi thì rời xuống núi. Nói cách khác, năm nay hẳn mới chỉ mười tuổi. Mà nhiệm vụ của cô là nuôi dưỡng nhân vật phản diện tám năm. Như vậy, đợi lúc cô thành công rồi đi, Tạ Cửu mới mười tám tuổi mà thôi.

ㄗ(▽▽)ㄗ

Khi ấy, Tạ Cửu cùng Tạ Kha đang trong giai đoạn đầu đá lẫn nhau, vẫn chưa lên làm Hoàng đế. Việc lớn việc nhỏ, chuyển thành bại trong chiến tranh, tất cả đều trông cậy vào quyết sách của mình Tạ Cửu. Không có phép phân thân, dù trong tay hẳn dư thừa binh lực, khẳng định cũng phải dồn tất cả vào cuộc nội chiến, nào có hơi sức đến bầm vằm lủ nhóc ở Khởi La đầu nhí?

Chưa nói đến việc nguyên chủ trước đây còn chưa mua Tạ Cửu về làm nô lệ mà ngược đãi, cho dù tương lai có thật sự đắc tội với Tạ Cửu, hẳn là hẳn cũng không thể trong một hai năm chăm chăm chạy về Khởi La giết chết cô?

Tuyệt nè, vừa nghĩ như thế xong, bỗng chốc cảm thấy tương lai mình cũng không đến nỗi tầm tới lắm.

Giọng nói ngọt ngào của Hệ thống vang lên: "Đúng vậy. Trừ phi bị xúc động thái quá dẫn tới buff, nếu không cốt truyện của thế giới sẽ vẫn giữ nguyên. Xin đừng lo lắng."

Khi ấy Ninh Tịnh... vẫn rất trẻ tuổi, vẫn rất ngây thơ, trong lòng như bỏ được tảng đá nặng, không quá chú tâm tới thâm ý khác trong lời nói này của Hệ thống.

Mùa thu Tây Vực sáng sớm từng đợt khí lạnh se se tràn về, nếu ăn mặc mỏng manh, hẳn khí sẽ theo đầu ngón tay ngấm vào người, dù đốt lò sưởi bao nhiêu cũng vô dụng. Ninh Tịnh chà xát cánh tay đã hơi rét run của mình, nhìn thấy một bộ trang phục và áo choàng xếp bên gối, vội vàng lấy ra mặc vào.

Y phục này không phải là váy dài tung bay như tiên, ngược lại mang chút hơi hướm của y phục người Hồ phía Bắc Trường Thành. Tà áo thùng thình rủ xuống, nửa như chiếc áo choàng, tay áo ngắn hẹp, trên hông đeo thắt lưng thướt tha.

Ninh Tịnh một tay kéo mớ tóc dài vướng trong cổ áo ra, mái tóc đen xõa sau lưng, buông chấm đất, sau khi cột chặt lại áo choàng, nâng từ sau tấm bình phong bước ra ngoài.

Lướt qua tấm bình phong, đập vào mắt là một bàn trang điểm mang phong cách xưa. Dựa vào một bên tường, dây đồng màu đen uốn quanh như cây dây leo, đỡ lấy một tấm gương đồng mới tinh.

Ninh Tịnh tò mò ghé sát mắt nhìn, nhất thời "Ồ" một tiếng--- khuôn mặt của nguyên chủ vậy mà lại giống như đúc gương mặt của cô ở thế giới hiện đại! Chỉ khác ở chỗ, nguyên chủ xem ra trẻ hơn nàng nhiều, cùng lắm mới chỉ là một thiếu nữ mười tám, đôi mươi.

Ninh Tịnh néo néo gương mặt của chính mình, kinh ngạc nói: "Khi tôi làm nhiệm vụ, tôi sẽ sử dụng thân thể của chính mình sao?"

Hệ thống đáp: "Trong mỗi nhiệm vụ, mỗi thân thể mà cô phụ thuộc sẽ đều mang dung mạo giống như cô. Ngay cả chiều cao, cân nặng cũng hoàn toàn được phục chế dựa trên số liệu của nguyên bản thể."

Đúng lúc này, bên ngoài cánh cửa đóng chặt bỗng vang lên hai tiếng "cốc cốc". Giọng nói khê khàng của một người thiếu nữ truyền tới: "Ninh cô nương, đã tới lúc thay được ạ."

Ninh Tịnh đứng trước gương, suy nghĩ một lát, học theo cách nói của nguyên chủ: "À, vào đi."

"Kết..." Một tiếng, hai cánh cửa nhẹ nhàng đẩy ra, hai thị nữ trẻ tuổi lần lượt tiến vào, xiêm y trên người có kiểu dáng giống của nàng như đúc, chỉ là gam màu tối hơn rất nhiều.

- -- cái thời đại này, kỹ thuật nhuộm vải vẫn còn đang trong giai đoạn vỡ lòng. Chỉ có quý tộc mới được mặc y phục mang màu sắc tươi đẹp. Người địa vị càng cao, màu sắc y phục càng mỹ lệ tươi sáng, và ngược lại. Việc này quả là thử thách với nhan sắc của người mặc, nếu không hợp với y phục, có lẽ sẽ trông như một con gà mái thổ tục.

Ninh Tịnh nâng mí mắt, vô cùng tự nhiên liếc qua gương mặt của hai thị nữ này một cái, lập tức ngây người.

Hay là cô nhìn lầm rồi nhì, bình tĩnh, bình tĩnh đã nào, lại nhìn lần nữa, lập tức bị dọa sợ lùi lại một bước, thiếu chút nữa hôn phi phách tán.

- -- tại sao trên mặt hai thị nữ chẳng thấy ngũ quan gì hết, ngược lại lại bị một đồng gạch men tan tành dán lên?! ('□') ㄣ┐┐┐ *lật bàn*

Ban ngày xem thôi cũng đã khiếp người như thế, đối thành đêm khuya, xa xa nhìn sang, đây rõ ràng là loại người không mắt không mũi không mồm, có to gan lớn mật tới mấy cũng bị dọa tiểu ra quần!

Hệ thống: "Kí chủ à, cứ năm mươi ngày kể từ khi bắt đầu nhiệm vụ, chức năng nhận mặt các NPC sẽ bị khóa, trừ đối tượng trong nhiệm vụ của cô ra, những người còn lại trên mặt đều sẽ bị dán gạch men. Tổng bộ chúng tôi làm vậy là để giúp cho kí chủ chuyên tâm tập trung làm nhiệm vụ nuôi dưỡng, đây là một chức năng phụ trợ đặc biệt đấy ạ."

Ninh Tịnh: "..."(͡- ͡-) *ngồi vắn-ìng*

Cho nên, đây là cái chức năng "toẹt vời" gì đây a a a! Có thể dọa chết người đấy biết không!

('□') ㄣ┐┐┐

Ninh Tịnh cẩn rắng nuốt xuống một ngụm máu tức, nhìn nhìn hai cục gạch men di động nâng hòm thuốc đặt xuống bên cạnh, ánh mắt hưng hực.

Cái chức năng này thật đúng là đau trứng, hóa ra NPC ở giai đoạn đầu ngay cả cơ hội lộ mặt cũng không cho.

Hai thị nữ nâng hộp thuốc, không nhận được phản phó nào nên vẫn đứng cúi đầu trước cửa.

Ninh Tịnh báo các nàng bỏ đồ xuống đi ra ngoài. Hai người thị nữ không chút nghi ngờ, khê đặt hộp gỗ nhẹ nhàng tại mặt bàn, hành lễ rồi rời đi.

Sau khi cửa đóng kín, Ninh Tịnh thở phào, tiến lên hai bước, liếc qua hộp thuốc lăm bằng gỗ trên bàn.

Chúng được thiết kế tinh xảo, hình dáng tựa hoa sen, khê xoay tròn bộ phận hình nhụy hoa, các ngăn bên trong sẽ lộ ra từ bốn phương tám hướng. Mỗi một ngăn bên trong đều là những đồ màu xanh nhạt bốc khói mờ ảo, mùi thuốc đáng nhận nhận phiêu tán, là được trị thương cho vết roi.

Bây giờ, chắc các bạn đều đang thắc mắc--- rằng tại sao nguyên chủ đã là nghĩa muội cao quý của Vũ Văn Thuộc, sao có thể vô duyên vô cớ bị phạt roi?

Đáp án rất đơn giản, bốn chữ nói lên tất cả - tự làm tự chịu.

Nguyên chủ mặc dù sống ở Khởi La nhưng quê hương nàng vốn ở Sở quốc. Phụ mẫu nàng trong lúc chiến tranh cát cứ mà lưu vong tới Khởi La, loạn lạc, vì sinh sống mà trở thành thợ săn. Đương lúc vậy sẵn ở thảo nguyên, Ninh phụ trùng hợp cứu được một đứa trẻ suýt bị ngựa điên giẫm nát. Đứa trẻ ấy chính là Vũ Văn Thuộc tuổi trẻ ham chơi trốn khỏi cung.

Vì báo đáp ân cứu mạng, Vũ Văn Thuộc vờ Ninh phụ nhậm chức làm thân tín của y nhưng lại bị Ninh phụ từ chối nhã nhặn. Vũ Văn Thuộc khi đó liền lập lời hứa: nếu sau này nhà họ Ninh dù có gặp bao nhiêu khó khăn, có thể tìm y, miễn đủ khả năng, y sẽ giúp Ninh gia vượt qua giống tổ.

Mười năm trôi đi, Ninh gia chưa từng một lần xuất hiện. Vũ Văn Thuộc cứ ngỡ rằng sẽ không bao giờ thấy họ nữa, thì chẳng hiểu sao, một tháng trước, một thiếu nữ tóc đen da trắng đeo một góì đồ nhỏ gỗ cửa chính phủ đệ y. Vị thiếu nữ phụ mẫu đều mất, không nơi nương tựa, tới đây ôm bắp đùi vàng*, chính là nguyên chủ. (-_-)

(*)ôm đuôi vàng: ý chỉ hành động cầu vịnh, bợ đỡ kẻ giàu

Cổ nhân tối thâm, Vũ Văn Thước vừa mừng vừa lo. Sau khi biết được những chuyện nguyên chủ phải trải qua, trong lòng Vũ Văn Thước đột nhiên sinh lòng thương tiếc, không chỉ chủ động kết bái huynh muội cùng nguyên chủ mà còn hào khí vạn trượng thể sẽ kiếm cho nàng một chàng rể tốt, giúp nàng nửa đời sau có nơi dựa.

- -- đương nhiên, nếu Vũ Văn Thước sớm biết việc này chính là khởi nguồn cho một đoạn nghiệt duyên sau này, nhất định sẽ hận không thể quay ngược thời gian, tát mấy bạt tai cho bán thân từng thể loạn lúc ấy. (‘ ▽ ’)

Cùng chung sống được một thời gian, Vũ Văn Thước kinh hoàng phát hiện, tính cách của nguyên chủ khác xa vạn dặm với những gì y tưởng tượng. Nàng ta căn bản không phải là đóa tiểu bạch liên nhu nhược trong tưởng tượng của mình, trái lại còn là một bông hoa ăn thịt người si cuồng nam tử tuấn mỹ. Lúc mới tới, nàng ta rõ ràng là một đóa hoa cao quý lạnh lùng--- cho tới khi Ngũ hoàng tử Vũ Văn Hạo tới làm khách ở phủ đệ của Vũ Văn Thước, nàng ta lập tức vụt luôn si điện, triển khai công cuộc theo đuổi.

Đáng thương cho Vũ Văn Hạo sống đến nay đã mười lăm năm, bình sinh chưa bao giờ được chiêm ngưỡng loại chuyện vi diệu này. Không tài nào chịu nổi cục nợ phiền toái ấy, hẳn ta chỉ còn cách trốn nàng như trôn ôn dịch.

Nguyên chủ không tức giận chút nào. Vì để rút ngắn khoảng cách chiêm ngưỡng mỹ nhân trong lòng, nàng ta thậm chí còn trà trộn vào nơi các thiếu niên quý tộc tập cưỡi ngựa bắn cung, hơn nữa còn tùy tiện xông vào nơi tắm rửa của các thiếu niên sau khi học cưỡi ngựa bắn cung.

Nàng ta chỉ không ngờ là... lúc xông vào, bên trong có đứng hơn mười thiếu niên trần như nhộng. Không chỉ một mình Vũ Văn Hạo, hơn mười thiếu niên quý tộc đang cời sạch... ngu người.

- -- tuy xì-tai dân chúng nước Khôi La quả thực hung hãn, nhưng có thể to gan lớn mật như nguyên chủ dám trực tiếp xông vào hồ tắm của một đồng nam nhân trần truồng... cũng là chuyện có một không hai. (= _ =)

Vũ Văn Hạo tuổi trẻ tâm cao khí ngạo, sau lần bị vũ nhục này, không kìm được cơn phẫn nộ, thiếu chút điên tiết rút kiếm bỏ nguyên chủ làm đôi.

Sau khi biết được chuyện này, Vũ Văn Thước liền lâm vào cục diện khó cho cả đôi bên.

Hoàng tử nước Khôi La tranh đấu gay gắt, Vũ Văn Hạo là người phe y, không nên sinh ra hiềm khích với y chỉ vì chuyện của nguyên chủ. Nhưng nếu thuận theo ý muốn của Vũ Văn Hạo... Ninh Tịnh không chết cũng tàn.

Đầu Vũ Văn Thước như muốn nổ tung. Cuối cùng, chỉ đành phạt nguyên chủ một trận roi phạt không nặng không nhẹ, miễn cưỡng dẹp yên chuyện.

Sau khi phạt roi xong, nguyên chủ vẫn chết cũng không hối cải, tuyên bố: "Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu". Lời này truyền đến tai Vũ Văn Hạo, nghe nói hẳn ta tức giận đến nổi mặt vắn vẹo biến dạng, phát ngôn bừa bãi tại chỗ--- về sau cứ để hẳn thấy Ninh Tịnh một lần sẽ đánh nàng ta một lần. (‘ _ ’)

Ninh Tịnh: "..."

#càng_ngày_càng_muốn_đội_nổi_đi

#kẻ_thù_càng_ngày_càng_đồng

#nụ_cười_khi_sống_sốt

Cô lắc lắc đầu. Ai đó, đừng suy nghĩ nhiều vậy chứ. Dù sao cô cũng nòì* nhiều như vậy, thêm bớt một cái có là gì. Cùng lắm về sau cứ gặp Vũ Văn Hạo thì đi vòng là được.

(*) cũng nòì: ý chỉ bị hận thù

Ninh Tịnh qua loa đi giấy. Việc này không nên chậm trễ, phải bắt đầu làm nhiệm vụ thôi. Bây giờ mình cần phải đến trại nô lệ đưa Tạ Cửu về thôi!

* * *

Phía Bắc của Trường Thành, thời tiết cuối thu se se. Gió rét từ cao nguyên cuốn theo băng mà tới, dứt khoát bao phủ cả vùng thảo nguyên mênh mông. Nửa vùng Trung Nguyên dịu dàng thơ mộng, nửa phần còn lại quang cảnh hùng vĩ bao la.

Khôi La là quốc gia được sinh ra trên lưng ngựa, tắm trong máu lửa của chiến tranh, cả nước có hơn hai mươi tòa thành, mà trong đó thịnh vượng nhất, phát đạt nhất không gì bằng Vương đô—— Ma Khiên.

Ma Khiên thế tựa núi lớn, mặt hướng sông dài, dễ thủ khó công. Từ cửa thành nhìn ra xa có thể thấy từng khu ở Ma Khiên được phân chia rõ ràng. Tiểu dân thành thị tập trung mua bán ở thành Bắc, người chăn nuôi đầu đội mũ nỉ, tay dắt gia súc, kéo hàng hóa qua lại trên đường. Kẻ bán hàng rong ngồi xồm trên cầu thang, dọc theo đường nhỏ rao to, bày bán; mà Hoàng cung rộng lớn cùng khu dành cho quý tộc đều ở thành Nam.

Từng tấm màn sa vàng mòng manh rủ dài, lay động mỗi khi gió trời thu thổi vào Ma Khiên, vung vẩy trên từng tắc đất.

Mà trong một góc âm u của Ma Khiên lại không có bất cứ ánh mặt trời nào chạm tới.

Thành Nam có một khu phố mua bán đặc biệt. Cửa hàng không lợp ngói vất khăn voan mà lại xây thành từng gian doanh trường.

Rõ ràng, chẳng hề có những phố phường mua bán huyền ảo mà chỉ có những đám quý tộc tập trung. Sở dĩ trong này chỉ có một con phố, bởi nó không buôn bán hàng hóa, chỉ buôn bán thứ duy nhất quý tộc có thể mua được - nô lệ.

Trong gian trại nô lệ nhỏ hẹp có hơn mười nô lệ quần áo tã tời. Dưới ánh nến mờ tối, bầu không khí tràn ngập mùi nấm mốc ẩm thấp đã lâu không thay rửa. Tùy tiện nằm lên vài manh chiếu, có nô lệ cuộn mình ngủ ngon lành trên đó, mơ mơ màng màng, chẳng thiết ngày đêm.

Một búng máu rơi trên nền đất dơ dáy, Tạ Cửu bị ném mạnh xuống đất. Ôm chặt trong lòng một khối bánh bao khô cứng, tấm lưng gầy gò chịu từng cú đấm roi xuống như mưa. Một bộ áo đơn bản đến mức nhìn không ra màu sắc nguyên bản, thùng thình trống rỗng khoác trên người, rõ ràng không mặc vừa. Đã mười tuổi rồi, vậy mà nhìn hã, thậm chí không bằng một đứa trẻ người Hồ cường tráng cao to, hệt như một gộc mía nhỏ gãy guộc.

Ba nô lệ người Hồ lớn tuổi, cao to hơn hẳn, hùng hổ chửi bới, dùng sức cướp lấy thứ Tạ Cửu đang giấu trong quần áo.

Tạ Cửu co rúm lại, vừa cố né tránh trận ẩu đả điên cuồng kéo tới, vừa như hổ đói mà nhét miếng bánh bao khô khốc vào miệng, nuốt xuống cả những ngụm máu đã dâng lên.

Hai năm trước, cái thứ đồ như thế này, ngay cả con chó trong Hoàng cung Đại Sở cũng chẳng thèm ăn. Nhưng hẳn biết cái đói còn đáng sợ hơn cả, tựa như trong dạ dày có một đám lửa cháy, dạ dày trống rỗng co rút đau đớn. Chỉ cần trải qua cảm giác ấy một lần tuyệt sẽ không bao giờ quên. Vì sống sót, hẳn không có tư cách kén cá chọn canh.

"Mẹ nó! Nó ăn mất rồi!" Tên người Hồ cầm đầu mắng một câu tiếng Hồ, giận dữ túm lấy cổ áo của Tạ Cửu, quăng mạnh hẳn vào vách tường.

"Ăn" một tiếng--- sọ nào Tạ Cửu như bị va nát thành từng mảnh, chấn động ong ong. Đồng thời, tay một gã nô lệ khác đã bóp lấy cổ hắn, ngón cái nhấn trên khí quản, chậm rãi bóp xuống tựa như muốn nghiền nát xương sụn của cổ họng hắn, thậm chí nghe được cả tiếng rạn nứt "ken két" rất nhỏ.

Đồng tử Tạ Cửu co lại nhanh chóng, tay chân quơ quơ vụng vụng trong không trung, dưới mái tóc, gương mặt nhỏ nhắn, cấu bản bởi hít thở không thông mà nghẹn đỏ bừng, liều mạng ngẩng lên hô hấp. Dầu hai gò má gầy gò, sắc mặt bao phủ màu vàng nền yếu ớt, vẫn có thể thấy thấp thoáng trên gương mặt hân về... xinh đẹp vô ngần. Đôi mắt to tròn chiếm phần lớn diện tích, khỏe mắt hẹp dài, lông mi cong cong, cặp mắt vừa sáng vừa tròn, thấp thoáng ánh lệ mờ mờ. Mũi như ngọc tạc, hình dáng không hề phát tướng mà vô cùng xinh xắn, quả thực còn thanh tú hơn tiểu cô nương.

Cá lớn nuốt cá bé là quy tắc bất thành văn trong trại nô lệ này, kiếp nô lệ, vì tranh đoạt lương thực mà ẩu đả cắn xé lẫn nhau vốn là chuyện thường tình. Tại cái nơi lang hồ này, chỉ có tướng mạo thô bạo mạnh mẽ

mới có thể làm cho lòng người khiếp sợ, không dám mạo phạm. Càng xinh đẹp nhu nhược, càng dễ kéo phiên toái về mình.

Cánh mũi Tạ Cửu phập phồng, thờ ra thì nhiều mà đường khí ngày càng ít, con người đen đã bắt đầu tan rã. Hít thở không thông khiến não bộ thiếu dưỡng khí, thống khổ vô ngần. Bàn tay bé nhỏ sờ soạng sau lưng mình, phút chốc đã sờ được thứ gì đó bẽn nhẹn, Tạ Cửu không chút nghĩ ngợi liền nắm lấy, dùng sức đâm xuống kẻ đang bóp cổ mình!

Chủ sõi con chưa trưởng thành, bé nhỏ, yếu ớt đến đáng thương. Chỉ là, để sống sót trong doanh trại nô lệ không thấy ánh dương, hẳn đành phải lộ nanh vuốt non nớt, bộc lộ sự hung ác điên cuồng của bản thân với lũ người rục rịch ý xấu kia. Nếu không, một khi rụt rè hay yếu thế, hẳn sẽ bị lũ lang sói kia nghiền nát thành đồng máu thịt.

Gã người Hồ kia liếc thấy có ánh sáng lóe lên phóng tới phía mình, vô thức nghiêng đầu tránh né. Nhanh như chớp, xoạt một tiếng--- trên gáy đã bị quệt qua một vết thương!

"Ồ---" Gã ta thống khổ rú lên một tiếng, bỗng buông lỏng tay, thân thể gầy yếu của Tạ Cửu té rớt trên mặt đất, che lấy vết bầm tím bị bóp trên cổ mình, kịch liệt ho khan, trong cổ họng như có lửa đốt trào lên vị máu tanh gị.

Gã người Hồ sờ miệng vết thương trên cổ mình, vừa sợ vừa giận--- nếu vừa rồi gã không kịp tránh, chỉ sợ yết hầu gã đã bị cắt rời.

Gã nổi giận hét lớn một tiếng, đá một cú, hung bạo đập vào bụng Tạ Cửu.

Trong nháy mắt khi gã hạ chân, Tạ Cửu đã cảnh giác nghiêng người tránh đi, nhưng bởi vẫn chưa tỉnh táo lại, tốc độ tránh né rõ ràng chậm hơn, chỉ có thể miễn cưỡng đón lấy cú đá ấy.

"Ồ..." Tạ Cửu gào thét một tiếng quỵ rạp xuống đất, toàn thân phát run, tựa một con thú nhỏ bị tra tấn đánh đập,tiếng kêu kia xót lòng xiết bao. Mật dịch xen lẫn miếng bánh bao khô cứng vừa nuốt xuống nồn khỏi cổ, thật lâu sau không phát ra được bất cứ âm tiết nào, lục phủ ngũ tạng như lệch khỏi vị trí.

Người Hồ táo bạo giờ lên chân, lại muốn đá tiếp, đúng lúc này, cửa trại nô lệ đột nhiên bị mở ra, rèm bị nhấc lên thô bạo. Một gã trung niên đầu đội mũ ni về mặt béo múp hùng hùnh hổ hổ chui vào, giọng điệu thô kệch nặng: "Làm gì đấy! Đánh gì mà đánh?!"

Người này chính là Mạch Đề - ông chủ trại nô lệ. Sau khi nhìn thấy ông ta, mấy gã nô lệ vừa rồi còn lớn lối ta đây đều không tự chủ run rẩy, lập tức giải tán. Chỉ còn lại Tạ Cửu ở giữa, ôm bụng, thân thể co lại, bụm đất nhor nhuộm, há mồm thờ đốc.

Ánh mắt Mạch Đề dừng trên người Tạ Cửu, thấy trong đôi mắt kia lóe lên ánh nhìn dữ tợn, bỗng chốc chột lóe qua tình quang.

Việc mua bán nô lệ ở Khôi La thịnh vượng phát đạt, không có chuyện một nhà độc quyền. Nô lệ nhà ai dùng tốt, nhà đó đều ăn ra làm nên. Với ông chủ trại nô lệ mà nói, gã không thích nhất là loại có tiền án chạy trốn như Tạ Cửu, sau khi bán đi, vẫn nhiều lần bị bắt lại làm nô lệ. Về sau phải bồi thường nửa số tiền cho người ta là chuyện nhỏ, mấu chốt là--- đây quả thực là phá hỏng uy tín của chính mình. Thường ngày, Mạch Đề chưa bao giờ bày sắc mặt tốt với Tạ Cửu.

Nếu bảo gã giết chết Tạ Cửu, Mạch Đề lại không bỏ được--- đây là món hàng tốt lúc trước gã tiêu số tiền lớn mua về, là một nô lệ Trung Nguyên đặc biệt hiếm có. Nếu như dạy dỗ tốt, loại nô lệ này có thể bán cao gấp đôi giá tiền.

Mạch Đề nhìn chằm chằm Tạ Cửu trong chốc lát, thái độ khác thường đi về phía hẩn.

Vài tên nô lệ núp trong góc nhìn cảnh này không khỏi có phần há hê - - bị gã Mạch Đề hám lợi này tìm tận cửa chắn chắn không phải chuyện gì tốt. Tên tiểu tử đến từ Trung Nguyên này vừa bị người mua về đã đã thương những nô lệ khác, việc càng thêm hỏng bét.

"Mau lên, lau khô mặt cho sạch vào." Sau khi Mạch Đề dừng lại, thái độ lại ngoài dự liệu của tất cả mọi người--- không chỉ không đề cập nửa câu tới chuyện Tạ Cửu đánh người, giọng nói gã còn mang phần tế nhị và kỳ quái:

"Có vị quý nhân muốn mua người."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (3)

(Bắt đầu từ chương này, xưng hô sẽ được đổi để phù hợp bối cảnh cổ đại.)

Nghe vậy, Tạ Cửu phút chốc ngừng đầu, đầu vừa bị va mạnh nên hầy còn chóng mặt, trước mắt mông lung, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bết mồ hôi cùng bùn hiện lên vẻ mờ mịt luống cuống nhần nhặt, thậm chí là vẻ mặt ngay cả hẩn cũng bắt giác không nhận ra--- về sự hải bàn nằng của một đứa trẻ.

Đám người vốn đang định xem kịch vui há miệng trể cảm. Loại vai không thể gánh, tay không thể nâng như Tạ Cửu, ấy vậy mà về thì sống thế nào? Lại nói, hẳn mới tới chỗ này chưa đến hai năm mà đã từng bỏ trốn đến hai lần. Nhanh như vậy cũng có người mua?

Hơn nữa, nghe giọng điệu của Mạch Đề, người mua hẳn dường như không phải quý nhân bình thường.

Dù sao, có người mua cũng chưa chắc chuyện gì tốt lành. Những kẻ càng quyền cao chức trọng càng có khả năng bên trong là người lập dị cổ quái, càng khó hầu hạ hơn. Chính bởi họ có tiền, nên dù có đánh chết vài tên nô lệ cũng chẳng mấy bận tâm, người trước ngã xuống, người sau đi lên, lại có thêm một tên nô lệ mới.

Mạch Đề khẽ đập Tạ Cửu một cái, giọng nói hàm ẩn đe dọa: "Tao nói trước cho mày, lần này mày được người ta mua về mà lại tiếp tục trốn đi, tao sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho mày."

Đúng lúc này, cửa trại nô lệ mở ra, ánh mặt trời rọi qua rèm cửa in lên nền đất một bóng người mảnh mai. Người giữ cửa thụ sùng nhược kinh kêu lên: "Chao ôi, sao ngài lại tự mình tiến vào nơi này. Ai da... Ngài cứ chờ ở bên ngoài là được, tên nô lệ kia lập tức sẽ được đưa ra."

Không rõ người mới đến nói gì cùng tên giữ cửa, chỉ nghe tên giữ cửa sững sờ đáp: "À à, được ạ." Lập tức gã khom người, ân cần kéo rèm cửa cho người đó.

Rèm cửa được cuốn lên, làn gió Tây Vực len qua khe cửa thổi vào. Một thiếu nữ mặc áo choàng đỏ đứng ngược với ánh sáng, chui vào trại nô lệ nhỏ hẹp, dơ bẩn. Vô số bụi bặm dưới ánh mặt trời biến ảo mù mịt bay, đây là một thiếu nữ trẻ tuổi trạc mười lăm, mười sáu. Mái tóc đen mượt của nàng khẽ phiêu phất, đai buộc bằng lông vũ đỏ đón gió khẽ lay động, mắt hạnh môi đỏ, da thịt như ngọc tạc, đôi mắt vì kính ngạc mà khẽ mở to, như ánh bình minh rạng rỡ, xinh đẹp không gì sánh được.

Gần mười năm làm diễn viên, tằm trong ánh đèn flash, ở Ninh Tịnh luôn vô thức tỏa ra khí chất như phù hào quang vạn tượng. Nàng chỉ là đứng đó thôi, cả trại nô lệ ảm thấp kia như vì sự có mặt của nàng mà tràn đầy vẻ cao quý, long lẫy tựa ngọc sáng.

Đôi mắt Tạ Cửu chậm chậm mở to, trong tầm mắt mờ hồ kia, ánh hào quang hư ảo như dần dần trùng khớp với một người khác, trong nháy mắt ấy, ánh dương xán lạn đã lâu lắm rồi không chạm được cuộc sống tăm tối của hẩn, đã lâu lắm rồi bị ngăn cách với thế giới trong đây, chợt khiến người ta hoa mắt mê mẩn.

Hơn mười tên nô lệ như bị sét đánh, nhìn đến ngây ngốc---đây chẳng lẽ là quý nhân muốn mua Tạ Cửu mà Mạch Đề nhắc đến? Người này, người này thật trẻ, thật xinh đẹp!

Hai mắt Mạch Đề tỏa sáng, chân chó chạy tới, cái lưng gập xuống khom khom, cười nói: "Ai da, Ninh cô nương, sao ta lại có thể không biết xấu hổ mà bắt ngài vào trong đây để xem thế này, kỳ thật ngài cứ ở phòng chờ trang nhã ngoài kia là được, trong này bẩn lắm."

Ninh Tịnh không đáp lời, cau mày quay đầu xem xét một vòng trong này.

Đây là một doanh trường được xây bằng gỗ. Trần nhà rất thấp, chỉ cần giot tay là có thể sờ đến nóc. Không có cửa sổ, chỉ ở mái lợp và mấy lỗ thông gió nhỏ. Trên xà nhà treo một chiếc đèn nén, khung cảnh bí bách tới tấp. Chỗ ngủ chỉ tùy tiện đặt vài manh chiếu rách, không có chấn nền chống lạnh. Có thể thấy, ai không kịp đoạt lấy chiếu, buổi tối sẽ phải trực tiếp ngủ trên mặt đất.

Trong không khí tràn ngập mùi nấm mốc ẩm thấp. Ở một nơi thường xuyên hạn hán như Mạc Bắc còn có thể hun ra mùi nấm mốc, rõ ràng trong đây đã lâu không được nhận ánh mặt trời. Chưa nói tới việc phải sinh sống ở đây, ngay cả một người bình thường chỉ đứng trong đây chốc lát thôi đã cảm thấy không chịu nổi.

Mấy năm kia của Tạ Cửu, là bị giam cầm ở nơi này ư?

Chao ôi, trại nô lệ này quá sai lầm, quá sai lầm rồi.

Việc đọc cốt truyện hệ thống cung cấp cho là một chuyện, tận mắt trải nghiệm là một chuyện, cứ nghĩ tới việc một đứa bé tám tuổi đã phải vấy vùng sống sót ở một nơi như vậy, trong đầu Ninh Tịnh bỗng cảm thấy khó chịu "Người ta muốn là ở trong này?"

Mạch Đề vội vàng tránh thân hình vạm vỡ của gã, chỉ chỉ Tạ Cửu: "Đạ, Ninh cô nương, nơi này chúng ta chỉ có mỗi một tên nô lệ tên Tạ Cửu thôi, chính là nó ạ."

Ninh Tịnh thuận theo hướng gã ta chỉ, quả nhiên thấy một người trong phòng duy nhất trên mặt không dán gạch men, có chút ngạc nhiên.

Một đứa trẻ trạc tám, chín tuổi đang ôm gối ngồi quỳ trước cột nhà. Trên thân hình xiêu xiêu vẹo vẹo khoác một bộ quần áo cũ kỹ không vừa người, mái tóc xơ xác tùy tiện buộc sau gáy, móng tay nhám nhò như bị chó cắn. Gò má gầy guộc khiến đôi mắt to tròn kia càng nổi bật, hàng lông mi dài run run bất an.

Ninh Tịnh cùng hần mắt to tròn mắt nhỏ.

Không phải đấy chứ, cái tên tiểu tử gầy quắt queo xấu xa này là đại boss phản diện Tạ Cửu phong vân một cõi trong tương lai đấy ư? (◉□◉)

Nàng vốn cho rằng, dù sao chỉ số thông minh của Tạ Cửu không thấp, phản ứng hòa hợp hẳn cũng không tồi. Hiện tại nàng mới ý thức, mình đã nghĩ quá đơn giản.

Đề có thể tu luyện thành một thiếu niên tâm cơ cực có thời gian. Cuộc sống sau này của Tạ Cửu xác thực sung sướng. Nhưng khi còn thơ ấu, trình độ rèn luyện vẫn chưa tới, ở nơi này hẳn bị người ta bắt nạt.

Mạch Đề quan sát về mặt nàng, trong lòng âm thầm cân nhắc--- nếu muốn chọn một tên nô lệ đạt tiêu chuẩn, nhìn bộ dạng gầy yếu này của Tạ Cửu, trong trại nô lệ cùng lắm chỉ xếp cuối xe. Quý nhân này chỉ sợ đang do dự có nên mua nó hay không.

Sợ mới làm ăn chạy mất, Mạch Đề cuống quýt nói: "Ninh cô nương, nếu ngài không hài lòng tên nô lệ này có thể xem qua những tên khác..."

"Không cần, ta sẽ mua hắn." Ninh Tịnh hồi thần, chặn lời gã, móc từ trong ngực một túi thù tình xảo, thơm phức, trong có đựng tiền, ném vào tay gã ta.

Mạch Đề vội vàng lấy hai tay đón lấy, bóp bóp, hai mắt tỏa sáng, vui sướng rạo rức: "Đạ tạ Ninh cô nương."

Người dưới này là Tạ Cửu của nàng. Ninh Tịnh sai buổi trốn về phía Tạ Cửu, đối ứng da hươu thượng hạng sột soạt trên nền đất tro bùn.

Cỗ họng Tạ Cửu co rút, cuộn mình nhìn nàng bằng ánh mắt có hoài nghi, có bất an, thậm chí cả vẻ chờ mong cùng nỗi sợ hãi bị dè dặt.

Mạch Đề vừa lúc đếm xong tiền, ân cần nói: "Ninh cô nương, xin ngài chờ một chút, ta lập tức sai người trói chặt tên nô lệ này, đưa nó đến phủ của ngài."

"Không cần." Ninh Tịnh một câu từ chối. Nàng ngồi xỏm người xuống, đưa tay ra với Tạ Cửu, lòng bàn tay hướng lên, năm ngón tay khép lại, ôn tồn nói: "Ta mua ngươi."

Tạ Cửu kinh ngạc mở mắt.

Đây là... muốn dắt tay hắn ư?

Dường như muốn xác định xem có thể tin đối phương hay không, Tạ Cửu do dự hồi lâu. Bàn tay Ninh Tịnh thùy chung vẫn kiên nhẫn dừng lại giữa không trung.

Cuối cùng, Tạ Cửu từ từ đưa tay đặt vào lòng bàn tay nàng.

Giương mặt Ninh Tịnh lộ ra một nụ cười khe khẽ, dịu dàng không nói lời nào, nắm chặt tay, đứng lên. Tay Tạ Cửu rất lạnh, cũng rất bền, tương phản rõ rệt với bàn tay trắng mịn, ấm áp, mềm mại của nàng: "Đi thôi."

* * *

Sau nửa canh giờ, xe ngựa chở hai người xuyên qua đường phố tấp nập, trở lại phủ đệ nơi Ninh Tịnh ở, cũng chính là nơi ở của Vũ Văn Thước.

Sau khi trưởng thành, Vũ Văn Thước rời khỏi hoàng cung, tự lập phủ đệ. Nơi ở của Hoàng tử dĩ nhiên hơn xa nơi ở của đám quý tộc bình thường khác, cả khu đất lớn nghiêm nhiên chễm chệ một tòa trang viên nhỏ, do sở thích, bên trong còn trang bị cả thảm cỏ xanh mượt để huấn luyện cưỡi ngựa.

Gần đây, y bận tới một lo chuyện nào loạn do hạn hán ở ngoại thành nên không ở lại trong thành Ma Khiên. Phòng chừng nửa tháng nữa không gặp mặt.

Xe ngựa dừng lại trước cửa phủ, Ninh Tịnh nhảy xuống xe, không cần thận hơi động vào miệng vết thương, nghe răng trợn mắt nửa giây.

Quần gia tiếp đón nhìn thấy Ninh Tịnh sau khi ra ngoài một chuyến, đằng sau dắt về một thằng nhóc, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Ninh Tịnh phản phó nói: "Xin chuẩn bị cho ta nước nóng, kim sang được, một bộ y phục sạch sẽ, rượu, nước ấm, vài xô, tất cả đều mang đến nội viện của ta."

Kể từ sau khi nguyên chủ làm những chuyện kinh thế hãi tục, đã không còn chuyện gì nàng làm có thể khiến đám người hầu động tâm nữa cả. Bởi vậy, lần này nàng về, dẫn theo một thằng nhóc con trở về, trong lòng mọi người âm thầm bàn tán nhưng trên mặt không lộ ra bất cứ vẻ mặt kỳ quái nào. Chỉ rồi rit cung kính nói: "Vâng."

Đi qua một trang viên có phong cảnh u tĩnh tuyệt đẹp, Ninh Tịnh trực tiếp đưa Tạ Cửu tới gian phòng của mình. Cái tên Vũ Văn Thước này rồi đi, đội thị vệ trong phủ cũng bị mang đi phần nửa, dọc đường nghe im ắng.

Nơi nàng ở là một khoảnh sân ven hồ trong phủ đệ, có cảnh sắc tương đối u nhã. Vũ Văn Thước rất có tâm, an bài cho nàng một nơi ở có diện tích vừa phải, không quá lớn đến khiến người ta hoảng hốt, cách bố trí thoải mái, ấm áp lạ kỳ.

Người trong phủ làm việc rất nhanh chóng, kim sang được rất nhanh đã chuẩn bị xong. Vừa lúc Ninh Tịnh đặt mông ngồi xuống ghế, đã có một người ôm thùng gỗ đựng đủ thứ đồ mang tới.

Ninh Tịnh chà xát tằm lưng đau nhức của mình--- aizz, kỹ năng ôm đuôi vàng của nguyên chủ có thể coi là xuất sắc. Vừa nhàn rồi vừa có tiền tiêu, còn có người giúp việc để sai sử. Nếu không để lại một đồng currency hạn sau lưng nàng như vậy thì hoàn mỹ.

Dưới nền gạch có đốt địa long, phòng ngừa âm hàn nhập vào cơ thể. Cho dù đi chân trần cũng ấm áp. Đã lâu lắm rồi Tạ Cửu chưa bao giờ đến một nơi ấm áp như thế. Hắn vuốt vuốt cái bụng vẫn đang âm ỉ đau của mình, nhìn Ninh Tịnh có vẻ không muốn bắt hắn làm việc, nghi ngờ nhấp nhấp đôi môi khô khốc, ôm đầu gối ngồi xuống nơi có địa long ấm áp nhất.

Vài hạ nhân đi tới đi lui trước mặt hắn, ào ào đổ vào trong thùng gỗ từng xô nước nóng, còn rắc lên rất nhiều cánh hoa.

Hơi nước bốc hơi, hơi nóng ấm áp lan tỏa, trong gian phòng nhỏ nhỏ không có bình phong. Ninh Tịnh đứng trước thùng tắm, cúi áo choàng đặt trên mặt bàn, nói gì đó với thị nữ bên cạnh. Tạ Cửu xuyên qua làn sương khói mờ mịt nhìn sang. Chỉ cảm thấy đôi lông mày luôn giương cao ngập vẻ kiêu ngạo của nàng lúc này trong hơi nước mỏng lung bóng trở nên nhu hòa.

Sau khi tất cả người hầu lui ra ngoài, cánh cửa bị đóng lại. Ninh Tịnh vén tay áo đi về phía Tạ Cửu.

Tạ Cửu ngược đầu nhìn nàng ngày càng đến gần hơn, sống lưng bắt gặp thẳng tắp, vừa căng thẳng luống cuống, lại mang chút chờ mong.

Ninh Tĩnh gãi gãi đầu, cũng ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt hắn, suy nghĩ một chút, bắt đầu cất lời: "Người tên Tạ Cửu đúng không?"

Tạ Cửu gật đầu.

Ninh Tĩnh ồ một tiếng, lại nói tiếp: "Là chữ "cửu" nào? Người thử viết lên tay ta xem."

Tạ Cửu đưa tay ra. Không biết xuất phát từ tâm lý gì, tay đưa đến giữa không trung lại rụt về, đầu tiên chà lau trên y phục mình, sau đó mới đặt lên lòng bàn tay trắng nõn của Ninh Tĩnh, từng chút từng chút viết xuống một chữ "Cửu".

"Vương" là vương giả làm vua trăm tướng, "cửu" là trường tồn và hòa bình dài lâu.

Một thời gian dài không viết chữ, cảm giác sao nó xa lạ.

"Hóa ra là chữ "cửu" này. Ta biết." Ninh Tĩnh nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay hắn, nói: "Như vậy, về sau ta gọi người Tiểu Cửu đi."

Tạ Cửu giật mình, rầu rĩ đáp: "Ừ."

Nhìn ánh mắt Tạ Cửu với mình đã buông lỏng sự cảnh giác, Ninh Tĩnh vò đầu, đi thẳng vào vấn đề: "Tiểu Cửu, người coi áo ngoài xuống để ta xem qua. Ta muốn nhìn xem trên người người có vết thương nào không thể dính nước hoặc không thể dùng kim sang được."

Máu tanh trong cổ họng như bị hơi nước ẩm áp xua đi, Tạ Cửu yên lặng nuốt xuống một ngụm nước bọt vị gì sắt, bàn tay lần đến chỗ tà áo, cởi bỏ từng chiếc cúc, lộ ra thân thể.

Làn da kia của hắn hoàn toàn khác xa sắc vàng nền trên gương mặt, cực kỳ trắng, tuy vậy lại là loại trắng yếu ớt, không mạnh khỏe, dưới làn da mờ mờ nhìn thấy từng đường xám xanh. Xương sườn lộ ra, những vết thương cũ trên phần lưng gây gò càng thêm rõ nét, trên đùi cũng có mấy vết thương chẳng chịt. Ninh Tĩnh nhìn quanh hắn một vòng, quả nhiên, ngay cả trên bắp chân cũng bị thương. Toàn thân trên dưới không tìm được nơi nào bạch ngọc lành lặn.

Ninh Tĩnh chau mày, có chút đau lòng. Tên nhóc con xấu xa này mới chỉ mấy tuổi đầu thôi mà. Những đứa trẻ mười tuổi bình thường khác có khi giờ này đang làm nũng trong lòng mẹ, ở trường học vô tư vô lự học bài, sau khi tan học sẽ cùng bạn bè chơi bóng đá. Vậy mà tên nhóc này toàn thân không chỗ da nào lành lặn. Nào có nhìn thấy đáng về của một Hoàng tử một nước lớn mệnh mông bạt ngàn chữ, thậm chí còn chẳng bằng một đứa trẻ trong xóm nghèo.

Thật ứng với câu nói "Nhân vật phản diện làm bằng sắt, ào ào ngược đời đến như sông".

Đánh không chết đuổi không đi, theo một cách nào đó, đây cũng coi như một phương thức ăn gian của nhân vật phản diện nhĩ.((

Ánh mắt Ninh Tĩnh chậm rãi hạ xuống, kinh ngạc dừng lại, thoáng chốc con phần nộ bốc lên đỉnh đầu.

Trên bụng của Tạ Cửu, ấy vậy lại có một khối lớn máu tím bầm! Chỗ xuất huyết dưới da tạo thành màu tím thẫm, nhìn thấy mà giật mình. Tựa hồ bị vật nặng đá thương. Căn cứ vào hình dáng của đồng máu bầm ấy, đoán chừng là bị người đá thương.

Khối máu ứ đọng lớn như thế, rõ ràng khi đá, kẻ kia không chút lưu tình, chỉ nhìn thôi đã thấy đau. Lũ nó lệ trong trại nó lệ kia thật quá ác độc, sao có thể ra tay nặng như thế với một đứa trẻ.

Đầu ngón tay Ninh Tĩnh khẽ run, nhẹ nhàng đụng một cái: "Đây là bị đá lúc nào?"

Tạ Cửu rừ mắt, nhẹ giọng nói: "Hôm nay."

Đúng lúc này, hệ thống cất tiếng: "Đỉnh! Chúc mừng kí chủ thành công mua Tạ Cửu về. Độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tiến độ trước mắt là 10%."

Ninh Tĩnh ở trong đầu nói: "Sao lâu như vậy cậu mới thông báo?"

Hệ thống ngừng một lát, thẹn thùng đáp: "À thì, hệ thống bọn tôi là bản kinh điển, vẫn chưa update, tốc độ hơi chậm, vừa rồi hơi đơ tí. Nếu kí chủ cô thăng cấp, tổng bộ sẽ trang bị cho cô hệ thống cao cấp hơn."

Ninh Tĩnh nghẹn học trên trời, gật đầu: "Rõ rồi."

Hệ thống nói: "Đỉnh! Nhiệm vụ nhánh xuất hiện--- giúp Tạ Cửu tắm rửa một lần, sau khi hoàn thành có thể tăng giá trị nhân phẩm thêm 5 điểm. Xin hỏi kí chủ có muốn tiếp nhận hay không?"

Ninh Tĩnh đáp: "Đương nhiên tiếp nhận." Dù sao năng vốn dự định sẽ tắm rửa cho Tạ Cửu, bây giờ còn có thể giúp nhân vật phản diện vui hơn, chẳng phải là càng tốt hay sao?

Hệ thống: "Đỉnh! Nhiệm vụ nhánh bắt đầu: Xin hãy hoàn thành trong vòng nửa canh giờ nữa. Một khi nhiệm vụ bắt đầu, người thua sẽ bị trừ 20 điểm giá trị nhân phẩm."

Ninh Tĩnh: "???" *nghe vẩn-ìng* (→_→)

Đợi chút, hoàn thành thưởng 5 điểm, thất bại giảm 20 điểm?

Đây là quy tắc bất công gì a a! *lật bàn* (ノ□ノ) へ┐┌┐┐

Hệ thống: "Thời gian đếm ngược bắt đầu."

Ninh Tĩnh: "...". Hệ thống rác rưởi, quy tắc rác rưởi.

Chỉ còn dư lại nửa canh giờ, Tạ Cửu lại hết như người nguyên thủy, muốn tắm rửa sạch sẽ phải biết sắp xếp thời gian đúng cách, những thứ khác đợi lát nữa bàn sau. Ninh Tĩnh vỗ vỗ đầu gối, để Tạ Cửu vào trong bồn tắm của mình. Trên người hắn quá bẩn, cho dù muốn bôi thuốc, ít nhất cũng phải tắm sạch sẽ trước.

Nhiệm vụ của hệ thống là "Giúp Tạ Cửu tắm rửa", không nói cụ thể là phải làm thế nào, Ninh Tĩnh cầm cái gáo nước múc đổ lên người Tạ Cửu mấy lần.

Rửa lần đầu, nước biến thành màu đen. Ninh Tĩnh lập tức gọi người đổi nước, sau khi để Tạ Cửu chà lau ba lượt, nâng một bên xối nước, cuối cùng cũng tẩy sạch đồng bùn đất. Thứ mùi là lạ trên người thay bằng hương thơm ngát ngọt của cánh hoa.

Để phòng bên cạnh lại cho người hầu dọn dẹp, Ninh Tĩnh dẫn Tạ Cửu trở lại gian phòng của mình.

Sau khi tắm gội sạch sẽ, Tạ Cửu khoác lên mình bộ xiêm y thơm phức, bóng người tròn tròn nho nhỏ ngồi trên chiếc giường mới tinh, cùng bộ đáng tiểu khát cái (nhóc ăn mỳ) lúc trước như hai người khác biệt. Một quả đầu rối bù xơ xác bị Ninh Tĩnh mạnh mẽ chà gội, giờ đây còn ướt nhẹp chưa lau khô, mềm mại rù trên trán.

Hệ thống: "Nhiệm vụ nhánh hoàn thành, giá trị nhân phẩm +5. Giá trị nhân phẩm hiện giờ: 25."

Giá trị nhân phẩm đến tay, mặc dù quy tắc rất lừa người nhưng xem ra cũng không khó lấy.

Ninh Tĩnh lau khô tay, đi hướng về phía cạnh giường.

Ánh sáng ngời từ chiếc đèn lồng hoa mỹ rọi xuống, Ninh Tĩnh tự mình tiến vào trong, rốt cuộc lần đầu tiên thấy rõ vẻ ngoài của Tạ Cửu.

Dưới làn mi cong cong rù là một đôi mắt vừa tròn vừa to, tựa như phong hỏa tinh vân trong đêm tối, khiến con mắt người ta cũng lấp lánh theo. Mũi như ngọc tạc, bờ môi nhỏ yếu, bề ngoài hơi mang vẻ mềm mại

đáng yêu. Cũng may, trong đám con nít ở Trung Nguyên, mắt mũi hẳn coi như trung tính, trung hòa nữ khí. Rõ ràng gò má gầy đến thoát hình, đường cằm ở cằm vẫn giữ nguyên sự nhu hòa, có thể thấy rõ vẻ đẹp tặn trong xương, thật ứng cho một câu "Dung tú cốt kỳ, mi mục như họa". Điểm duy nhất không hoàn mỹ chính là sắc mặt không tốt lắm.

Cậu nhóc xấu xa lại có một gương mặt đẹp đến vậy.

Từ gương mặt nhìn xuống, khung mày Tạ Cửu hơi cao, khiến đôi mắt như sâu hơn, điểm xuyết trên hàng lông mi dài kia là những giọt nước óng ánh, nhìn đặc biệt vô tội.

Ninh Tịnh: "... "Trong đầu nàng đột nhiên nhảy ra một câu nói--- hay cho một đóa tiểu bạch hoa nhu nhược nằm sắp sắp.*

(/ωω/) (_ _) . . .

Ai có thể ngờ rằng sau này khi hần lớn, xì-tai shoujo* ngọt ngào lại nhảy thẳng sang manga kinh dị khủng bố chứ.

(*)một đóa tiểu bạch hoa nhu nhược nằm sắp sắp: khụ khụ, với đầu óc bay cao bay xa, các bạn cứ tưởng tượng thế này ạ: một em ái nhu nhược yếu đuối khóc lóc nằm sắp sắp trên giường... khụ khụ...

(*) shoujo manga: truyện tranh lãng mạn dành cho thiếu nữ

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (4)

"Lau khô tóc, cẩn thận kéo lạnh." Ninh Tịnh ném sang một tấm khăn mềm mại, nhướn mày nói.

Tạ Cửu ngoan ngoãn nhặt khăn vải trên giường, khẽ đáp: "Ừ."

Nếu trước lúc tắm rửa, hẳn hẳn còn đang hoài nghi Ninh Tịnh muốn làm điều gì; thì hiện tại giờ đây, hẳn cảm nhận được thiện ý rõ ràng của Ninh Tịnh—— một sự bình thản, dịu dàng lặng lẽ cảm hoá người ta.

Không bắt bớ hẳn làm việc cũng chẳng trối gò hay đuổi hẳn tới phòng dành cho người hầu—— dường như nàng không cần một tên hầu.

Nàng... vì sao lại mua mình? Chỉ là lòng tốt nhất thời phát tác sao? Hay phải chăng còn có dự định khác?

Tạ Cửu nhủ thầm. Mái tóc ướt sũng thấm ướt phần lưng y phục bị hần từ từ lau đi. Trong trại nô lệ bốn bề gió thốc, tóc ướt dán lưng sẽ khiến hần lạnh tới mức rét run. Mà có lẽ ở nơi đây - trong gian phòng ấm áp như xuân, hương thơm từ đệm chăn xông vào mũi - lại khiến hần thấy buồn ngủ.

Ninh Tịnh xoa xoa cằm, đột nhiên cảm thấy hình như mình vừa nhặt về nuôi một con vật bé nhỏ.

Nàng đứng dựa bên cạnh bàn, đưa ra hỗn hợp rượu và nước đã sớm được chuẩn bị sẵn. Trên người Tạ Cửu có một số vết thương nhỏ, chủ yếu tập trung ở lòng bàn chân. Tắm rửa không có gì đáng ngại, nhưng bởi vì để hở quá lâu, vài vết thương đã bắt đầu nhiễm trùng, đề trị tận gốc, nhất định phải khử độc.

Thời đại này căn bản không có cách chữa bệnh dùng rượu cồn, chỉ có thể dùng biện pháp này thôi.

Rượu pha loãng toả ra thứ hương thơm say lòng người, Ninh Tịnh lấy vải bông nhúng vào, vắt gần khô, bảo Tạ Cửu nhấc ống quần lên.

Nàng ngồi trước mặt Tạ Cửu, giải thích: "Vết thương ở lòng bàn chân người có chút sinh mủ, ta sẽ bôi thuốc cho người. Tuy nhiên, trước đó nhất định phải khử độc đã." Đồng thời nàng thăm than—— hiện giờ giải thích rõ ràng để Tạ Cửu khỏi lầm tưởng nàng đang ngược đãi hần, sinh hận muốn báo thù nàng.

Một vài chữ Tạ Cửu nghe không hiểu, lại nhìn sang động tác Ninh Tịnh đang hoa tay múa chân, sắc mặt hơi đỏ.

"Có thể sẽ rất đau, người nhịn một chút." Ninh Tịnh một tay giữ mắt cá chân tinh tế của hần, đoạn đem vải bông thấm nước rượu ấn trên miệng vết thương. Xoạt một tiếng, quanh miệng vết thương sùi bọt nhỏ, nhũn nhối đau rất từ miệng vết thương truyền tới, đồng tử mắt Tạ Cửu đột ngột co lại, kêu lên một tiếng tê tâm liệt phế, mồ hôi lạnh túa ra.

Ninh Tịnh tinh táo giữ chân hần, nói: "Nhịn xuống."

Rồi dội chốc lát, nàng mới bỏ vải bông đắp trên miệng vết thương ra, trông gầu vế gáo*, cứ thế khử độc hết một lượt những vết thương. Cuối cùng, Ninh Tịnh cả người đầm mồ hôi, vứt chiếc khăn bông đã nhuộm vàng vào trong chậu. Mồ hôi lạnh của Tạ Cửu đã thấm ướt phần lưng, hốc mắt đỏ bừng, đau tới mức không thốt được một chữ.

(*) *trông gầu vế gáo: ý chỉ bắt chước cái gì đó, trong ngữ cảnh này là bắt chước người ta sơ cứu vết thương.*

Ninh Tịnh vận mớ lọ kim sang được, đồ lên trên vết thương, rất nhanh thuốc phủ lên đóng huyết nhục lộ ra ngoài, cảm giác mát lạnh trùn lên đau đớn: "Người đau là bởi miệng vết thương của người có vi khuẩn, hiện giờ không sao nữa rồi."

Tạ Cửu có chút mờ mịt: "Vi khuẩn là gì?"

"Nói người cũng không hiểu đâu, tóm lại chính là những thứ dơ bẩn." Ninh Tịnh gỡ đầu hần, cảm giác chạm vào mái tóc đen kia của Tạ Cửu còn mềm mượt hơn khi chạm vào bất cứ loại châu báu nào, nàng yêu thích không buông tay xoa xoa: "Sau này cứ kiên trì thay thuốc, chờ miệng vết thương đóng vảy lại là người không cần làm người què nữa rồi, nếu vậy, đau một lần cũng rất đáng, không phải sao? Được rồi, kéo y phục người lên nào." Nàng lắc lắc bình dầu thuốc, "Xoa bóp, lưu thông máu tụ cho người đã."

Trước đây khi mới vào nghề, Ninh Tịnh chỉ là một diễn viên nhỏ tạp nham vô danh, vì dễ nhanh kiếm tiền, mỗi ngày nàng đều chạy ngược chạy xuôi kiếm tìm hợp đồng, mỗi ngày nàng đều ngủ không đến vài tiếng đồng hồ. Nàng khác các diễn viên khác. Người bước chân vào giới giải trí, phần lớn đều ôm mộng sau này nổi danh, bởi vậy, trong công việc sẽ có chọn lọc, có ý thức duy trì hình tượng cá nhân nhất định, sẽ không nhận một vài hợp đồng - tỷ như ngọc nữ dự định theo con đường ngây thơ thanh thuần sẽ không nhận quảng cáo nộ y.

Mà Ninh Tịnh lại như thế tám đời chưa thấy tiền bao giờ, chỉ cần không vượt qua giới hạn cuối cùng, con đường phát triển lâu dài gì gì đó đều nằm ngoài phạm vi nàng quan tâm. Chỉ cần mức thù lao có thể đã động nàng, nàng lập tức sẽ tiếp, quả thực là một chiến sĩ thi đua nổi danh thập cẩm đủ loại. Tiền lương đi sớm về tối, dư lại sau khi trả sạch nợ, cũng chỉ đủ để nàng nuôi sống chính bản thân. Nàng không mời nổi trợ lý, cũng không có người đại diện. Hợp đồng nào xuất hiện đều tự mình xử lý, cứ thế cọ xát không ít. Chịu khổ như vậy hơn một năm, cuối cùng lựa cơ hội một lần lên nổi tiếng, hiện tại có công ty hợp tác, có người đại diện.

Vậy nên, dù bề ngoài nàng chẳng mấy may giống một phụ nữ nội trợ nhưng kỹ thực nàng đã sớm thành thạo việc nhà cùng những kỹ năng tự chăm sóc bản thân, chỉ là rất ít người biết rõ mà thôi.

Không ngờ rằng những kỹ năng nàng dùng để tự chăm sóc mình, nay lại dùng cho người khác.

Tạ Cửu im lặng một lát, đột nhiên khẽ nói: "Tại sao người phải mua ta?"

Đĩ nhiên Ninh Tịnh không thể nói lí do thật được, cười đáp: "Bởi vì ta cũng là người Trung nguyên."

#đồng_hương_gặp_gỡ_đồng_hương_hai_mắt_lưng_trông_QAQ

Tạ Cửu thoáng chốc ngạc nhiên giương mắt.

Khó trách hẳn cảm thấy, đầu nàng mặc y phục nước Khôi La nhưng lại khác người Khôi La... Hóa ra là bởi thể này.

Lau xong rượu thuốc, Tạ Cửu cúi đầu xoa cái bụng nóng lên của mình, sợi tơ lòng mang nỗi khổ riêng như được lòng bàn tay ấm áp của Ninh Tĩnh vuốt lên.

"Cạch cạch" hai tiếng, cửa sổ bị gió đêm lay động, khe khẽ va vào vách tường.

Mảnh trời xanh thăm mênh mông bất giác, những ngôi sao mênh mang quay cuồng, vây quanh vàng trắng u ám. Dải ngân hà tựa một dòng thác nước khổng lồ, nước bay thẳng xuống ba nghìn thước*, liên tục kéo dài tới tận phương xa, vô biên vô hạn. Sắc sao tím mờ bị một đám mây đen bao phủ, như ẩn như hiện.

(*) Trích bài "***Xa ngắm thác núi Lư***" - Lý Bạch:

Năng rọi Hương Lô khói tía bay,

Xa trông dòng thác trước sông này:

Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước, Tường dài Ngân Hà tuột khỏi mây.

Tạ Cửu buông y phục xuống, mê mải ngắm bầu trời. Ánh sao long lanh chiếu lên gương mặt tinh xảo của hắn, mờ mờ ảo ảo. Song cửa sổ phản chiếu ánh sáng, đuôi mắt hắn ánh lên thứ ánh sáng biêng biếc, lạnh lạnh.

"Thật đẹp nhì. Nhưng đây còn chưa phải bầu trời đẹp nhất, phải xem ở nơi thảo nguyên bạt ngàn mới là đẹp mắt nhất. Giống như chỗ ta sống khi còn nhỏ... A, người biết không, ta tới Khôi La từ khi còn rất nhỏ. Cha ta là thợ săn trên thảo nguyên." Giọng nói Ninh Tĩnh mang theo sự vui vẻ, đặt móng ngồi cạnh hắn, ngừng một chút, lại hỏi: "Người thì sao? Người vì sao lại đến Khôi La?"

Chờ một lát, Tạ Cửu không nói gì, Ninh Tĩnh lúc này mới nghi ngờ nghiêng đầu nhìn hắn, cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Ồi đau, bánh bao nhỏ này... Hắn, hắn vậy mà lại khóc! Σ (°Δ°|||)⋂

Tạ Cửu hai tay đặt trên trán, mím chặt miệng, không ngừng dùng tay áo lau nước mắt trào ra, nhưng rất nhanh, lại có thêm nhiều giọt lệ trong suốt lăn xuống.

Những đứa trẻ có người yêu kẻ chiều đều biết rõ, khóc có thể khiến người ta phải bảo vệ, tiếc thương. Khóc càng lớn tiếng, người càng đau lòng. Nhưng có lẽ trong cái trại nô lệ ấy, khóc chỉ càng dẫn thêm những cuộc tranh đoạt đáng sợ, sẽ chẳng có ai ôm vào lòng dỗ dành.

Có lẽ là bởi vậy... Tạ Cửu khóc nhỏ tới mức không gây ra bất cứ tiếng động nào, bà vai gầy gò như bị đè nặng ngàn cân khẽ run lên, quật cường mím chặt miệng, ngay cả khi nức nở khóc cũng chẳng rên một tiếng.

Aiz, không ngờ rằng khóc kiểu này càng khiến người ta đau lòng hơn. Không nghĩ đáng về khi hắn khóc lại trông như vậy, nước mắt kia không tài nào ngừng được, rõ ràng là một cậu nhóc mít ướt lạng lẽ.

Có lẽ vừa rồi mình chạm tới chuyện thương tâm của hắn. Cả người Ninh Tĩnh nghiêng qua, vòng tay ôm lấy Tạ Cửu, khe khẽ vỗ về cánh tay hắn mà dỗ dành, trên khuôn mặt là vẻ dờ khóc dờ cười, nói: "Chao ôi, ta sợ nhất nhìn thấy người khóc, đừng khóc mà, khóc cái gì."

Tạ Cửu co lại thành một cục nho nhỏ, mặt chôn giữa hai đầu gối, dùng sức lấy cánh tay áo chà xát mắt, trong cái vỗ về dịu dàng, tiếng khóc dần ngừng lại.

"Trung Nguyên có hai nước, cách một con sông đối lập với nhau. Bắc có nước Sở bao la hùng vĩ, Nam có nước Chu thơ mộng phong lưu."

Lúc này Ninh Tĩnh mới buông tay ôm ra, chuyển hướng, ngồi xếp bằng bên Tạ Cửu, chỉ nơi phương xa của bầu trời, bảo: "Người xem, theo hướng này băng qua mấy ngàn dặm chính là quê hương ta... Người đoán xem ta là người nước nào?"

Tạ Cửu lau sạch nước mắt, bình ổn tâm tình. Sau khi tâm trạng bị dồn nén bấy lâu được tiếng khóc giải tỏa, dường như hắn đã thả lỏng hơn nhiều, bà vai nhỏ cũng khẽ buông xuống. Cẩn thận phân biệt vị trí ngôi sao, Tạ Cửu nói: "Người là người nước Sở." Giọng nói không chút do dự.

"Người biết xem sao à?" Ninh Tĩnh thích thú nhìn hắn.

"Trước kia..." Tạ Cửu mở miệng muốn nói

"Thái phó", nhưng lại ngừng, rầu rĩ nói: "Có một người đã dạy ta."

"Thật lại hay. Ta chẳng biết vị trí sao là gì cả. Trong mắt ta, toàn bộ ngôi sao trên trời này đều có vẻ hao hao nhau, căn bản không phân biệt nổi cái nào với cái nào." Ninh Tĩnh nói: "Nhưng mà, nếu lần sau người đồng ý dạy ta xem sao thế nào, nói không chừng ta có thể học được. Nghe nói đêm thu là khoảng thời gian tốt nhất để xem sao."

Ảnh ngược của ánh sao trong đôi con ngươi đen láy của Tạ Cửu tựa như hai đầm nước trong.

Ninh Tĩnh nói: "Ta không nhớ rõ khi nào mình đến Khôi La, nhưng trong lòng ta, ta còn là một người Sở quốc. Ta sinh sống hơn mười năm ở Khôi La, trên thảo nguyên rộng lớn này cũng chưa từng gặp người Trung Nguyên nào. Ta không nhớ rõ chuyện Sở quốc, ngay cả chữ cũng không biết viết, muộn chút còn bị nghĩa huynh ép đi học bài." Đây là lời nói thật, Vũ Văn Thước cảm thấy tính tình nàng quá lỗ mãng nên mới vài ma ma, chuẩn bị sau khi thương thể nàng khỏi hắn, sẽ dạy cho nàng cách để trở thành một quý nữ nước Khôi La. (= _ =)

Dân Khôi La bản tính anh dũng, cánh phụ nữ không thua bậc mây râu, không phải là loại tiểu thư yếu đuối nhỏ nhắn, nhốt trong nhà một bước không ra. Các nàng ngoài khoa Văn còn có khoa Võ. Thậm chí khoa Võ chiếm tỉ lệ không thấp, gần như cùng khoa Văn mỗi bên một nửa. Nhất là nữ tử quý tộc thường lấy tài tình thông bản cung cười ngửa làm tự hào, một cô nương thành thạo bắn cung cười ngửa được hoan nghênh hơn gấp bội cô nương chỉ biết chăm chăm học bài. Mà quy tắc truyền thống so sánh quý nữ ở Sở quốc, phải học là học lễ nghi cầm kỳ thi họa, không cần múa đao cầm thương.

Ai đó, lạch tạch bấm ngón tay tính tính, nàng tôi da cũng chỉ có thể hưởng thụ nhiều nhất nửa tháng. Chờ Vũ Văn Thước trở về, ngày tháng thanh nhàn của nàng sẽ lập tức kết thúc. *Amen*

Nói tới đây, Ninh Tĩnh rốt cuộc cũng mỉm cười đưa ra mục đích chính của mình: "Không bằng thế này đi, về sau người dạy ta chiêm tinh, theo giúp ta học bắn cung cười ngửa, có một người Trung Nguyên đi cùng, ta sẽ không nhàm chán nữa. Người sẽ không khác gì thư đồng của ta, đồng ý không?"

Lời này của Ninh Tĩnh "ý nằm ngoài lời". Nàng muốn học xem sao không giả, nhưng mục đích căn bản của nàng là để Tạ Cửu được học.

Tương lai vinh quang của Tạ Cửu không phải là bẩm sinh đã có, mà là do hắn đối bằng cả thời niên thiếu của mình trên sa trường, trải qua vô số đau khổ, vô số lần tìm đường sống trong chỗ chết. Trước khi có được quyền sở hữu ở đất phong, mãi cho tới khi tranh đấu cùng Tạ Kha kết thúc, hắn phải gánh vác biết bao thương tổn cả đời. Để mỗi khi trời trở mưa dầm lại đẩy lên cơn đau đến mức không muốn sống.

Nếu hiện tại nàng có điều kiện, sao không để hắn sớm bắt đầu được học cách tự bảo vệ mình trên chiến trường?

Lại nói, mượn cớ "Chúng ta là đồng hương" để giải thích quá mức khiến cường, Tạ Cửu sẽ không tin có người vô duyên vô cớ cho hắn nhiều thứ tốt như vậy. Hắn chưa già dặn trưởng thành nhưng đã sớm trải hết lòng người dễ đổi thay, không ôm hy vọng nào với nhân tính. Lấy trao đổi ích lợi làm lí do, nói không chừng lại có thể khiến cho Tạ Cửu thoải mái an tâm tiếp nhận.

Nếu vụ này thuận lợi, nàng còn có thể nhân lúc này tăng giá trị nhân phẩm luôn nà. [lắc lắc cái mông][lắc lắc cái mông]

Nghĩa muội Vũ Văn Thước muốn tìm thư đồng, người được chọn phải cái gì cũng có. Mà thân phận nô lệ thấp kém cùng lắm chỉ có thể làm người hầu, nói trắng ra, là làm đồ chơi. Nhưng lần này vừa có tiếng vừa có năng (vừa có danh vừa có lợi). Vô hình trung nâng cao địa vị của Tạ Cửu.

Tạ Cửu sao có thể không rõ chuyện này chứ? Nếu là một nô lệ bình thường khác, có thể sẽ kinh hoàng sợ hãi, cũng có thể mừng thầm mình vô được một bắp đùi vàng to bự. Tạ Cửu lại chỉ cảm thấy vui vẻ. Nếu Ninh Tĩnh đã chọn hắn, trong tiềm thức---hắn biết không thể chấp tay nhường người ta cơ hội được thân cận với Ninh Tĩnh này.

Ninh Tĩnh chống cằm, chậm rãi đưa một tay ra, một lần nữa từng bước từng bước nói: "Tiểu Cửu, sao nào, đồng ý không?"

Dưới trời cao, quanh thân là sắc trời tối tăm nhưng trong trẻo, chỉ có nàng ngồi giữa ánh nền vàng ấm áp, tóc đen rủ xuống, khóe môi nhẹ cười, đôi mắt tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu.

Thịch thịch--- trái tim Tạ Cửu đập thình thịch, tê tê dại dại. Khoảnh khắc ấy, có thứ gì như lặng lẽ mọc rễ đâm chồi nảy lộc trong cõi lòng.

Hắn như kẻ bị trói chặt dưới lòng đất tăm tối, chỉ vờn vờn có một ánh nền le lói là nguồn sáng duy nhất, dựa vào thứ ấm áp hư ảo ấy mà miễn cưỡng sống qua ngày. Một ngày kia, đột nhiên ánh mặt trời rực rỡ ngập tràn xuyên thẳng qua lòng đất, từng mảng lớn chiếu rọi hắn, hắn mới hiểu ánh nền mình từng luôn trông chờ kia chỉ âm thầm như băng.

Ánh dương ngập tràn đã giải thoát hắn, hắn muốn nắm chặt trong tay, không muốn cùng người khác chia sẻ.

Tạ Cửu nhìn nàng chuyên chú, ngón út ngoắc ngón tay nàng, giọng nói tuy khê mà kiên định: "Đồng ý."

"Vậy một lời đã định. Được rồi, sau này lại đi xem sao, giờ trời tối rồi, quá lạnh, phải đóng cửa sổ thôi." Ninh Tịnh cười lớn một tiếng, đứng dậy kéo cửa sổ lên.

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm +2, giá trị nhân phẩm hiện tại: 27."

Ninh Tịnh: "..."

Ồ nè, cái nhân vật phản diện hư vô mờ mịt trong truyền thuyết lại được nàng dỗ vui rồi hả? (◡‿◡)

Đã tới giờ lên đèn, bữa tối đã chậm rãi chuẩn bị xong.

Nuôi dưỡng một đứa trẻ, việc ăn uống rất quan trọng. Sau khi trao đổi cùng hệ thống, nàng được biết người nước Khôi La thích ăn thịt cắt từng miếng lớn, khẩu vị rất mặn.

Dĩ nhiên, Tạ Cửu khi ở trong trại nô lệ không thể ăn được những thứ này. Lo cho dạ dày hắn vốn đã ăn quen những thứ rau cỏ mộc mạc thanh đạm, không thể ngay lập tức đã cho hắn ăn các đồ dầu mỡ này nọ, nếu không nhất định sẽ tiêu chảy.

Bởi vậy một bữa cơm này, chỉ đơn giản có cháo thịt cắt lát.

Tạ Cửu dường như đã lâu lắm rồi không nếm qua vị thịt, một hoàng tử có thói quen ăn sơn hào hải vị, giờ bây đối diện một chén cháo đơn giản lại ngấu nghiến như sói như cọp, như thể đó là mỹ vị trần gian. Ăn liền ba bát, một giọt cũng không lãng phí, bụng nhỏ hơi phình ra. Bụng được no ấm, cả người cũng dường như ấm áp hơn nhiều.

Ninh Tịnh bụng má, mỉm cười nhìn cậu nhóc Tạ Cửu đang không ngừng ăn, lại gấp cho hắn một quả trứng gà, dặn dò: "Bây giờ sắc trời quá muộn, chỉ có thể ăn một quả trứng gà, nếu không sẽ khó tiêu."

Tạ Cửu phồng má nhai thịt, hệt như một nhóc Hamster nhỏ đang phồng má nhồi thức ăn.

Ninh Tịnh cúi đầu khuấy mặt cháo. Làm cách nào nuôi dưỡng nhân vật phản diện, nàng cũng không có chút đầu mối, nhưng kinh nghiệm chăm sóc trẻ con trước kia của nàng--- mặc dù chỉ là chút da lông, nhưng có còn hơn không.

Cho tới giờ hệ thống không nói câu nào, có lẽ cũng hào phóng đồng ý cách của nàng. Cứ mưa dầm thấm lâu đi. Chờ Tạ Cửu quen thuộc với nàng, tất thảy đều sẽ tốt lên.

Đúng lúc này, một tia nghi ngờ nhàn nhạt đột nhiên nảy trong lòng nàng--- dựa theo cốt truyện nguyên bản, Tạ Cửu sở dĩ thực sự muốn rời khỏi Khôi La, nguyên nhân gốc rễ là bởi hắn muốn báo thù cho mẫu thân, đoạt lại tất cả những gì của mình. Mà ngôi nỏ là bởi hắn bị người nước Khôi La ngược đãi. Hắn có thể thành công thoát khỏi Khôi La là bởi hắn giẫm lên Vũ Văn Thuộc làm bàn đạp.

Hiện tại nàng đưa Tạ Cửu tới bên mình, liệu có thay đổi số mệnh hắn không?

Không có môi trường đặc thù sẽ không tạo ra nhân cách đặc thù. Nếu Tạ Cửu không vớ được "bắp đùi vàng" Vũ Văn Thuộc, hắn có thể chạy thoát khỏi Khôi La không? Hắn còn có thể đi tới được địa vị quyền khuynh thiên hạ nữa hay không?

Ninh Tịnh vừa nảy ra câu hỏi này trong đầu, hệ thống liền đáp: "Kí chủ, việc này cô không cần lo lắng. Đến thời điểm thích hợp, chúng tôi sẽ có nhiệm vụ riêng cho cô, chỉ cần chiều theo mà làm, nội dung câu chuyện sẽ không đi lệch hướng."

Ninh Tịnh vừa nghe xong, tạm thời dề xuống lo lắng, yên tâm.

Chờ lúc Tạ Cửu ôm được bắp đùi Vũ Văn Thuộc cũng là lúc mười lăm tuổi, cách nay còn năm năm. Chờ khi hắn ôm đồ chạy trốn cũng là còn lâu sau. Khi khác nói sau.

Cơm nước xong, đêm khuya trong phủ yên tĩnh. Chiếc giường nhỏ của Tạ Cửu trải thật dày những tấm chặn đêm mới tinh, bị Ninh Tịnh sai người đem lên phòng nàng. Một tấm bình phong ngăn phòng thành gian ngoài và gian trong. Giường nhỏ của Tạ Cửu bên ngoài, Ninh Tịnh ngủ ở bên trong.

Tự mình quản gia thật là sáng khoái, muốn cho ai ngủ nơi nào thì ngủ nơi đó. Nếu trong gia tộc quý cụ nghiêm khắc, nô lệ tuyệt đối không có tư cách ngủ ở trong phòng chủ nhân, chỗ bọn họ ở có khi còn kém hơn cả chỗ người hầu ở.

Thân hình nho nhỏ của Tạ Cửu cuộn tròn rúc trong góc, tạo nên một khối núi nhỏ xinh. Có lẽ đã lâu rồi chưa nằm lên giường nệm nghi ngời thoải mái như thế, không lâu sau, Ninh Tịnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở hắn phả ra đều đều.

Ninh Tịnh mới thả lỏng người, trở lại trong bình phong, ngã lên giường mình, thờ phào một hơi.

Dù nói, "Nhân vật phản diện trai qua quá khừ bi thảm" là định luật vàng, nhưng độ bi thảm của Tạ Cửu có phải đã vượt trên cả mức bình thường hay không?

Trước nàng còn không rõ, khi Tạ Cửu đến Khôi La báo thù, vì sao không bắt nhốt vương tộc mà muốn giết sạch. Hiện tại nàng rốt cục cũng có thể cảm nhận được--- một hoàng tử cường quốc lớn lên trong sung ái, bỗng nhiên rơi xuống hoàn cảnh này, chớp mắt đã vài năm, không bị điên đã là kiên cường lắm rồi. Huống chi, Tạ Cửu từ lúc còn là thiếu niên, tâm cơ cũng chỉ số thông minh đều có, còn tính cách ư, tuyệt không phải loại thánh nẫu lấy ơn báo oán gì gì.

ㄗ(￣▽￣)ㄗ

Mười năm sau, hắn thắng một đường giẫm trên gió tanh mưa máu, giẫm trên muôn vạn xác chết, giành lấy vào tay giang sơn nước Sở. Khi hắn mũ miện thêm thân, đứng nơi quyền thế tốt cùng, bút son vừa hạ xuống, có thể chuyển thành dời tri. Đạp mạnh chân một cái, có thể khiến thiên hạ phải run lên. Tục danh hắn ghi vào sử sách, tùy ý hậu nhân bình luận, đương lúc chấp chính trở thành người khiến cả thiên hạ phải kiêng kỵ.

Tạ Cửu là người rất có bản lĩnh, đến cuối hắn thua trong tay Tạ Kha, không phải bởi hắn không bằng Tạ Kha, chỉ bởi thiếu mấy vận khí trời định.

Thiện ác tất có báo, thiên đạo ắt luân hồi, nhóm kẻ thù của Tạ Cửu hiện tại có thể nhiệt tình lớn lối, có thể nhiệt tình nhảy nhót. Mười năm sau, vật đổi sao dời, bọn họ ngay cả quỹ xuống kêu to đầu hàng cũng vô dụng. ㄗ(´_`)ㄗ

Ninh Tịnh nằm trên giường, ánh mắt vô định dừng tại mảnh màn trướng đen thẫm, dường như đã có thể mơ hồ chứng kiến cảnh tượng bia mộ chất đống của đồng kẻ thù của Tạ Cửu. *Amen*

Cũng may, nàng có thể bắt đầu từ bây giờ thay đổi ấn tượng của Tạ Cửu với nàng. Nàng cũng không tin nuôi dưỡng tám năm, hắn còn có thể hạ lệnh chém phứt tử chỉ nàng. Chờ lúc Tạ Cửu bắt tay tìm đến Khôi La báo thù, nàng đã phải mong chạy khỏi cái nhiệm vụ này lâu rồi, tuyệt sẽ không vạ lây người vô tội. Thật sự là vô cùng may mắn đấy, vô cùng may mắn.

Ninh Tịnh trở mình, vui mặt trong chăn nệm mềm mại.

Giường nhỏ ở gian ngoài không có lấy một chút động tĩnh. Cứ thế mơ mộng nghĩ tấy, Ninh Tịnh bất giác chìm vào giấc ngủ.

Bắt đầu từ hôm sau, Tạ Cửu sẽ lưu lại làm thủ động của Ninh Tịnh.

Tìm một đứa trẻ nô tịch về, vừa cùng mình học bài vừa chăm sóc cho nó, việc này cũng chẳng dấy lên tí tí gợn sóng nào trong phủ - dù sao, so với chuyện nguyên chủ làm lúc trước, chuyện còn con này còn phải gọi một tiếng "sur phụ".

Ninh Tĩnh ung dung ngâm thơ nói: "Tùng trái biển xanh e gì nước."

Hệ thống: "..."

Ninh Tĩnh: "Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây!"

Hệ thống: "....." Kí chủ cô đủ rồi.

* **

Hai câu thơ cuối bài được trích trong bài thơ "Ly từ kỳ 4" của Nguyên Chấn.

Nguyên văn bài thơ (theo bản dịch thơ) là:

Tùng trái biển xanh e gì nước,

Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.

Lần nữa khóm hoa lười để

Nửa duyên tu đạo, nửa nàng đây!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (5)

Trước khi thương tích do rơi khỏi hân, khó tránh khỏi việc vết thương bị nứt, khóa học mùa đào cảm thương, cười ngơ bần cung vẫn không thể bắt đầu, mà "khóa học bổ túc văn hóa" dĩ nhiên vẫn tiến hành trong phòng. Ninh Tĩnh vốn cho rằng mình còn có thể tiêu dao nửa tháng, không hề hay biết Vũ Văn Thuộc đã sớm có sắp xếp--- bắt đầu từ ngày thứ ba sau khi Tạ Cửu đến, nàng sẽ bị nhốt trong thư phòng để học bài.

Vừa lúc đương trời thu, khói bếp lượn lờ như tranh vẽ, ghế tựa không thịnh hành ở Khôi La, thay vào đó họ ưa dùng bàn thấp và đệm. Người người viết chữ ăn cơm đều ngồi trên sàn nhà mà làm.

Ninh Tĩnh ngồi quỳ chân trên nệm êm, liếc qua đồng văn chương, nghiền mực bày trên bàn, kia một xấp giấy Tuyên Thành trắng nõn, nước mắt rơi đầy mặt. Tuyệt đối không ngờ tới, sau khi tốt nghiệp tiểu học, nàng vẫn còn bị thầy giáo nhìn chăm chăm, bắt đầu học viết chữ từ đầu như ngày nào. (= _ =)

Phụ thân nguyên chủ là thợ săn, cực kỳ rộng rãi trong việc quản lý phương diện học bài viết chữ của nguyên chủ. Nguyên chủ tuy không đến mức một chữ cần đòi cũng không biết nhưng rất nhiều chữ còn không hiểu. Việc này quả là khổ cho Ninh Tĩnh. Nàng không chỉ phải học viết chữ bằng bút lông mà còn phải giả vờ mình biết một ít chữ.

#nhân_sinh_như_trò_đùa,

tất_cả_dựa_vào_kỹ_xào_diễn

"Tư thế ngồi của ngài không đúng, sống lưng phải thẳng tắp, không được xiêu xiêu vẹo vẹo."

"Áp chế phản chân và hạ thân không lộn xộn... Chao ôi chao ôi chao ôi, không thể thả chân duỗi thẳng thế, quá không đúng mẫu rồi."

"Phương hướng ngài chấm mực không đúng, còn nữa, khi bút lông rời đi trước nghiền mực, phải điểm nhẹ đầu ở nghiền mực một chút, tránh cho có mực nước nhỏ xuống."

"Khụy tay cao lên, cao lên! Bả vai phải rũ xuống, đừng có nhún vai."

Ninh Tĩnh: "..."

Hay chân bị áp chế lâu, ngồi như ngồi trên kim châm. Đệm dưới mỏng mềm thật mềm nhưng không dày. Ngồi lâu khiến cả mỏng lẫn chân đều đau. Ma ám của lão tiên sinh chui vào lỗ tai, Ninh Tĩnh khổ hết không thể tả, cầm bút lông viết mấy chữ gà bới lên tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh trước mắt.

Ninh Tĩnh: "Hệ thống, không phải cậu bảo nội dung câu chuyện có thể được đẩy nhanh tiến độ sao? Bàn bạc tí, cái cốt truyện bây giờ thế này có thể tua nhanh lên chút được không?"

Hệ thống: "Không được đâu, kí chủ, đẩy nhanh tiến độ cốt truyện phải dựa vào việc kích động dẫn tới buff đặc thù. Tổng bộ chúng tôi cũng không cách nào khống chế."

Ninh Tĩnh: "Buff đặc thù là gì?"

Hệ thống: "Cốt truyện bị đẩy nhanh tiến độ là một tình huống cực kỳ hiếm gặp. Bình thường khi nhân vật chính của nhiệm vụ bộc phát ý chí mãnh liệt, sẽ dẫn tới khả năng đẩy nhanh cốt truyện. Kí chủ à, cô chỉ là một nhiệm vụ giả đúng ngoài quan sát, nếu góc nhìn của chúng ta là 1 thì góc nhìn của nhân vật chính trong nhiệm vụ là 100. Bởi vậy nên, "chúng ta" không có biện pháp trực tiếp đẩy nhanh nhiệm vụ, trừ phi bản thân Tạ Cửu tự nguyện, mãnh liệt đến mức có thể thay đổi các cột mốc thời gian dự đoán."

Ninh Tĩnh buồn bực chấm dứt cuộc đối thoại cùng hệ thống. Aizz, Tạ Cửu sao có thể không muốn học tập chữ, nàng vẫn nên đành hoàng cùng đọc sách đọc vở thôi.

Tạ Cửu cùng Ninh Tĩnh ngồi chung một chiếc bàn thấp, ngồi bên người nàng. Ninh Tĩnh bị Vũ Văn Thuộc bắt đến lớp, phu tử kia chỉ chú ý một mình Ninh Tĩnh, không bận tâm gì tới Tạ Cửu bên cạnh. Nhưng Tạ Cửu chẳng hề buồn bực, trong khoảng thời gian này, hần liên tục ngồi cạnh đó mà đọc sách--- trong thư phòng, bình thư, tập thư, thi từ ca phú... cái gì cũng có, tùy người sử dụng lật xem.

Một canh giờ trôi qua, khóa cuối hôm nay cuối cùng kết thúc, lão tiên sinh rời khỏi thư phòng. Ninh Tĩnh run run kéo cái chân dưới thân mình ra, từ đầu gối trở xuống không cảm giác được gì nữa. QAAQ

Tạ Cửu chẳng biết từ lúc nào đã ngồi lại bên người nàng. Hần một tay kéo tay áo, một tay vung năm ngón như tay phật, chấm chấm mực, viết lên giấy Tuyên Thành, bắt chước Ninh Tĩnh luyện chữ.

Được chăm sóc một đoạn thời gian, về mặt Tạ Cửu ngày càng tron bóng hồng nhuận, gò má hõm xuống nay đã đầy đặn thịt. Sau khi khoác lên xiêm y tinh tế, dung nhan hần sạch sẽ, hình dáng nhu hòa, tư thế ngồi cực kỳ đẹp mắt, hai vai để rất đúng cách, hoàn toàn không có một chút tật xấu tuồng ngồi của những đứa trẻ trong các gia đình thường dân. Người không biết mà nhìn hần, khéo có khi còn nhầm bảo - giống nô lệ chỗ nào kia chứ, rõ ràng giống như hoàng tử nước nào.

- -- ngắm lại cũng đúng, dù sao hần cũng tám năm làm hoàng tử. Thuở nhỏ bị giao sư trong nội cung dạy bảo, rất nhiều tư thế, người khác làm thì trông mất tự nhiên, ra vẻ, giả vờ, nhưng hoàng tộc làm, lại tự nhiên như thói quen. Ngoài ra, một tay viết chữ đẹp bằng bút lông cũng là kỹ năng vốn có của hoàng tử. Cho dù bỏ bằng hơn một năm, cách viết chữ so ra còn trang nhã hơn xa nàng. (= _ =)

Ninh Tĩnh quỳ gối hai bước, đi tới gần nhìn: "Oa, Tiểu Cửu, chữ nguoi viết trông thật đẹp."

Hơi thờ nhẹ nhàng cùng hương thơm nhàn nhạt bao phủ Tạ Cửu, thân hình hần khẽ căng thẳng.

Ninh Tịnh muốn kéo giấy Tuyên Thành xem, Tạ Cửu lấy tay đè chặt tờ giấy kia, không cho Ninh Tịnh rút, giương mắt chân thành nói: "Tên của người viết thế nào?"

"Tên của ta?" Ninh Tịnh suy nghĩ một chút, Tạ Cửu dường như chỉ biết cách đọc tên nàng, không biết rõ cụ thể là chữ cái nào, nàng liền chấp bút viết ở chỗ giấy trống, như gà bới viết xuống tên mình.

Tạ Cửu nghiêm túc chăm chỉ viết lại lần nữa. Sức tay kia, dường như còn chuyên tâm hơn cả khi viết tên bản thân hẳn.

Một cái bóng đèn bông dung bật sáng trong đầu Ninh Tịnh, nàng đảo đảo đôi con ngươi đen lũng lừng--- trước đây, khi nàng ôm Tạ Cửu vỗ về trong chốc lát, đã được thêm 2 điểm giá trị nhân phẩm. Sau đó không hề động tới giá trị nhân phẩm. Hiện tại hai người được ngồi gần đến vậy, đây chính là cơ hội thăm dò cách dỗ vui Tạ Cửu.

Nghĩ tới vậy, Ninh Tịnh vội sát vào một chút, thỉnh linh đuối tay, bẹo bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của Tạ Cửu, Tạ Cửu kinh ngạc giương mắt nhìn, Ninh Tịnh nghiêm trang nói hươu nói vượn: "Trên này của người dính bụi, đừng động, ta lau cho người."

Tạ Cửu không chút nghi ngờ, lập tức không cử động.

Ninh Tịnh cố làm ra vẻ nghiêm túc lau lau cho hẳn chốc lát.

Ánh mặt trời ấm áp từ ngoài điện soi vào, tạo nên lớp mây khói phiêu đảng như có như không. Ninh Tịnh hơi nghiêng đầu, hai tròng mắt cụp xuống, chỉ còn cách Tạ Cửu có một đoạn ngắn, hàng lông mi cong cong như cánh bướm, tựa như khẽ lướt qua đầu cái tìm, ngứa...

Bị cánh tay trắng mịn kia sờ tới sờ lui trên mặt, ngời bút của Tạ Cửu đặt trên giấy, vành tai ửng đỏ, có chút ít mất tự nhiên dòi ánh mắt đi, tiếng tim đập càng vang lên rõ rệt.

Hắn không kim lòng mà ngừng hô hấp, tựa hồ sợ hô hấp của mình sẽ quấy nhiễu khung cảnh đẹp để này. Lại âm thầm thấp thòm bất an--- lúc này ban trưa mình ăn từ thịt, khi súc miệng đã súc miệng sạch chưa nh? Nếu để lại mùi thức ăn, dễ khiến tỷ tỷ chú ý mà chán ghét, vậy nên làm sao đây.

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm +3, tổng giá trị hiện tại: 30."

A biết rồi này, giá trị nhân phẩm lại thêm.

"Được rồi, lau sạch rồi nhé." Sờ sờ khuôn mặt nhỏ của Tạ Cửu đến đỏ bừng, Ninh Tịnh lúc này mới làm như không có việc gì thu tay về, quay lưng đi, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Thì ra là vậy nhaa--- cái bánh bao nhỏ phản diện này thích tiếp xúc thân mật cùng người ta. Thật đúng là sờ thích kỳ quái.

Lại nói, bộ dáng lạnh nhạt của hắn cũng rất dọa người đấy. Nếu không có hệ thống gợi ý, nàng hoàn toàn không phát hiện ra Tạ Cửu thích nàng sờ hắn.

Rốt cuộc nàng cũng tìm được cách dỗ vui Tạ Cửu rồi. Cứ thế mà làm, tăng dần giá trị nhân phẩm thôi.

*

Thời gian vội vã trôi qua, thoáng cái một tháng đã qua đi.

Tiến độ của hai cột mốc giá trị liên quan tới sinh tử của Ninh Tịnh vẫn cứ thông thả tiến. Độ hoàn thành cốt truyện cứ chậm rãi tăng lên theo từng ngày Tạ Cửu khôn lớn, từ 10% chậm rãi như rùa bò lên đến 12%. Tiến độ này quả nhiên quá không khoa học. Một cái tiếng đồng hồ ngắn ngủi khi nàng đón Tạ Cửu về, nó bỗng chốc tăng lên 10%, cùng chung sống trong một tháng, lại chỉ tăng 2%. Theo tốc độ này, một năm chung sống hằng ngày có khả năng sẽ tăng tiến độ còn không nhanh bằng một nhiệm vụ bước ngoặt để ra.

Mà tiến độ giá trị nhân phẩm cũng chẳng lý tưởng lắm.

Ngày đó, Ninh Tịnh đã tìm ra phương pháp dỗ vui Tạ Cửu, nhưng mà, biện pháp này không phải lần nào cũng đúng. Trừ mấy kích thích lúc ban đầu còn hữu hiệu, mỗi lần đều tăng 3 đến 5 điểm giá trị nhân phẩm, mấy lần sau, hiệu quả tăng lên đều cực kỳ bé nhỏ. Cho tới bây giờ, cũng mới tăng tới 40 điểm mà thôi.

Bởi vậy, rõ ràng là, thường ngày cách dỗ vui ấy có hiệu quả hay không liên quan tới việc Tạ Cửu có cảm thấy việc đó mới mẻ hay không. Một khi hắn đã quen rồi, độ miễn cảm khi dỗ vui sẽ xuống dốc không phanh, mặc kệ chọc bao nhiêu thứ, cũng không có phản ứng.

Xem đi, muốn tăng mạnh giá trị nhân phẩm, chỉ có cách đăng hoàng chờ nhiệm vụ nhánh thôi. (= _=)

Khoảng thời gian này cũng là địa ngục của Ninh Tịnh--- học sách vở và học bắn cung cưỡi ngựa vốn chia đều 5:5, khi khóa cưỡi ngựa bắn cung phải tạm dừng, kiếp sống học tập của Ninh Tịnh sẽ lập tức bị địa ngục luyện chữ lấp đầy.

Cuối cùng, một tháng sau, vết thương trên người Ninh Tịnh bắt đầu đóng vảy tốt lên. Cùng lúc đó sau giờ Ngọ, một tin tức ra roi thúc ngựa truyền về trong phủ--- "bắp đùi vàng" của nàng - Vũ Văn Thước - ngày mai sẽ phải trở lại Ma Khiên.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Tịnh tỉnh mơ đã rời giường--- nàng còn chưa ngốc đến mức đó, xa cách cái căn cứ com hơn một tháng --- ấy không không, là anh trai hờ trở về, sao có thể không đi nghênh đón y đây?

Ở thư phòng, Ninh Tịnh cuối cùng cũng lần đầu tiên gặp Vũ Văn Thước.

Đỉnh một tầng gạch men, nhưng nếu nàng không làm, bộ dạng Vũ Văn Thước có lẽ rất anh tuấn. Thân hình y cao lớn, lưng hùm vai gấu, tiếng cười vang dội, người bên cạnh đều mặc áo choàng chống rét, riêng y lại chỉ mặc một bộ áo đơn thù hoa văn liệp ưng, áo khoác hộ giáp, nhiệt độ của da thịt tựa hồ muốn xuyên qua y phục đập vào mặt.

Ninh Tịnh chạy tới gặp mặt y đầu tiên, Vũ Văn Thước hiển nhiên rất vui sướng, nhìn thấy tính cách Ninh Tịnh trầm ổn, đáng yêu hơn so với trước kia, còn thăm nghĩ, nghĩa muội này của y qua một lần dạy dỗ, đã có tiến bộ.

Ở trong giới giải trí hỗn loạn nhiều năm như vậy, xem xét cách quan sát để phán đoán tính cách đối phương đã trở thành một loại bản năng của Ninh Tịnh.

Trong lần này gặp mặt này, Ninh Tịnh có ý dẫn dắt đề tài, rất nhanh tìm ra được mối quan hệ của nguyên chủ và Vũ Văn Thước cũng như đặc điểm của tên Vũ Văn Thước này.

Nói dễ nghe thì là, Vũ Văn Thước là một người đại tình đại tính, sáng sủa lạc quan, nếu không cũng không sẽ vì một phần ân tình, lấy thân phận một Hoàng tử, nhận con gái một gã thợ săn làm nghĩa muội. Nói khó nghe, chính là một kẻ không biết khôn khéo. Chỉ sợ, một khi tên thuộc hạ nào vượt qua được khảo nghiệm của Vũ Văn Thước, Vũ Văn Thước sẽ không chút do dự tin nhiệm họ, đúng như Tạ Cửu năm năm sau.

Ninh Tịnh: "..."

Khó trách lại bị thiếu niên tâm cơ Tạ Cửu lừa. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ५

Dù vậy, loại chúa công kiểu này ít nhất cũng có khả năng thu hút hiền tài đến phò tá y. Vũ Văn Thước có thể bình an sống đến bây giờ, còn trở thành kẻ đứng đầu trong cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, có thể thấy, thủ hạ y nhất định có rất nhiều người tài ba. Cho nên, trước khi Tạ Cửu rời đi, phải âm thầm chuẩn bị thật lâu. Lại chọn dùng phương pháp đánh tráo văn thư thông quan, mà không phải lấy sức lực mình mình đối đầu với những kẻ tài ba sau lưng Vũ Văn Thước.

Vũ Văn Thước lần này trở về, công cuộc trị nạn hạn hán có tiến triển. Ninh Tịnh liền ngắt chuẩn thời cơ này, không dấu vết không chế đề tài cuộc trò chuyện. Trong phòng quanh quẩn tiếng cười kón hào sảng của Vũ Văn Thước. Lập tức thừa dịp bầu không khí tốt đẹp này, Ninh Tịnh bàn với Vũ Văn Thước chuyện của Tạ Cửu.

Việc lớn nhỏ trong phủ, Vũ Văn Thước sớm đã nắm rõ trong tay. Lần này trở về, Ninh Tịnh thay đổi từ trên đến dưới nhiều hơn trước nhiều, Vũ Văn Thước cảm thấy vui mừng nên sáng khoái đáp ứng thỉnh cầu của nàng, đề Tạ Cửu ở trong phủ--- dù gì cũng chỉ là một tên đầy tớ, vương phủ cũng không phải không nuôi nổi. Ninh Tịnh đề tang cha không đến ba tháng, đúng dịp nhớ nhà, yêu cầu này y dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt. Ngoài ra, y còn mang về cho Ninh Tịnh một chuyện kinh hỷ--- một con ngựa nhỏ chưa thuần phục, ban cho nàng để dùng trong khóa học cưỡi ngựa bắn cung.

Ninh Tịnh mừng rỡ, ngọt ngào tạ ơn Vũ Văn Thước.

Tiếp đến, Vũ Văn Thước vừa về còn có chuyện phải làm, Ninh Tịnh không quấy rầy y, xin cáo lui.

Ra tới cửa, Tạ Cửu đang ở ngoài đợi nàng. Hai người vừa nói vừa cười băng qua hành lang.

Từ tháng trước tới nay, Khởi La đã đón hai trận tuyết rơi như lông ngỗng, khắp núi đồi màu trắng ngần phủ lấy, mái hiên trắng muốt, hít một hơi, không khí trong trẻo mà lạnh giá tràn vào phổi, gột rửa sạch đi sự buồn bực. Những bông tuyết khô lại trên cành cây lung lay như sắp rơi xuống, gây sa vào trong đồng tuyết khiến nửa bước cũng khó đi. Cũng may trong phủ đệ của Vũ Văn Thước có người quét tuyết mở đường.

Khi đi qua đoạn hành lang gấp khúc ven hồ, Ninh Tịnh đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt sắc bén phóng đến khiến đứng ngồi không yên.

Ninh Tịnh nghi ngờ nghiêng đầu nhìn kia bên cạnh một cái--- dưới tàng cây, có hai người đang đứng trong gió lạnh. Người bên trái, một bộ xiêm y bằng gấm màu xanh cây sồi nổi bật lên dáng người cao ngất của cậu ta, khí thế hiên ngang. Nhìn chỗ cô lộ ra ở tà áo và độ dày của vai, có thể thấy được người kia vô cùng trẻ tuổi, tuyệt đối không vượt qua hai mươi, mới vốn vẹn là một thiếu niên. Bên cạnh cậu ta còn đứng một người thấp như đứa trẻ, quần áo không phủ thi quý, có lẽ trạc tuổi Tạ Cửu.

Nơi này chính là ven hồ trong phủ đệ Vũ Văn Thước, nếu là khách nhân, thì sao đến mức bọn họ có thể tùy tiện chạy đến dạo chơi ở hậu viện phủ đệ. Có lẽ là khách nhân quan trọng mặt thiết với y.

Hai người này trên mặt đều dán lên gạch men, ngũ quan cụ thể trông thế nào, Ninh Tịnh đều thấy không rõ. Nhưng ánh mắt động lòng người là một loại sóng vô hình,lúc phóng ra, người bị nhìn chăm chăm nhất định sẽ có cảm giác--- nhất là loại ánh mắt sắc bén không chút thiện ý này.

Ninh Tịnh có quá cùng thiếu niên mặc lục y nhìn nhau mấy giây, chửi thầm--- cái thằng toàn thân xanh mon mơn, mặc vào như người quang hợp đi động, sao lại nhìn nàng chăm chăm thế nhỉ? Chẳng lẽ cậu ta là người nguyên chủ quen?

Đối với loại lãnh ý không chút nào che giấu này, Tạ Cửu cũng nhận ra được. Vốn hấn đang đứng bên người Ninh Tịnh, đã vô ý thức tiến lên một bước, đứng chắn trước Ninh Tịnh, nheo mắt lại xem lục y thiếu niên tuấn mỹ bức người ven hồ kia.

Hai bên cùng nhìn nhau quý dị.

Sau một lát yên tĩnh quý dị ấy, tiểu hài nhi bên kia kéo kéo tay áo thiếu niên mặc lục y, cao giọng nói: "Ngũ hoàng huynh, mau nhìn kia! Bên kia không phải là cái à đáng đồ từ điển cuồng ái mộ huynh, ngay cả bị phạt roi cũng không hối cải sao! Nàng ta vậy mà còn dám xuất hiện!"

Âm thanh cao vút vang vọng khắp hoa viên trong hậu viện, chấn động khiến mấy cục tuyết rớt xuống.

Đầu Ninh Tịnh "ầm" một tiếng nổ vang.

- -- cái thiếu niên cả người xanh mướt này, chính là tên Vũ Văn Hạo đã hại nàng chịu phạt roi?!

Không phải chứ, cậu ta còn tuyên bố bữa bãi: thấy nàng một lần đánh một lần, hiện tại có kịp xoay người bỏ chạy không? ||| (°Δ°)|||

Tạ Cửu nghe xong câu này, sắc mặt thay đổi, cảm giác không vui ập đến, thật giống như món đồ chơi nặng mà hấn thích bị cướp đi.

Ba mươi sáu kế chuẩn là thượng sách, lòng bàn chân Ninh Tịnh như bôi dầu, xoay người bước nhanh rời xa cội nguồn nguy hiểm "Tiểu Cửu, chúng ta đi."

Tạ Cửu qua loa đáp "Ừ", lập tức bị Ninh Tịnh cầm cổ tay lôi đi. Đáng tiếc đi chưa được mấy bước đã nghe được sau lưng một giọng nói đằm hàn băng: "Đứng lại."

Ninh Tịnh: "..."

Một lát sau.

Ninh Tịnh không biết sự tình sao lại bị biến thành loại tình thế này --- nàng bị ngăn mặt ghế đá dưới tàng cây khô, để cách Vũ Văn Hạo xa nhất có thể, nửa cái móng của nàng đã treo lơ lửng bên ngoài.

Vũ Văn Hạo lạnh lùng nhấc cánh tay, đứng trước mặt nàng, chặn đường nàng đi. Ninh Tịnh cảm giác mình như phạm nhân bị thẩm vấn, muốn chạy trốn, trừ phi nhảy vào hồ băng sau lưng.

Ninh Tịnh: "... " Hệ thống rác rưởi, kẻ thù ở phía trước cũng không biết đường mà báo cho nàng đi đường vòng, đây không phải là tự mình gieo đầu trước họng súng sao.

Mặc dù đã hạ quyết tâm phải đối nội*, nhưng loại oan uổng oan uổng, nói thì dễ, làm mới thật là khó ời là khó.

Aizz, vẫn nên tự mình thấp nển cầu siêu cho mình thôi. *ngon nển*

Hệ thống nhỏ giọng an ủi: "Cái gì kia, kì chửi, không cần lo lắng. Trong phủ Vũ Văn Thước, Vũ Văn Hạo thế nào cũng không dám làm loạn với cô đâu."

Đưa bé kia--- thoát nhìn là đệ đệ của Vũ Văn Thước cùng Vũ Văn Hạo, lại hô to gọi nhỏ với nàng đang như xem xiếc khi: "Oa, Ngũ hoàng huynh, chính là cái kẻ huynh báo kia, nữ cuồng đồ xông vào nhà tắm của huynh như quý dạ xoa... Hóa ra nàng ta trông thế này à. A kia, nàng ta trông hình như còn lớn hơn cả huynh." Chắc chắn chắc, người không thể trông mặt mà bắt hình dong nha.

Đưa trẻ thôi bỗng nhiên tính sổ oan uổng của nàng, Ninh Tịnh buồn bực trừng mắt liếc nó một cái.

Lại nói, hóa ra Vũ Văn Hạo còn nhỏ hơn nguyên chủ cơ à... Ôi bà nó chứ, cái tính cách thích trêu chọc mấy cậu giai nhỏ*, về mặt nào đó cũng giống nàng phết nhì. (￣▽￣)

(*) nguyên văn là "tiểu thịt tươ".

Vũ Văn Hạo trầm giọng nói: "A Lập, chuyện bên trong không liên quan tới đệ, đệ đi tìm hoàng huynh trước đi."

Vũ Văn Lập bĩu môi, thất vọng đáp: "Được rồi, hoàng huynh. Có thể ta không biết đường đây." Hấn xoay đầu, chỉ Tạ Cửu nói: "Người dẫn ta tới thư phòng nhị hoàng huynh đi."

Ninh Tịnh nhảy mất với hấn, Tạ Cửu lo lắng nhìn nàng một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

Sau khi hai người đã đi xa, Vũ Văn Hạo lạnh lùng nói: "Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu, hả?" Giọng nói của cậu ta rất trong trẻo, trẻ tuổi mà kiêu ngạo, nhưng không làm cho người ta chán ghét.

Ninh Tịnh: "..."

Ai đó, cái "nổi" này nàng thật không muốn công.

Liếc đến bên hông cậu ta có thanh trường kiếm, Ninh Tịnh phần nộ ngấm miệng, chỉ chửi thầm trong lòng—— tên Vũ Văn Hạo chết bầm này, nếu đã chán ghét nguyên chủ như thế, sao cứ nhất định kêu nàng đến trước mặt mà khiển trách, huyền nào khiến tất cả mọi người đều không thoải mái.

Vũ Văn Hạo thấy nàng cúi thấp đầu không nói lời nào, lại cười lạnh nói: "Ta đã nói chưa nhì, bảo người đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, người coi lời của ta như gió bên tai?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (6)

Ninh Tịnh: "... "Bây giờ có thể quăng "hồ" đi không? Nàng cảm thấy mình rất oan, buông tay nói: "Lời này nghe có vẻ không ổn. Ta không phải con giun trong bụng ngài, làm sao biết ngài hôm nay sẽ đến, nếu biết rõ, ta bảo đảm đánh chết cũng không đi đường này."

Vũ Văn Hạo hừ mũi một tiếng, giọng nói bất thiện: "Nghe người nói như thế, ngược lại ta sai."

Ninh Tịnh kinh sợ, lí nhí đáp: "Ta nào dám nói ngài sai."

Vũ Văn Hạo: "... "

Nên thoát thân như thế nào đây? Ninh Tịnh đột nhiên nghĩ ra một biện pháp cực hay, hít vào một hơi, cưỡng chế thay đổi đề tài, nghiêm túc nói: "Điện hạ, người đã nghe câu chuyện này bao giờ chưa?"

Vũ Văn Hạo: "... "

Ninh Tịnh: "Kỳ thật tất thảy trước mắt người đều là ảo giác, không đoạ người đâu, ta cũng là ảo giác của người, chỉ cần người xoay người sang chỗ khác trong chốc lát rồi quay đầu lại, ta sẽ lập tức biến mất. Mặc kệ người tin hay không, ta tin."

Vũ Văn Hạo cá giận: "Nói bậy!"

Ninh Tịnh thiếu chút nữa bị tiếng gầm giận dữ này oanh tạc đến điếc, nửa người đang treo lơ lửng giữa không trung vô ý thức ngã về phía sau, lại quên mất sau lưng không có lan can, lập tức mất trọng tâm ngã lộn nhào! Nghìn cân treo sợi tóc, Vũ Văn Hạo sắc mặt đại biến, lập tức duỗi tay kéo nàng. Ninh Tịnh tay mất lạnh lẽ, trong nháy mắt kéo lấy đầu tóc cậu ta, mượn lực mạo hiểm ngồi thẳng thân thể. Vũ Văn Hạo lại không may mắn như thế, bản thân không đứng vững, bị Ninh Tịnh một cú kéo về sau, cứ thế thay cho Ninh Tịnh, đầu hướng xuống nện vào băng trong hồ.

Đúng vậy, cái chữ "nện" này không dùng sai đâu ạ—— trên mặt hồ vẫn còn kết tảng băng bóng.

Ninh Tịnh ghé sát người trên ghế đá, trợn mắt há mồm nhìn mặt băng đang tốt đẹp hoàn hảo như bị một thanh chuỳ lớn đập nát, từ chỗ rơi trên hồ xuất hiện vô số vết rạn nứt, nhanh như tia chớp tán loạn lan ra tứ phía, tiếng "Crack" liên thanh.

Vũ Văn Hạo bị nện đến mất nỏ dom-dom, còn chưa bò dậy, chỗ khối băng nhỏ cậu ta ngồi lên rất nhanh mất thẳng băng. Chưa tới ba bốn giây, "bôm" một tiếng, mặt hồ xanh biếc tràn ra từng vòng sóng dập dờn, Vũ Văn Hạo - một người đang sống sờ sờ ra đó - đã từ trên khối băng rớt xuống, biến mất bên Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh: "... "

Một giây sau, Vũ Văn Hạo với khuôn mặt gạch men, tức cười như một con ếch, từ trong nước ló cái đầu lên, cả tay cả chân quẫy đạp bùm bụp: "Cứu, cứu ta, ta không biết bơi!"

Cái hồ nước này trong phủ đệ Vũ Văn Thuộc không phải là hồ do người ta đào, mà là một hồ nước tự nhiên hiếm có, độ sâu vượt xa chiều cao của người trưởng thành. Chẳng qua là đương lúc đang xây phủ bị y khoanh vùng thành phạm vi nhà y mà thôi.

Đoá hoa cao lãnh này chỉ là con vịt cạn? Ninh Tịnh kinh hãi, đứng dậy gào lên kêu cứu: "Êee, có ai không! Vũ Văn Hạo rớt xuống nước, cứu người!"

Tiếng kêu thảm thiết của Vũ Văn Hạo vừa mới nổ tung trong không trung, thị vệ đã lập tức nghe tin chạy đến, sau khi thấy rõ tình hình, ở bên hồ gấp đến độ đi vòng, mặt lộ vẻ khó xử, lại không một ai xuống nước cả.

Ninh Tịnh dùng sức vỗ cánh tay bọn họ một cái: "Thất thần làm gì đấy, cứu người đi."

Thị vệ lập bắp đáp: "Bẩm Ninh cô nương, chúng ta... cũng không biết bơi."

Ninh Tịnh: "... " (←_←) *ngồi vắn-ìng*

Hệ thống: "Khởi La là một nước Tây Vực, rét lạnh hạn hán, nước chảy cần cỏi, bởi vậy từ hoàng thất đến bình dân, 99% các nhân vật thiết lập đều là vịt cạn."

Ninh Tịnh: "Đã như vậy thì đừng có mà bố trí một cái hồ ở đây chứ! Thiết lập như thế hoàn toàn không khoa học kia kìa!" (ノ`□') ￣￣￣

Hệ thống: "Vâng, đề nghị của kí chủ cô sẽ được tôi phản hồi lại với bên Tổng bộ. À đúng rồi, Vũ Văn Hạo là NPC trọng yếu, tuyệt đối không thể chết được, nếu không sẽ ảnh hưởng tiến triển của nội dung câu chuyện đó a."

Ninh Tịnh cao cao tặc. Bất kể nói thế nào, Vũ Văn Hạo cũng là kẻ chết thay cho nàng, gián tiếp bị nâng đầu vào hồ. Đợi khi tìm được người biết bơi vớt cậu ta lên, khẳng định thi thể cậu ta đã nguội từ lâu rồi. Cho dù hệ thống không nói, nàng cũng không thể trơ mắt nhìn một mạng người cứ vậy trôi qua trước mắt mình.

Nghĩ đến đây, Ninh Tịnh quyết định thật nhanh, quát lên: "Truyền đại phu, chuyển lò sưởi, tìm giấy trúc cùng dây thừng, ta xuống cứu người."

Thị vệ như rần mất đầu, sau nghe lệnh, liền tủa ra vài đường rồi đi, Ninh Tịnh vén áo hoảng lên, lại coi xuống xiêm y tương đối nặng, sau khi ướt chúng sẽ gia tăng gánh nặng, chỉ để lại một bộ xiêm y xanh nhạt, đứng tại chỗ qua loa làm vài động tác nhắc chân khởi động, rồi khẽ cắn răng nhảy vào trong nước. Vốn tưởng nước hồ băng lạnh thấu xương, sau khi xuống nước mới phát hiện nước hồ này vẫn còn có thể thích hợp với nhiệt độ cơ thể.

Phía bên kia, dưới tác động của cả nhiệt độ thấp lẫn bị sắc nước, biên độ quẫy đạp của Vũ Văn Hạo càng ngày càng yếu, từ từ mất lực chìm trong nước, đầu tóc đen nhánh như tảo biển khẽ chuyển động, bọt khí trong suốt từ phổi chui ra, vỡ tan khi lên tới mặt hồ.

Ninh Tịnh lấy lại bình tĩnh, cố gắng bơi về hướng Vũ Văn Hạo chìm xuống, cũng may cậu ta đã làm vào hôn mê, Ninh Tịnh không tốn bao khí lực, kéo cậu ta lên mặt nước, thị vệ trên bờ ném giấy trúc cùng dây thừng vào nước, Ninh Tịnh vừa đạp nước, một tay vừa bắt lấy cây giấy trúc tron nhãn, từ từ được kéo về bờ.

Ninh Tịnh để cho người ta ôm Vũ Văn Hạo lên trước, đặt lên bờ rồi, nàng mới dùng lực bò lên trên bờ, vịn băng không ngừng lặn xuống từ người nàng, nàng sức cùng lực kiệt vất vất cả đầu ướt nước, thở còn chưa thoả xong, đã nghe có người bên cạnh hô lên: "Nguy rồi, điện hạ không thở nữa, làm sao bây giờ!"

"Ngự y đến, ngự y đến! Mọi người tránh ra!"

Mọi người vội vàng nhường ra một lối đi.

Một người Hồ gầy tong teo gầy còn chưa đi xong, đã vội vã từ nhà đến đây, cơ hồ chân chưa chạm đất đã bị xách tới bên cạnh Vũ Văn Thuộc. Sau khi gã ta vừa chạm đất, gã chậm rì rì sửa sang lại cổ áo, ngồi xổm xuống bên cạnh kiểm tra mí mắt của Vũ Văn Hạo một chút, rồi tuyên án: "Điện hạ đã quy thiên."

Người xung quanh sợ đến mức mặt cắt không còn máu, kẻ có lá gan nhỏ ngã quỵ xuống đất—— đường đường Ngũ hoàng tử nước Khởi La lại chết đuối trong nhà Nhị hoàng tử, thiên tử giận dữ trăm vạn thảy phôi, lũ tùy tùng bất lực trong việc cứu trị như bọn họ, làm không tốt có khi phải đi theo chôn cùng.

Ninh Tịnh lên cái thân ướt nhẹp chen ra từ đám người, không kiên nhẫn đại phu kia ra: "Tránh ra tránh ra, ta đến, ông một chút cũng chẳng làm được trò trống gì."

Mọi người: "... "

Ninh Tịnh ngồi xổm bên phải Vũ Văn Hạo, nhàn mảy nói: "Chỗ đất này quá mềm, dời cậu ta đến dưới hành lang."

May mà nàng đã từng đóng một bộ phim có tính tiết cấp cứu, tổ chuyên môn phim còn mời đến cho họ một chuyên gia huấn luyện hồi phục tim phổi. Có diễn viên chi học bộ môn này cốt để diễn trò cho có sau đó lập tức quên. Chỉ có Ninh Tịnh, nghĩ tới việc bộ môn này có thể trở thành kỹ năng cứu người trong thời khắc mấu chốt nên học hết sức nghiêm túc, khắc ghi rõ ràng từng quá trình trong lòng. Không ngờ có một ngày nó phát huy công dụng.

Biết nhiều cũng chẳng nặng thân, cổ nhân thật không lừa người. *lắc lắc cái mõng* *lắc lắc cái mõng*

Vũ Văn Hạo bị tuyên án tử hình, đột nhiên nhảy ra một Ninh Tịnh tựa hồ có biện pháp cứu người, mọi người đều mang tâm lý "ngựa chết thành ngựa sống", vội vàng dời Vũ Văn Hạo đến dưới hành lang,để dệm dưới người cậu ta lên nền gạch cứng rắn. Hơn mười cái lò sưởi đã bị dời đến bên ngoài, để tránh đông cứng Vũ Văn Hạo hôn mê và Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh quỳ bên phải Vũ Văn Hạo, hai tay dùng sức đánh vào bả vai cậu ta, lại ấn huyết nhân trung của cậu, cúi đầu quát bên lỗ tai cậu ta: "Vũ Văn Hạo, chết chưa đây chưa chết nói một câu!"

Mọi người: "..."

Đại phu dựng râu tròn mắt nói: "Quả thực hồ nháo!"

Ninh Tịnh mắt nhắm tay ngoi, ấn trán Vũ Văn Hạo, một tay nâng cằm cậu ta lên, bắt đầu nới giãn. Gạch men trên mặt Vũ Văn Hạo không chút gọn sóng, xem ra không có phản ứng nào.

Ninh Tịnh lại duỗi ngón tay thứ hai, sờ vào cạnh hầu kết Vũ Văn Hạo khai động mạch cổ, nhấn máy cần thận phân biệt--- hồng huyết, ngay cả nhịp đập cũng không có. Nàng duỗi tay sờ tới sờ lui trên người Vũ Văn Hạo, chửi thề--- cái áo này rút kiểu gì mà bí mật thế không biết?

Lúc này, Vũ Văn Thuộc bên kia cuối cùng cũng nhận được tin tức. Lòng nóng như lửa đốt, y mang theo Vũ Văn Lập cùng với thuộc hạ Vũ Văn Hạo, có cả Tạ Cửu nghe tin, khi chạy đến, đập vào mắt là cảnh Vũ Văn Hạo hôn mê bất tỉnh, Ninh Tịnh nằm trên người cậu ta hạo sắc giờ trò, tất cả đều sắc mặt đại biến.

Thuộc hạ Vũ Văn Hạo chỉ Ninh Tịnh, lắp bắp: "Người, người làm cái gì?!"

"Cứu người." Ninh Tịnh cuối cùng sờ thấy nút áo y phục, thờ phào nhẹ nhõm.Thiết kế y phục này thật là kỳ quái, nút áo lại giấu trong dây lưng.

Xoạt một tiếng, nàng dùng sức kéo y phục Vũ Văn Hạo ra hai bên, lộ ra một mảng lớn lồng ngực màu mật ong. Thẳng nhóc này trông thì gầy, cời quần áo ra lại có da có thịt che đầy đầy nhí.

Hai điểm đầu đó "ahyhy", xương quai xanh... Ninh Tịnh xác định đúng vị trí, hai tay giao nhau, bắt đầu ép tim cho cậu ta. Sau nửa phút đều đặn nhanh chóng dùng sức ép, trong quá trình ấy, ép ra được một ngụm khí của Vũ Văn Hạo. Nhưng trên mặt Vũ Văn Hạo dính toàn gạch men, Ninh Tịnh căn bản không tìm thấy miệng cậu ta ở đâu. "Hình ảnh" quá đẹp, nàng không hạ miệng được.

Nàng sờ đầu mũi trán, vừa nhìn thấy gì đó, lập tức hai mắt tỏa sáng, hướng về phía một thuộc hạ của Vũ Văn Hạo đang xem đến ngây người, nói: "Ai đó, tiểu ca à người lại đây, thổi một ngụm khí vào miệng Vũ Văn Hạo nào."

Tên thuộc hạ tròn mắt há mồm: "Thối ho?"

"Nhanh lên, đây là đang cứu cậu ta." Ninh Tịnh quát: "Nâng cằm cậu ta lên, môi của người phải bao trùm lấy môi cậu ta, đừng để thoát hơi."

Tên thuộc hạ bị khí thế của Ninh Tịnh bức bách, vội vàng quỳ bên cạnh Vũ Văn Hạo, miệng dán miệng thổi hơi cho cậu ta. Ninh Tịnh tiếp đó bên ngoài ép tim, cứ nửa phút lại để cho hân hô hấp nhân tạo cho Vũ Văn Hạo một lần. Đáng thương cho Vũ Văn Hạo tâm cao khí ngạo, trong lúc hôn mê đã bị người cường hôn mấy lần. *Amen* (シ__シ)

Người vây quanh càng ngày càng nhiều, Ninh Tịnh lại càng không chú ý. Trời tiết tháng Chạp, nắng lại mới đi lên từ hồ băng, hai bên thái dương thắm một tầng mờ hôi ẩm nóng trong suốt, không cảm thấy rét lạnh chút nào, ngay cả chớp mũi tinh xảo cũng bắt chấp phủ một tầng mờ hôi. Không có thời gian lâu mờ hôi, Ninh Tịnh quỳ trên mặt đất, hai khuỷu tay gấp lại đau nhức không thôi, bắt đầu khẽ run lên, nhưng tốc độ không vì cảm trở ấy mà giảm bớt.

Không ai biết rõ nàng đang làm gì, cũng không ai biết hành động hô hấp cho Vũ Văn Hạo nàng bảo có ý nghĩa gì, có lẽ vì sự chuyển tâm cùng khí thế nghiêm túc hiện hữu rõ nét trên gương mặt Ninh Tịnh, chẳng ai cất tiếng hô ngừng.

Vũ Văn Hạo trẻ tuổi thân thể trắng kiến, việc hồi phục tim phổi phải duy trì khoảng một tiếng đồng hồ mới biết có hiệu quả hay không, hiện tại không thể ngừng lại, nhất định phải duy trì giúp tim cậu ta bơm máu. Hai tay Ninh Tịnh đau nhức, không ngừng kiên trì ép chừng mười phút đồng hồ, tên thuộc hạ kia mới vừa làm xong một lần hô hấp nhân tạo, ngón tay Vũ Văn Hạo bỗng run rẩy, lồng ngực phập phồng, bỗng phun ra một ngụm nước tanh, kịch liệt ho khan.

Tựa như chứng kiến kỳ tích, mọi người ào ào là âm lên---

"Tĩnh rồi! Ngủ điện hạ sống lại thật kia!"

"Ninh cô nương cứu sống người rồi!"

.....

Hệ thống: "Đinh! Chúc mừng kí chủ thành công cứu sống NPC trọng yếu Vũ Văn Hạo. Độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 20%."

Được hệ thống "đóng dấu", Ninh Tịnh rút tay lại, thờ phào một hơi.

Vũ Văn Thuộc lạnh lùng nhìn ngự y đứng đầu một cái, ra lệnh: "Mau, đưa điện hạ vào phòng, truyền Tu Đạt đại ngự y!" Dứt lời, y ôm lấy Vũ Văn Hạo đi về phía phòng khách, một đám người học tóc đuổi theo.

Trong lúc bị huynh trưởng ôm, Vũ Văn Hạo vất và nâng mí mắt, đập vào mắt cậu ta là gương mặt như trút được gánh nặng của Ninh Tịnh. Cậu mơ mơ màng màng nghĩ--- vừa rồi, lúc gần tỉnh lại, cậu ta cảm giác có người áp miệng vào cậu nhiều lần, còn cạy môi cậu ta ra, thổi hơi vào trong. Lê nào thứ động tác cổ quái này, là do nữ đáng ghét từ làm?

Sao mà ta có thể làm ra loại chuyện không biết xấu hổ như thế? Lần này còn trước mặt nhiều người như vậy...

Nhưng mà, tựa hồ cũng bởi như thế, cậu mới sống lại

Không thể nghĩ quá nhiều, Vũ Văn Hạo đã té xỉu, bị người vây quanh đưa đi.

Ninh Tịnh không hề hay biết hiểu lầm to lớn này, thật ra nàng đang nhớ tới một việc đáng chú ý hơn--- cứu Vũ Văn Hạo, có thể đẩy tiến độ cốt truyện thêm 7%. Mà độ hoàn thành cốt truyện, nói trắng ra chính là độ hoàn thành trong tám năm của cuộc đời Tạ Cửu. Xem ra, trong tương lai, tên NPC Vũ Văn Hạo này sẽ tạo nên ảnh hưởng không nhỏ tới quỹ đạo nhân sinh của Tạ Cửu.

Kỳ quái, rõ ràng trong nguyên bốn nội dung tác phẩm, Vũ Văn Hạo cùng Tạ Cửu từ đầu tới cuối đều không có bất cứ liên hệ nào, nhớ kỹ lại, sau khi Tạ Cửu trao văn thư thông quan rời khỏi Khôi La, không hề gặp lại Vũ Văn Hạo.

Mấy hoàng tử nước Khôi La tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cục diện chính trị gió nổi mây phun. Đóa hoa cao lãnh Vũ Văn Hạo này vốn còn chưa đợi được Tạ Cửu với trang bị max level đến tiêu diệt mình, cậu ta đã sớm đã táng thân trong tay kẻ thù chính trị bởi một ly rượu độc thùng dạ dày, một đại diện tiêu biểu cho việc trắng niên mất sớm. Hơn nữa, thời điểm cậu ta chết còn chưa lấy vợ, trên tư cách một xử nam vinh quang hy sinh. ٩(̄▽̄)۶

Cho nên, mặc kệ Vũ Văn Hạo sống hay chết, chiếu theo lẽ thường, cũng không thể nào ảnh hưởng tới cuộc đời của Tạ Cửu.

Đến cùng là chuyện gì xảy ra, hay là ai trong tương lai, sẽ đem Tạ Cửu cùng Vũ Văn Hạo - hai kẻ có bản đại bác cũng chẳng gặp được nhau - buộc cùng một chỗ? Thậm chí còn ảnh hưởng đến độ hoàn thành nhân sinh của Tạ Cửu, thật sự là trăm mối như tơ vò. (= _ =)

Ninh Tịnh vất vất đồng y phục sưng nước, bộ xiêm y xanh nhạt trên người kia ướt nước, phở bày đáng người mờ mờ ảo ảo. Do để lâu, màu sắc áo trong cũng lộ ra. Đối với này Ninh Tịnh mà nói, việc này đương nhiên không tính là gì--- cũng không phải chưa từng mặc đồ ngủ buổi tối.

Có lẽ nàng không biết, một cảnh này với Tạ Cửu lại là chấn động lớn cỡ nào. Một người trước nay đều cao cao tại thượng, một cảnh vàng lá ngọc khiến người ta chỉ có thể ngẩn nhìn, nay không có cảm y hoa phượng phụ trợ, hiện giờ áo quần nửa trong suốt, mái tóc đen ướt đầm, chật vật đến cực điểm. Bọt nước trong suốt từ làn da trơn mịn của căn cổ chảy xuống, lặng yên không tiếng động luồn vào tà áo--- cảnh này khiến Tạ Cửu vừa lúng túng lại lúng cuống.

Không tìm được từ ngữ nào để hình dung, đây là bảo vật trong lòng người cao cao tại thượng, thánh khiết đến mức không ai có thể tùy ý đụng vào. Nó như ánh mắt trời sau mưa bất ngất, treo trên trời cao, không

ai có thể vấy bẩn. Bạn chỉ có thể bị động đón lấy sự áp áp của nó mà không thể nắm nó trong tay, khiến cho người ta lo mất lo được. Rồi một ngày kia, đột nhiên trong vũng bùn bạn phát hiện bảo vật ấy, mới biết được nó cũng có thời điểm chật vật, yếu ớt đến vậy. Khi ấy, nó không còn cao cao tại thượng nữa, mà khiến cho người ta có một loại ảo giác--- chỉ cần vờn tay ra cũng có thể bắt lấy nó.

Tạ Cửu rầu rĩ lắc đầu, đẩy xa thứ rung động không thể hiểu nổi ấy, coi áo choàng của mình xuống, tiến lên phủ lấy trên thân thể Ninh Tịnh. Khi đó, sẽ không còn ánh mắt bất thiện nào rơi trên người nàng nữa, Tạ Cửu kỳ diệu nhẹ nhõm thờ phào.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (7)

Hậu quả của việc giữ tháng Chạp lại nhảy xuống hồ cứu Vũ Văn Hạo chính là đêm đó Ninh Tịnh sốt cao. [Ngon nển]

Dù đã uống canh gừng trước khi đi ngủ để giải hàn nhưng giữa mùa đông lại nhảy xuống hồ thì không phải việc ai cũng chịu được. Ngủ đến nửa đêm, Ninh Tịnh sốt đến mơ mơ màng màng, lơ mơ nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân.

" Mau, tránh ra, nước ấm tới."

" Thuốc sắc xong chưa?"

" Đồ nhiều mỡ hôi như vậy rồi sao còn chưa hạ sốt."

Ninh Tịnh toàn thân nóng hầm hập như nồi bánh chưng nướng, nàng chậm rãi mở đôi mắt sưng húp. Nghiêng đầu nhìn qua, xuyên qua tấm bình phong, nàng thấy được thân ảnh hai người đang đi đi lại lại, hình như là hai nha hoàn hay đi bên cạnh nàng.

" Làm thế nào bây giờ? Nếu vẫn còn không hạ nhiệt, tình hình Ninh cô nương khẳng định không xong mất."

" Ta nghĩ tới, Cần Đạt đại nhân không phải vẫn ở trong phủ sao? Không bằng chúng ta đi thỉnh Điện hạ, cầu người cho Cần Đạt đại nhân qua đây xem cho có ấy một chút."

" Nhưng mà, chẳng phải Cần Đạt đại nhân đang ở chỗ Ngũ điện hạ khám bệnh sao....?" Một nha hoàn chần chừ nói.

" Vẫn phải thỉnh, vạn nhất Ninh cô nương có mệnh hệ gì, Điện hạ cũng không thể giáng tội lên đầu chúng ta, dù sao chúng ta cũng đã hỏi qua ý ngài ấy."

" Người nói cũng đúng."

Ninh Tịnh nằm như chó chết ở trên giường, yên lặng trợn mắt: "....."

Chắc chắn, chỉ số thông minh của hai NPC này thật chẳng ra sao, loại phải sạch quan hệ này như thế nào cũng nên chờ ra cửa hẵng nói.

Nàng bị sốt chứ không phải bị " treo", khoảng cách giữa nàng và họ còn chưa tới hai mét, lỗ tai nàng vẫn có thể nghe được cuộc trò chuyện giữa họ. Ấy, thật là, ngu dốt, ngu dốt a. Trong các bộ phim cung đấu, loại NPC này hẳn là họa từ miệng mà ra, đồng đội heo liên lụy cả chủ tử. [Ngon nển]

Hai nha hoàn kia hình như đã nhất trí xong, tiếng bước chân loạn xạ xa dần, cửa lớn " kều kệt" một tiếng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một mảnh yên lặng.

Ninh Tịnh duỗi cánh tay mỏi nhừ, nhẹ nhàng đặt lại trong chăn, cầu được cầu không tìm hệ thống nói chuyện:" Hệ thống, người ở đâu?"

Hệ thống:" Ở đây."

Bên người không còn ai, Ninh Tịnh luôn gắng gượng cuối cùng cũng có thể buông lỏng bản thân. Nàng suy yếu dựa đầu vào gối, gương mặt ửng hồng, lẩm bẩm nói:" Hình như đã nhiều năm rồi ta chưa có bị bệnh. Nhớ năm khi ta mới xuất đạo được một năm kia, hầu như mỗi ngày đều lăn bánh trên đường, ngủ cũng không yên giấc, chỉ sợ sau khi tỉnh giấc sẽ không ai tìm ta, không có tiền thì chẳng phải xong đời sao. Cho nên ta đặc biệt liều mạng, công việc gì cũng nhận, nghỉ ngơi quá ít, thân thể vì vậy mà suy yếu, luôn trong tình trạng phát sốt." Nàng thốt thốt nói:" Đến nỗi ta thậm chí hoài nghi bản thân có phải bị bệnh bạch cầu hay không?"

Hệ thống:"....." Nó nói:" Cô nghĩ được như vậy hẳn là không có gì trở ngại?"

Ninh Tịnh cười cười, nhắm mắt hồi tưởng nói:" Mỗi lần phát sốt, sau khi kết thúc công việc ta liền truyền một chai nước, thời điểm truyền nước thì ngủ trong chốc lát, ở bệnh viện chấp vả một đêm, sáng hôm sau 7 giờ lại bắt đầu chạy show. Quả thật nhiều năm không có sinh bệnh..... thật khó chịu. Lần này thể nghiệm rất chân thật, ta còn định khen ngợi người máy câu..... Hệ thống, cô đại không có thuốc hạ sốt chuyên dụng, ta sẽ chết sao?"

Thấy Ninh Tịnh bắt đầu nói không có câu đầu câu cuối, hệ thống biết nàng đã sốt đến mơ hồ, trầm mặc chốc lát rồi nói:" Người ngủ một lát đi, tỉnh lại liền hạ sốt."

Ninh Tịnh " Uhm" một tiếng rồi liền quấn chặt chăn, cuộn tròn như con nhộng.

Lúc này cửa phòng lại chậm rãi mở ra, có người nhẹ nhàng bước tới.

Các nàng nhanh như vậy liền trở lại sao?

Ninh Tịnh không định mở mắt, mắt vẫn nhắm dưỡng thần, chỉ đến khi cảm nhận thấy một bàn tay nhỏ nhắn đặt ở trên trán, nàng mới giật mình mở mắt.

Tạ Cửu quý gối ngồi ở mép giường, khuôn mặt nhỏ thanh tú nhẵn lại, đôi mắt đen nhánh nhìn không ra cảm xúc bên trong. Bên cạnh hẳn là một bát thuốc đen sì, miệng vẫn còn bốc lên đầy khói trắng, xem ra hẳn vừa mới ra ngoài sắc thuốc.

Lòng bàn tay hân lạnh lẽo, vết chai vừa thô vừa dày. Khi áp lên cái trán bóng rât của nàng, lại có thể làm dịu bớt cơn sốt kinh hoàng kia. So với miếng hạ sốt còn tốt hơn gấp bội phần. Ninh Tịnh sau khi biết người đến là ai liền an tâm nhắm mắt lại, chân mày cũng chậm rãi buông lỏng.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài lại một lần nữa trở nên âm ỉ. Ninh Tịnh thoáng mở mắt, không ngờ Tạ Cửu vẫn còn ngồi ở mép giường, nhưng lúc này, hẳn đang bận rộn quay lưng về phía nàng vắt một cái khăn ướt. Trong chậu đồng vang lên tiếng va chạm của vật gì đó với thành chậu, là vụn băng. Tạ Cửu lại có thể những tay vào chậu nước lạnh bằng như không có chuyện gì, chỉ vì vô khăn mặt, rồi đem lên vắt cho khô.

Nước vẫn còn vụn băng, điều đó chứng tỏ Tạ Cửu thường xuyên ra ngoài thay nước. Hiện đã phải hai ba giờ sáng, Tạ Cửu còn có tinh thần như vậy, hẳn định mở chế độ chờ dài sao?

Cảnh tượng này khiến Ninh Tịnh nhớ lại một chuyện khi nàng còn bé —— lúc học tiểu học nàng có nuôi một con gà con. Vào mùa đông năm ấy trời rét đậm, cơ thể gà con lại nhỏ bé, cho nên nó đành co lại ở một góc của thùng carton, thậm chí bản thân chắc có lẽ không qua nổi mùa đông năm nay. Ninh Tịnh vẫn luôn ngồi xổm nhìn thùng carton trước mặt, mẹ nàng kêu nàng đi ngủ nàng cũng không đi, đến cả móng cẳng không dám dịch một tấc, chỉ sợ bản thân lơ là một chút, sủng vật yêu quý của nàng liền chết lúc nào không hay, cho nên vẫn luôn ở bên cạnh nhìn chăm chăm.

Đây là loại phương thức quan tâm cực kỳ trẻ con, biết chính mình không thể thay đổi cái gì, nhưng vẫn muốn bướng bỉnh ở bên.

Hồi ức ở trong đầu Ninh Tịnh dạo qua một vòng. Không biết như thế nào, nàng lại cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhẵn nhỏ, một tác cũng không rời khỏi mình của Tạ Cửu với hình ảnh năm đó ngồi xổm trước thùng carton nhìn chăm chăm gà con của nàng lại giống nhau đến lạ kì (= _=)

Ninh Tịnh"....."

Quả nhiên là do con sốt mơ hồ này, nếu không sao nặng lại có thể liên tưởng kì quái như vậy?

Nàng lại không có yếu ớt như con gà đó.

Bên ngoài bình phong, giọng nói đứt quãng của lão nhân trung tuổi vang lên:"

..... không ổn, Ninh cô nương chảy nhiều mồ hôi như vậy, khẳng định không phải cảm mạo thông thường, không thể dùng phương pháp trị cảm thông thường."

" Cần Đạt đại nhân, vậy phải làm sao mới tốt đây?"

" Chuẩn bị rượu mạnh, đem y phục Ninh cô nương mở ra, dùng rượu mạnh chà lau toàn bộ cơ thể, đến bình minh liền có thể hạ sốt."

Hai nha hoàn sau khi nhận lệnh liền bắt đầu bận rộn chuẩn bị. Một đêm này, Ninh Tịnh như một miếng bánh rán lớn, bị lật qua rồi lại lật lại, chân tay bị rượu mạnh chà đến đỏ bầm, cảm tưởng như rớt một tầng da, cảm giác lạnh lẽo cũng không còn.

Tên Cần Đạt đại nhân này coi như có chút tài năng, đến rạng sáng, cuối cùng Ninh Tịnh cũng hạ sốt.

Bên trong một gian phòng khác, người cùng nàng thành " uyên ương khổ mệnh", tên Vũ Văn Hạo cùng nàng rơi xuống nước kia đêm đó cũng sốt cao không ngừng. Cũng là bệnh nhân nhưng cơ thể hẳn so với Ninh Tịnh khoẻ mạnh hơn nhiều. Cho dù dạo một vòng qua Quý môn quan trở về, tốc độ bình phục so với Ninh Tịnh vẫn nhanh hơn——, nhưng mà, đây là chuyện của mấy ngày sau.

May Vũ Văn Thước vẫn là người có lương tâm, sau khi Vũ Văn Hạo hạ sốt liền cử Cần Đạt ngự y qua đây. Sáng sớm ngày hôm sau, hẳn còn tự thân qua phòng thăm nàng.

Lúc này Ninh Tịnh mới hạ sốt không lâu. Bởi vì ban tối mồ hôi vã ra ướt hết cả xiêm y, cho nên nàng mới vừa thay một bộ xiêm y thoải mái khác rồi nằm xuống.

Cả đêm lặp đi lặp lại bị người khác dùng rượu mạnh chà sát cơ thể, trên người Ninh Tịnh giờ toàn mùi rượu, đến cả khớp chân khớp tay, bả vai, đầu gối đều đau. Nàng muốn tắm rửa cho bay bớt mùi rượu, nhưng lại sợ bản thân cảm lạnh cho nên chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Vũ Văn Thước sau khi biết được Ninh Tịnh vừa mới nghỉ ngơi, cũng rất biết điều mà nói để hôm khác lại đến thăm, hiện tại không quấy rầy Ninh Tịnh nghỉ ngơi.

Tiền được "đùi vàng" ra đi, Ninh Tịnh liền cho tất cả nha hoàn mặt toàn gạch men lui xuống, tránh để bản thân nhìn thấy lại đau đầu. Bóp mũi uống hết chén thuốc, Ninh Tịnh đem chén thuốc đặt xuống, Tạ Cửu nhanh chóng dứt qua một miếng mứt hoa quả, Ninh Tịnh cũng vội vàng há miệng ngậm lấy. Vị ngọt từ đầu lưỡi lan toả, đẩy lùi vị đắng của thuốc bắc gia truyền.

Ninh Tịnh liếc mắt nhìn Tạ Cửu một cái, đôi mắt đen nhánh của Tạ Cửu cũng đang nhìn lại nàng. Cả đêm không được chợp mắt, làn da trắng nõn của hẳn lại càng thấy mỏng manh, trong mắt cũng xuất hiện vài tia máu màu xanh nhạt.

Hắn canh nàng cả đêm sao? Giấc ngủ của tiểu hài tử so với người trưởng thành vốn đã nhiều hơn, vừa đến tối là sẽ đặc biệt mệt mỏi, tối hôm qua, hẳn là Tạ Cửu cũng ngủ qua chút ít, dù sao nàng cũng có nha hoàn phụ trách bên người—— tuy rằng độ cẩn thận thì kém xa Tạ Cửu.

Lý trí thì phân tích như vậy, nhưng mà khi con người ta bị bệnh, vừa khó chịu vừa bất lực nằm trên giường, mới có thể cảm nhận có một người luôn luôn túc trực bên cạnh, cảm giác đó ảm áp biết nhường nào.

Không cần lo lắng khi bản thân khó chịu không có ai vỗ về, không cần lo nghĩ khi miệng khô lưỡi đắng không có ai rót nước. Sẽ có người vì nàng mà liên tục đổi khăn ướt trên trán, cùng nàng chiến đấu với căn bệnh cả đêm dài, bất luận nàng ngủ hay nàng thức, đều sẽ không để nàng cô đơn dầy vò. Trong một phút bàng hoàng, Ninh Tịnh như quay trở về năm tháng đó—— khi nàng ốm có cha mẹ chăm sóc, lúc khó chịu liền tùy tiện lăm nũng, thời thơ ấu cái gì cũng không cần bận tâm.

Chỗ mềm mại nhất của bản thân bị người khác chạm qua, trong lòng Ninh Tịnh tràn đầy cảm động, chỉ có thể than nhẹ một tiếng—— Tạ Cửu thời kì " tiểu bạch hoa" này như thế nào lại tri kỷ như vậy, thật khiến cho người ta yêu mến.

Nàng dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Tạ Cửu một lúc lâu, nghĩ nghĩ cái gì, rồi ngoắc tay thần bí bảo hắn tới gần:" Tiểu Cửu, người lại đây."

Khuôn mặt nhỏ bé của Tạ Cửu hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng tất cả những gì Ninh Tịnh nói từ xưa đến nay hẳn đều nghe theo, cho nên hắn chống tay xuống đệm mềm, ghé người gần về phía Ninh Tịnh.

Tay phải Ninh Tịnh nâng cằm Tạ Cửu lên, cúi đầu, thom một cái vang dội lên trán Tạ Cửu, cười khẽ nói:" Đây là lời cảm ơn tới qua." Tóc Tạ Cửu rất thơm, so với nhiều ngôi sao nhí nàng từng tiếp xúc thì sạch sẽ hơn nhiều.

Tạ Cửu kinh ngạc mở to đôi mắt ngập nước, trái tim như có cái gì đánh trúng, tê tê đại đại, mãnh liệt đập " tình thích". Hắn há miệng thờ đốc, cái gì cũng không nói thành lời, gương mặt trắng nõn nhanh chóng đỏ lựng, chỗ vừa được Ninh Tịnh thom bỗng rất một cách lạ thường.

Hệ thống:" Đỉnh! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tiến độ hiện tại: 25% "

Hệ thống: " Đỉnh! Giá trị nhân phẩm +10, giá trị nhân phẩm hiện tại: 50 điểm. Chỉ còn 20 điểm liền có thể đạt được túi gấm trợ giúp ngẫu nhiên."

Tâm tình Ninh Tịnh đang rất tốt, không nghĩ tới chỉ thom một cái lại có thể tăng những 10 điểm giá trị nhân phẩm. Xem ra đây là lần đầu tiên Tạ Cửu được thom, cho nên mới bị tác động mạnh mẽ như vậy. Chỉ đáng tiếc, không thể thường xuyên dùng biện pháp này để xoát giá trị nhân phẩm, nếu không hiệu quả có thể ngược lại.

Nàng xoa xoa mái tóc mềm mượt của Tạ Cửu, cười khẽ nói:" Chuyện này phải bí mật nha. Tiểu Cửu, ta mệt mỏi, muốn nằm ngủ trong chốc lát. Người cũng đi nghỉ ngơi đi, tiểu hài tử nếu không ngủ đủ giấc, sẽ không cao được đầu nha ~"

Nghe vậy, Tạ Cửu vẫn còn đang đỏ mặt liền lập tức kinh ngạc ngáng đầu, " A" một tiếng.

Ninh Tịnh thiếu chút nữa bật cười thành tiếng. Tạ Cửu thời kì " tiểu bạch hoa" vẫn là tốt nhất nha, cái gì cũng đều viết lên mặt. Nàng mới giả bộ nghiêm túc hù dọa hắn hai câu, hắn đã tin tưởng không chút nghi ngờ, vội vàng vỗ vỗ đầu gối, đứng dậy rời đi.

Nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé biến mất sau cánh cửa, Ninh Tịnh sờ cằm, nghĩ thầm" Kỹ năng lừa gạt trẻ con của nàng hình như càng ngày càng trở nên điêu luyện thì phải ✓

*

Sự kiện đột ngột xảy ra, cho nên khoá học cười ngửa bản cung của Ninh Tịnh lại lần nữa bị hoãn lại, Ninh Tịnh tiếp tục khổ sở bị nhốt trong phòng luyện chữ viết, vật vờ như vậy nửa tháng, khoá cười ngửa bản cung rốt cuộc cũng được triển khai.

Sau khi Ninh Tịnh biết được, liền đem cây bút trong tay vứt xuống sàn, vui mừng khóc lớn:" Rốt cuộc thì ngày này cũng tới!"

Cảm tạ trời, cảm tạ đất, cảm tạ vận mệnh, con ác mộng mang tên luyện chữ cuối cùng cũng kết thúc.

Hệ thống "..... Ký chủ của nó dường như là một kẻ thiếu năng trí tuệ"

Ninh Tịnh:" Nông nô xoay người đem ca xướng, nông nô xoay người đến giải phóng "

* Trích bài ca 《Nông nô nổi dậy ca xướng》

Hệ thống: Nó nhất định là đã lấy nhầm dữ liệu của người Châu Phi, nếu không sao nó lại dính vào một ký chủ không có tiền đồ như vậy? √ (▽▽)"

Phong lưu công tử:

Ồi tám thân già nua của tui, lâu lắm mới động đến edit, beta, muốn lòi con mắt luôn à□□♀□

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (8)

Sáng sớm

Ninh Tịnh đứng ở trước gương buộc lại đai lưng của bản thân. Nguyên cả bộ dụng cụ bảo hộ cùng giày bó đều làm từ da hươu, y phục thì vân đỏ vân trắng xen nhau, cổ áo đứng không mũ, tay áo bó sát, đây chính là trang phục cưỡi ngựa bán cung tiêu chuẩn của tiểu thư quý tộc Khôi La, vừa tinh tế vừa hào sảng. Nhưng cái đai lưng này có chút rắc rối, phải vòng mấy lượt mới thắt được đai.

Hệ thống: " Buổi sáng tốt lành, ký chủ "

Hệ thống: " Đỉnh! Từ hôm trở đi, chức năng nhận diện khuôn mặt NPC đã được kích hoạt, xin thông báo cho ký chủ biết."

Ninh Tịnh đang cúi xuống buộc giày, nghe vậy liền lập tức bật thẳng người, tinh thần nháy mắt trở nên tỉnh táo.

Oa, năng suất đã quên, hôm nay đã là ngày thứ 50 năng đặt chân đến thế giới này, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy người xung quanh bộ dạng ra sao.

Ninh Tịnh nhanh chóng chạy như bay về phía trường luyện võ như một chú chim nhỏ lâu ngày được mới được xồng chuồng. Vừa bước chân ra sân luyện võ, tầm nhìn quả nhiên khác hẳn mọi ngày, không hề có một đồng gạch men lộn đỉ lộn lại trước mặt Ninh Tịnh, mọi thứ rõ ràng như bầu trời sau cơn mưa. Đôi mắt Ninh Tịnh hoạt động hết công suất, nhìn xung quanh rồi lại nhìn xung quanh, căn bản không dừng lại được, ngay cả nha hoàn bưng trà cũng không tha, vòng mấy vòng từ hành lang hoa viên rồi lại đến trên cầu, nhìn cho đến khi cảm thấy chán mới chậm rãi đi đến sân luyện võ.

Người Khôi La tuy rất giỏi việc tác chiến tại chỗ, nhưng không phải ai cũng có thể có được một khoảng sân để làm sân luyện võ ở trong chính ngôi nhà của mình. Thứ nhất, nó yêu cầu diện tích phải đủ rộng, thứ hai, xây xong còn phải tốn tiền tài để thuê người đến sửa chữa và giữ gìn, thứ ba, nó cũng không thực sự cần thiết lắm. Trong thành Ma Khiên, có một nơi chuyên dụng cho con em quý tộc tụ tập luyện võ —— không sai, đó chính là nơi Vũ Văn Hạo bị Ninh Tịnh nhìn sạch bách từ đầu đến chân. Nếu không đủ điều kiện, cũng có thể chạy đến ngoại thành để chạy bộ —— nói chung, miễn là trở lại bên trong thành trước khi mặt trời lặn, liền sẽ không gặp phải thủ dữ như sói, báo, hổ gì đó, tóm lại, vẫn tương đối an toàn.

Nhưng Vũ Văn Thuộc là ai, là người không có gì nhiều, chỉ có tiền nhiều, nếu phải dùng 1 từ để mô tả hẳn thì chính là: Thổ hào. Bản thân hẳn hứng thú nhất là cưỡi ngựa bán cung, sau khi thành niên liền không cần đâm túi bầu tử tập đến nơi chuyên dụng kia nữa mà ở trong phủ xây một sân luyện võ tự mình sử dụng. Bốn phía xây tường bao quanh, chỉ có một cửa ra vào, ngày thường đều có người trông coi.

Việc này đối với Ninh Tịnh phải nói là tiện vô cùng, năng không cần ngày nào cũng phải chạy đi chạy lại đến sân tập cưỡi ngựa chen chúc cùng các tiểu thư quý tộc khác, còn có thể hưởng thụ được cảm giác đãi ngộ VIP một mình bao trọn cả sân.

Đài vàng này nguyên chủ quả nhiên ôm sướng đến phát ngiên.

Người phụ trách giảng dạy cưỡi ngựa bán cung cho Ninh Tịnh là một quan võ dưới trướng của Vũ Văn Thuộc, tên gọi là La Hưng.

Người hầu đem con ngựa mà lần trước Vũ Văn Thuộc tặng năng đến sân luyện tập. Toàn thân nó màu mận chín, lông mềm và mượt, khi ánh sáng chiếu vào còn có thể thấy một mảng lớn màu vàng kim óng ánh phản chiếu lại. Trông mắt sáng ngời mà có thần, kiêu ngạo khó thuần, khí thế bùng bùng. Đến người không am hiểu chút gì về ngựa như năng cũng có thể nhìn ra đây là một chiến mã tốt.

La Hưng nói: " Đây là con ngựa hoang tính tình hung dữ, trước hết cần phải được chủ nhân thuần hoá. Nếu người nào kỹ thuật cưỡi ngựa còn chưa thuần thục, chắc chắn sẽ bị nó hất bay. Trước tiên trong khoảng thời gian ngắn, Ninh cô nương chưa cần nghĩ đến việc thuần hoá nó, vẫn nên bắt đầu với con ngựa già tính tình hiền lành thì hơn."

Con ngựa này tuy còn chưa phát triển hoàn toàn, nhưng tứ chi đã được bao phủ bởi các cơ bắp rắn chắc dẻo dai, đó là minh chứng cho sự sinh tồn nơi hoang dã. Bị nó dẫm một chân đúng là không phải chuyện đùa, cho nên Ninh Tịnh buồn bực gật gật đầu, sau đó năng nhìn về phía kệ gỗ treo cung tên bên cạnh sân luyện võ.

Cung tên hiện đại và cung tên cổ đại, bất luận là trọng lượng hay sức đàn dầy cung đều vô cùng khác nhau. Ninh Tịnh xem xét xung quanh, tính tạo một dáng bắn cung sương sương khí phái, cho nên chỉ cầm cung bằng một tay, ai dè giây tiếp theo, cánh tay đã bị trọng lượng của cung tên kéo rớt xuống dưới, cô kêu lên: " Nặng quá!"

Cung tên thật sự so với đạo cụ đóng phim của năng thì nặng hơn nhiều. Công nó leo lên lưng ngựa cũng là cả một vấn đề. Nghe nói những người cưỡi ngựa bán cung giỏi, đều có thể một tay cầm cung và bắn cung trong nháy mắt —— cánh tay phải khoẻ và linh hoạt cỡ nào mới làm được thế a! (°o°)

Trên giá còn có mấy cung tên được điêu khắc hoa văn độc lạ, tuy nhiên Ninh Tịnh không giống các quý nữ khác chỉ coi trọng bề ngoài vũ khí, cô không thích chọn mấy loại chỉ có mã đó, ngược lại chỉ thích dùng mấy loại có bề ngoài thương thường —— La Hưng trong lòng thầm khen ngợi, cười khăng định nói: " Dựa vào kinh nghiệm của thuộc hạ, cung tên càng nhiều hoa văn điêu khắc thì càng dễ gãy."

Ninh Tịnh gật gật đầu, chắc là do chịu lực không đồng đều.

" Tuy nhiên, chiều dài cánh tay Ninh cô nương không đủ, lại là người mới bắt đầu, cô nên chọn một cây nệ và nhỏ thì hơn." La Hưng đưa cho năng một cây cung khác nhỏ hơn: " Cô thử kéo cây cung này xem?"

Ninh Tịnh cầm thân cây cung, tay kia chế trụ dây cung, phát hiện nó chặt vô cùng, không phải cứ tuỳ tuý tiện tiện là có thể kéo ra. Cánh tay năng dùng sức, cơ bắp căng lên, kéo dầy cung một cách chậm rãi. Kiên trì được lúc, Ninh Tịnh mới đến nỗi không thể không thả lỏng.

" Dây cung một khi đã kéo thì không thể thu hồi. Nếu không, mũi tên có lực mà không bắn, sẽ làm tổn thương đến lực phủ ngũ tạng." La Hưng vội vàng ngăn cản.

Ninh Tịnh đành phải bắn bừa ra khoảng không trống gần đó, dây cung ở trong không khí rung lên phát ra tiếng " Phựt ——"

" Tuy thuộc hạ nói sẽ phụ trách dạy cô nương bắn cung cùng cưỡi ngựa, nhưng kỹ năng cưỡi ngựa vẫn quan trọng hơn một chút" La Hưng cười nói: " Còn một tháng nữa là sẽ đến cuộc thi săn bắn mùa xuân ở Khai La. Đây là cuộc thi săn bắn tập thể của quý tộc Khai La diễn ra vào đầu mùa xuân hằng năm. Nhị điện hạ có ý muốn mang Ninh cô nương đi cùng. Nghe nói kỹ thuật cưỡi ngựa của Ninh cô nương rất phi phàm"

Ninh Tịnh thoáng váng: " Hệ thống, ta làm gì biết cưỡi ngựa, cứ thế này mà bị lòi sao?"

Hệ thống: " Không có việc gì, thứ nhất, chỉ số thông minh của các NPC trong nhiệm vụ đầu tiên chủ yếu là thấp, hơn nữa, nguyên chủ có kỹ năng, cô cũng sẽ được kế thừa kỹ năng đó, sẽ không lòi."

Ninh Tịnh nghe xong liền an tâm. Sự làm màu lại được phát huy cực đại, phong vân đậm mạo cười nói: " Nói chung chung"

La Hưng sùng sốt: " Ninh cô nương thật khiêm....."

Từ " khiêm tốn" còn chưa nói xong, Ninh Tịnh liền nói nốt nửa câu sau: " chỉ xếp thứ ba giang hồ."

La Hưng: ""

Hàn huyền tâm sự mấy câu, La Hưng xin phép lên trước dắt ngựa, Ninh Tịnh giữ chặt cánh tay áo bị gió thổi tung, mái tóc đen nhánh phát phơ trong gió, năng nhìn bóng râm của con ngựa đỏ thẫm trước mặt nói: " Tiểu Cửu, người biết cưỡi ngựa không?"

Tạ Cửu nói:" Ta có thể học."

Là " Ta có thể học", mà không phải " Ta không biết."

Nhóc con này thật biết cách nói chuyện a — Ninh Tịnh cắn răng cân nhắc một lát, rồi mỉm cười nhìn hắn nói:" Vậy còn bán cung?"

" Cũng có thể học được."

" Tốt." Tay Ninh Tịnh đặt ở trên vai Tạ Cửu, thay hắn nhặt đi cành cỏ khô vương trên vai, neho mắt cười nói:" Nếu ngươi có thể học cưỡi ngựa trước khi buổi săn bắn mùa xuân bắt đầu, ta liền mang ngươi đi cùng, thế nào?"

Yết hầu Tạ Cửu giật giật, nhìn sâu vào trong mắt nàng nói:" Ta nhất định sẽ làm được."

Một lát sau, La Hưng dắt đến hai con ngựa già trông có vẻ ngoan ngoãn. Lần này cuối cùng hệ thống cũng không có hổ nàg, khi Ninh Tịnh vừa chạm tay vào thân ngựa thì liền cảm nhận thấy có một cỗ bản năng đang thức tỉnh, nàng lưu loát nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, cầm dây cương một cách tự nhiên, nửa điểm chặt vật cũng không có. Nàng khẽ " Xuyy" một tiếng, chuyển động dây cương, thuần thục thúc ngựa chạy một vòng làm nóng thân thể.

Sau khi chạy một vòng, Ninh Tịnh ghì chặt dây cương, dừng ngựa trước mặt La Hưng, tư thế hiên ngang. La Hưng gật đầu khen:" Xem ra, dường như thuộc hạ không có nhiều thứ có thể dạy cho cô nương!"

Ninh Tịnh làm bộ khiêm tốn nói:" Khiến La đại nhân chê cười rồi."

Nhưng trong thâm tâm lại gào thét với hệ thống:" A a a a a, cưỡi ngựa thật đáng sợ, suýt dọa chết ta! Bất quá thật sáng khoái a ha ha ha ha ha! "

Hệ thống: "....."

Xem ra kỹ thuật cưỡi ngựa của nguyên chủ thực không tồi, bởi vậy, khoá học cưỡi ngựa bán cung hoàn toàn không gây áp lực với Ninh Tịnh, cô ở đây chạy chạy vài vòng là xong, người háo hức nghe giảng cũng chỉ có Tạ Cửu mà thôi.

Chức vụ của La Hưng trong triều không cao, nhưng tốt xấu gì cũng là quan võ. Bị phái tới dạy cưỡi ngựa cho nghĩa muội của Nhị hoàng tử thì không nói, nhưng nếu để dạy nguyên cho thư đồng của nghĩa muội điện hạ thì liền có điểm không ổn. Cũng may, Tạ Cửu trên danh nghĩa là theo Ninh Tịnh đến đây, tư chất lại không tồi nên mọi việc cứ thế qua đi.

Nhảy mất đã qua một tháng, sinh hoạt hằng ngày của Ninh Tịnh vẫn tiếp tục trôi qua một cách đơn điệu, buổi sáng thì bước vào luyện chữ địa ngục — cuối cùng, nàng cũng không phải luyện loại kí tự đơn giản " Người, ta, hân, một, hai, ba" nữa, mà bắt đầu luyện có thiên bằng tự*. Buổi chiều được thông khí — cũng chính là cưỡi ngựa. Lúc đầu còn thấy mới mẻ, có thể liên tục hàng giờ ngồi trên lưng ngựa cũng chả sao, nhưng thời gian lâu dần, đi chứng cuối cùng cũng đến. Đầu tiên là phần da thịt phía trong đùi non, cách một lớp quần vẫn bị mài đến đỏ ửng. Còn nữa, khi cưỡi ngựa yêu cầu phải mở rộng chân hết cỡ, cho nên khi nàg xuống đất, tư thế đi của nàng đặc biệt giống hệt người vừa phẫu thuật trĩ xong, hai chữ thôi — bất tiện [Ngón nén]

(*) thiên bằng "tự" biểu âm" (Thi chí dã. Chí phát vu ngôn. tòng ngôn, tự thanh).

Dần dần, Ninh Tịnh cũng không còn hứng thú như ban đầu.

Mà sự tiến bộ của Tạ Cửu lại có thể thấy rõ như ban ngày. Từ sau khi nàg ra lời hứa hẹn kia với Tạ Cửu, hẳn ngày nào cũng sẽ tới trước giờ học một giờ để chạy bộ tăng cường thể lực. Từ một người đến ngựa cũng không biết lên, đến một người thành thực cưỡi ngựa chạy quanh, hẳn chỉ mất chưa đến mười ngày.

Ầy, cái loại thiên phú chết tiệt này, cùng là người với người, sao lại có sự khác biệt đến vậy.

Một tháng cứ thế trôi qua, cuộc thi săn bắn mùa xuân trong truyền thuyết cuối cùng cũng đến.

Mỗi một kì của cuộc thi săn bắn hằng năm, đều là dịp tuyệt vời để tuyên truyền sự uy nghi của hoàng thất. Công thành phía Bắc của Ma Khiên mở rộng, quý tộc Khôi La được binh lính bảo hộ xung quanh, một đường đi ra công thành. Văn võ bá quan hăng hái, khí phách theo sau, tất cả những quan nhân trong triều đều có thể góp mặt. Mà trong đám quý tộc, các công tử xuất hiện với quần áo ngắn nắp chín chu, các thiếu nữ quý tộc cũng xuất hiện kiêu hãnh mà xinh đẹp, có thể nói ai cũng xuất hiện với tư thái mười phần nổi bật. Có người nhìn thấy các tuần lang, quý nữ mà mình yêu quý còn sẽ rải cánh hoa lên người họ để bày tỏ sự ngưỡng mộ.

Một đoàn người kiêu hãnh diễu hành, đã thu hút không biết bao nhiêu dân thường vây quanh, khiến mấy con phố xung quanh cũng chật như nêm cối.

Địa điểm của cuộc thi săn bắn năm nay là ở núi Âm Sơn, đó là một ngọn núi nguyên sơ chưa từng trải qua khai phá, động vật quý hiếm ở đây rất nhiều. Cuộc thi sẽ diễn ra trong vòng ba ngày, càng săn được nhiều thì càng chứng tỏ được son thân ung hộ, nó được coi là dấu hiệu của một năm mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Cho nên, mỗi một năm sau khi cuộc thi săn bắn kết thúc, hoàng đế Khôi La đều sẽ căn cứ vào kết quả săn bắn của mỗi người mà ban thưởng. Chuẩn mực đem ra so sánh đầu tiên là về độ quý hiếm của con mồi. Già sử có người săn được một con công trắng quý hiếm, đối thủ của anh ta dù săn được mười con nai hoang đã thì vẫn là công trắng quý hiếm thắng. Đương nhiên, nếu tất cả mọi người đều không săn được con gì quý hiếm thì sẽ lấy số lượng làm chuẩn mực so sánh.

Nhân tiện nói thêm, Vũ Văn Thước đã hai năm liên tiếp giành chiến thắng ở cuộc thi.

Trên nguyên tắc thì nữ nhân không cần tham gia cuộc thi săn bắn, chỉ cần cưỡi ngựa đi theo theo đại đội là được, đương nhiên, nếu vị nữ tử nào nhìn thấy con mồi bản thân yêu thích, có hứng thú thể hiện tài năng bán cung, cũng có thể tham gia cuộc thi.

Dẫn đầu đoàn đội là hoàng đế Khôi La, nghe nói năm nay long thể hoàng đế bất an, cho nên không có cưỡi ngựa mà ngồi trong xe ngựa. Theo sau mấy chục mét là các hoàng tử dẫn theo tiểu đội của mình.

Ninh Tịnh cưỡi một con ngựa trắng đi phía sau Vũ Văn Thước, nàng tò mò nhìn ngó xung quanh. Nàng đã lâu chưa thấy qua nhiều người như vậy, cái này cho nàng cảm giác như trở về cuộc họp báo của các minh tinh năm đó.

Không ít cái tiêu thư suốt ngày ru rú trong nhà, đột nhiên bị người ta xem như con khỉ mà nhìn ngó nên có chút không được tự nhiên. Chỉ có mình Ninh Tịnh là vô cùng hưởng thụ.

Ninh Tịnh: " Số người này gần giống với lượng fans lần đầu tiên ta gặp khi mới xuất đạo."

Hệ thống: " Nói như vậy, xem ra hồi ấy ngươi có rất nhiều fans"

Ninh Tịnh thôn thức nó: " Đúng vậy. nhưng chuyện xưa đã qua, hiện tại lại càng nhiều a."

Hệ thống: "....."

Tự dưng lại được làm màu còn nhân tiện bắt nạt hệ thống một chút, Ninh Tịnh cười trộm một cái rồi cắt đứt liên lạc với hệ thống.

Tạ Cửu hiện giờ vẫn chưa thể thoát khỏi thân phận nô tài, cho nên không thể đi chung cùng đám người đi bên người Vũ Văn Thước, yên lặng tụt lại phía sau, đi bên cạnh là La Hưng.

Sau khi dạy Tạ Cửu cưỡi ngựa bán cung mấy lần, La Hưng phát hiện ra tiểu tử Tạ Cửu này tiến bộ thật sự thần tốc, không khỏi lau mắt mà nhìn, thái độ đối với tạ Cửu cũng thân thiện hơn nhiều, thỉnh thoảng cũng sẽ nói chuyện với Tạ Cửu.

Tạ Cửu thất thần nghe hắn nói chuyện, nhưng ánh mắt lại dừng ở trên người Ninh Tịnh phía xa.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến tiếng vó ngựa phi như điên, cát bụi bị vó ngựa cuốn đến mặt mù, mọi người kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy một vật gì đó lướt qua trước mặt, dừng lại bên người Vũ Văn Thước.

Ninh Tịnh chớp chớp mắt, đứng trước mặt nàng là một thiếu niên tuổi mới, trên người vận một bộ y phục màu xanh ngọc bích, mặt mũi như tượng ngọc, khí chất hiên ngang anh dũng.

Bất quá, hình như người này có điểm quen mắt?

Vũ Văn Thước nghiêng đầu nhìn hần một cái, quát lớn: "Hồ nháo! Ai cho đệ thúc ngựa chạy như bay như vậy, nhờ làm thương bá tánh thì sao?"

Thiếu niên kia khẽ cười một tiếng: "Hoàng huynh yên tâm, kỹ năng cưỡi ngựa của đệ xưa nay vẫn luôn tốt mà."

Hần huyền hai câu, hần liền kéo dây cương, ngừng lại một chỗ, cho Vũ Văn Thước đi phía trước.

Ninh Tịnh có chút hoang mang, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, đành yên lặng đi theo đoàn đội phía trước. Ai biết được, khi nàng mới đi qua người thiếu niên kia, hần liền quát khẽ một tiếng, thúc ngựa đi bên cạnh nàng.

Ninh Tịnh: "????"

Thiếu niên kia ho nhẹ một tiếng: "Ta có lời muốn nói với cô."

Trong lòng Ninh Tịnh dâng lên một dự cảm không tốt, nàng hình như lò mò đoán ra hần ta là ai.

Thiếu niên nói: "Ta đã biết tất cả những việc cô làm đối với ta khi ta rơi xuống nước kia."

Ninh Tịnh: "!!!!"

Đờ mờ, nàng đoán không sai mà, tiểu tử này quả nhiên là tên Vũ Văn Hạo mà nguyên thân si mê.

Ninh Tịnh quét mắt đánh giá hần từ trên xuống dưới. Khó trách a khó trách a... tiểu tử này lớn lên nhân mô cầu dạng* như vậy, không giống như đàn ông Khôi La thường thô lỗ da ngựa, Vũ Văn Hạo ngược lại có chút giống tiểu bạch kiếm*. Có lẽ do vừa ốm dậy, cho nên khi hần đứng dưới nắng, làn da không một tia ti vết, trắng đến độ phản chiếu dưới ánh mặt trời.

() Nhân mô cầu dạng (人模狗样): chỉ những người trông nghiêm túc (dùng được với cả nghĩa đen và nghĩa bóng)*

() Tiểu bạch kiếm: chỉ những chàng trai trắng trẻo yếu đuối, thường dùng chỉ trơi bao.*

Vũ Văn Hạo hừ nhẹ một tiếng, tai đó ửng, ngữ khí lại cổ tồ ra ngạo mạn: "Tuy cô khinh bạc ta, nhưng mà cũng lấy công chuộc tội, cô rút cuộc vẫn là đã cứu ta, cho nên ta sẽ không truy cứu sự việc đó, còn có...." Hần hít một hơi, giọng bé như muỗi nói: "Cảm ơn."

Ninh Tịnh chớp chớp mắt, nhìn Vũ Văn Hạo ở ngoài thì mạnh mẽ nhưng biểu tình thì thẹn thùng, làm nàng không thể không đánh gãy lời hần nói: "Ê, người có phải hiểu lầm gì không?"

Vũ Văn Hạo cứng đờ: "Hiểu lầm?"

"Tuy rằng người lột quần áo người là ta, nhưng kẻ hô hấp cho người thì không phải ta." Ninh Tịnh vron ngón trỏ thanh mảnh, nhẹ nhàng điểm điểm ở trên môi, cố ý làm bộ ghê tởm nói: "Hô hấp cho người là hạ nhân trong phủ, bọn họ không kẻ cho người sao?"

Vũ Văn Hạo: "....."

Trong nháy mắt, sắc mặt hần biến đổi liên tục, từ nhục nhã, phẫn nộ, xấu hổ, rồi đến thất vọng, sắc mặt từ từ chuyển sáng tím ngắt; "Cô, cô,...."

Ninh Tịnh ung dung: "Ta làm sao?"

Vũ Văn Hạo thoát nhìn như sắp nổi điên, còn không thể nói một câu hoàn chỉnh: "Cô cái này cô...."

"A! Ta hiểu rồi." Tinh Tịnh có tình như bùng tình đại ngộ, thâm sâu nói: "Bởi vì người hô hấp cho điện hạ không phải là tiểu nữ cho nên người mới tức giận như vậy sao? Ày u, xem ra, điện hạ thực chờ mong người hô hấp cho người là tiểu nữ đi."

Công phu miệng lưỡi rút cuộc vẫn thua Ninh Tịnh một bậc, Vũ Văn Hạo cuối cùng cũng chỉ có thể tức giận hét lớn: "Ninh Tịnh, ta nhất định sẽ không tha cho cô!"

Nhìn theo bóng lưng Vũ Văn Hạo ôm một bụng tức giận rồi đi, Ninh Tịnh suýt nữa cười ngã trên lưng ngựa.

Hừ, nguoi dám hại ta ăn roi, ta liền cho người mất mặt trước mặt mọi người.

Cách đó không xa, Tạ Cửu chứng kiến một màn này thì cũng đờ thân thể, kẻ tâm cao khí ngạo như Vũ Văn Hạo lại đột nhiên dừng lại bên người Ninh Tịnh, cùng nàng sống vai một đoạn đường.

Không biết bọn họ đã nói những gì, nhưng nhìn qua thì có vẻ rất vui, lại phi thường xứng đôi, khóe mắt đuôi mày Ninh Tịnh đều tràn ngập ý cười, Vũ Văn Hạo đi cùng một lúc liền rời đi, lúc đi bên tai còn đó một mảng lớn.

Khuyết trong ống tay áo, hai tay Tạ Cửu chậm rãi vo thành nắm đấm, vết thương trong lòng bàn tay bị dây cương ma sát đến đau đớn. Một màn này như đánh vào mặt hần một cái bạt tai, khiến hần thanh tỉnh lại.

Ờ chung chưa đến một năm, nhưng đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất kể từ khi hần tới Khôi La.

Mỗi ngày mở mắt ra, không cần chịu đánh chịu chửi, không cần gồng mình làm việc thô nặng không cần ngày ngày cùng đám người Hồ đoạt ăn, không cần bị nhốt trong trại nô lệ vừa bé vừa bẩn, mỗi ngày tồn tại, so với cái chết còn tệ hơn.

Hần chìm đắm trong tư vị ngọt ngào ấy, thẳng đến hôm nay mới đột ngột phát hiện —— đối với Ninh Tịnh, chỉ cần nàng thích, nàng có thể tùy lúc thu hồi lại sự quan tâm dành cho hần, cũng có thể tùy ý ban phát sự quan tâm đó cho người khác.

Bất cứ lúc nào, đều sẽ có một đồng người có thể thay thế vị trí của Tạ Cửu hần.

Hiện tại hần không phải là hoàng tử Sở Quốc, mà là hồ lạc giữa Bình Dương, là một tên nô lệ thấp kém nhất. tòa cung điện nguy nga tráng lệ ở Bắc quốc Trung Nguyên cùng giang sơn tạ thị vốn là vật nằm trong tay hần, hiện lại lại cách hần rất xa.

Ninh Tịnh là thiên kim lá ngọc, còn hần chỉ là vũng bùn dưới lòng bàn chân. Trừ khi hần cam tâm cả đời làm vũng bùn dưới lòng bàn chân kẻ khác, còn không, nếu muốn song vai cùng thiên kim tiểu thư cảnh vàng lá ngọc như nàng, thì hần phải trở về vị trí vốn có của hần, một lần nữa mạ lại lá vàng.

Tiếng nói của La Hưng dần dần biến mất, mồ hôi chảy vào khóe mắt hần, cay xót, Tạ Cửu dùng mu bàn tay xoa xoa khóe mắt, tâm trạng có thể cùng Ninh Tịnh ra ngoài hoàn toàn biến mất, biểu tình hần âm trầm đến đáng sợ, ánh sáng nơi trong mắt lưu chuyển, tựa như một con sói đơn độc mà khát máu.

Nếu không muốn đem tất cả mật ngọt trước mắt nhường lại – hần chỉ có thể trở nên mạnh hơn, đoạt lại những thứ đáng lẽ ra nên thuộc về hần. Mạnh mẽ đến mức ai cũng không thể cản đường hần, thay thế hần, khi đó, chỉ cần là thứ hần muốn, ai cũng không thể ngăn cản!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (9)

Đoàn người hùng hậu bước ra khỏi thành Ma Khiên. Khi đi qua cổng thành, Ninh Tĩnh tò mò ngược lên, nhìn chăm chăm vào cánh cổng hình vòm ghồ ghề đang không ngừng lui về phía sau. Cái cổng này rất dày, ít nhất phải năm hoặc sáu mét. Thời đại này còn chưa phát minh ra xi- măng, như vậy cửa vòm này chỉ được xây bằng các hòn đá nặng đặt lên nhau, nhưng ngoại trừ mặt ngoài bị gió cát ăn mòn và hoa văn bị thay đổi một chút thì tuyệt nhiên không có một cục đá nào có dấu hiệu của việc sắp rơi. Kỹ thuật kiến trúc cổ đại không ngờ lại cao siêu đến vậy.

Hệ thống: "Đỉnh! Độ hoàn thành cốt truyện đang tăng lên với tốc độ cao, đang tính toán...."

Nghe xong, Ninh Tĩnh như con nhà quê lần đầu tiên được nhìn thấy kính viễn vọng, lao đảo suýt thì ngã từ trên lưng ngựa. Nàng ổn định thân người, sững sờ nói: "Người nói cái gì?"

Độ hoàn thành cốt truyện chính là tiến độ 8 năm cuộc đời của Tạ Cửu, nói chung, chỉ có những sự kiện trọng đại mới có thể làm cốt truyện nhảy vọt một cách nhanh chóng --- ví dụ như ngày đó khi nàng đem Tạ Cửu từ trại nô lệ về nhà, độ hoàn thành cốt truyện liền nhảy thêm 10%.

Ninh Tĩnh lập tức ngoảnh mặt lại nhìn lướt qua Tạ Cửu --- hắn vẫn đang ngồi trên lưng ngựa, không biết đang nói cái gì cùng La Hung. Mà nàng vừa rồi cũng chưa làm gì ảnh hưởng đến cốt truyện. Vậy cái độ hoàn thành cốt truyện này, vì sao vô duyên vô cớ lại tăng?

Hệ thống: "Độ hoàn thành cốt truyện vẫn đang tiếp tục tăng, xin chờ trong chốc lát."

Hệ thống: "Độ hoàn thành cốt truyện đã tính toán xong, mức độ hoàn thành cốt truyện hiện tại: 40%"

Ninh Tĩnh: "....."

Không phải chứ, thế quái nào lại tăng một lúc tận 15% vậy?

Vừa rồi rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? (◕ ◩ ◕)

Ninh Tĩnh: "Hệ thống, đây không phải là BUG chứ?"

Hệ thống: "Không có, số liệu xác thực đã tăng lên."

Ninh Tĩnh đơ toan tập.

Chuyện quái lạ tất cả đều quái. Căn cứ theo kinh nghiệm của nàng, cốt truyện sẽ đi tăng nhanh như vậy chắc hẳn chỉ có duy nhất 1 lý do, hoặc là Tạ Cửu vừa mới làm gì đó, hoặc là hắn vừa mới suy nghĩ thông suốt chuyện gì đó, mà chuyện này phải có ý nghĩa rất lớn, lớn đến nỗi có thể tạo ra bước ngoặt trong cuộc đời hắn, nghịch chuyển tuyến đường, bẻ gãy nghiền nát, thay đổi hoàn toàn một thứ gì đó.

Ninh Tĩnh rũ mắt, ngón tay nhẹ nhàng mân mê dây cương, trong lòng tràn ngập nghi vấn.

Mặc dù khiến cho cốt truyện tiến gần hơn với 100%, cũng có nghĩa là nhiệm vụ có thể kết thúc sớm hơn, đối với nàng có lợi hơn. Nhưng mà, mọi chuyện đang diễn ra bình thường, tự dừng tiến độ vốn như rửa bô lại bỗng chốc tăng vọt, đương nhiên khiến Ninh Tĩnh ngạc nhiên, còn khiến cô luôn cảm thấy có gì đó hơi bất an. Giống như trước khi cơn bão ập tới, bầu trời thường nhiều mây, điện quang ẩn hiện, mặt nước biển xanh lướt lại ảm đạm. Nàng có thể mơ hồ cảm nhận được mùi vị nguy hiểm, nhưng nguy hiểm ở chỗ nào thì nàng lại không biết được.

Trải qua cả ngày dài, cuối cùng đoàn đội của Ninh Tĩnh cũng đến được sườn núi Âm sơn để nghỉ chân, lúc này sắc trời cũng gần đến hoàng hôn.

Núi Âm Sơn địa thế rộng lớn, cách hai mươi dặm về phía Bắc của Ma Khiên là điểm đầu tiên, sau đó chạy dài mười dặm không dứt. Núi non mệnh mông cuộn cuộn trùng điệp, động thực vật quý hiếm khắp nơi, dân cư lại thưa thớt đến cực điểm. Mấy trăm năm trước, nơi này căn bản không có ai đặt chân đến. Chỉ đến khi Khôi La lập quốc, an cư lập nghiệp ở vùng này, ngọn núi nguyên thủy này mới bắt đầu được khai phá, thậm chí còn xây dựng cả con đường vượt núi. Bây giờ, dần dần cũng có thợ săn cư trú ở trên núi.

Cuộc thi săn bắn mùa xuân lần này, nếu tính cả hộ vệ cùng binh lính thì ước chừng khoảng hơn 1 ngàn người. Nhân khí mạnh mẽ như vậy, mạnh mẽ đến mức chim chóc, cá cùng đều có thể dùng bản năng phát hiện ra được. Cho nên, đừng nói cái gì mà mãnh thú, sư tử, báo biển gì đó, trên đường đi, đến cái lông động vật Ninh Tĩnh còn chưa thấy cái nào. [Ngon nết]

Cả đoàn cắm trại ở lưng chừng núi, trên một mảnh đất trống ngay giữa rừng. Tất cả đều tắt bật với vàng, cố gắng dựng cho xong tất cả lều trại trước khi trời tối.

Ninh Tĩnh tất nhiên là ở cùng chỗ với Vũ Văn Thước, nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, cho nên bên này dựng hai cái lều cạnh nhau, trước mắt nha hoàn còn đang dọn dẹp quét tước, không thể vào nên hai người chỉ có thể ở ngoài cửa ngồi đợi.

Ninh Tĩnh đứng ở bên cạnh Vũ Văn Thước, xa xa nhìn thấy lão hoàng đế Khôi La cả đầu tóc hoa râm đang bị một đám người vây quanh, rùn rẩy từ trên xe đến tận bây giờ, phía sau còn có một vị mỹ nữ tuổi trẻ xinh đẹp đi theo. Đại khái chắc do bảo dưỡng tốt, cho nên tuy rằng nữ tử này khí chất không giống một tiểu cô nương trẻ tuổi cho lắm nhưng khuôn mặt của nàng thoát nhìn lại không vượt quá ba mươi tuổi. Thân thể đầy đặn, tư thái thông dong, được một đám cung nữ hầu hạ xung quanh, phong thái đi phía sau hoàng đế. Nếu quan sát kĩ, còn có thể thấy rằng ta có thói quen vừa đi vừa giơ tay bảo vệ bụng, hóa ra là một thai phụ. Chẳng lẽ là phi tần của Hoàng đế?

Nhận thấy được tầm mắt của Ninh Tĩnh, Vũ Văn Thước cũng liếc một cái về phía bên đó, giới thiệu nói: "Đó là phi tần của phụ hoàng ta, Bà Đồ Ni hoàng phi."

Ninh Tĩnh nhướn mày --- hơ hơ, nàng đoán đúng rồi. Lão Hoàng đế này xem ra già người nhưng tâm không già nha. Đi săn thú mà cũng mang theo phi tần đi cùng, có thể thấy được mức độ sùng ái của hoàng thượng đối với phi tần tên Bà Đồ Ni này lớn đến mức nào.

Tạ Cửu cũng yên lặng liếc nhìn Bà Đồ Ni hoàng phi này một cái.

Ninh Tĩnh quay đầu lại, thấy có một nhóm người hầu đang vào rừng lấy nước, lại kêu ki hô: "Nghĩa huynh, tại sao chúng ta không trực tiếp cắm trại gần nguồn nước cho tiện?"

Vũ Văn Thước cười nói: "Nguồn nước nơi hoang dã cũng là nguồn nước của dã thú, cho nên sẽ thường có những con thú lớn lui tới. Dựng trại tại đó chung quy vẫn là không ổn. Ngoài ra, con đường nhỏ không phải do con người tạo nên cũng không thể đi. A Tĩnh có biết vì sao không?"

Ninh Tĩnh đột nhiên nhanh trí, nhanh chóng nói: "Bởi vì đường nhỏ nơi hoang dã như thế này thường là do dã thú đi lại tạo thành, so với việc tự mình vạch có đại tìm đường thì càng dễ gặp phải dã thú hơn phải không?"

Vũ Văn Thước khen ngợi: "Không tồi."

Màn cửa vén lên, một thuộc hạ chui ra, ôm quyền hướng Vũ Văn Thước cúi đầu nói: "Điện hạ, hai lều đã được bố trí và quét tước ổn thỏa."

Vũ Văn Thước gật gù đầu, quay đầu nhìn Ninh Tĩnh ôn nhu nói: "A Tĩnh cũng mau vào trong nghỉ ngơi đi, cuộc thi săn bắn sẽ được bắt đầu vào sáng sớm mai, nó sẽ kéo dài cả ngày, muộn nên thừa dịp nghỉ ngơi chuẩn bị tinh thần là vừa."

Mỗi lều đại khái chỉ rộng khoảng 20 mét vuông, "Ma tước tuy tiểu, ngũ tạng câu toàn". Phía dưới sàn dùng gạch thạch lát chống ẩm, sau đó trải ni bông phía trên. Không có địa long phía dưới, chỉ có thể bày mỗi góc một cái chậu sỏi, nhưng trong phòng đều rất ấm áp, lại còn có lư hương hình con thú màu vàng rất xinh.

Giường của Tạ Cửu cũng được ai bài trong lều của Ninh Tĩnh, lấy một cái màn lụa làm vách ngăn.

()"Ma tước tuy tiểu, ngũ tạng câu toàn": "chìm sẽ suy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ": câu này ám chỉ những nơi tuy nhỏ nhưng bên trong rất đầy đủ.*

Cười ngửa cả một ngày trời, toàn thân trên dưới Ninh Tĩnh đều đau ê ẩm. Ăn cơm xong, nàng liền phân phó người hầu chuẩn bị một thùng nước ấm, ở trong phòng thư thái tận hưởng cảm giác tắm bồn trái đầy cánh hoa, thoải mái đến độ từng lỗ chân lông đều mở ra.

Ninh Tĩnh: "Hệ thống, cảm giác của ta bây giờ, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung."

Hệ thống đề phòng cảnh giác, nhưng vẫn nhin không được hỏi lại: " Là bốn chữ gì?"

Ninh Tinh: " Có tiền thật tốt. Ha ha ha ha ha ha ha!"

Hệ thống: "....." Nó biết ngay mà.

Ninh Tinh thôn thức nói: " Đáng tiếc, người lại không thể cảm thụ được."

Hệ thống: "....." Sao lại có thể có ký chủ rác rưởi như thể này được cơ chứ?!

Thời điểm Ninh Tinh tắm, đương nhiên Tạ Cửu không thể ở lì trong phòng, hẳn rất tự giác mà ra cửa canh gác, giống như 1 vị tôn thần giữ cửa, không cho bất cứ người nào bén mảng lại gần.

Tắm mình phía sau rất mỏng, mơ hồ có thể nghe rõ cả tiếng nước bên trong, tâm trí nếu không vững liền sẽ không tự giác mà tượng tượng ra một mảnh kiêu diễm phía sau. Thính lực Tạ Cửu cực tốt, hẳn thậm chí còn nghe thấy được cả tiếng thờ dài dễ chịu của Ninh Tinh. Bên tai hẳn nhiễm một mảng đỏ ửng, trong đầu lộn xộn. Nhưng nếu hẳn tránh ra xa, hẳn lại lo âm thanh này sẽ bị người khác nghe được, cho nên đành phải nắm tay thành quyền để ngăn chặn đôi môi run rẩy của mình, hít một hơi thật sâu, cố gắng bình phục tâm tình.

Nước trong bồn bắt đầu lạnh dần, Ninh Tinh đành bước ra ngoài để lau khô người, đổi bộ y phục khác, rồi sau đó ném mình lên chiếc giường mềm mại.

Đêm đó, gió núi thét gào, như quý khóc thần sầu. Ngẫu nhiên còn có thể nghe tiếng sói hú giữa đêm. Có lẽ là doanh trại người đồng lại có binh lính thay nhau tuần tra, hơn nữa trong phòng còn có một người sống lì như Tạ Cửu, cho nên âm thanh một chút cũng không khiến cho Ninh Tinh thấy sợ.

Ninh Tinh cứ như vậy trải qua cùng gió núi và thanh âm sấm sập của lá cây, một đêm vô mộng.

Sáng sớm ngày hôm sau, còn chưa tới giờ tập trung, ánh mặt trời đã xuyên qua lớp vải dày của lều trại, chiếu rọi một mảng mờ nhạt, Ninh Tinh nửa tỉnh nửa mơ trở mình, lại bỗng nhiên nghe thấy âm thanh từ trên giường rơi xuống của vật gì đó bên ngoài tấm màn.

Nàng mơ mơ màng màng mở mắt, chỉ thấy sau tấm màn mỏng manh, thân hình Tạ Cửu cứng đờ ngồi trên giường, một tay xốc chân, cúi đầu nhìn chăm chăm cái gì đó.

Ninh Tinh còn chưa tỉnh ngủ, chỉ thì thào lẩm bẩm: " Tiểu Cửu, người sao vậy?"

" Không có việc gì." Giống như " chìm sợ cảnh cong"*, Tạ Cửu nhanh chóng lên tiếng, rồi liền nhảy xuống đất, cầm áo khoác lên mặc qua loa, vội vội vàng vàng thất lỏng lẻo cái đai lưng rồi như lửa nóng đốt mông chạy ra ngoài, chẳng mấy chốc liền không còn bóng dáng.

() Chìm sợ cảnh cong: để mô tả người đã từng gặp những tình huống bị tổn thương và làm cho sợ hãi thì thường sẽ trở nên hoảng sợ hay nghi hoặc khi gặp phải một tình huống.*

Ninh Tinh cau mày, vùi đầu vào trong chăn, lười biếng nằm lì trên giường trong chốc lát. Gần đến thời gian tập hợp, tiếng người bên ngoài ngày càng trở nên ồn ào. Ninh Tinh cũng không thể tiếp tục lười biếng, lúc này mới chậm rì rì mà dậy. Khi đi lấy y phục mới để thay, nàng nhìn lướt qua giường Tạ Cửu và ngạc nhiên dừng lại --- hẳn như thế nào lại mang cả khăn trải giường đi rồi? Ngay sau đó lại buồn bực mà nhìn về phía dưới giường --- Tạ Cửu không những mang khăn trải giường cầm đi mà ngay đến quần áo sạch sẽ chuẩn bị cho ngày hôm nay cũng lấy đi luôn. Quan trọng là, hẳn chỉ lấy quần mà khôn g lấy áo trên.

Ninh Tinh: "???" Tên tiểu tử này bị làm sao vậy?

Chờ nàng thay y phục và chải đầu xong thì Tạ Cửu mới quay trở lại. Hẳn đã thay xong y phục, bên tai hồng như máu, xốc dềm cửa đi vào với hai tay trống trơn.

Ninh Tinh kéo tóc ra khỏi cổ áo, nói: " Trở về thật đúng lúc, chúng ta phải bắt đầu xuất phát rồi. Đứng rồi, sáng nay người làm sao vậy? Không thoải mái?"

Tạ Cửu mặc áo khoác vào, hằm hỏ nói: " Không có."

Ninh Tinh cũng không quản nữa, sau khi chuẩn bị ổn thỏa hai người liền cùng nhau ra cửa. Trên mảnh đất trống bên ngoài trại, Vũ Văn Thuộc một thân trang phục đi săn, trên lưng mang theo một trường cung dài, một tay nắm dây cương của con ngựa to lớn màu đen nhánh,một bên đang phân phó cái gì đó với thuộc hạ. Trên thân con ngựa có treo hai ống đựng tên, mấy chục mũi tên dưới vũ được xếp gọn gàng bên trong, mỗi một cọng lông vũ đều thẳng tắp và sắc bén.

Cuộc thi săn bắn mùa xuân năm nay, hẳn mang theo mười thuộc hạ thân tín cùng đi săn. Mỗi một hoàng tử đều có thể lập cho mình một nhóm nhỏ, so với mấy người động một chút là mang theo hai mươi, ba mươi người, Vũ Văn Thuộc xem như " quân áo nhệ ra trận".

Bất quá, chính vì làm như vậy nên hẳn mới có thể hai năm liền tiếp giành chiến thắng. Dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu rằng, càng có nhiều người, thì mãnh thú càng có bản năng trốn tránh nhiều hơn. Cho nên, mang theo cả đội quân hùng hậu đi theo chưa chắc đã là chuyện tốt, thậm chí có thể rơi vào tình trạng ăn hết bạch quả. [Ngon nết]

() Bạch quả rất tốt cho sức khỏe, tuy nhiên, hạt Bạch quả có độc được, khi sử dụng nên tránh ăn quả thái với liều lượng lớn. Ý nói cái gì nhiều quá cũng không tốt.*

Nhịp trống phẫn chấn tinh thần nổi lên âm âm lâm lâm choáng váng vài con chim đục đường. Các hoàng tử dẫn theo nhóm nhỏ của mình dường như đồng thời lao vào rừng rậm, sau đó từ bốn phía tán ra, thân ảnh rất mau liền biến mất trong tán rừng sâu rậm.

Ninh Tinh thúc ngựa đuổi theo phía sau nhóm nhỏ của Vũ Văn Thuộc. Thuật cưỡi ngựa của nàng rất tốt, tuy rằng không biết võ công nhưng thời khắc mấu chốt vẫn có thể tự bảo vệ bản thân. Cho nên, Vũ Văn Thuộc mới yên tâm cho phép nàng đi sau mình.

Nhóm của Vũ Văn Thuộc đi chậm mà cẩn trọng, để không làm rứt dây động rừng. Đầu giống mấy cái tên huynh đệ thiếu năng trí tuệ đang rêu rao kia, còn sợ động vật không biết chúng đang ở đây chắc, lại khoe mẽ như vậy.

Í, ở đây cũng có 1 NPC kia, luôn có một ít khó khăn, một ít khó khăn a.

Không bao lâu, tác phong chậm mà chắc của Vũ Văn Thuộc liền có hồi đáp. Chưa hết buổi sáng mà hẳn đã săn được hai con nai hoang dã, một con lợn rừng. Đến giữa trưa, cả nhóm dừng lại nghỉ ngơi ăn com trên một mảnh đất bằng phẳng, đốt lửa, nướng tạm vài con thỏ nhỏ bắt được trong lúc đi săn cho đỡ đói. Con thỏ béo được nướng trên lửa vừa mềm vừa mọng, lấy chấy thủ cắt thịt non ra, rắc thêm ít muối cùng bột thì là, mùi hương quyến rũ đến đầu ngón trỏ cũng phải động. Ninh Tinh được chia cho nửa cái chân thỏ, ăn đến phồng mồm phồng má.

Mùi hương dẫn dụ người quen, chỉ nghe một trận tiếng vó ngựa tán loạn, một đám người cười đùa giỡn có xuất hiện trước mặt họ, là đoàn người của Vũ Văn Hạo.

Hắn ta nhướn nhướn mày ngạc nhiên, ngay sau đó liền lập tức nheo mắt cười nói: " Hoàng huynh, có một chỗ phong thủy địa đạo không phải nên chia cho tiểu đệ một ít sao?"

Vũ Văn Thuộc hào sảng nói: " Được thôi, tên tiểu tử cậu, khẳng định là người thấy mùi thơm mà mò tới."

Vũ Văn Hạo nhàn nhạt cười, phân phó thuộc hạ xuống ngựa nghỉ ngơi, ăn com ngay tại chỗ. Cả buổi sáng, hẳn cũng săn được 2 con cừu hoang dã, thu hoạch khôn g tệ.

Sự xuất hiện của Vũ Văn cũng dường như là một dấu hiệu, không bao lâu, lại có một nhóm người theo mùi hương mà tới. Hoàng tử cầm đầu để râu, thoạt nhìn già hơn Vũ Văn Thuộc mấy tuổi. Ngồi quan hán thực ra lớn lên không tới, nhưng lại cứ thích kéo dài âm cuối khi nói chuyện, khác với Vũ Văn Hạo, nói chuyện khiến người khác cảm thấy không thoải mái: " Ấy nha, xem ta gặp được ai đây?"

Hệ thống giải thích nói: "Đây là Đại hoàng tử Vũ Văn Hân."

Ninh Tinh đối với NPC có chút ấn tượng, hẳn là kinh dịch tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với Vũ Văn Thuộc. Cái tên Đại hoàng tử này, là người chỉ có tâm kế mà không có trí tuệ, nhưng hẳn lại có hậu trường mạnh mẽ --- tổ phụ hẳn là lão thần trong triều, uy vọng cực cao, tận dụng lợi thế không lồ này, cho nên Vũ Văn Hân không cần nỗ lực vẫn được phân nửa triều thần ủng hộ.

Ninh Tinh: "....." Nàng như thế nào lại cảm thấy xuất thân của Vũ Văn Hạo này cứ hao hao như Tạ Cửu thế nhỉ? Chỉ có điều đây là phiên bản cấp thấp hơn. [Ngon nết]

Mấy năm nay, hai huynh đệ nhà này vẫn luôn âm thầm tranh đấu nhau trong bóng tối, nhìn nhau như cái đinh trong mắt, chỉ hận không thể giết chết đối phương cho thỏa lòng sáng khoái, nhưng ai cũng không làm gì

được ai. Sau đó, khi Tạ Cửu làm việc dưới trướng Vũ Văn Thước, nhờ trí thông minh tuyệt diệu của mình hắn giúp Vũ Văn Thước chỉ tốn ngần ngòi một năm đã nhỏ được cái đỉnh trong mắt này đi. [Ngọn nến]

Hắn ta rút cuộc tới đây để làm gì?

Phong lưu công tử: *Huhu chào các nàng, xin lỗi đã để các nàng đợi lâu nhưng dạo này ta đang bị giáo sư giao cho 1 cái report 10 trang, chạy deadline muốn đứt hơi, huhu, 10 trang mà yêu cầu nhiều như 100 trang. Các nàng có đau khổ vậy không nè. TT.TT*

À quên, chương này Tiểu Cửu nhà ta hơi bị cute luôn áaaaaaaa ☺

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (10)

"Nơi này thật đúng là phong thủy hữu tình nha," Vũ Văn Hân nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt đầy ngụ ý dừng lại trên người Ninh Tĩnh nửa giây, nói: "A Thước, không ngại Hoàng huynh cũng ở đây chứ?"

Ninh Tĩnh: "... "Nàng buồn bực nhìn xung quanh một vòng, nơi này nói trắng ra không phải chỉ là một khu đất trống sao, thế mà cũng có thể trọn mắt nói phong thủy hữu tình được.

Tạ Cửu neho neho mắt, Vũ Văn Hạo nhìn người không mời mà tới này, đang định đứng dậy thì đã bị Vũ Văn Thước giữ chặt bả vai, giảm bớt không khí gương cung bật kiểmk, nhàn nhạt cười, hướng Vũ Văn Hân nói: "Đương nhiên không ngại."

Cái này nói thế nào được nhỉ, không khí bây giờ quả thật có chút vi diệu, hai nhóm người Vũ Văn Hạo, Vũ Văn Thước gần như dính chặt với nhau, nhóm người Vũ Văn Hân chọn chỗ cách đó khá xa, chậm rãi ri nhóm lửa nướng thịt. Hai bên phân chia ranh giới rõ ràng, đặc biệt là đám người Vũ Văn Thước bên này, quả thực chỉ hận không thể viết ngay lên mặt: "Đại gia ta cùng bên kia không thân."

Sau khi lấp đầy cái bụng xong, tất cả dập lửa, chỉnh trang quần áo rồi cùng lên ngựa. Móng ngựa giẫm lên cành cây khô, phát ra âm thanh "sột soạt". Phía trước chính là một cái giao lộ giao nhau, ba nhóm người cũng đã đến lúc phải tách ra, tiếp tục săn thú.

Đứng lúc này, trong rừng cây âm u bị tán cây chặn hầu hết ánh sáng mặt trời bỗng xuất hiện một tia sáng bạc vụt qua.

Vũ Văn Hạo ngay lập tức đứng thẳng người, kinh hô: "Hoàng huynh, là một con ngân lang."

() ngân lang là con sói màu bạc. Nhưng ta thấy để ngân lang hay hơn nên để nguyên.*

Tiếng "hoàng huynh" này không chỉ tên gọi họ nhưng ai cũng đều biết người hắn kêu chính là Vũ Văn Thước.

Trong mắt Vũ Văn Thước cũng thoáng hiện lên vài tia kinh hi, hét to một tiếng, thúc ngựa lao nhanh vào trong rừng.

Ninh Tĩnh lấy lại tinh thần, lập tức theo sau.

Người luôn luôn háo thắng như Vũ Văn Hân thế nhưng lúc này lại chỉ cười như không cười ngừng tại chỗ, ý bảo thuộc hạ không cần đuổi theo, tựa hồ hắn không định tranh giành con ngân lang khan hiếm này với Vũ Văn Thước. Tất cả mọi người dường như đều bị hấp dẫn bởi con ngân lang đã mấy chục năm không xuất hiện kia, chỉ duy nhất có Tạ Cửu chú ý tới sự khác thường của Vũ Văn Hân, Tạ Cửu rũ mắt, trong lòng bất giác dâng lên một cổ cảm giác.

Mười mấy con tuần mã xuất hết công lực, ở trong rừng bao vây con ngân lang kia, rất mau liền đem nó bức đến bước đường cùng --- trước một vách đá.

Sau khi Ninh Tĩnh đuổi kịp, nàng không dám đến quá gần, Tuy cách một đoạn nhưng vẫn có thể thấy được đây là một con ngân lang xinh đẹp mà dũng mãnh --- mõm dài và hẹp, cổ cao, da lông màu bạc lấp lánh.

Khác với Ninh Tĩnh đang say mê ngắm đuổi, Tạ Cửu lại đang tập trung tìm kiếm cái gì đó trên người ngân lang. Ánh mắt quét qua một chỗ trên người ngân lang thì đột nhiên dừng lại.

Ở phía bên kia, dường như cảm thấy bản thân có mọc cánh cũng khó thoát nên ngân lang đang nồn nóng dùng hai chân cao cào mặt đất phía sau, nhe răng phát ra tiếng "gầm gừ" cảnh báo, bất an mà chuyển động tại chỗ. Đáng tiếc, mười mấy con tuần mã uy phong lẫm liệt đã vây thành một vòng tròn, các binh lính trên lưng ngựa thì gương cung sẵn sàng, tất cả các mũi tên sáng bóng đang nhắm vào nó, phong tỏa mọi đường lui của ngân lang.

Mọi âm thanh đều ngừng lại, Vũ Văn Thước neho mắt, gương cung, nhắm thẳng mũi tên bén nhọn vào đôi mắt ngân lang.

Bắn chết con mồi cũng đòi hỏi phải có kỹ xảo. Bắn vào mắt nó, vừa có thể tạo ra vết thương trí mạng vừa không phá hư bộ lông hoàn mỹ của nó. Hoàn toàn có thể nhìn ra, Vũ Văn Thước là đang tính toán lột da ngân lang một cách trọn vẹn nhất.

Tạ Cửu bỗng nhiên hét lớn: "Nhị hoàng tử điện hạ, nếu ngài không giết chết con sói này thì ta khẳng định ngài sẽ chiến thắng càng thêm thuyết phục?"

Ninh Tĩnh kinh ngạc quay đầu, Vũ Văn Thước cũng sững sốt, cánh tay đang muốn bắn tên liền ngừng giữa không trung.

Thuộc hạ của Vũ Văn Thước lớn tiếng quát: "Nói bậy, đây chính là ngân lang trăm năm khó gặp! Trong truyền thuyết cổ xưa của dân ta, ngân lang chính là hóa thân của các vị thần, ai có thể săn nó trở về, thì chính là chiến binh bất khả xâm phạm. Sao người dám kêu điện hạ thả nó?"

Tạ Cửu lắc đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Đương nhiên không phải muốn thả nó, nhưng mà, chúng ta cũng không thể giết nó."

Vũ Văn Thước nhướn mày, nhưng lại có chút hứng thú nhìn chằm chằm Tạ Cửu nói: "Ồ? Vậy người nói xem ta tại sao không nên giết nó?"

"Điện hạ, con ngân lang này là một con sói đang mang thai" Tạ Cửu ngừng đầu, mâu quang hiện lên một tia ánh sáng nhạt: "Ba Đồ Ni hoàng phi cũng là người đang có thai."

Đồng tử Vũ Văn Thước hơi co lại. Tất cả nhin kỹ hơn --- mới vừa rồi trong rừng chỉ mãi đuổi theo ngân lang, cộng thêm lòng nư vừa dài vừa dày phát phơ trong gió, cho nên mới không quan sát hết thân mình nó. Mãi đến lúc này, bọn họ mới nhìn đến cái bụng hơi gồ lên ngân lang, quả nhiên là một con sói đang mang thai.

Ngân lang là hóa thân của các vị thần trong truyền thuyết Khôi La, trong một số truyền thuyết, thậm chí tổ tiên bọn họ còn được ghi lại là hậu duệ của ngân lang. Đem đầu con ngân lang này về, vị trí đứng đầu dĩ nhiên sẽ thuộc về Vũ Văn Thước. Nhưng chờ đến khi mở bụng nó ra và đưa cho Hoàng đế, mọi người liền sẽ phát hiện trong bụng con ngân lang này, còn có một con sói nhỏ còn chưa có sinh ra.

Bình thường thì cũng không sao, nhưng hiện tại nếu kết hợp với việc Ba Đồ Ni hoàng phi đang mang thai, thì lại là một chuyện khác. Ở thời điểm khi vị trí Thái tử còn đang bỏ trống, rất khó bảo đảm sẽ không có người nào nhân cơ hội này bôi nhọ Vũ Văn Thước, vu oan hấn mang ác ý với hoàng đệ còn chưa sinh ra. Cho dù thắng trận đầu nhưng lại thua nhân tâm.

Ngược lại, nếu không săn giết ngân lang, tự nguyện nhận thua tại cuộc thi săn bắn mùa xuân năm nay, lại có thể lấy đại cục làm trọng, làm cho Hoàng phi ghi nhớ trong lòng.

Tất cả đều toát hết mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn Tạ Cửu cũng khác xưa.

Khó trách lúc này Vũ Văn Hân không dùng toàn lực đuổi theo, chỉ sợ là đã sớm nhìn ra còn ngân lang này đang mang thai!

Hóa ra con ngân lang này chính là một củ khoai nướng bỏng tay, nếu vừa rồi Vũ Văn Thước không suy nghĩ mà bắn chết nó, chỉ sợ mọi chuyện sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy, sẽ gây ra không ít phiền toái

không cần thiết.

Nhìn rõ mọi việc từ đầu đến cuối, Ninh Tĩnh không khỏi lắp bắp kinh hãi, sức quan sát của Tạ Cửu cũng thật tốt quá đi. Hóa ra mới nhỏ như vậy mà tâm tư hần đã tinh tế và tỉ mỉ như vậy, năng lực suy xét chu toàn cũng dần dần lộ diện.

Cung đã lên dây thì không hề thu hồi, Vũ Văn Thước ngấm mũi tên về phía trước và thả tay, mũi tên "Xuy ---" một tiếng cắm vào cành cùi khô cách ngân lang 2 mét. Ngân lang giật mình, dè dặt lùi lại mấy bước.

Vũ Văn Thước hạ tay thu hồi cung tiễn, một tay phất lên gia hiệu thuộc hạ, trầm giọng ra lệnh: " Bắt sống nó!"

Làm chuyện tốt không thể không lưu danh. Đầu con ngân lang này, giết thì không ổn, nhưng thả nó đi thì lại không cam lòng, biện pháp tốt nhất chính là bắt sống nó.

" Rồi!"

Tất cả binh lính xung quanh nghe lệnh, tiến lên giăng lưới, chỉ chốc lát đã tóm gọn được ngân lang.

Vũ Văn Thước quay đầu lại, liếc mắt một cái thật sau về phía Tạ Cửu: " Người vừa rồi làm rất tốt. Nói cho bọn vương, người tên gì?"

" Tạ Cửu"

" Tốt, Tạ Cửu." Khỏe miệng Vũ Văn Thước nhẹ nhàng cong lên, hướng Ninh Tĩnh nói: " A Tĩnh, nếu ta nhớ không nhầm thì hần là kẻ muội mới mang về từ trại nô lệ?"

Ninh Tĩnh vội vàng nói: " Đúng vậy"

Vũ Văn Thước trầm ngâm trong giây lát, thật ra hần đã sớm nghe La Hưng nhắc đến người tên Tạ Cửu này.

Đánh giá của La Hưng nói với hần là: Thông minh tuyệt đỉnh, là một hòn ngọc thô cần được rèn giũa, nếu được coi trọng, tương lai có thể trọng dụng được, chỉ đáng tiếc xuất thân thấp kém, bị kìm hãm lại.

Vũ Văn Thước vốn không mấy để tâm tới lời nhận xét này, nhưng đến hôm nay, hần lại giật mình và thay đổi suy nghĩ của mình.

Có lẽ, hần có thể cấp cho hòn ngọc thô này một cơ hội. Nhưng trưởng thành thành cái dạng gì, vậy thì phải xem tạo hóa của hòn ngọc thô này thế nào, hần sẽ không nhúng tay. Nếu ngọc thô có thể lột xác thành ngọc quý, vậy hần cũng không ngại sử dụng. Nếu chỉ là một viên ngọc trung bình, đối với hần cũng không có tồn thất.

Vũ Văn Thước sau khi suy xét một hồi, liền hạ quyết định nói: " Ở quân doanh dưới trướng của ta, có một doanh trại cho con em quý tộc tụ tập rèn luyện. Nơi đó đa phần đều là thiếu niên tầm tầm tuổi người. Bọn vương cho phép người về sau có thể ra đó luyện tập, thế nào?"

Tạ Cửu lộ ra nụ cười vô hại, khom người nói:"Tạ Cửu nhất định sẽ không phụ sự kì vọng của diên hạ."

Sở dĩ Tạ Cửu ngăn cản Vũ Văn Thước không bắn con ngân lang kia không phải vì hần tự bị, không đành lòng sát sinh động vật, lại càng không phải bởi vì hần thật sự suy nghĩ cho Vũ Văn Thước, không muốn hần ta bị dây ra đầu ngọn sóng, mà là hần biết bản thân hần không thể tiếp tục chờ đợi, năm nay Ninh Tĩnh đã mười sáu tuổi, nếu hần vẫn cứ thông dong bước từng bước theo khuôn phép cũ, có lẽ đến một lúc nào đó hần sẽ phải tro mắt nhìn rằng bị kẻ khác cướp đi.

Hần lại càng hiểu rõ, khi cơ hội ở trước mắt, làm thế nào có thể nắm bắt được tâm tư của 1 kẻ hoàng tộc một cách nhanh nhất, mượn sức hần để nhảy ra khỏi lồng giam của chính mình.

Ninh Tĩnh: "!!!"

- --- Vũ Văn Thước chỉ nhẹ nhàng nói mấy câu băng quơ, nhưng lại khiến lòng Ninh Tĩnh nổi sóng. Cái gọi là doanh trại cho con em quý tộc tụ tập rèn luyện kia, căn bản không phải là sân tập nơi nguyên chủ nhìn sạch bách Vũ Văn Hạo mà chính là quân doanh huấn luyện trực tiếp dưới trướng của Vũ Văn Thước!

Đây là cái khái niệm gì?

Nơi nguyên chủ nhìn sạch bách Vũ Văn Hạo kia, nói một cách đơn giản dễ hiểu thì chỉ là nơi công cộng do triều đình xây lên, không có yêu cầu nghiêm khắc gì hết, cho nên thỉnh thoảng sẽ có một ít tiểu cô nương nũng nịu chi đến đó điểm danh lấy phiếu chơi chơi. Học không tốt cũng sẽ không ai trách phạt nặng nề bọn họ.

Mà cái doanh trại võ trường dưới trướng Vũ Văn Thước kia lại là một phạm trù hoàn toàn khác, nói trắng ra thì đó chính là nơi nuôi dưỡng thuộc hạ thân tín của hần.

Các thiếu niên bên trong đều xuất thân từ các gia tộc phụ tá đắc lực cho Vũ Văn Thước. Huynh trưởng hoặc phụ thân bọn họ đại đa số đều đang cống hiến sức lực dưới trướng Vũ Văn Thước. Sau khi đảm thanh niên này trưởng thành, nếu không có biến cố bất thường gì xảy ra thì đều sẽ tiếp nhận vị trí của bậc trưởng bối để lại, cống hiến bên cạnh Vũ Văn Thước, tiếp nối dòng máu trung thành mà cha ông để lại.

Về trước nhiều nhất chỉ được coi là một cái trường học quý tộc, mục đích nuôi dưỡng chính là biến các công tử quý tộc ăn chơi có thể quen thuộc với bản cung cùng cười ngửa.

Nhưng về sau lại là doanh trướng được huấn luyện như Sparta*, người được nuôi dưỡng ra đều chính là những " binh khí" thật sự có thể sống sót trên sa trường tàn khốc. Lực sát thương của hai người được nuôi dưỡng ở hai nơi trên hoàn toàn không thể dùng 1 cấp bậc để so sánh.

() Sparta: Thành bang cổ Sparta của Hy Lạp nổi tiếng là một vùng đất của nghệ thuật chiến tranh, người ta còn gọi đó là "trại lính". Và nó cũng đúng là một trại lính thực thụ. Ở đây, những công việc không liên quan tới chinh chiến và chính trị thường được giao cho nô lệ, để các công dân có thể tập trung chuyên tâm rèn luyện.Công dân nam ở Sparta thường bắt đầu được dạy về các kĩ năng giao chiến khi chỉ mới 7 tuổi. Đến năm 20 tuổi, họ sẽ được gia nhập vào quân đội.*

Vũ Văn Thước nói muốn đem Tạ Cửu vào đó, điều đó chứng tỏ Tạ Cửu rất nhanh sẽ thoát khỏi thân phận nô lệ. Về sau chỉ cần hần nắm chắc cơ hội, và cố gắng chiếm được lòng tin của Vũ Văn Thước thì việc cầm được chiếc chìa khóa vàng để vào được vòng tròn tâm phúc của Vũ Văn Thước chỉ còn là điều sớm muộn.

Đù má, theo nguyên tắc thì tận năm mươi năm tuổi Tạ Cửu mới ôm được cái đuôi vàng Vũ Văn Thước a! Hiện tại hần còn chưa đến mười một tuổi, vì cái lông gì mà Vũ Văn Thước lại chia cành ôliu cho hần sớm như vậy?

() Ôliu là một biểu tượng thiêng liêng của người dân Hy Lạp. Theo truyền thuyết cổ xưa, nhánh ôliu biểu trưng cho sự hy vọng, chứa nhánh ôliu về phía ai đó chính là cấp cho họ một cơ hội.*

Còn nữa, sau khi ôm được đuôi vàng, Tạ Cửu cùng lắm cũng chỉ là cái phụ tá bên cạnh Vũ Văn Thước mà thôi. Thế vì cái quật què gì mà hiện tại lại bị ném đến cái doanh trại huấn luyện ba trăm dũng sĩ Sparta kia vậy? ! Σ(° △ °|||)Ψ

Có quý, nhất định có quý, hệ thống mau ra đây, cốt truyện của người sụp đổ rồi a a a a a!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (11)

Năm năm sau.

Tây Vực, sa mạc Diên Phiên,

Đêm lạnh như băng, ngân hà rộng lớn, còn cát giống những con sóng chạy dài không dứt, đắm mình dưới ánh trăng lạnh giá.

"—— Chạy mau....."

"A a a a —— mã tặc tới!"

() Mã tặc: Cướp ở vùng sa mạc.*

Y Sa gian nan từ sườn núi lăn xuống, cánh tay cùng lòng bàn tay bị cát nóng trộn cùng một ít vụn đá sắc nhọn ma sát làm trầy da, thậm chí nơi khủy tay còn bị mất một mảng da lớn. Do quá hốt hoảng nên mấy lần bị vấp ngã vùi mặt vào cát, một miếng lăm lem, thậm chí cát còn rơi vào trong mắt, khiến nước mắt nàng vẫn không ngừng chảy ra.

Tiếng chém giết sau lưng vẫn không ngừng truyền đến, tại nơi hoang vu như nơi này, âm thanh kiếm chém vào da thịt nghe được vô cùng rõ ràng. Nghĩ đến khả năng một trong những người bị chém đằng sau có thể là ca ca mình, Y Sa lại không kìm được nước mắt, nhưng nàng không dám dừng lại, chịu đựng cơn đau dữ dội, đứng dậy, một bước chạy lại một bước ngoảnh lại phía sau, dùng tất cả sự sống mà chạy về phía trước.

—— Bọn họ là thương đội đến từ Khởi La, cách hai tháng sẽ vận chuyển hàng một lần, đi tới đi lui buôn bán giữa các nước xung quanh Tây Vực. Vào chàng vạng tối 3 ngày trước, bọn họ lên đường từ dị quốc trở về Ma Khiên. Khi hầu sa mạc có sự chênh lệch rất lớn giữa buổi sáng và buổi tối, nếu là thương đội có kinh nghiệm sẽ nghỉ ngơi khi mặt trời chói chang nhất, tránh mất nước cùng ảo giác, chờ khi mặt trời bắt đầu khuất bóng mới lên đường. Cứ đi như vậy sau hai ngày thì khoảng cách với Ma Khiên cũng chỉ còn hơn 10 dặm. Quê nhà ở ngay trước mắt cho nên mọi người cũng lơ lửng cảnh giác, nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến ở địa phương như thế này lại gặp phải mã tặc, thậm chí bỏ mạng trước khi nhìn thấy quê nhà.

Y Sa dùng hết toàn lực, cảm đầu cảm cổ chày như điên. Nhưng nàng cũng chỉ có hai chân, làm sao có thể địch được những tên mã tặc hăng năm tung hoành trên lưng ngựa.

Khí lạnh ủa vào phổi, nàng khó khăn hít từng ngụm từng ngụm khí, ngực cùng thất lưng chỗ nào cũng đau như kim châm, bước chân dần dần yếu đi và trở nên nặng nề.

Ánh trăng chiếu từ sau đầu, bóng một người nam nhân xuất hiện trước mặt Y Sa, Y Sa sợ hãi ngoảnh đầu, sợ tới mức hai chân nhũn ra, ngã bịch trên mặt cát.

Một tên nam nhân đang hăm dấy cương, trên tay là thanh đao vẫn còn nhỏ giọt máu, vó ngựa nhấc lên cao, khuấy động toàn bộ đất cát bên dưới. Sau khi thấy rõ tướng mạo Y Sa, động tác vung đao bỗng khựng lại giữa không khí, không ngoảnh đầu lại, hét to với với những người đằng sau: "Heyy, ở đây có một nữ nhân ngoại hình không tệ! Giết hay mang về cho anh em hưởng thụ?"

Đại khái khi con người ta lâm vào sự sợ hãi tột độ, tốc độ vận vật xung quanh dường như cũng chuyển động chậm lại, Y Sa nhìn thấy, tên mã tặc vừa mới hét lên kia, biểu cảm bỗng ngưng đọng, phía trước yết hầu ánh lên một ít ngân quang. Y Sa thậm chí còn nhìn rõ ràng cảnh tượng đạo ngân quang kia xuyên qua yết hầu tên mã tặc trước mặt.

Nháy mắt, cảnh tượng xung quanh lại khôi phục lại tốc độ bình thường, đạo ngân quang kia cắm vào cổ họng tên mã tặc, mang theo sức mạnh cường đại, xuyên qua yết hầu hần bắn ra ngoài.

—— Đó là một mũi tên lông vũ mạ bạc!

Không khí như ngưng đọng tại khoảnh khắc đó, lực đạo mạnh mẽ bẻ gãy xương cốt, máu thịt như khối đậu hũ bắn tung tóe đầy đất, đầu mã tặc bay ra theo đường Parabol, lăn lông lốc đến trước mặt Y Sa.

Đồng thời, mũi tên lông vũ kia cũng phá gió đêm, cắm thẳng xuống đất, lông vũ màu đen ở đuôi tiễn vẫn còn vũ vũ phát phới.

Đầu mã tặc đối diện với Y Sa, hai mắt mở lớn, khuôn mặt tràn ngập kinh sợ*, dường như hắn ta còn chưa biết chuyện gì xảy ra với bản thân thì đã tắt thở. Cả người Y Sa đều run lên mãnh liệt, lấy móng làm điểm tựa, lùi lại mấy bước phía sau.

() kinh sợ: cảm xúc kinh ngạc và sợ hãi*

"Vào vèo", tiếng vật gì đó xé rách không khí liên tục truyền đến, thế cục tàn sát đầm máu của đám mã tặc dường như đã nghịch chuyển, Y Sa choáng váng ngừng đầu, chỉ thấy cách đó khoảng trăm bước chân về phía cơn cát đằng trước, có một đám người trẻ tuổi đang cầm cung đứng đó. Nhìn bộ dáng nhẹ nhàng thoải mái của họ, đại khái chắc là người qua đường. Thiếu niên đứng đầu tiên đang thu dây cung, xem ra người bắn mũi tên vừa rồi chính là hắn.

Mã tặc phát hiện có người đánh lén, nỗi điên thét lớn, rút đao lao về phía đám người bên kia. Cảnh tượng ác mộng này đủ để khiến vô số người tay chân mềm nhũn và quay đầu bỏ chạy. Nhưng mấy người trẻ tuổi kia lại không tránh không lùi, đứng im như bị đóng đinh tại chỗ.

Y Sa thảm than không ổn. Mặc dù họ sẵn sàng nghênh chiến, nhưng thực lực hai bên quá mức cách biệt —— bên mã tặc đại khái có hơn hai mươi người! Không chạy là muốn chờ chết sao?!

Nhưng rất nhanh nàng liền biết mình lo lắng thừa.

Vị thiếu niên kia bắn tên không ngừng nghỉ, nhưng động tác lại bình tĩnh trầm ổn không một chút hoảng loạn, trấn định đến mức khó tin. Từ lúc lấy mũi tên đến lúc mũi tên mới được bắn ra thế nhưng chỉ mất có mấy giây, trường cung trong tay hắn phảng phất như không có trọng lượng, mỗi lần bắn tên, dây cung đều cong như nửa vầng trăng tròn. Mũi tên sắc nhọn nhẩy múa giữa các ngón tay y, thoăn thoắt bắn ra những tia sáng màu bạc như sao băng.

Bao đựng tên chẳng mấy chốc đã vơi dần, nhưng mỗi mũi tên bắn ra đều không bị lãng phí – khoảng cách xa như thế, ánh trăng lại mờ ảo, mục tiêu thì không ngừng chuyển động, nhưng thiếu niên lại cứ thế giương cung, bắn tay trầm ổn, thậm chí cả thời gian nhắm bắn cũng không có, phảng phất như bắn trúng mục tiêu đã là bản năng khắc sâu vào xương tủy của hắn.

Mất thấy huynh đệ của mình lần lượt ngã xuống, đặc biệt là những huynh đệ xông lên đầu tiên, đầu bay xa tận mấy mét, đám ôn hợp phía sau biết mình không thể động vào đám người này liền nhanh chóng quay ngựa bỏ chạy.

Giặc cùng đường mạc truy*, mấy người trẻ tuổi kia chỉ nhìn theo đám mã tặc đang tháo chạy, cũng không có đuổi cùng giết tận.

() Giặc cùng đường mạc truy: Giặc tới đường cùng thì chớ nên đuổi theo, tránh chúng bị bức bách quá mà hóa ra liều mạng, rất nguy hiểm.*

Y Sa vẫn đang run rẩy mãnh liệt, cho đến tận khi mấy ân nhân cứu mạng kia thúc ngựa đi đến trước mặt nàng, nàng mới phát hiện ra họ mặc cùng một thân y phục đen tuyền, vải vóc cắt may khéo léo, cổ tay cùng cổ áo đều thêu hoa văn xanh lam, chân mang ủng đen.

Nguyệt hắc phong cao đêm giết người, đám người này lại mặc cả thân đen thui, nếu không phải vừa rồi họ ra tay cứu giúp, thì Y Sa cũng đã tưởng họ là cùng một giuộc mới đám mã tặc kia rồi [Ngon nển]

Dưới ánh trăng lờ lờ và âm đảm, vạn vật như được khoác thêm một tầng ánh sáng, ánh mắt Y Sa dừng lại trên người thiếu niên vừa cứu nàng, trái tim run lên, nhất thời không tìm nổi một từ để miêu tả ngoại hình hắn.

Đây là một thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi, hắn đang ngồi trên lưng ngựa, vòng eo rắn chắc, hai vai bình thản, bình tĩnh lãnh đạm nhìn nàng, đốt ngón tay thon dài tuyệt đẹp kẹp chặt dây cương, mạch máu xanh lá thoát ẩn thoát hiện trên cánh tay màu lúa mạch khỏe khoắn, giống như một đoá anh túc nở rộ đầy mê hoặc.

Không giống như người Hồ thô kệch mà tục tĩm, bộ dáng thiếu niên này cực kỳ tự sinh tao nhã, rõ ràng vừa rồi giết nhiều người như vậy, nhưng vạt áo vẫn phẳng phiu không một nếp nhăn, mái tóc đen nhánh bị gió thổi thổi tung, như rong biển đang nhẹ nhàng phất phơ, không khỏi làm người ta liên tưởng đến tinh linh dưới ánh trăng, cả thân không dính tí bụi trần.

Diện mạo hoàn mỹ như vậy, vốn nên khiến người đối diện an tâm mà thương thức, nhưng ánh mắt hắn lại lạnh lùng thâm trầm, đối với cô nương chân yếu tay mềm như nàng cũng không một chút dao động, làm Y Sa trong lòng không khỏi rét run.

Vị thiếu niên kia không nói chuyện, chỉ có người thiếu niên thoạt nhìn lớn tuổi hơn bên cạnh lên tiếng hỏi: "Cô nương, cô là người phương nào?"

Thần kinh yếu ớt của Y Sa cuối cùng cũng không chống đỡ được nữa, trợn mắt, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Nàng ngất đi, thẳng đến hai ngày sau mới tỉnh dậy.

Thương đội của bọn họ vì tránh sự truy sát của mã tặc mà tách ra làm đôi, người thì bị thương, người thì đã chết. Cũng may, huynh trưởng duy nhất của nàng chỉ bị thương nhẹ, may mắn nhất về được cái mạng.

Những nương hàng hóa rỗng được dùng để mang thi thể những người đã chết về Ma Khiên an táng.

Sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày ở sa mạc quá lớn, nhiệt độ ban ngày quá nóng sẽ đẩy nhanh quá trình phân hóa thi thể, vì vậy không thể tiếp tục trì hoãn, cần lập tức mang người về ngay nếu không thi thể sẽ bắt đầu hôi thối.

Thương đội của Y Sa xin đi cùng xe với mấy người ân nhân cứu mạng, hành trình dài ở phía sau, tuy tốc độ so với kế hoạch ban đầu có chậm hơn một chút nhưng Y Sa cùng huynh trưởng lại không sợ gặp bị mã tặc quấy rầy.

Trong đám thanh niên trẻ tuổi kia, có hai người rất hay nói chuyện, ban ngày khi không lên đường, trốn sau bụng ngựa tận hưởng sự mát mẻ, Y Sa sẽ cùng bọn họ nói chuyện phiếm vài câu, qua đây biết được bọn họ rời Ma Khiên từ nửa tháng trước, đi làm công việc cho chủ tử, trên đường trở về đi ngang qua đây, thấy mã tặc quấy rầy liền ra tay tương trợ.

Y Sa cùng huynh trưởng nợ bọn họ đại ân đại nghĩa cho nên không dám tỏ mò hỏi chủ tử họ là ai, chỉ mơ hồ biết rằng lai lịch của đám người này không hề đơn giản. Đối với vị thiếu niên ngày đó cứu nàng, nàng vẫn luôn lặng lẽ quan sát hắn, nhưng kết quả đã 2 ngày trôi qua, nàng trừ bỏ biết hắn tên là Tạ Cửu thì đến một câu cũng chưa từng nói chuyện qua.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Tạ Cửu ngồi khoanh chân ở dưới bụng ngựa, vận túi nước, ngựa đầu rót mấy ngụm nước, dùng mu bàn tay xoa xoa môi, sau đó liền dựa vào chân ngựa mà nhắm mắt dưỡng thần.

Ở xa xa, huynh muội Y Sa đang cùng huynh đệ của Tạ Cửu buôn chuyện trên gò dưới đất để giết bớt thời gian, huynh trưởng Y Sa hăm mộ nói: "Tạ công tử không chỉ có tài bắn cung lợi hại mà bộ dáng lớn lên cũng anh tuấn nhả nhặn bất phàm"

Mấy vị đồng liêu liếc liếc nhau, không biết nghĩ tới cái gì, khóe miệng liền xuất hiện một tia cười cổ quái.

Đây là bởi vì bọn họ nhớ tới câu chuyện rất lâu về trước.

5 năm trước, khi Tạ Cửu mới tới doanh trại của bọn họ để luyện tập, hắn lúc đấy vẫn còn là một thằng nhóc con miệng còn hôi sữa. Đối với kẻ tự xưng thành linh xâm lấn như vậy, bọn nhỏ đương nhiên là xuất hiện bản năng đề phòng cùng địch ý. Hơn nữa bộ dáng Tạ Cửu lớn lên lại rất giống tiểu cô nương, ở nơi uai chướng và đẹp hoang dã như Khôi La, chẳng khác nào như viết ngay lên mặt ba chữ "Dễ khi dễ". Cho nên có một vài thiếu niên nghịch ngợm, liên tính toán khiến Tạ Cửu ném chút mùi vị đau khổ.

Mấy tiểu hài tử kia ban đầu là dùng lời nói để công kích Tạ Cửu, sau đó là làm một vài chuyện lật vật ngáng đường, cuối cùng liền xông tới đánh nhau. La Hưng nghe tin liền mau chóng chạy đến, tức đến học máu mà tách hai tên tiểu hài tử đang vật nhau trên cát ra. Thoạt nhìn, Tạ Cửu bên trái bị đánh đến chảy hai hàng máu mũi, khóe miệng cũng bị cào xước. Nhưng tên tiểu tử còn lại, hai răng cửa bị đánh gãy, tóc bị kéo xuống một năm, căn bản là không chiếm được chút lợi thế nào.

Từ lần đó trở đi, Tạ Cửu liền đặt biệt danh cho hắn là "Răng nanh tiểu bạch thỏ". Logic của trẻ con đúng là thú vị —— tất cả đều cảm thấy bị bắt nạt mà dám chống lại thật xứng đáng là nam tử hán. Bởi vì chuyện này, bọn họ mới dần chấp nhận Tạ Cửu, sau này cũng không ai lấy vẻ ngoài của hắn ra gây sự nữa.

Sau vài năm, Tạ Cửu sau khi lớn lên đáng người cực kỳ cao lớn, bả vai kéo rộng, ngực dày lên. Mặt mày cũng trở nên ngày càng lạnh lùng, trên người hoàn toàn không tìm thấy hình dáng năm xưa, hoàn toàn lột xác thành thiếu niên phần chân oai hùng

Hiện tại, ca ca Y Sa đột nhiên lại tán thưởng Tạ Cửu "anh tuấn nhả nhặn", đồng liêu Tạ Cửu liền bị ký ức xưa cũ chọc kích động, môi phả lên cười quý dị như vậy.

Trên đầu Y Sa xuất hiện đầy chấm hỏi, chuyện này có gì buồn cười sao.

Sáng sớm hai ngày sau, khi mặt trời còn chưa lên hoàn toàn, cả Ma Khiên vẫn đều được bao phủ quanh một tầng không khí xanh thẫm trong nắng sớm. Trước cửa thành, Y Sa cùng huynh trưởng vẫn luôn hướng nhóm người Tạ Cửu cảm tạ, dường như còn muốn quý đáp ba cái tạ ơn bọn họ. Nhóm người Tạ Cửu dờ khóc dờ cười, vội vàng nâng bọn họ dậy, Y Sa lúc này mới lấy hết can đảm, muốn tìm Tạ Cửu đơn độc nói câu cảm tạ, nhưng ngoảnh đi ngoảnh lại đã không thấy thân ảnh Tạ Cửu đâu!

*

Sáng sớm, thị vệ canh cửa ở Vương phủ nhện không được ngáp vài cái, bỗng từ xa nghe thấy tiếng tuấn mã hí vang. Tạ Cửu phong trần mệt mỏi từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Thị vệ sững sờ, lập tức phản chấn tinh thần, kính cẩn nói: "Tạ công tử, ngài đã trở lại."

Tạ Cửu hơi hơi gật đầu với gã, sau đó đem ngựa giao cho hắn, đi ngang qua người thị vệ đi vào trong phủ. Thời gian này vẫn là khoảng thời gian mà Vũ Văn Thước vào triều thượng nghị, cả phủ im ắng. Tạ Cửu cũng không vội đi phục lệnh, trước tiên về phòng chỉnh đốn nghỉ ngơi.

Hiện tại, phòng Tạ Cửu vẫn ở trong phủ Vũ Văn Thước, chẳng qua, hắn đã không còn khả năng ngủ trên chiếc giường nhỏ đặt trong phòng Ninh Tĩnh nữa rồi, mà có phòng riêng.

"Rào" một tiếng, dòng nước lạnh lẽo từ đỉnh đầu chảy xuống, Tạ Cửu lau khô thân mình, dùng cong trần trụ phía sau mạnh mẽ mà rần ròi, trên lông mi vẫn còn đọng lại một ít bọt nước. Tẩy rửa sạch sẽ bụi bẩn, Tạ Cửu thay một thân y phục sạch sẽ, lau khô tóc, xác nhận bản thân thoát nhìn sạch sẽ thơm tho mới nhích người đi đến phòng Ninh Tĩnh. Dựa theo thói quen sinh hoạt của Ninh Tĩnh, giờ này chắc hẳn nàng đã rời giường.

Chuyến đi này ước chừng đã đi nửa tháng, hai người chưa bao giờ xa nhau lâu như vậy, tuy trên mặt Tạ Cửu không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng vẫn luôn có một móng vuốt nhỏ cào loạn, cho nên lúc ở chỗ công thành vừa rồi, hắn một câu cũng không từ biệt huynh đệ, một đường trở về hồi phủ. Nếu hắn xuất hiện trước mặt nàng ngay khi nàng vừa thức giấc, có phải nàng sẽ thực kinh hi phải không?

Đi thẳng vào trong sân của Ninh Tĩnh, hai cánh cửa vẫn đang gắt gao đóng lại, một chút tiếng người cũng không có, Tạ Cửu tiến lên nhẹ nhàng gõ gõ cửa, ôn hòa nói: "Tỷ tỷ, tỷ dậy chưa?"

Từ khi Ninh Tĩnh đem hắn từ trại nô lệ trở về, cho đến khi hắn không còn quan hệ chủ tử với nàng nữa, vấn đề xưng hô vẫn là một vấn đề khó khăn, cuối cùng, Ninh Tĩnh quyết định, bảo Tạ Cửu kêu nàng là "tỷ tỷ". Lúc đầu hơi không quen, nhưng 5 năm qua đi, câu xưng hô này đã sớm trở nên cực kỳ thuận miệng.

Không thể không nói, thái độ nhẹ nhàng khi gõ cửa của Tạ Cửu với thái độ thường ngày của hắn là hai thái cực hoàn toàn khác biệt. Sợ rằng trời có sập thì huynh đệ của Tạ Cửu cũng không tin sẽ có một ngày hắn có một mặt như vậy. Nếu như thấy được, da gà toàn tay khẳng định sẽ đứng dậy, nổi trống giương cờ mà biểu tình.

P phía sau cánh cửa thật lâu vẫn không có người đáp lại, Tạ Cửu dừng một chút —— kỳ quái, chẳng nhẽ hơn mười ngày không gặp, nàng lại bắt đầu ngủ nướng rồi sao? Đột nhiên, trong phòng truyền ra tiếng "bịch" lớn, giống như thanh âm người nào đó lăn từ trên giường xuống đất, Tạ Cửu ngán ra, nghi ngờ gọi: "Tỷ tỷ?". Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không có ai trả lời, sợ Ninh Tĩnh xảy ra chuyện, Tạ Cửu liền không hề do dự, cầm thùng cửa sổ gỗ, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng kéo then cửa.

Hắn đẩy cửa ra, bước nhanh qua tấm bình phong, đập ngay vào mũi là mùi rượu ngọt ngào vẫn còn thoang thoảng. Trên tấm nệm ni bóng bên cạnh giường, một thiếu nữ xinh đẹp đang nghiêng người ôm chăn, cuộn tròn tựa như một đứa trẻ, rơi xuống đất mà vẫn còn ngủ ngon như vậy.

Đây chắc hẳn là vẫn chưa tỉnh rượu, Tạ Cửu nhẹ nhõm thở ra một hơi, lắc đầu bất đắc dĩ lắc bảum: "Ngủ cũng không thành thật như vậy."

Tạ Cửu nhẹ nhàng bước chân qua, khom lưng cúi người, cách một lớp chăn đem nàng ôm lên. Hắn vừa động, lớp chăn trên vai Ninh Tĩnh liền tự động rớt xuống.

Sau khi thấy rõ quang cảnh phía trong tấm chăn, Tạ Cửu bỗng dưng cứng lại.

—— Có lẽ vì thời tiết quá mức nóng nực, trên người Ninh Tĩnh chỉ mặc đúng một bộ trung y bằng lụa mỏng tang, đến yếm cũng không có mặc. Trong lúc ngủ lại lật qua lật lại nhiều lần, vạt áo liền rớt sang hai bên, lộ ra một mảng lớn da thịt, vạt áo gian nan lắm mới che khuất được một nửa bầu ngực trắng nõn. Vài sợi tóc đen nhánh uốn lượn theo từng đường cong ẩn hiện rồi biến mất phía sau vạt áo.

Bộ trung y mỏng như tơ này chỉ là miễn cưỡng che được một ít thân thể, nếu như nhắc lên liền có thể nhìn rõ xuân sắc mẽ người bên trong.

Cô hòng "ực" một tiếng, hầu kết gật giật lên xuống. Tạ Cửu chặt vật chuyển dời tầm mắt, một trận khô nóng ập nập nhiều năm bỗng chốc sôi trào, xông thẳng lên đầu, hô hấp trở nên dồn dập, Tạ Cửu cưỡng bách bản thân nhìn đi chỗ khác, trong lòng một mảnh hỗn độn.

Trong đầu hắn xuất hiện hai luồng suy nghĩ trái ngược. Một bên chính nghĩa lấy đạo đức ra răn dạy hắn, cảnh báo hắn không nên làm điều gì manh động để khiến bản thân hối hận về sau. Bên kia lại là ma quỷ, ở bên tai hắn dụ dỗ: Đây không phải cảnh người đã mơ ước từ lâu sao? Nơi này không có người khác, chỉ có 2 người các người, chỉ cần nhẹ một chút, hôn nàng một cái, nàng cũng sẽ không phát hiện ra....

Không khí trong phòng dần trở nên nặng nề, Tạ Cửu ôm Ninh Tĩnh đặt lên trên giường, chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, rốt cuộc vẫn không nhìn được mà phá vỡ phòng tuyến cuối cùng. Đôi tay hắn chống hai bên sườn mặt nàng, cánh tay căng lên vì căng thẳng, cúi người, chớp mũi dụi dụi ở cổ Ninh Tĩnh, hít lấy hít để hương thơm trên người nàng, nhắm mắt thỏa mãn, con mãnh thú sắp sửa xổng chuồng lại tạm thời được trấn an.

Ninh Tĩnh vẫn như cũ không có tỉnh lại.

Làn da vừa mới tắm xong đã thấm đẫm một tầng mồ hôi mỏng, đôi môi mát lạnh của Tạ Cửu dao động trên xương quai xanh của Ninh Tĩnh, hắn thờ dốc, nhìn không được liếm một chút. Cảm giác tội lỗi nổi lên, trong đầu hắn như một cuộn chỉ rối bời, thậm chí có một tia u ám bất chấp tất cả đang dần dần nảy sinh.

——tỷ tỷ có biết..... hắn vẫn luôn muốn làm như vậy với nàng không?

Nếu như bây giờ nàng tỉnh lại, sẽ lộ ra biểu cảm gì?

Sẽ lớn tiếng quát hắn sao? Hay là vẫn sẽ yên lặng mà ngầm đồng ý với những hành động quá phận này của hắn?

Phong lưu công tử: *Hú hù, các nàng nhớ ta không, không phải vì ta lười đầu (hơi thôi ==") mà là do dạo này ta lại bận rồi, với cả mấy chương dạo này siêu nhiều từ khó luôn, toàn dùng mấy từ cổ xưa lại còn tối nghĩa, làm ta không biết nên dịch thế nào. Cho nên tốc độ mới rùa bò như vậy, xin lỗi các nàng nghen.*

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (12)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Có lẽ do ánh sáng bị chặn nên Ninh Tĩnh mơ mơ màng màng mở mắt, hử nhệ một tiếng, có dấu hiệu như sắp tỉnh lại.

Tạ Cửu bỗng chốc tỉnh táo lại, đứng phắt dậy, đưa lưng về phía Ninh Tĩnh, rồi sau đó hỗn loạn ngồi xuống.

Gian phòng lại rơi vào im lặng, hạ thân nào đó đang ngo ngoe rục rịch cũng dần dần lãnh đạm xuống. Tạ Cửu hơi nghiêng người, dùng ngón tay vuốt ve sợi tóc dính bên tai Ninh Tĩnh, đem vạt áo mở rộng của nàng khép lại. Đầu ngón tay không tự giác lướt nhẹ trên da thịt mịn màng, một trận kích động khác lại bắt gặp ngoi lên.

Nhưng cuối cùng, Tạ Cửu vẫn đem chân lông dề đắp lại lên người Ninh Tĩnh, cúi người, nặng nề nói bên tai nàng: " Tỷ tỷ, ta giúp người đem y phục mặc xong rồi."

Cũng không biết là đang nói cho ai nghe.

Giống như chuyện gì cũng không có phát sinh, Tạ Cửu ra ngoài và khép chặt cửa lại, ánh mắt xa xăm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tia nắng ban mai bao trùm cả vương phủ, từng đợt khí trắng mờ ảo trong sương. Sương mù cũng dần tan đi, đọng lại trên những cánh hoa, lấp lánh. Tạ Cửu tựa lưng vào thành cửa, ngắm người thon gầy, mái tóc kẹp lỏng lẻo ở đằng sau, một vài sợi tóc chưa khô dính ở trên áo, làm ướt một mảng y phục, nhưng hắn cũng không mấy quan tâm, thất thần đưa ngón tay lên vân vê hơi ẩm còn đọng lại trên cánh môi, cảm xúc mềm mại vừa rồi làm hắn say mê đến điên dại, đến giờ hắn vẫn cảm nhận được nàng da của nàng còn đâu đó trong tâm trí.

5 năm trước, hắn mượn lực hòn đá kê chân là Vũ Văn Thuộc mà thoát khỏi thân phận nô lệ.

Đại khái hắn từng mấy lần giải cứu Vũ Văn Thuộc trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, biến mình thành thủ hạ đắc lực nhất của Vũ Văn Thuộc. Một năm trở lại đây, Vũ Văn Thuộc bắt đầu đem một ít nhiệm vụ đặc thù mà bản thân không tiện ra mặt giao cho hắn và mấy tâm phúc đi làm. Thậm chí còn bắt đầu phó thác riêng cho hắn làm một ít sự tình bí mật, sự tín nhiệm là phi thường rõ ràng.

Có đôi khi Tạ Cửu cảm thấy bản thân như một con sói đang cố tình che giấu răng nanh, nguy trang thành một con chó trung thành, tất cả mọi việc đều đi theo tính toán của hắn. Tuy nhiên, những gì bây giờ hắn có được vẫn chưa đủ với những gì hắn muốn có, tất cả mới chỉ là sự khởi đầu mà thôi.

Tạ Cửu thờ dài một hơi, ngọn lửa đang hoành hành trong cơ thể cuối cùng cũng bình ổn trở lại.

Đúng lúc này, bỗng có hai tiếng cười thanh thúy truyền từ sân sau vọng vào. Chỉ trong chốc lát, hai thị nữ trẻ tuổi đang bụng chầu đồng xuất hiện ở khúc cua, ngược lên thì đúng trùng mắt Tạ Cửu.

Không ngờ rằng mới sáng sớm thế này đã đụng ngay phải vị khách không mời mà tới, 2 thị nữ đỏ mặt, lập tức cúi người hành lễ.

Tạ Cửu gật gật đầu với hai nàng, rồi nhanh chóng bước chân về phía cổng chính. Lúc đi ngang qua nhau, hắn bắt ngờ dừng lại, thuận miệng hỏi một câu: "Tỷ tỷ ta tại sao lại uống say như vậy?"

"Ngày hôm qua ——" hai thị nữ liếc nhau cười khúc khích, một người lớn tuổi hơn trong 2 người che miệng cười nói: " Chủ tử mở tiệc ở trong phủ, mời cả gia đình Tà Bán phó đến dự, tiểu công tử nhà Tà đại nhân cũng có mặt, không biết vì sao lại đối với Ninh cô nương nhất kiến chung tình, luôn hướng tiểu thư kính rước. cho nên sau bữa tối hôm đó, tiểu thư liền say đến ngã trái ngã phải."

Tạ Cửu sừng sốt, sắc mặt bỗng dưng trầm xuống.

*

Mặt trời lên cao, Ninh Tĩnh lúc này mới mơ màng tỉnh dậy từ cơn say. Cả phòng một mảnh im ắng, ánh nắng xuyên qua cửa sổ, phản chiếu lên đôi mắt màu nâu nhạt của Ninh Tĩnh. Đầu đau như búa bổ, Ninh Tĩnh không chút nữ tính nằm vật ở trên giường thành hình chữ đại (大), miệng thở ra toàn là mùi rượu.

Theo nàng tỉnh lại, hệ thống cũng bắt đầu khởi động, ngay sau đó là một loạt thanh âm nhắc nhở ——

"Đỉnh! Giá trị nhân phẩm+15, giá trị nhân phẩm hiện tại 155."

"Đỉnh! Tiến độ hoàn thành cốt chuyện +2%, tiến độ hoành thành hiện tại: 66%"

Theo kinh nghiệm lâu nay, từ khi Tạ Cửu bắt đầu chạy việc cho Vũ Văn Thuộc mà lâu lâu rời khỏi phủ, mỗi lần hắn trở lại Ma Khiên thì tiến độ hoàn thành cốt chuyện đều sẽ tăng.

Cho nên, khi thanh âm nhắc nhở kia vang lên, Ninh Tĩnh liền biết ngay Tạ Cửu đã quay lại. Điều duy nhất làm cho nàng buồn bực chính là —— cái giá trị nhân phẩm luôn luôn bất động kia, tại sao hôm nay tự dưng lại tăng rồi? Còn một lúc cộng thêm hắn 15 điểm

Chẳng qua chỉ là một lần hỏi phủ bình thường mà thôi, có điểm nào chọc trúng Tạ Cửu sao? (=_=)

Nàng lười biếng bò xuống giường, ngáp một cái. Ngủ đến giờ này rồi, cơm sáng khẳng định không kịp nữa, vậy liền trực tiếp ăn luôn bữa trưa là được. Đi chân trần, Ninh Tĩnh bước đến phía chậu đồng đựng nước đặt ở trên giá bên cạnh, vốc nước rửa sạch mặt, sau đó súc miệng, lúc này mới cảm nhận được một chút cảm giác thoải mái.

Lau khô mặt, Ninh Tĩnh tùy tiện cầm lấy y phục đặt bên góc giường và đi về phía gương đồng. Dướ tay kéo mở đai lưng, áo ngủ tơ tằm liền không tiếng động rơi xuống mặt đất.

Số liệu của thân thể nguyên chủ bây giờ, là hoàn toàn dựa vào số liệu của thân thể Ninh Tĩnh ở thế giới thực mô phỏng lên. Mấy năm trước, bởi vì tuổi tác của nguyên chủ cho nên dáng người nguyên chủ vẫn luôn luôn gầy yếu. Trải qua vài năm phát dục, hiện tại ngũ quan của nguyên chủ, khí chất, dáng người, đã hoàn toàn được phục chế y như ở thế giới thực —— nói một cách đơn giản thô bạo thì chính là, da trắng mặt xinh, ngực to chân dài, hoàn toàn dậy thì thành công.√

Độ tương tự quá cao, làm Ninh Tịnh nhiều lúc suýt nữa quên mất bản thân đang ở cuộc đời của người khác. Bấm bấm ngón tay tính toán, nhiệm vụ này của nàng, cho dù là thời gian hay là tiền độ, đều đã qua một nửa. Kế tiếp, nhân sinh của Tạ Cửu sẽ xuất hiện một bước ngoặt lớn — sự kiện hấn mang theo công văn thông quan rời khỏi Khôi La rất mau sẽ xảy ra. Kìa hấn là lần cuối cùng nàng cùng Tạ Cửu gặp mặt.

Ninh Tịnh đang sửa sang quần áo thì bỗng dừng dừng lại. Nàng kinh ngạc mà đi sát người vào gương đồng, vuốt tay sờ sờ xương quai xanh của mình — tại sao lại nổi mẩn đỏ lên thế này?

Còn chưa kịp tìm ra nguyên nhân thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng gõ cửa. Thị nữ ở ngoài cửa nhẹ nhàng bẩm báo: "Ninh cô nương, người rời giường chưa ạ?"

Ninh Tịnh đáp lại: " Dậy rồi. Vào đi."

Thị nữ đẩy cửa ra, đứng ở cửa hành lễ, cười khúc khích nói: "Ninh cô nương, công tử Tà bán phủ - Tà Tuấn công tử vừa tới phủ làm khách, điện hạ đang ở sảnh ngoài đài khách. Vương phi sau khi nghe nói liền lập tức sai nô tỳ đến mời người ra sảnh ngồi chơi."

Khỏe miệng Ninh Tịnh giật giật, bên tai phảng phất rung lên âm thanh mãnh liệt của — tiếng chuông từ thần.

Đêm qua, Vũ Văn Thước ở trong phủ mờ tiệp chiều dài cả nhà Tà bán phó.

Nói đến cái chức quan Bán phó này thì, thực ra là ở trong hệ thống quan lại Khôi La cũng không tính là chức quan gì đó quá to tát, nhưng lại là người trực tiếp điều hành việc đóng mở cổng thành và quân lính canh gác. Ở thời khắc náo loạn, chức quan này có thể đem đến một lợi thế khổng lồ. Cho nên Vũ Văn Thước đã sớm thu hấn ta ở dưới trướng. Mờ tiệp đêm qua, nơi trắng ra chính là để thúc đẩy việc gặp mặt giữa nàng và Tà công tử. (' _ ') r

Vốn dĩ Ninh Tịnh khá thích tham gia các hoạt động náo nhiệt như tiệc tùng này nọ. Dù sao thì xã giao khách sáo các kiểu đã có Vũ Văn Thước đứng ra lo liệu, nàng chỉ cần an tĩnh làm một chú gà sinh đẹp, ăn uống, thưởng thức ca vũ là được rồi. Nói ngắn gọn thì chỉ 1 từ: sáng khoái.

Đáng tiếc, ba năm trước, Vũ Văn Thước cưới vợ, cục diện liền trở nên có chút vi diệu [ngon nển]

Phu nhân của Vũ Văn Thước, tên gọi là Tuyết Di, thời điểm xuất giá mới chỉ mười tám mùa hoa đào, so ra còn kém Ninh Tịnh hai tuổi. Tuyết Di xuất thân từ gia đình thế gia, phụ thân là trọng thần trong triều. Hai nhà kết thông gia, không còn nghi ngờ là để thế lực Vũ Văn Thước lại bành trướng thêm một vòng.

Đại khái chắc do tuổi còn nhỏ nên trên người Tuyết Di khó tránh khỏi có một ít tính tình thiên kim tiểu thư, đối với người không thân không thích lại cứ bám dính ở nhà phu quân mình như Ninh Tịnh thì vẫn luôn có một loại địch ý nhàn nhạt.

Mất thấy bản thân đã gả vào Vương phủ ba năm mà " bà cô già" như Ninh Tịnh vẫn không có ý định rời đi, nửa năm trước, Tuyết Di bỗng nhiên bắt đầu có hứng thú đối với chuyện chung thân đại sự của Ninh Tịnh, cả ngày thổi gió bên tai Vũ Văn Thước, làm hấn sớm ngày tìm mối hôn sự gả Ninh Tịnh đi. [ngon nển]

Đời trước lần lớn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, Ninh Tịnh nàng có cái yêu ma quỷ cái nào mà chưa thấy qua? Nàng có thể nhìn ra được, cô nương Tuyết Di này tâm địa không xấu chỉ là được sinh ra ở nhà thế gia vốn nhiều mưu mẹo. Nếu như đem ra so sánh với mấy vớ cùng đầu của các nữ minh tinh hiện nay thì Tuyết Di vẫn được coi là một tiểu cô nương đáng yêu. Chỉ có điều, nàng ta cứ chăm chăm phải xem Ninh Tịnh như cái đinh trong mắt, không đem nàng gả đi thì nhất định không bỏ qua, làm Ninh Tịnh vô cùng đau đầu.

Vừa khéo chính là, không cần Tuyết Di ngày ngày thổi gió bên gối thì Vũ Văn Thước cũng đang tính đến chuyện này — sang năm Ninh Tịnh đã 21 tuổi. Cô nương Khôi La đẹp nhất là mười sáu mười bảy tuổi liền sẽ kết hôn, muộn nhất cũng không nên vượt quá hai mươi hai tuổi. Ninh Tịnh chỉ có duy nhất một lần năm đó đối với Vũ Văn Hạo bùng nổ một lần nhiệt tình, còn đầu từ đó về sau, chưa thấy nàng tiếp tục coi trọng công tử nhà nào, mỗi ngày chỉ biết vô tâm vô phế, hết ăn rồi lại ngủ, Vũ Văn Thước cũng vì chuyện này mà hết sức đau đầu, đúng là như một đám thảo nê mã, hầy. [ngon nển]

() Thảo nê mã 草泥马 [cǎo ní mǎ]: Đồng âm với từ mắng chửi "Thao nhĩ mụ", tiếng Việt là [Đ:M:M] ấy bà con. Ngoài ra nó còn có nghĩa khác: Thảo nê mã là tên tiếng Trung của con Dương Đà [Một loài lạc đà không bướu ở phương Tây] được cư dân mạng tôn xưng là "Thần thú" (Mọi người có thể Google tên "Dương Đà" để xem hình ảnh), bởi vì vẻ mặt của loài động vật này rất chỉ là khó tá, cho nên nó còn được sử dụng để miêu tả tâm trạng "Không biết nói sao", "Bỏ tay toàn tập"... các loại.*

Cùng may, cục diện gằng co này tới qua cuối cùng cũng có biến hóa. Công tử Tà Bán phó — Tà Tuấn công tử ở yến hội sau khi gặp qua Ninh Tịnh thì trông mắt vẫn luôn thần thờ, cả buổi tối vẫn không rời khỏi người nàng, còn ba lần bảy lượt tìm cơ kính rượu Ninh Tịnh.

Vũ Văn Thước liếc mắt nhìn vị công tử tên Tà Tuấn này một chút, trong lòng âm thầm đánh giá — bộ dạng đường hoàng, năm nay mới mười tám, chưa có thể từ, gia thế trong sạch, quan hệ hai nhà lại tương đối đặc thù, tương lai tuyệt sẽ không dám bắt nạt Ninh Tịnh.

Tuy rằng so với Ninh Tịnh kém tận ba tuổi, nhưng chẳng phải các cụ vẫn có câu: " nữ đại tam, ôm gạch vàng." hay sao?

() " Nữ đại tam, ôm gạch vàng." " 女大三抱金砖": Đây là một câu ngạn ngữ của Trung Quốc, đề cập đến phụ nữ hơn đàn ông 3 tuổi thường sẽ hiền lành, hiểu chuyện và ăn cần với đàn ông hơn, vừa có thể làm việc lại vừa có thể nội trợ, vừa san sẻ kinh tế với chồng lại vừa chiều chồng. Nên người ta mới nói nên lấy vợ hơn 3 tuổi là như vậy. (Baidu)*

Chuyện hôn nhân đại sự là chuyện hệ trọng cả đời, cho nên Vũ Văn Thước cũng không muốn ép buộc Ninh Tịnh, chỉ là thấy Tà Tuấn không tồi, nên muốn Ninh Tịnh có cơ hội trò chuyện với hấn thêm. Đến cuối cùng nếu sự việc không thành, thì vẫn là một khởi đầu mới.

Ninh Tịnh không ngờ tới, tên hùng hài từ tối qua vừa quắp lấy nàng không buông, hôm nay lại tiếp tục tới kiểm nàng, nghĩ tới đây cả người bắt giác không nhận được mà nổi lên từng tầng từng tầng da gà [ngon nển]

Ầy u, đau đầu, thiết sự đau đầu a. Loại kịch bản bị cưỡng bách thân cận này, nàng một chút cũng không diễn có được không hả?! (' '□)' へ————

— Mặc kệ trong lòng chửi thầm ra sao, lễ tiết phải làm thì vẫn phải làm. Ninh Tịnh đáp lại một câu " Đã rồi.". Mặc xong quần áo liền lập tức đứng dậy bước ra ngoài.

Sảnh ngoài, vị Tà Tuấn công tử này hôm nay ăn mặc xem ra còn muốn long trọng hơn hôm qua, quả thực là đã đem trang phục xịn nhất trong tủ mình lôi ra, ánh kim rực rỡ muốn chọc mù mắt người nhìn. Ninh Tịnh vừa bước vào cửa, Tuyết Di liền cười nói: " A Tịnh tới rồi sao?"

Tà Tuấn kinh hi quay đầu, khuôn mặt cứng nhắc chậm rãi lộ ra một nụ cười ngượng ngùng: "Ninh cô nương, chúng ta nhanh như vậy lại gặp mặt, thực sự là có duyên."

Mọi người: "....." Huỳnh đệ, người thực sự định tán con nhà người ta như vậy thật sao?

Ninh Tịnh cười gượng: " Chào công tử."

Tuyết Di nhân cơ hội nói: " Tà công tử, chúng ta vừa rồi nói đến nơi nào ý nhỉ?"

Tà Tuấn lập tức hiểu ý, quay sang Ninh Tịnh nói: "Ninh cô nương, đêm nay là ngày hội hoa đăng, tại hạ cùng với nhóm bạn có bao một cái thuyền hoa trên hồ Huyền Tâm, muốn mời Ninh cô nương cùng đi thưởng thức..... không biết, Ninh cô nương có cho tại hạ cái vinh dự này?"

Tà Tuấn vừa dứt lời, Tuyết Di liền vội vàng kéo kéo ông tay Vũ Văn Thước, muốn hấn cũng nói giúp một câu. Vũ Văn Thước ngược lại chỉ cười nhạt, nhìn không ra là cái thái độ gì.

Hệ thống: "Đình! Mở ra cốt chuyện chi nhánh — 【 ngày hội hoa đăng 】, cốt chuyện đang mở."

Hệ thống: " Một khi cốt chuyện chi nhánh mở ra, kí chủ sẽ phải hoàn thành các nhiệm vụ chi nhánh bất kì mà hệ thống đưa ra. Sau khi nhiệm vụ thành công, kí chủ sẽ được khen thưởng một số điểm rất cao Giá trị Nhân Phẩm. Xin hỏi ký chủ có muốn tiếp tục mở cốt chuyện chi nhánh hay không?"

Lần đầu tiên nghe nói đến cái thứ gọi là cốt chuyện chi nhánh này, Ninh Tĩnh hơi hơi nhưn mảy, cảm thấy hết sức mới mẻ, suy xét một lát, liền dứt khoát nói: " Mở ra đi."

Hệ thống: " Cốt chuyện đang mở....."

Hệ thống: "Đình! Cốt chuyện chi nhánh【 ngày hội hoa đăng 】đã mở, xin ký chủ hãy đáp ứng lời mời của Tà Tuấn, sau khi đáp ứng liền chính thức mở ra."

Bên phía bên kia, Tuyệt Di thấy Ninh Tĩnh mãi vẫn không nói lời nào liền giả bộ đau lòng nói: " A Tĩnh, nếu Tà công tử đã thịnh tình như vậy thì muội cũng không nên từ chối người ta a."

Tà Tuấn cũng ngược ánh mắt mong chờ về phía Ninh Tĩnh, khẩn trương không thôi.

Dựa theo kinh nghiệm lâu nay, Ninh Tĩnh khẳng định sẽ tìm cơ thoát thân, nhưng Tuyệt Di lại không muốn bỏ qua cơ hội này, định dùng biện pháp khác, ai ngờ Ninh Tĩnh lại nhẹ nhàng nói: "Được thôi, ta sẽ đi"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (13)

Hệ thống: "Đình! Cốt truyện chi nhánh【 ngày hội hoa đăng 】chính thức mở ra, nhiệm vụ sẽ kéo dài cho đến hết giờ Tý đêm nay. Nhiệm vụ chi nhánh có thể rơi xuống bất kì lúc nào trong khoảng thời gian này, thỉnh ký chủ sẵn sàng chuẩn bị."

Ninh Tĩnh đồng ý tham gia hẹn ước làm trái tim Tà Tuấn bay bổng như ở trên mây, vui vẻ nhất thời làm hân quen cả thời gian trôi đi. Mãi cho đến khi quán gia đến thông báo thiện phòng đã dọn xong com trưa, Tà Tuấn mới giật mình ý thức bản thân đã ngồi lì nhà người ta đến tận trưa. Lúc này mới đỏ mặt và nhanh chóng đứng dậy xin cáo từ.

Hiện tại đã đến giờ com trưa, Vũ Văn Thước lại là người trọng mặt mũi, không có khả năng hân sẽ đuổi khách đi bây giờ. Hân khách khí mời Tà Tuấn ở lại dùng com, dùng xong com rồi lại đi. Nghĩ đến có thể bầu bạn cùng giai nhân, Tà Tuấn tự nhiên "cung kính không bằng tuân lệnh", sáng khoái đáp ứng ở lại dùng com.

Thời tiết đầu hạ, ánh nắng buổi trưa khắc nghiệt như nướng chín cả mặt đất, thành Ma Khiên thì như một chiếc lồng hấp khổng lồ.

Cũng may, thiện phòng được xây dựng ngay trên mặt hồ to giữa phủ chính. Hình dạng cùng đình hóng gió không khác nhau là bao, mùa đông có thể đóng băng con nhà người ta nhưng mùa hạ lại mát mẻ và thoáng khí. Bên bờ còn được trồng rất nhiều hoa com có lạ, bất luận là ai, chỉ cần một lần được ngồi trong đình hóng gió ngắm hoa, đều sẽ cảm thấy oi bức như hóa hư không, gió lạnh ào ào thổi vào mặt, vui vẻ thoải mái.

Trên bàn đã dọn xong thức ăn, bên cạnh còn có thêm hai bình rượu quý được ngâm trong nước đá. Vợ chồng Vũ Văn Thước, Ninh Tĩnh, Tà Tuấn, bốn người ngồi nói chuyện dùng bữa.

Khởi La có phong tục " Tiểu gia", không giống như ở Trung Nguyên, cả nhà bất kể lớn nhỏ đều quây quần dùng bữa bên nhau. Trước khi Vũ Văn Thước thành hôn, hân cùng Ninh Tĩnh miễn cưỡng xem như một gia đình nhỏ. Nhưng sau khi Vũ Văn Thước thành hôn, đương nhiên phụ thể bọn họ mới là một gia đình chân chính, Ninh Tĩnh rốt cuộc vẫn không phải muội muội thân sinh của Vũ Văn Thước, nhiều điều cùng nằng vẫn không tiện. Hôn nữa, ở Khởi La, tuy chủ tử cùng thuộc hạ không phân chia ranh giới rõ ràng như ở Trung Nguyên nhưng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định. Mặc dù Tà Cửu sống trong Vương phủ nhiều năm, nhưng hân rất ít khi được dùng bữa cùng Vũ Văn Thước, vì dù sao thân phận của bọn họ vốn bất đồng. Do đó, mấy năm trước, khi Ninh Tĩnh vẫn sắm vai " vú nuôi", đại đa số thời gian đều sẽ cùng Tà Cửu cùng nhau dùng bữa. Sự việc giống như hôm nay, quây quần dùng com với vợ chồng Vũ Văn Thước, vẫn là rất hiếm thấy.

Ninh Tĩnh quét một vòng các món ăn trên bàn, hai mắt sáng ngời, bởi vì trên bàn kia xuất hiện món nằng thích ăn nhất – – thịt tôm ướp lạnh. Ăn sâu trong lớp băng vụn trong suốt, là tôm nõn với lớp vỏ tron bóng ngọt ngào, thân tôm uốn khúc, phi thường tươi ngon. Quên cùng nước sốt dẻo quánh chua chua ngọt ngọt, cắn một miếng như tan ra trong miệng.

Ninh Tĩnh cắn một miếng tôm lớn, thỏa mãn mà than thở một câu: " Thật tươi, thật mềm, thật ngon a."

Hệ thống: "....." Ê kí chủ, cô dù rồi nha.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến nhiệm vụ tiếp theo nó có thể tự do lựa chọn thế giới cho Ninh Tĩnh, tâm lý hệ thống lại dần dần cân bằng trở lại. dù sao ngày tháng hưởng thụ an lành của ký chủ cũng chẳng còn mấy năm, nằng muốn khoe thì cứ để cho nằng khoe đi. Nó là hệ thống có tôn nghiêm, không thêm chấp nhất với nằng.

Ninh Tĩnh chuyên chú với sự nghiệp lột tôm, đã ăn bên cạnh rất nhanh đã chất một đồng vỏ tôm đầy như ngọn núi nhỏ. Tuyệt Di không có thói quen vừa ăn vừa nói chuyện, cả bàn ăn cũng chỉ có 2 nam nhân là Vũ Văn Thước cùng Tà Tuấn nói chuyện với nhau. Chủ đề nói chuyện của bọn họ chủ yếu xoay quanh một số sự kiện trọng đại phát sinh gần đây ở Khởi La, cái gì mà đạo này lưu dân đồ bộ, cái gì mà cần khẩn cấp trị an, son tặc tung hoành ngang ngược, uy hiếp người dân vô tội, rồi còn nói tới bảo hộ thành trì, săn thú, nạn hạn hán.....Nạn hạn hán!

Ninh Tĩnh sững sờ, động tác lột tôm trên tay tuy vẫn không dừng lại nhưng lỗ tai đã sớm dựng lên nghe ngóng.

Nằng sở dĩ đặc biệt chú ý tới cái tin tức hạn hán này là bởi vì thời cơ Tà Cửu cuốn gói tay nài chạy trốn chính là vào thời kì Khởi La xảy ra nạn hạn hán tàn quét này.

Khí hậu Khởi La vốn khô hạn thiếu nước, trừ bỏ Ma Khiên được ông trời ưu ái ban tặng cho rất nhiều ao hồ, những nơi khác hằng năm đều sẽ xảy ra hạn hán triền miên. Nếu cốt truyện không phát sinh thêm sự việc gì, thì đại nạn giúp Tà Cửu trốn thoát kia có khả năng chính là vào mùa hạ năm nay.

Đến lúc đó, người dân vì hạn hán mà chết chất đầy bên đường, người vì nóng mà chết, người bị đói mà chết, nơi nơi đều đồng loạt mở kho thóc để cứu đói nạn dân. Người chết nhiều, xác chết không kịp xử lí, ôn dịch tràn lan là điều không thể tránh khỏi, nhân tâm hoảng sợ, vị phòng ngừa ôn dịch khuếch tán, đám người Vũ Văn Thước đều vội đến sát đầu mê trấn, từ thuộc hạ thân tín cho đến hạ nhân đều bị phân tán khắp nơi làm việc. Cả nước như một mớ hỗn độn, nếu người nào đó nhân dịp này tráo đổi công văn thông quan, biến mất khỏi vị trí ban đầu, thì e rằng trong một khoảng thời gian ngắn cũng không ai phát giác ra. Đồng thời, vì nạn hạn hán hoành hành, "ốc còn chẳng mang nổi mình ốc hướng hồ còn mang cọc cho rêu", tuần tra xuất nhập cảnh cũng gì thể mà buông lỏng hân xuống, thiên thời địa lợi nhân hòa, cho nên Tà Cửu mới có thể băng qua sông Khởi La một cách dễ dàng như vậy. chọn con đường nhanh nhất chạy đến nơi ông ngoại hân đóng quân – – phải biết rằng, muốn qua được cửa khẩu Khái La phải băng qua tầng tầng lớp lớp kiểm binh, nếu là trước khi hạn hán phát sinh, nói cũng khó mà có thể tưởng tượng được.

Hiện tại là đầu hạ, chỉ cần qua một hoặc hai tháng nữa, khi nạn hạn hán bắt đầu tràn lan, cũng chính là lúc Tà Cửu cao chạy xa bay.

Ninh Tĩnh nhẹ nhàng đặt vỏ tôm xuống, thời gian vẫn luôn mơ hồ rốt cuộc cũng đã đến lúc van nên đóng thuyền. Có lẽ, nằng và Tà Cửu cũng sắp phải nói lời tạm biệt. Lần tạm biệt này, hân là sẽ không còn cơ hội gặp lại.

Com nước xong xuôi, trước khi cáo từ, Tà Tuấn cùng Nam Tĩnh xác nhận lại thời gian đến ra lễ hội hoa đăng cùng địa điểm lên thuyền một lần nữa rồi mới tung tăng rời đi. Ninh xoa xoa quai hàm, chửi thề – – mẹ kiếp, mấy tên tiểu tử thời cơ đại tàn gái đúng là không thể chấp nhận được mà, không biết tận dụng cơ hội thể hiện bản thân gì hết. Tuy Vũ Văn Thước nhất định sẽ phải người hộ tống nằng lên thuyền nguyên vẹn không hao tổn một cọng lông tóc gì, nhưng nếu Tà Tuấn tự mình tới đón, không phải sẽ càng thể hiện thành ý hơn sao, đây mới là cách tán gái hiệu không tên tiểu tử kia. [ngon nết]

Sau khi tiễn Tà Tuấn đi, Ninh Tĩnh cùng vợ chồng Vũ Văn Thước đi cùng nhau một đoạn hành lang nữa rồi mới chia tay. Giữa đường, Tuyệt Di nói muốn đi hái hoa nên liền kéo Vũ Văn Thước rời đi, Ninh Tĩnh đành một mình cầm đĩa lễ tuyết phòng bếp mới mang tới, kèm theo một bình trà ấm, ngồi dưới tán cây ven hồ hóng mát.

Lê tuyết được cắt thành từng miếng nhỏ vừa ăn, ngọt thanh mà không gắt, hệ thống nhìn thấy vậy, lại nghĩ đến câu " nghe huyền ca mà hiểu nhĩ ý*", rất tự giác mà đi ngắt máy.

(*) *Nghe huyền ca mà hiểu nhĩ ý: Nghe đàn ca mà hiểu được ý nghĩa trong đó, ý nói chỉ cần nhìn bề ngoài đã nắm bắt được trọng tâm.*

Ninh Tĩnh "....." Nằng dở khóc dở cười mà gõ gõ hệ thống: " Hệ thống, tới tới tới, ra đi, chúng ta nói chuyện chính sự."

Hệ thống run rẩy xuất hiện, cánh giác nói: "..... chuyện gì?"

"Ầyzzz, người dùng có khả năng như vậy." Ninh Tĩnh nhìn cười, cảm giác hệ thống nhà nàng sắp bị năng khi dễ đến BUG rồi, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Mấy cái nhiệm vụ chi nhánh bất kì mà người nói, là để tăng Giá trị nhân phẩm đúng không?"

Hệ thống: "Không sai."

Ninh Tĩnh: "Tăng Giá trị nhân phẩm, nói trắng không phải đi chọc vui Tạ Cửu sao?"

Hệ thống: "Không sai, chính là cái dạng này."

Ninh Tĩnh lập tức nói: "Người nhìn đi, không phải có vấn đề rồi sao —— hội hoa đăng tối nay Tà Tuấn không có mời Tạ Cửu, chẳng lẽ ta có thể xuyên không mà chọc hắn vui sao?"

Hệ thống: "Ký chủ, cô không cần lo lắng, mỗi nhiệm vụ chi nhánh rơi xuống đều phải trải qua quá trình xét duyệt nghiêm khắc của hội đồng kiểm tra, cho nên tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống quá bất hợp lý."

Ninh Tĩnh nghe xong, liền an tâm.

—— Tuy nhiên, Ninh Tĩnh hỏi đôi vẫn còn "too young too simple". Nếu nàng sớm biết cái nhiệm vụ chi nhánh hệ thống ném cho nàng là một cái hố to, tuyệt đối sẽ liều mình bay về quá khứ, tát cho bản thân một cái bạt tai —— "tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống quá bất hợp lý" cái con mẹ nó!

Hiện tại, chúng ta trước tiên cứ thấp cho nàng một cây nến trước đã [ngon nền]

Hệ thống vừa nói xong câu đó, Ninh Tĩnh liền nghe thấy tiếng nói tràn đầy ý cười phía sau: "Tỷ tỷ, làm gì mà ngăn người ra vậy?"

Ninh Tĩnh sửng sốt, ày da, vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến liền, Tạ Cửu đang đứng đằng sau nàng. Nàng mỉm cười, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, nói: "Tiểu Cửu, đệ trở về khi nào vậy?"

"Mới về sáng nay, chẳng qua ta đi phục lệnh trước." Tạ Cửu ngồi xuống bên cạnh nàng, trong tay cầm thêm một túi giấy còn bốc khói, ôn nhu nói: "Vừa rồi trên đường thấy có cửa hàng bán hạt dẻ nóng, cho nên mua cho tỷ một phần."

Ninh Tĩnh nhận lấy, gói giấy này nàng nhận ra, đây là hạt dẻ từ cửa hiệu lâu năm nổi tiếng nhất Ma Khiên, bất cứ ai ném thứ dẻ sẽ khen không dứt miệng, mỗi ngày đều phải xếp hàng rất lâu mới mua được. Mở gói giấy ra, một mùi thơm ngào ngạt lan tỏa ra không khí, Ninh Tĩnh cúi đầu hít một hơi, thỏa mãn nói: "Thật thơm."

Nhưng không ngờ chỉ cúi đầu một cái,cái cổ bạch ngọc của nàng liền hoàn toàn lộ ra trước mắt Tạ Cửu. Da nàng rất mịn, ngay đến lông tơ cũng rất ít, vành tai hoàn toàn không đeo bất cứ khuyên tai gì, mượt mà trơn bóng.

Hầu kết chuyển động, Tà Cửu cường bách bản thân nhìn đi nơi khác, trong lòng ảo não.

Ninh Tĩnh vẫn hồn nhiên không biết chuyện gì xảy ra, đuổi tay thò vào túi giấy, nhưng lại do dự: "Hình như rất nóng."

"Để ta." Tạ Cửu hoàn hồn, cầm lấy túi giấy, ngón tay thon dài cân xứng linh hoạt tách đôi vỏ hạt dẻ. Người bình thường khi làm như vậy khẳng định sẽ la oai oái vì nóng, nhưng hắn lại giống như không có cảm giác gì.

Ninh Tĩnh kinh ngạc nói: "Đệ không cảm thấy bỏng sao?"

"Không có gì, ta không sợ bỏng."

Ninh Tĩnh nghi ngờ, đuổi tay ra chạm vào đầu ngón tay hắn.

Ngón tay Tạ Cửu vừa dài vừa thon, lại còn rất cân xứng, các đốt ngón tay hơi gồ lên,nhưng không ảnh hưởng tới sự nhả nhận của hắn. Da ở lòng bàn tay lại tương đối thô ráp —— việc này cũng dễ hiểu, trước khi hắn được nàng mua lại thì đã phải trải qua hai năm làm việc nặng nhọc, về sau lại bị ném tới doanh trại Sprata huấn luyện, thử hỏi làm sao tay chân có thể mịn màng như cô chiêu cậu ấm được. Vết chai ở lòng ngón tay rõ ràng dày hơn các nơi khác —— đặc biệt hai ngón cầm đũa, đó là bằng chứng của việc kéo cung trường kỳ. Vết chai dày nhất định sẽ ảnh hưởng tới độ nhạy cảm của da, thảo nào hắn nói hắn không sợ nóng.

Tà Cửu có chút buồn cười, đem vàng dẻ vàng ruộm thả vào lòng bàn tay Ninh Tĩnh, dặn dò: "Cẩn thận khỏi bỏng."

Hạt dẻ thơm nức như tan ra ở đầu lưỡi, Tạ Cửu tiếp tục bóc vỏ hạt dẻ cho nàng. Đáng vẻ kia, nào giống cậu bé gầy gò ốm yếu năm nào, rõ ràng là hình ảnh nam tử đang ăn cần dụ dỗ chiều cổ người mình yêu.

Ninh Tĩnh có đi có lại nói: "Ta đi pha trà cho đệ."

Túi hạt dẻ nhỏ nhanh chóng nhìn thấy đầy, Tà Cửu bóc đến hạt dẻ cuối cùng thì nói: "Tỷ tỷ, chúng ta đêm nay cùng đi dạo lễ hội hoa đăng đi. Lễ hoa đăng mấy năm trước ta đều không có ở Ma Khiên, năm nay rốt cuộc cũng có cơ hội cùng tỷ đi dạo rồi."

Ninh Tĩnh đang định trả lời thì nghe thấy tiếng nói sau lưng truyền đến: "Hai người đang nói đến lễ hội hoa đăng đó sao?"

Ninh Tĩnh cùng Tạ Cửu lập tức quay đầu lại, hóa ra là vợ chồng Vũ Văn Thuộc đã tàn bộ trở lại, Vũ Văn Thuộc phát tay, miễn hành lễ cho Tạ Cửu, "A Tĩnh, du hồ đêm nay, bốn vương sẽ phái người đi cùng muội."

Tạ Cửu nhìn Ninh Tĩnh, sau đó lại nhìn Vũ Văn Thuộc, cup mi nói: "Tỷ tỷ, du hồ gì là chuyện gì vậy?"

"Còn không phải là lễ hội hoa đăng tối nay sao. Công tử nhà Tà bán phó – Tà Tuấn công tử hôm nay đã tới phủ từ sớm làm khách, đích thân mời A Tĩnh đêm nay đi du hồ ngắm cảnh a." Tuyết Di che miệng cười nói.

"Choang" một tiếng, Tạ Cửu bỗng nhiên đánh đổ ấm trà nóng đang rót, nước trà bỏng rất bắn đầy người hắn, chén trà bằng ngọc lưu ly nện xuống bục đá, vẫn đang không ngừng xoay vòng.

Ninh Tĩnh phản ứng nhanh nhất, nắm lấy cánh tay Tạ Cửu, cau mày nói: "Có bị bỏng chỗ nào không?"

Tạ Cửu rũ rũi mắt, lòng mi che khuất lạnh lẽo nơi đáy mắt, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì."

Tạ Cửu lau khô tay mà không rên một tiếng, sau đó hắn mới ngược mắt lên cười khe: "Tỷ tỷ, ta chưa nghe qua tỷ có một vị bằng hữu như vậy?"

Ninh Tĩnh ngập ngừng nói: "Ừm. Chỉ mới quen gần đây."

Tuyết Di phụng phụ nói: "Phu quân, chàng xem chàng có phải lo lắng quá mức không.? Nhìn bộ dạng Tà Tuấn công tử đối xử với Ninh Tĩnh thế kia còn có thể để A Tĩnh xảy ra sơ xuất gì sao?"

Vũ Văn Thuộc nhíu mày, Tà Tuấn cùng Ninh Tĩnh vẫn chưa có một xu quan hệ nào đâu, Tuyết Di nói như vậy là định cố tình để cho người khác hiểu lầm quan hệ hai người. Trong lòng Vũ Văn Thuộc không vui nhưng rốt cuộc vẫn không thể ở trước mặt muội muội cùng thuộc hạ trách mắng thế tử, cho nên liền không thêm tiếp lời Tuyết Di, chỉ nhìn Ninh Tĩnh nói: "Du hồ đêm nay, ngoại trừ Tà Tuấn, muội cần bản không quen biết ai. Phải có người nào đó đi cùng bảo vệ muội, ta mới có thể yên tâm được."

Tạ Cửu đột nhiên nói: "Tỷ tỷ, vậy để ta đưa tỷ đi."

Vũ Văn Thuộc gật đầu tán thành: "Ta cũng định như vậy. Để Tạ Cửu đi theo muội, ta cũng cũng yên tâm."

Ninh Tĩnh sớm đã đoán trước được chuyện này, nên "thuận nước đẩy thuyền" nói: "Vâng."

Theo ý tứ của tên tiểu tử thói họ Tà kia, bọn họ sẽ phải có mặt trên thuyền trước bữa cơm chiều. Đến lúc đó sẽ dùng bữa tối trên thuyền, vừa ăn vừa tán gẫu. Cho nên, chàng vạng đã phải xuất phát.

Ninh Tịnh tốt xấu gì cũng là mang danh đại tiểu thư phủ Vũ Văn Thước xuất phủ, tuyệt đối không thể làm vi nghĩa huynh này mất mặt được, cho nên nàng mới cắt công chọn một bộ váy dài tay ôm người. Đây là một bộ y phục màu xanh biếc, kiểu dáng vẫn là theo trang phục truyền thống của Khôi La, nhưng chẳng qua lại được cắt may phi thường tinh tế. Hai lớp vải sa mỏng được xếp chéo lên nhau làm tay áo, vừa không lộ cánh tay lại cực kỳ mát mẻ.

Trước kia Ninh Tịnh đóng phim cũng từng mặc qua loại trang phục kiểu này, nhưng mà không có tinh tế như thế này, thường chỉ là may tạm mấy lớp vải vớ vẩn, đầu giống như bộ y phục nàng đang mặc, lớp trong lớp ngoài đều làm bằng vải sa thượng hạng, lạnh lạnh mặc cực kỳ thoải mái.

Màn đêm buông xuống, xe ngựa bắt đầu lăn bánh, hướng về phía hồ Huyền Tâm.

Hoa đăng treo hai bên bờ tán ra ánh sáng ấm áp màu vàng nhạt, chiếu rọi con đường, trong màn đêm càng mơ mơ hồ hồ, chiếu sáng toàn bộ mặt hồ. Hồ Huyền Tâm không một gợn sóng, như một chiếc gương lớn đặt giữa sa mạc. Mặt hồ phản chiếu hoa văn hai bên mạn thuyền, minh diệt không chừng.

Ở nơi quanh năm khô hạn như Tây Vực này thế nhưng có thể có được hồ nước tươi tốt thế này, đúng là hiếm thấy.

Sau khi bước lên thuyền, bên trong quả nhiên có hơn mười mấy người, công tử cùng tiểu thư quý tộc chiếm đa số trong đó, ngoài trừ Tà Tuấn, còn còn mấy người nữa gật đầu chào Ninh Tịnh, họ đều là con cái của các trọng thần theo phe Vũ Văn Thước. còn lại đều là những gương mặt xa lạ, nhưng chắc cũng là con cái của triều thần trong triều.

Khi Tà Tuấn giới thiệu Ninh Tịnh, nàng cũng chỉ đứng lễ phép một bên mỉm cười, dịu dàng ấm áp, nho nhã lễ độ cùng mọi người hàn huyên, vừa không luống cuống ngại ngùng, vừa không xu xoe xiểm nịnh. Một cô nương xinh đẹp lại hào phóng như vậy nghiêm nhiên khiến mọi người kính nể vài phần, bầu không khí cũng vì vậy mà hài hòa dần lên.

Hồi tưởng lại đời trước, bất luận là mình tính tuyến 18 hay ngôi sao hạng A cũng đều không tránh khỏi phải tham gia một số bữa tiệc trong giới. Ninh Tịnh đã gặp qua vô số người mượn cơ say rượu để động tay động chân với nàng, cũng gặp qua nhiều nhà đầu tư bất bẽ, giao thiệp với đủ loại người tính tình có quái lâu dần cũng giúp nàng luyện ra một thân bản lĩnh lấy nhu thắng cương.

Bất luận trong lòng có bao nhiêu tức giận, cũng phải biểu hiện thật trấn định tự nhiên, ngay cả khi hoàn cảnh có rắc rối đến thế nào, vẫn phải gắng gượng mở màn một cách khí thế —— loại bản lĩnh giống như làm màu này, đều là cô theo năm tháng chậm rãi mài giũa nên.

Sau khi hàn huyên một hồi, mọi người liền cùng nhau ngồi xuống.

Không biết là vô ý hay hữu tình, Tà Tuấn lại an bài cho Ninh Tịnh chỗ ngồi gần hần nhất. Hơn nữa mỗi lần Ninh Tịnh gật đầu hay mỉm cười, đôi mắt hần đều như đóng đinh, dính chặt vào người nàng không buông. Nơi này có vài vị công tử tinh mắt, vừa nhìn thấy cảnh này, liền mơ hồ nhận ra ý tứ của Tà Tuấn đối với Ninh có nương này, nhưng họ chỉ nháy mắt nhìn nhau, ăn ý không vạch trần điều này.

Mỗi người đến đây đều sẽ mang theo thị vệ hoặc thị nữ đi cùng, sau khi chủ từ ngồi xuống, bọn họ cũng sẽ yên lặng ngồi ở vị trí an bài phía sau. Tà Cửu là một người sống sờ sờ lại còn luôn đứng cạnh Ninh Tịnh như vậy, tự nhiên sẽ thu hút không ít ánh mắt tò mò đánh giá bản sang. Ninh Tịnh lại cố ý không giới thiệu hần, nên tất cả đều không nắm rõ lai lịch của Tà Cửu, chỉ ở trong lòng nghĩ thầm —— vị công tử lạnh lùng này trông còn giống chủ từ hơn bọn họ. Thị vệ nhà ai có thể xuất chúng đến như vậy?

Trong bóng đêm an tĩnh, thời điểm thuyền chạy đến giữa hồ liền có người đứng lên đề nghị muốn biểu diễn. người trẻ tuổi luôn có tâm tư hấp dẫn lực chú ý của người khác phái, một lúc sau liền thi nhau có người xin đứng dậy.

Bát com kiểm ăn của Ninh Tịnh chính là diễn viên, còn chỉ hướng cả đời của nàng chính là làm việc nhà và ăn uống, không kỹ nghệ gì có thể lấy ra biểu diễn. Hiện tại có người tình nguyện biểu diễn cho xem, nàng đương nhiên là vui vẻ làm một quần chúng cần đưa, vừa ăn vừa thưởng thức biểu diễn, mặt khác cũng chờ đợi nhiệm vụ chi nhanh rút xuống.

Tà Cửu cũng không có ý tứ muốn trở nên nổi bật cho nên vẫn luôn an tĩnh ngồi bên cạnh Ninh Tịnh, bóc vỏ tôm cho nàng. Một người ăn, một người gắp, tư thái ôn nhu nhịp nhàng, hình ảnh hài hòa đến dị thường.

Ninh Tịnh nói: " Hệ thống, may mắn ngươi không yêu cầu ta lên biểu diễn, bằng không cũng quá ách với người khác."

Hệ thống tò mò hỏi: " Nếu thật sự yêu cầu ngươi lên đài, ngươi định biểu diễn cái gì?"

Ninh Tịnh: " Ta có một sở trường đặc biệt, cam đoan nơi này không một ai sánh kịp."

Hệ thống nổi lên hứng thú: "Ồ, là sở trường đặc biệt gì vậy?"

Ninh Tịnh đảo dặt đặc ý nói: "Ngày xưa ta từng có một đoạn thời gian mở cá kiếm tiền ở chợ thú sản. Tiền lương ta kiếm được hoàn toàn là dựa vào kỹ năng mở cá thần sầu ma ra. Tốc độ mở cá của ta còn được xem như truyền kì của giới mở cá lúc bấy giờ."

Lúc đầu hệ thống thật sự nghe rất nghiêm túc, lúc sau càng nghe lại càng thấy không thích hợp, nhưng nó vẫn rất ngây thơ hỏi lại: " Thật sao? Ngươi thật sự là mở cá ở chợ đêm kiếm tiền?"

Ninh Tịnh: " Phốc"

Hệ thống: "....." Mẹ nó.

Đại khái là bị đùa giỡn quá mức tàn nhẫn, cho nên lúc sau dù Ninh Tịnh có chọc thế nào, hệ thống cũng không hé răng nửa lời.

Ở phía bên kia, Tà Tuấn ngồi ở đầu bàn vẫn luôn hướng ánh mắt về phía Ninh Tịnh. Cô vừa ăn vừa xem biểu diễn rất hăng say, đối với an bài đêm nay phải nói là cực kỳ vừa lòng, nhưng nàng lại chưa bao giờ nhìn về phía bên này, làm Tà Tuấn đau lòng khôn xiết.

Đúng lúc này, Tà Cửu ngồi bên cạnh Ninh Tịnh thỉnh linh ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn về phía ánh mắt chưa kịp thu hồi của Tà Tuấn. Bốn mắt va chạm nhau vài giây ngắn ngủi trong không trung.

Tà Tuấn kinh ngạc mà dừng động tác trên tay, vừa rồi khi tầm mắt hần va phải tầm mắt Tà Cửu, hần cảm nhận rõ ràng một luồng nguy hiểm mạnh mẽ phóng về phía mình. Nhưng cảm giác giương cung bạt kiếm cũng không duy trì lâu, Tà Cửu làm như không có việc gì dời đi ánh mắt, tiếp tục bóc vỏ tôm.

Tà Tuấn đột nhiên cảm thấy bất an một cách khó hiểu, ấn đường gật gật, ngón tay mân mê chiếc cốc dạ quang lạnh lẽo trong tay, âm thầm chế giễu bản thân lại có thể bị ánh mắt của một tên hạ nhân hù dọa —— ánh mắt sắc bén lại lạnh lẽo như vậy, sao có thể xuất hiện trên người một tên thị vệ nhỏ bé? Chắc là do hần ảo tượng thôi.

Dù hồ cuối cùng cũng kết thúc, khách và chủ lần lượt tiễn nhau ra về, ngọn đèn ven đường rù xuống, đẹp không sao tả xiết. Chờ khi thuyền cập bến, còn một canh giờ nữa là đến giờ Tý. Tiến độ hoàn thành cốt truyện đã tăng thêm 5 %, nhưng Ninh Tịnh chờ đợi cả đêm nhiệm vụ chi nhánh vẫn chậm chậm không có rút xuống. Xem ra, hai giờ đồng hồ tiếp theo, sẽ là giờ cao điểm của nhiệm vụ chi nhánh.

Mọi người nhiệt tình cùng Tà Tuấn cáo biệt, cảm tạ hần chiêu đãi thật chu đáo, vân vân, rồi liền lên xe ngựa chuẩn bị sẵn hồi phủ. Thời điểm Ninh Tịnh cùng Tà Tuấn nói lời cáo biệt, ánh mắt của Tà Tuấn đặc biệt đưa tình, không tiếp tục giấu giếm nữa, quả thực sợ người qua đường không biết đến lòng dạ Tư Mã Chiêu hần chắc. (**Lòng dạ Tư Mã Chiêu: là 1 câu thành ngữ của Trung Quốc, ý nói âm mưu hoặc đã tâm hoàn toàn lộ rõ, ai ai trong thiên hạ nhìn cũng biết. (Baidu)*

Chờ đi hết giao lộ thứ nhất, khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng Tà Tuấn nữa, Ninh Tịnh lúc này mới thả lỏng tâm tư. Vừa rồi nếu không phải vì giữ mặt mũi cho Vũ Văn Thước, hại nàng cả tối đều phải ra về thực nữ đoàn trang. ăn cái gì cũng phải dè dặt cẩn từng miếng nhỏ, chân thì tê rần, rượu bị ép uống không ít, quả là khổ không sao kể siết [ngon nên]

Tâm tình Tà Cửu đêm nay hình như không tốt cho lắm. Trong gió đêm, dường như men say đã bắt đầu ngấm dần, Ninh Tịnh nhìn tấm lưng Tà Cửu, trong lòng không biết vì sao lại đột nhiên mềm nhũn —— lẽ hội hoa đăng năm nay, là lần đầu tiên Tà Cửu có thể ở bên nàng, nhưng có lẽ cũng là lần cuối cùng. Chờ đến khi hần đánh bại Tà Kha, một lần nữa bước lên mảnh đất Khôi La này, sợ rằng nàng đã sớm không còn ở lại thế giới này.

Nếu đã như vậy, ít nhất cũng nên lưu lại cho hần một chút hồi ức chữ nhĩ, nếu không về sau nhớ lại, khả năng sẽ rất tiếc nuối.

Tâm động không bằng hành động, Ninh Tịnh đuôi tay kéo kéo cánh tay Tà Cửu, cách lớp quần áo vẫn có thể cảm nhận hơi nóng tuổi trẻ cùng da thịt rắn chắc của hần. Bước chân của Tà Cửu lập tức dừng lại, kinh ngạc quay đầu lại nhìn nàng.

Ninh Tịnh cười nói: " Tiểu Cửu, hạt dẻ nóng buổi sáng, ta còn muốn ăn."

Tà Cửu ngẩn ngơ, sau khi nghe hiểu ngụ ý của Ninh Tịnh, trái tim mạnh mẽ run rẩy một trận, một cổ vui sướng bất tận tràn ra.

Ninh Tịnh kéo ống tay áo Tà Cửu: "Đi thôi đi thôi, chúng ta đi dạo hội hoa đăng đi."

Muốn cảm nhận không khí lễ hội phải chen vào dòng người thì mới có không khí. Rõ ràng đã 10 giờ tối, vậy mà đèn lồng vẫn thấp sáng khắp nơi, chưa một quầy bán rong nào đóng sập, trên đường người đi đông đảo. Hai người chậm rãi hòa vào dòng người tấp nập, rất mau liền tìm được cửa tiệm bán hạt rẻ nóng hôm nay, may mắn thay họ còn duy nhất một bịch hạt dẻ.

Hai người đều cảm thấy mỹ mãn với hương vị nóng hổi thơm phức của hạt dẻ rang mới ra lò, vui vẻ thoải mái tản bộ trên đường. Phong tục của Khôi La so với Trung Nguyên thì thoáng hơn rất nhiều, thảnh thơi trên đường cái có thể ngẫu nhiên bắt gặp các cặp nam nữ từ kết bạn sánh đôi bên nhau.

Ninh Tịnh chợt dạ liếc nhìn Tà Cửu một cái. Trong số tất cả những người Hồ cao lớn đang đi trên đường, đáng người Tà Cửu lại nổi lên một loại khí chất cô đơn mà lãnh lẻo thấu tâm can. Mặc dù đi dưới ngọn đèn tối tăm mờ ảo, vẫn không thể che hết được khí tức lạnh lùng giữa hai hàng lông mày hần.

Nàng thầm than một tiếng, tên gia hỏa này, ở thời thiếu niên nghèo túng chưa thành thực như này mà vẫn có thể phong hoa như vậy. Chờ vài năm nữa, khi hai tay cầm quyền, là một người đứng trên vạn người, không biết sẽ biến thành cái dạng gì a?

Hệ thống: "Đỉnh! Nhiệm vụ chi nhánh thứ nhất mở ra -- thành ôm eo Tà Cửu. Sau khi hoàn thành có thể gia tăng 15 điểm Giá trị nhân phẩm"

Ninh Tịnh tức khắc lao đảo, mùi rượu cũng bị dọa bay: "???"

Kế tiếp. Ninh Tịnh tiếp tục bị thanh âm nhắc nhở leng keng đình tại nhức óc của hệ thống dọa ngốc --

"Đỉnh! Nhiệm vụ chi nhánh thứ hai mở ra -- thỉnh ký chủ đem mặt vui vào trong ngực Tà Cửu. Sau khi hoàn thành có thể gia tăng 15 điểm Giá trị nhân phẩm."

"Đỉnh! Nhiệm vụ chi nhánh thứ ba mở ra -- Thỉnh ký làm nũng với Tà Cửu một lần. Sau khi hoàn thành có thể gia tăng 30 điểm Giá trị nhân phẩm."

"Thỉnh ký chủ chú ý, bởi vì đây là nhiệm vụ thúc đẩy cốt truyện chi nhánh, cho nên một khi cốt chuyện chi nhánh mở ra, ký chủ chỉ có thể cam chịu tiếp nhận nhiệm vụ, không có công năng cự tuyệt. Sau khi hoàn thành xong 3 nhiệm vụ, ký chủ sẽ được khen thưởng tổng cộng là 60 điểm Giá trị nhân phẩm. Nếu thất bại, liền trực tiếp khấu trừ 180 điểm Giá trị nhân phẩm."

Ninh Tịnh ngây ra như phỗng

Mẹ kiếp?! Thất bại liền khấu trừ 180 điểm Giá trị nhân phẩm là cái chuyện quái què gì vậy?

Nàng cực khổ tích góp Giá trị nhân phẩm 5 năm trời, cho tới hôm nay mới chỉ được có 155 điểm. Vậy chẳng phải nếu nàng thất bại, liền trực tiếp trừ đến âm luôn sao?! Thế nhiệm vụ nàng làm 5 năm nay coi như công cốc hà, mẹ nó khấu gì cái gì mà khấu trừ, sao không trực tiếp cắt luôn đi, đem nhiệm vụ kết thúc luôn không phải nhanh hơn sao!!! (=皿=)

Hệ thống: "Thỉnh ký chủ vui lòng hoàn thành nhiệm vụ trong vòng mười phút, một khi hết thời gian, nhiệm vụ liền tính là thất bại."

Ninh Tịnh khóc lớn lên án: "Hệ thống, ngươi thay đổi! Ngươi rõ ràng trước kia rất đáng yêu mà?"

Trong lòng hệ thống mỉm cười lạnh lùng nói: "Bắt đầu tính giờ."

Trước nay chưa bao giờ bị khống chế thời gian như vậy, Ninh Tịnh căng thẳng đến rụng cả da đầu, nói là dễ dễ vui Tà Cửu, nhưng cái ử này hình hơi hơi kỳ quái.....

Cũng may, nàng vừa rồi uống không ít rượu, chờ lát nữa liền có thể che dấu hành động khác thường của nàng. Nhìn thấy phía trước có một chỗ đất rất nhỏ hơi gồ lên, Ninh Tịnh trong lòng tính toán, vội vàng nhảy dầm lên nó.

Tà Cửu vội vàng đuổi tay đỡ lấy nàng: "Tỷ tỷ, người uống say, cẩn thận kéo ngã."

Nịnh Tịnh ngẩng thẳm: Sao ngươi biết ta định làm như vậy, nhưng trên mặt lại gạt phăng tay hần đi, phản bác nói: "Ngươi mới uống say, ta mới không say."

Khó mới có thể trông thấy bộ dáng giận dữ của Ninh Tịnh, Tà Cửu liền càng khẳng định nàng đã uống say, chỉ nhẹ nhàng cung chiều cười nói: "Được, được, tỷ không có say."

Ninh Tịnh tiếp tục lung lay mà đi mấy mét nữa, Tà Cửu không lay chuyển được nàng, đành phải giống như gà mẹ trông con, lúc nào cũng phải bám sát Ninh Tịnh. Đoạn đường phía trước đột nhiên tối sầm lại, Nịnh Tịnh đâm phải một khối bùn đất xốp mềm, liền vội vàng giả bộ đứng không vững, trực tiếp xoay người ngã về phía Tà Cửu.

Thành thật mà nói, khi Ninh Tịnh ngã xuống, nàng đã sớm tính toán xong an toàn.

Ầy, nhân sinh như một vở kịch, tất cả đều phải trông cậy vào diễn suất a diễn suất a.

Tà Cửu kinh hãi, lập tức giang hai tay tiếp lấy nàng. Lực đạo quá lớn, Tà Cửu không khỏi lùi lại một bước, sườn mặt Ninh Tịnh trực tiếp đập vào lồng ngực Tà Cửu, thuận thế ôm lấy vòng eo săn chắc của hần. Eo tiểu từ này nhìn nhỏ nhưng thật ra rất cơ bắp a.

Nhiệm vụ thứ nhất √, nhiệm vụ thứ hai √

Nhìn thấy người mình ngày đêm mong nhớ mềm mại trong lồng ngực bản thân, đứng vững còn không buông ra, giọng Tà Cửu bỗng chốc khàn khàn: "Tỷ tỷ?"

Chỉ còn một nhiệm vụ, Ninh Tịnh đánh trống xóc lại tinh thần, đôi tay không những không buông ra, còn giống như đưa trẻ học xấu, ở trong ngực Tà Cửu cọ cọ, làm nũng nói: "Đệ công ta trở về đi, ta đi mệt."

Nhiệm vụ thứ ba √

Haizz, phải làm nũng với chính đứa trẻ tự tay mình nuôi lớn, bà cô già như Ninh Tịnh cũng không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt [ngon nển]

Hồ hấp nhu thuận mang theo mùi rượu ngọt thanh phun nhẹ trong ngực hần, dư vị kia làm trong lòng Tà Cửu tê dại. Y phục mùa hạ rất mỏng, khi hai thân thể kề sát, mỗi một tác trên người nàng hần đều có thể cảm nhận được.

Dẫu biết tỷ tỷ hần bất thường như vậy là bởi vì uống say, là vô ý. Hần không nên lỗ mãng, nên đem nàng đến chỗ sáng, xem nàng có bị bong mắt cá chân hay không. Nhưng hần không những không buông được tỷ tỷ ra, còn gần như dè dặt mà hướng thụ cảm giác nàng ý lại vào mình.

Có lẽ là do cảm xúc dao động ban sáng, hần không những không thể kiềm chế được khát vọng bấy lâu nay của bản thân, mà còn từ từ mờ lờng con mãnh thú bị vây hãm, để nó có thể chậm rãi chậm rãi đến bên nàng.

Tà Cửu siết chặt cánh tay, chờ cho ý niệm cổ chấp âm u nào đó chậm rãi tiêu tán, mới khẽ thở dài, khàn khàn nói: "Được, ta cũng tỷ trở về."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm + 15, giá trị nhân phẩm hiện tại: 170."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm + 15, giá trị nhân phẩm hiện tại: 185."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm + 30, giá trị nhân phẩm hiện tại: 215. Chúc mừng ký chủ hoàn thành xong nhiệm vụ chi nhánh, cốt truyện chi nhánh 【 ngày hội hoa đăng 】 chính thức kết thúc."

Nghe được một loạt các thanh âm giải phóng kia, Ninh Tịnh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Dựa vào trên lưng Tà Cửu như gà ngủ gật, cũng không biết rằng nhiệm vụ đêm nay của mình, là đang chờ lừa cháy chưa đủ mạnh, còn liều mạng tưới thêm dầu. Chắc do tác động của rượu, Ninh Tịnh còn chưa kịp hồi phủ đã ngủ thiếp đi ở trên vai Tà Cửu.

*

Sau khi Tà Cửu trở về, hơn nửa tháng sau đều vẫn luôn ở lại Ma Khiên, không bị cử đi chạy vật linh tinh. Tuy nhiên, hình như hắn đang rất bận, nhiều khi liên tiếp mấy ngày, Ninh Tịnh mới có thể gặp qua hắn ở giờ cơm chiều.

Sau khi cốt truyện chi nhánh 【 ngày hội hoa đăng 】kết thúc, Tà Tuấn vẫn tới Vương phủ báỉ phòng vài lần, cơ bản là cách mấy ngày lại tới, gió mặc gió, mưa mặc mưa, vẫn luôn kiên trì không dứt. Càng đáng sợ hơn là, thời gian hắn tới dường như không có quy luật, Ninh Tịnh muốn chạy ra khỏi phủ để cho hắn vô hạn nhưng điều đó hoàn toàn không thể thực hiện được.

Cứ tưởng bách phái chiêu đãi Tà Tuấn rộng rãi một tháng trời, Ninh Tịnh quả thật là sống không bằng chết. Có lẽ trời cao đã nghe thấu lòng nàng, bỗng nhiên một ngày, Tà Tuấn tự dung mai danh ẩn tích, về một cái lên nửa tháng đều không có xuất hiện.

Ninh Tịnh tuy rằng thờ dài dài nhẽ nhỡm một hơi, nhưng trong lòng cũng có chút buồn bực —— tên tiểu tử thối kia, không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Không bao lâu, nàng liền nghe ngóng được một cái tin tức động trời —— tên Tà Tuấn vẫn luôn siêng năng trồng cây si trước cửa nhà nàng kia, đột nhiên không tới là bởi vì vướng phải một vụ bê bối.

Còn cái vụ bê bối này thực chất ra sao, Ninh Tịnh hình như đã nghe không dưới tám phiên bản, tất cả đều được truyền khắp thành Ma Khiên. Nghe nói phiên bản đáng tin nhất đại khái nói như sau: Sau khi Tà Tuấn dạo một vòng ở thành lâu thì liền nhìn trúng vị hoa khôi ở đây. Cô hoa khôi kia thể nhưng lại sớm có sẵn người hẹn ước, công tử kia hẹn sẽ đến chuộc nàng ta vào ngày mai, nàng ta cũng đã thu thập hành lý ổn thỏa, khi chỉ còn cách khoảnh khắc bản thân có được tự do mấy canh giờ, nàng ta đương nhiên không muốn bởi Tà Tuấn, nhưng Tà Tuấn lại cứ thích ương ngạnh bắt nàng ta phải bởi hắn. Vì thế ngày hôm sau, nàng hoa khôi kia sau khi thần mật xong, liền tức giận đến mức trực tiếp xóc chân lên, đã văng Tà Tuấn vẫn còn ngái ngủ lẫn ra khỏi cửa. Đường đường là công tử độc nhất của nhà Tà bán phố, thế mà sáng sớm lại có thể nháo đến um xùm như vậy [ngọn nền]

Mặc dù có hơi mất mặt, nhưng nói trắng ra cũng chỉ là sự kiện mấy vị công tử phong lưu tranh giành tình cảm mà thôi. Qua một đoạn thời gian, mọi chuyện tự khắc sẽ lắng xuống.

Sự tình đã như vậy, vốn nên yên lặng mà để nó trôi qua. Không nghĩ tới, Tà Tuấn lại cứ khẳng khẳng một mực nói bản thân bị kẻ gian hãm hại, gở trống khua chiêng đòi tìm kẻ gian. Theo như lời hắn nói, sự tình đem đó không như mọi người bàn tán, khi hắn đang trên đường một mình trở về nhà thì bị người khác đánh thuốc mê, sau khi tỉnh lại liền thấy bản thân cùng cô hoa khôi kia trần truồng nằm cạnh nhau, hai người cái gì cũng chưa có làm, khi hắn còn đang hồi thần thì liền nghe thấy nữ nhân bên cạnh kích động hét lớn, cửa liền " ỳnh" một cái bị đá văng, vài người nhanh chóng vọt vào, cảm giác đây là một vở kịch được dựng sẵn, chỉ trực để phá hủy thanh danh của hắn.

Đương nhiên, cái kịch bản này ngoại trừ Tà Tuấn, căn bản không có ai tin tưởng. Ai sẽ phí hơi đi phá hủy thanh danh của một tên nam nhân chứ? Để làm gì?

Vũ Văn Thuộc tự nhiên cũng sẽ nghe được mang máng sự việc này.

Nam tử tuy rằng có thể tam thể tứ thiếp, nhưng thời điểm hắn theo đuổi nghĩa muội của hắn, bắt buộc phải toàn tâm toàn ý, có thể thấy được Tà Tuấn là một nam nhân không thật tình, đây là điểm thứ nhất. Điểm thứ hai, thoạt thạc sự việc bản thân đã làm, một mực chối cãi không dám nhận, đều là nam nhân cận bã.

Trong lòng Vũ Văn Thuộc hiểu rõ, tự nhiên sẽ không ép Ninh Tịnh qua lại với Tà Tuấn nữa.

Thời điểm Ninh Tịnh cùng hệ thống cắn hạt dưa tán gẫu vẫn còn không thể tưởng tượng được.

Nàng tự nhận bản thân có vài phần bản lĩnh nhìn người. Bỏ qua sự việc Tà Tuấn khoảng thời gian trước còn đối với nàng ăn cần đến cực điểm, hiện giờ lòng dạ thay đổi còn nhanh hơn vận tốc ánh sáng, Ninh Tịnh vẫn cảm thấy, hắn là một nam nhân dám làm dám chịu.

Nhưng hiện tại, hắn lại đòi sống đòi chết khẳng định bản thân vị người ta đánh ngất rồi vút lên giường vị hoa khôi kia.

Hơn nữa, còn một việc khiến cho Ninh Tịnh chú ý chính là, đêm mà Tà Tuấn xảy ra chuyện, cùng với thời điểm tin đồn được lan truyền ngày càng mãnh liệt, hệ thống đột nhiên thông báo cho nàng, điểm đồ vui của Tà Cửu bỗng chốc tăng lần lượt 15 cùng 10 điểm.

..... Hai việc này ghép lại, luôn cảm thấy có gì đó quái quái.

Có lẽ chỉ là trùng hợp, có lẽ ấn tượng của Tà Cửu đối với Tà Tuấn không tốt, cho nên khi nhìn thấy hắn xui xẻo, mới âm thầm cao hứng như vậy.

Chỉ là, nàng không có biện pháp giải thích tại sao đêm Tà Tuấn xảy ra chuyện, điểm đồ vui của Tà Cửu lại cũng tăng. Hắn sẽ không biết trước chứ, đây cũng là một sự trùng hợp khác thôi phải không?

Hay nên nói.... Tà Cửu đã sớm biết trước chuyện này, thậm chí tất cả còn do hắn gây ra.

Ninh Tịnh bị phỏng đoán của bản thân làm cho hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền theo bản năng phủ định nó. Rốt cuộc, điều này sẽ bức nàng đối diện với hết tất thấy bất thường xảy ra trong quá khứ, mà tất cả đều phát triển theo hướng nàng không hy vọng, nguy hiểm, hết sức nguy hiểm.

" Trà pha xong rồi." Tà Cửu đẩy chén trà đến trước mặt Ninh Tịnh, nói: " Tỷ tỷ, người suy nghĩ cái gì vậy?"

" Không có gì." Ninh Tịnh phục hồi tinh thần, tiếp nhận chén trà, thổi thổi cho bớt nóng, buồn bực nói: " Ta chỉ đang suy nghĩ, Tiểu công tử nhà Tà bán phố, thoát nhìn không phải loại người như vậy nha."

Tà Cửu rũ mắt, hàng mi dài che dấu tia sáng nhạt nơi đáy mắt: " Không phải loại người như vậy?"

" Không giống loại người dám làm không dám nhận."

Tà Cửu cười khê: " Tỷ tỷ, có câu là " không thể nhìn mặt mà bắt hình dong ". Tỷ chỉ sợ cũng đã bị hắn lừa gạt, hiện giờ có thể sớm nhận ra hắn là người như thế nào, chẳng phải rất tốt sao?"

" Cũng phải, đại khái chắc ta nhìn lầm." Ninh Tịnh buồn bực thở dài, cũng không tiếp tục suy nghĩ.

Tà Cửu lộ ra một nụ cười nhạt không dễ phát hiện.

Hệ thống: " Đỉnh! Giá trị nhân phẩm + 5. Giá trị nhân phẩm hiện tại: 245."

Ninh Tịnh: "???"

What, tự dung lại thêm điểm Giá trị nhân phẩm vậy? Nàng đã nói câu nào đồ vui Tà Cửu rồi sao?

Phong lưu công tử: Ta ngắt dây, treo máy dây, 8000 từ, xiu, đừng gọi ta, 1 tuần sau mới quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (14)

Đúng như Ninh Tịnh dự đoán, hai tháng sau, cái nóng như nổi lửa căn quết khắp đại mạc. Khởi La đã rất lâu chưa có một giọt mưa, hạn hán triền miên, đất đai khô nứt, ao hồ thu hẹp, lòng sông trơ đáy, thậm chí một số còn hoàn toàn biến mất, cơ hồ có thể thấy được muối trắng nơi đáy sông. Cả một vùng cỏ cây xanh tốt, nay tiêu điều đến mức xót xa.

Theo lý thuyết, người dân Khởi La hẳn phải có rất nhiều kinh nghiệm trong việc phòng chống hạn hán, đáng tiếc, trong mười năm qua, loại tình huống như hai tháng trời không một giọt mưa như thế này lại chưa

từng phát sinh. Thành chủ mỗi toà thành ở Khôi La đều dựa theo kinh nghiệm các năm trước để đối kháng với đại nạn, nhưng xem ra những biện pháp này đã không còn đủ để ứng phó với tình hình trước mắt.

Một mình việc thiếu nước đã là một vấn đề lớn, chưa kể, nó còn dẫn đến một vấn đề khác —— đó là lương thực.

Trung Nguyên được trời cao ưu ái, ban cho rất nhiều đồng bằng rộng lớn màu mỡ, đại mạc nơi Khôi La toạ lạc lại hoàn toàn ngược lại với Trung Nguyên —— đất đai nứt nẻ cằn cỗi, cây trồng có thể thu hoạch vốn đã không nhiều, một khi thiếu nước, đừng nói là thu hoạch, sinh trưởng cũng đã khó khăn.

Mất thấy bá tánh sắp phải gặm cỏ mà sống qua ngày, thành chủ bắt buộc phải mở kho thóc để xoa dịu lòng dân. Miệng ăn núi lở, lương thực dứt cho nhiều người như vậy, chẳng mấy chốc cũng thấy đáy. Có một số người thích ăn không ngồi rồi, không muốn lên núi kiếm ăn, tự nhiên rời khỏi quê nhà, lặn lội đường xá xa xôi bỏ đến thành Ma Khiên giàu có trực chờ cái ăn.

Mất trời chói chang chiếu trên đỉnh đầu, trên con đường chính bụi bay ngàn dặm, ngẫu nhiên nhìn bên lề đường, đều có thể bắt gặp thi thể người dân thiếu nước mà chết, biểu cảm giữa cầu sinh trước khi chết thật sự rất dọa người.

So sánh ra thì Ma Khiên có lẽ là toà thành bị ảnh hưởng nhỏ nhất bởi nạn hạn hán, ngày ngày vẫn nhộn nhịp, ca hát, thỉnh vũ như thường.

Vũ Văn Thuộc hiện đang ở trong cung để bàn bạc đối sách, cơ hồ bốn năm ngày mới trở về nhà một lần. Tạ Cửu cũng thường không tìm thấy người. Ninh Tĩnh sống dưới sự che chở của bấp đãi vàng Vũ Văn Thuộc, mỗi ngày vẫn như cũ, ăn ăn uống uống, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi nạn hạn hán. Mặc dù vậy, năng vẫn có thể cảm nhận mức độ nghiêm trọng của đại nạn lần này thông qua sự bận rộn của Tạ Cửu và Vũ Văn Thuộc.

Trước kia có xem qua một số tiểu thuyết trên mạng, các nhân vật chính dưới ngòi bút của tác giả luôn là lợi dụng kiến thức khoa học hiện đại để giải quyết đại nạn, cứu vớt cỏ nhân, phổ độ chúng sinh. Nhưng trên thực tế, sức mạnh hủy hoại của thảm hoạ thiên nhiên đâu phải là thứ con người muốn khống chế là khống chế. Trước mặt mẹ thiên nhiên, nhân loại dường như yếu đuối nhỏ bé đến cùng cực. Muốn xây dựng công trình gì đó, trước tiên phải qua được những hạn chế của thời đại, nơi nào có thể dễ dàng giải quyết trong một thời gian ngắn với đám ba cái công thức vật lý đây?

Trong bầu không khí khẩn trương bao trùm, Tuyết Di được đại phu chuẩn đoán mang thai —— đây có lẽ là tin tốt duy nhất đối với Vũ Văn Thuộc trong hơn một tháng qua.

Cuối tháng tám, mỗi hoàng tử đều phụng lệnh đi vi hành đến một vùng để xử lý nạn hạn hán. Vũ Văn Thuộc bị điều ra biên giới của Khôi La, phụ trách cai quản 3 toà thành. Thuộc hạ tâm phúc cũng bị hán tách ra, một ít bộ phận ở lại Ma Khiên dò la tin tức và bảo hộ Vương phủ. Nửa còn lại được hán dẫn theo ra biên giới. Người tài hoa lại giỏi bắn cung như Tạ Cửu, đương nhiên bị Vũ Văn Thuộc điều theo bên người.

Ninh Tĩnh có ảo giác bản thân như biết trước lịch sử. Mỗi bước phát triển, đều diễn ra y như những gì nàng dự đoán. Tiếp theo chỉ cần Tạ Cửu trước khi đến biên giới đối xong công văn, liền có thể trực tiếp từ nơi đó rời đi, trở về Sở quốc.

Buổi tối trước khi đoàn người Vũ Văn Thuộc rời đi, Tạ Cửu ở trong phòng thu thập hành lý, Ninh Tĩnh cố ý đi tìm hán hàn huyên tâm sự một lúc. Bỏ qua cảm xúc lưu luyến, mặc dù biết Tạ Cửu sắp sửa trốn chạy, Ninh Tĩnh vẫn phải tỏ ra không có gì kỳ lạ. Tạ Cửu cũng nhìn Ninh Tĩnh thật lâu, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Ninh Tĩnh có chút buồn bực. Hừ, tên tiểu tử này, năng lực bảo mật cũng tốt quá ha. Đến tận bây giờ, cho dù là đối với cái " vú em" chăm nuôi hán từ bé như nàng, cũng không hé răng nửa lời về kế hoạch trốn chạy của mình, thần thế cũng không, xem ra định ra đi không từ mà biệt.

Bất quá, cái này cũng phù hợp với tâm tư cẩn thận của Tạ Cửu, tính cách không có sơ hở. Nếu hán đem át chủ bài tiết lộ một cách bừa bãi như vậy, chẳng phải từ tâm cơ boy biến thành ngọc bạch ngọc sao?

Bất kể là tin nhiệm hay không,hán cũng đều phải dốc lòng bảo vệ bí mật một cách toàn diện, cần nhắc lợi hại, không hon.

Đêm đã khuya, điều nên nói, Ninh Tĩnh cũng đã nói. Thế gian này không có bữa tiệc nào chẳng tàn, Ninh Tĩnh cũng đã thông thoáng đầu óc, đứng dậy chuẩn bị về phòng. Tạ Cửu đứng dậy tiễn Ninh Tĩnh ra cửa, sau đó bất ngờ cất tiếng: " Tỷ tỷ"

Ninh Tĩnh kinh ngạc quay đầu đáp:" Có chuyện gì sao?"

" Không có gì....." Tà Cửu mấp máy:" Ta chỉ muốn nói, đợi ta trở lại, nhất định sẽ mang cho tỷ một kinh hi."

Ninh Tĩnh: "???"

Sao Tạ Cửu lại nói mấy lời kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ định ám chỉ cho nàng —— hán đang chuẩn bị xách tay nài bỏ chạy sao? Hừ, nếu nàng không có " phần mềm hack" như hệ thống đây, trốn chạy gì đó, có chỗ nào kinh hi à, rõ ràng là kinh hách thì có?!

—— Dù trong lòng chửi thầm thế nào, mặt ngoài mặt Ninh Tĩnh vẫn phải giả bộ vui vẻ nói:" Được, ta rất chờ mong."

Tạ Cửu cười nhạt, nói với nàng đầy ẩn ý:" Tỷ nhất định sẽ thích."

Sáng sớm hôm sau, đoàn người theo sự chỉ huy của Vũ Văn Thuộc rời khỏi Ma Khiên. Từ nơi này đến biên giới, dù thúc ngựa chạy thực mạng thì đại khái cũng mất khoảng bảy, tám ngày đường.

Sau khi Vũ Văn Thuộc rời đi, Vương phủ cũng trở nên an tĩnh hơn nhiều, Tuyết Di là lần đầu tiên mang thai cho nên đối với chuyện này đặc biệt căng thẳng, hầu như ngày nào cũng ở trong viện dưỡng thai. Cũng may, toà phủ đệ này rộng như một toà trang viên nhỏ, Ninh Tĩnh an phận ở một góc, cùng Tuyết Di nước sông không phạm nước giếng, một bên an nhàn hưởng thụ nhân sinh, một bên tiêu dao chờ nhiệm vụ kết thúc.

Dựa theo nhắc nhở của hệ thống, Tạ Cửu sẽ tráo đổi thành công công văn thông quan trong vòng năm ngày sau khi đến biên giới, đến lúc đó, tiến độ hoàn thành cốt chuyện nhất định sẽ nhảy một bước tiến lớn, Ninh Tĩnh chỉ cần an tĩnh ngồi chờ thu hoạch, nhưng thật không ngờ, chờ một cái liên chờ đến tận mười bốn ngày sau. Hệ thống bên kia lại hoàn toàn không có động tĩnh.

Đôi công văn rời khỏi Khôi La, chính là bước ngoặt mấu chốt trong cuộc đời Tà Cửu, tuyệt đối không cho phép bất luận sai lầm nào xảy ra. Nhưng mà, rõ ràng đã quá thời hạn Tạ Cửu nên đi, vì sao tiến trình một chút cũng không có xê dịch?

Không phải đã sai ở chỗ nào rồi chứ?

Ninh Tĩnh trong lòng bất an, vận mệnh an bài, quỹ đạo đã đến lúc vận nên đóng thuyền, tại sao lại có cảm giác tất cả như muốn thoát khỏi khống chế của nàng. Nàng lại không thể một mình chạy ra khỏi Ma Khiên để đến biên giới xác nhận, Ninh Tĩnh chỉ có thể bị động ngồi trong phủ đợi chờ thông báo.

Sáng sớm hôm sau, việc đầu tiên sau khi Ninh Tĩnh mở mắt là hỏi hệ thống như thường lệ:" Rốt cuộc, hôm nay tiến độ hoàn thành cốt chuyện đã tăng chưa?"

Hệ thống trả lời: " Vẫn chưa."

Ninh Tĩnh dựa lưng vào thành giường, chán nản lên tiếng:" Hôm nay đã là ngày thứ 15, theo lý thuyết không phải Tạ Cửu nên sớm chạy đến nơi ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không bắt được rồi sao? Vậy tại sao tiến độ hoàn thành cốt chuyện lại không có tăng —— chuyện này quá không khoa học. Hay do hệ thống nhà mi cổ tình thông báo chậm?"

Hệ thống:" Hệ thống vận hành rất tốt đẹp, thông báo cũng không có chậm chạp. Tiến độ hoàn thành cốt chuyện chính xác là không tăng, vậy thì chỉ có duy nhất một khả năng, đó chính là Tạ Cửu căn bản chưa rời khỏi Khôi La."

Ninh Tĩnh bật thẳng người ngồi dậy, nghi hoặc hỏi:" Hán vì sao còn chưa đi?"

Chẳng lẽ Tạ Cửu không tính toán rồi đi vào lúc này?

Hệ thống lạnh nhạt đáp:" Ta làm sao mà biết được."

Ninh Tĩnh: "" Cái hệ thống rác rưởi này, nuôi người rốt cuộc có tác dụng gì há?!

Hệ thống hạ thấp giọng tiếp tục nói:" Người cứ chờ chút đi, Tạ Cửu chắc vì chuyện gì đó nên mới chưa rời đi. Rốt cuộc, thế giới này bởi vì có cô cô xâm nhập mà bị ảnh hưởng chút ít, cốt chuyện khác so với nguyên tác, thời gian chậm trễ một chút cũng là điều bình thường, chỉ cần quỹ đạo không thay đổi là được. Nạn hạn hán còn tận một tháng nữa mới kết thúc, miễn là Tạ Cửu rời đi trong khoảng thời gian này, thì cốt chuyện

sẽ không tính là vận vẹo."

Giải thích của hệ thống coi như lọt tai, " Sai lệch về thời gian dẫn đến thay đổi về cốt chuyện" Ninh Tịnh cũng đã tự mình trải nghiệm qua —— dựa theo vận mệnh của thân thể này, nàng vốn dĩ nên gả cho người được Vũ Văn Thước an bài năm hai mươi tuổi. Sau khi Ninh Tịnh tiếp nhận khối thân thể này, nàng đã chuẩn bị đủ lý do để từ chối cuộc hôn nhân này. Kết quả là nàng lo lắng thừa, Vũ Văn Thước căn bản chưa từng có ý định an bài cuộc hôn nhân này cho Ninh Tịnh. Như vậy xem ra, sự xuất hiện của nàng thực sự ảnh hưởng đến vận mệnh của nguyên chủ ban đầu.

Như vậy, đến cả người ngoài cuộc như nàng cũng bị ảnh hưởng, thì không có gì kì lạ khi có sự sai lệch về thời gian khi Tạ Cửu rời đi.

Tâm tình Ninh Tịnh bắt đầu ổn định lại!" Vậy chờ chút đi, có thể do ban đầu mọi chuyện quá mức thuận lợi, bây giờ lại sai lệch cho nên ta mới bất an như vậy."

Hệ thống:" Đúng vậy, đừng hoảng hốt."

Mấy ngày sau, tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn không chút động tĩnh, Ninh Tịnh hết chờ rồi lại chờ, đến khi chờ được tin tức thì lại là một cái hố cha đầy cầu huyết, Ninh Tịnh sợ tới mức rút cả " dưa" trên mặt đất.

Vấn đề này có liên quan đến Vũ Văn Hạo.

Mẫu phi Mạc Pháp của Vũ Văn Hạo có tiền sử bệnh tim, cứ mùa hạ đến là lại nặng thêm một chút, giờ cũng sắp ngấp nghé đến bờ vực của cái chết. Ở Khôi La, nếu mẫu phi qua đời, hoàng tử nhất định phải giữ đạo hiếu 3 năm không cưới vợ. Vũ Văn Hạo năm nay đã mười tám, một mặt Mạc Pháp không muốn ba năm của Vũ Văn Hạo trôi qua lãng phí như vậy, một mặt cũng muốn tận mắt nhìn thấy ngày Vũ Văn Hạo thành thân, cho nên mới đi cầu xin Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn cho Vũ Văn Hạo.

Sức khỏe Hoàng đế Khôi La mấy năm nay vốn không tốt, sau khi nghe xong thỉnh cầu của Mạc Pháp, lão hoàng đế liền nghĩ thăm cộc hôn sự này không chỉ làm thoả mãn nguyện vọng của Mạc Pháp, mà còn có thể xung hi vì quốc gia, cho nên không cần suy nghĩ liền đồng ý ngay. Thời điểm ban hôn, còn đặc biệt tham khảo ý kiến của quốc sư —— thế tử tương lai của Vũ Văn Hạo, bắt buộc phải là một quý nữ sinh vào giờ Dương tháng Dương năm Dương.

Dựa theo tiêu chuẩn này tìm kiếm khắp Ma Khiên, cuối cùng cũng tìm ra 5 quý nữ chưa lập gia thất. Một trong số đó, thật không may lại có quần chúng chỉ thích ăn dưa như Ninh Tịnh. Lão hoàng đế quyết định đem cơ hội lựa chọn cuối cùng ban cho Vũ Văn Thước, để hắn có thể tự do lựa chọn chính thất tương lai của mình.

Tên nhóc Vũ Văn Hạo này, cũng không biết là ăn nhầm cái gì, lại có tình lựa chọn Ninh Tịnh. Lão hoàng đế sau khi nghe xong kết quả liền lập tức hạ bút tứ hôn, lệnh cho nàng cùng Vũ Văn Hạo nội trong một tháng phải hoàn tất thành hôn, còn chiêu cáo tin tức khắp thiên hạ.

Trước nay vẫn không có ai ngó ngang tới nàng, cho nên khi nhận được thánh chỉ, cả người Ninh Tịnh đều ngu ngu.

Tuyệt Di lại vô cùng cao hứng, còn thưởng cho thái giám truyền tin rất nhiều bạc, nhìn thấy cái gai trong mắt như Ninh Tịnh sắp bị đá đi cũng thuận mắt hơn nhiều, còn cười tủm tỉm trên:" Ấy da, ta nói mà, không hiểu sao Tiểu Ngủ mấy năm nay cứ nhìn thấy mặt A Tịnh là cãi nhau, hoá ra là tán tỉnh đánh yêu a."

Ninh Tịnh: "....."

Tuyệt Di: " Nhìn xem, A Tịnh còn vui mừng đến không thốt lên lời nha."

Ninh Tịnh: "....."

Cuộn thánh chỉ rồi trở lại phòng, Ninh Tịnh phát điên gào lên:" Hệ thống, ra đây."

Hệ thống:" Tôi đây."

Ninh Tịnh chất vấn:" Tứ hôn là chuyện quái quỷ gì vậy? Không phải đến tận lúc chết tên Vũ Văn Hạo vẫn là lão xử nam sao, tại sao tứ hôn lại rơi trên đầu ta rồi?"

Đối với chuyện tứ hôn này, hệ thống cũng sợ hết hồn, tiêu hoá một lúc lâu mới bình luận:" Ta ngạc nhiên hơn là.... Vũ Văn Hạo thế nhưng lại chọn ngươi a?"

Ninh Tịnh: "....." Sao nàng cứ cảm thấy lời hệ thống nói có ẩn ý vậy? Ninh Tịnh lăm vè mặt u ám nói:" Chẳng nhẽ sau một tháng nữa thực sự phải gả cho hắn sao?"

Hệ thống biến mất không một tiếng động, qua mấy chục phút mới xuất hiện nói:" Ta tra được —— Vũ Văn Hạo vốn dĩ chọn ngươi, khả năng bên trong có ẩn tình: Đầu tiên, lý do rất có thể là: Ngươi là nghĩa muội của Vũ Văn Thước, là người cùng hội cùng thuyền với Vũ Văn Hạo. Còn 4 cái quý nữ kia, hoặc là con gái của quan viên trung lập, hoặc là con gái của phe địch, cho nên chọn ngươi là thoả đáng nhất. Nếu như hắn đứng từ khía cạnh này suy xét, ngươi có thể thử cùng hắn bàn bạc, ta nghĩ, Vũ Văn Hạo cũng không đến mức đối với ngươi bá vương ngạch thượng cung đâu * "

() Bá vương ngạch thượng cung: Bá Vương ngạch thượng cung: "bá vương" chỉ những người siêu mạnh mẽ, "ngạch thượng cung" hiểu là "xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nữ", mà "cường cung" thì hiển nhiên sẽ bắn ra "cường tiễn". Từ "cường tiễn" [đọc là "qiang jian"] hải âm hoàn toàn với "cường gian", mà "cường gian" thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên người xưa vốn tạo nhả vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ "bá vương ngạch thượng cung" thay thế cho hai từ "cường gian".*

Ninh Tịnh: " Ngươi mới vừa nói là " lý do đầu tiên rất có thể là". Vậy còn có thể có lý do nào khác sao?"

Hệ thống:" Cũng có khả năng hắn bị nhàn cách mị lực của ngươi thuyết phục. Bất quá ngươi đừng lo lắng, ta thấy khả năng này xác suất xấp xỉ bằng 0 rất cao."

Ninh Tịnh: "....." Mẹ nó.

Trai qua một hồi phân tích của hệ thống, Ninh Tịnh cũng cảm thấy một người tâm cao khí ngạo như Vũ Văn Hạo sẽ không có khả năng coi trọng một người như nàng. Hơn nữa, hai người ngày thường cũng không có bất cứ liên hệ riêng tư nào, cho nên, đại khái là xuất phát từ lý do suy xét toàn cục đi.

Thánh chỉ ban ra, đương nhiên là không thể thu hồi, chẳng mấy chốc tin tức đã được truyền khắp thiên hạ. Vũ Văn Hạo hiện không ở Ma Khiên, Ninh Tịnh chỉ có thể bị phần chấp nhận hiện thực, chờ tháng sau khi Vũ Văn Hạo quay về mới có thể tự mình cùng hắn nói chuyện, nên hợp tác thì hợp tác, nên diễn kịch thì diễn kịch, nên làm gì thì làm nấy.

Không ngờ, người tính không bằng trời tính. Ninh Tịnh khó khăn lắm mới tiêu hoá xong tin tức tứ hôn, vừa đem "dưa rớt" trên mặt đất nhặt lên thì một cái tin tức động trời khác lại ập lên đầu, lại một lần nữa dọa nằng rớt cả dưa.

Đó là ngày thứ bảy sau khi thánh chỉ tứ hôn được ban xuống.

Ninh Tịnh vừa mới tỉnh ngủ đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống:" Đỉnh! Giá trị nhân phẩm đã thay đổi, đang chờ hệ thống tính toán....."

Ninh Tịnh lười nhác trở mình, nàng đã quá quen với việc Giá trị nhân phẩm đột nhiên tăng lên. Haizz, mặc dù tiến độ hoàn thành cốt truyện không có tăng nhưng Giá trị nhân phẩm tăng lên, cũng coi như được an ủi.

Hệ thống:" Đỉnh! Tính toán hoàn thành. Thanh Giá trị nhân phẩm đã trở về More cách đây 2 phút, Giá trị nhân phẩm hiện tại: 0"

Ninh Tịnh giật mình, sững sờ ngồi dậy, trợn mắt há mồm, gian nan lên tiếng:" Ngươi nói cái gì cơ?"

Hệ thống:" Tâm tình vai ác ngã xuống đáy vực. Điểm đổ vui bị đánh về More, hiện tại là 0 điểm. Ký chủ, ta thật lòng nhắc nhở cô, cái trị số này vô cùng nguy hiểm, nếu bị trừ đến số âm, nhiệm vụ này liền coi như thất bại."

Ninh Tịnh: "....."

Mẹ kiếp, đây là tình huống quái què gì vậy? (°д°)

Điểm đổ vui nháy mắt về không, cái này cũng thật sự QUÁ! KÍCH! THÍCH! RỒI!

Phong lưu công tử: Thôi được rồi, vẫn là ta thương mọi người, lại ngoi lên đăng 1 chương, nhưng lần này thực sự ngắt máy 1 tuần sau mới quay trở lại a. □

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (15)

Cảm giác hiện tại của Ninh Tĩnh, giống như nàng đã dồn rất nhiều tiền tiết kiệm vào heo đất, cuối cùng không chỉ tiền xu nháy mắt bốc hơi, mà nào còn bị heo đất hung hăng đập cho mấy cái, âm thanh còn rất có tiết tấu, cộp cộp, cộp cộp.

Ninh Tĩnh nhảy dựng lên quát: " Cái này quá không khoa học, làm thế nào một lúc có thể khấu trừ toàn bộ được?"

" Tổng bộ bọn ta ngày trước cũng từng xuất hiện loại tình huống này, tuy rằng hiếm thấy nhưng người cũng không phải là trường hợp đầu tiên." Hệ thống hiếm khi nổi lòng trắc ẩn giải thích: " Đứng rồi, tuy rằng thanh Giá trị nhân phẩm bị đánh về không, nhưng có 1 điều, trong cái rủi ắt có cái may, người có muốn nghe không?"

Ninh Tĩnh lau mặt, hít một hơi thật sâu rồi mới lên tiếng: " Nói đi."

Hệ thống: " Người còn nhớ 5 năm trước khi mới bắt đầu nhiệm vụ ta có nói qua cho người nghe về các quy tắc không? Mỗi khi Giá trị nhân phẩm tăng 50 điểm sẽ được tặng một hà bao trợ giúp ngẫu nhiên. Tuy rằng, hơn hai trăm điểm Giá trị nhân phẩm người tích góp bấy lâu nay đều bị đánh bay, nhưng số lượng hà bao tương ứng thì lại không có mất đi "

Ninh Tĩnh tràn đầy nghi ngờ.

Hệ thống: " Người chưa từng sử dụng bao giờ cho nên tính từ 5 năm trước đến nay, người tổng cộng kiếm được 4 hà bao và có thể sử dụng bất cứ lúc nào người thích."

Trái tim như tro tàn của Ninh Tĩnh sau khi nghe xong lời giải thích của hệ thống rốt cuộc cũng tốt lên được 1 chút. Bấm tay tính tính, Giá trị nhân phẩm mất rồi cùng lắm thì nàng kiếm lại. Hiện tại, điều nàng dễ tâm nhất bây giờ chính là tình hình của Tạ Cửu bên kia.

Cái gọi là Giá trị nhân phẩm, thực chất chính là thanh điểm mốc nối trực tiếp với mức độ tâm tình của Tạ Cửu. Tên gia hỏa này, rốt cuộc là tâm trạng kém đến mức nào mà lại xuất ra uy lực mạnh mẽ đến vậy, làm cho Giá trị nhân phẩm nàng cực khổ tích góp bấy lâu nay nháy mắt đã bốc hơi.

Ninh Tĩnh sờ sờ cằm, chậm rãi tưởng tượng —— má ơi, trình độ này có thể so với có người giết cha mẹ hấn, đoạt lão bà của hấn a. [ngon nên]

Tuy rằng tâm trạng rất suy sụp nhưng tốc độ tiếp nhận hiện thực của Ninh Tĩnh vẫn luôn cao hơn người bình thường, sau khi khóc lóc một trận chết đi sống lại liền bình ổn tâm tình và bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Nhiệm vụ vẫn luôn tiến hành thuận lợi tự động bị đâm ngang, lần đầu gặp phải đèn đỏ, đường dây cao thế nguy hiểm gần trong gang tấc.

Tạ Cửu bây giờ giống như một ngọn núi lửa trực chờ phun trào, trạng thái cực kỳ không ổn định. Nếu như tự động có tên gia hỏa mất mủ nào đi khiêu khích hấn, có lẽ núi lửa sẽ lập tức phun trào, đem nàng nổ như pháo hoa nơi chân trời. Bây giờ chỉ cần Giá trị nhân phẩm trừ thêm 1 điểm, nhiệm vụ của nàng lập tức die, tất cả sự việc tích góp 5 năm qua cũng lập tức trắng xóa.

Ninh Tĩnh từ trước đến nay đều không phải người ngồi im chờ chết, sự kiện liên quan đến sống còn, nàng không thể tiếp tục ở lại Ma Khiên mà nhàn nhả hưởng thụ cuộc sống. Cách duy nhất bây giờ chính là tìm thấy Tạ Cửu càng sớm càng tốt, thuận tiện còn có thể điều tra nguyên nhân tại sao Tạ Cửu mãi chưa rời khỏi Khôi La.

Khoan đã, nàng nhớ rõ hệ thống từng nói qua, suy xét nàng là người mới cho nên nhiệm vụ đầu tiên mức độ khó khăn cũng được hạ thấp xuống, thậm chí NPC cũng không quá thông minh. Mức độ đã hạ thấp rồi mà cốt truyện vẫn xảy ra nhiều biến dị kì quái như vậy, thế sau này khi điều chỉnh lại mức độ bình thường, còn định khó đến mức nào nữa?

Khôi La tuy là một quốc gia rất nhỏ, từ trên bản đồ nhìn xuống, nếu coi diện tích Sở quốc như 1 bản tay thì diện tích Khôi La chỉ được xem như ngón tay cái. Nhưng bù lại địa thế nơi đây vô cùng hiểm trở, diện tích phần lớn là sa mạc, thảm thực vật thưa thớt, gió cát hoành hành quanh năm, ven đường còn ẩn nấp rất nhiều mã tặc.

Ninh Tĩnh bế ngón tay tính toán —— đường từ đây ra biên giới quá xa, khí hậu lại khắc nghiệt, trị an thì bất ổn, quả thực là đem tất cả các yếu tố bất lợi tụ tập ở thời điểm hiện tại. Càng chưa nói đến nàng không hề có tý kinh nghiệm nào trong việc tự mình đối phó với nguy hiểm cũng như vượt qua sa mạc một mình, cho dù toàn thân có cột mười chiếc GPS cũng chưa chắc đã sống sót vượt qua.

Ninh Tĩnh trầm ngâm một lúc lâu, nàng nghĩ ra 1 cách khác.

Vào thời cổ đại, có hai phương thức vận chuyển tập thể có thể áp dụng để di chuyển giữa 2 địa điểm cách xa nhau, một là quân đội, hai là thương đội. Nàng không có quyền lực điều động quân đội Ma Khiên, cho nên chỉ có thể tìm một đoàn thương đội trong vùng lân cận để xem có thể đi nhờ xe không.

Đang đại hạn, thương đội không có gì để kinh doanh cho nên phần lớn đều tạm thời đóng cửa và không muốn rời khỏi Ma Khiên. Hơn nữa, tự động mang theo một cái đuôi không có kinh nghiệm như Ninh Tĩnh, vừa thêm gánh nặng thức ăn nước uống vừa có khả năng kéo chậm hành trình. Cho nên hầu hết thương đội đều không muốn mang theo " con chồng trước" lên đường.

Ninh Tĩnh ở trong thành tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được một thương đội phù hợp —— bọn họ tuần sau sẽ xuất phát đi lấy hàng ở các nước láng giềng xung quanh, trên đường đi sẽ đi qua một thị trấn nhỏ tên Bầy Diệp, đó là thị trấn gần nhất với nơi ở của Tạ Cửu hiện nay. Khoảng cách giữa hai người chỉ ngần ngụi có mấy dặm, nếu phi ngựa hết tốc lực từ Bầy Diệp thì đại khái chỉ cần một hoặc hai giờ liền đến nơi. Đây đã là cách nhanh nhất và thỏa đáng nhất mà Ninh Tĩnh có thể nghĩ ra.

Vì thế vào trưa hôm đó, Ninh Tĩnh liền giao tiền đặt cọc và ước định sáng sớm ngày sau ở cửa Nam xuất phát.

Ngày tháng chờ đợi mòn mỏi trôi đi rất nhanh. Trong hai ngày đầu tiên, Ninh Tĩnh còn khá khẩn trương, lúc nào cũng chỉ sợ hệ thống bất ngờ nhảy ra thông báo Giá trị nhân phẩm lại giảm, rồi một cước đem nàng đá văng khỏi thế giới này. Cũng may, hệ thống vẫn luôn an tĩnh như gà, không có truyền ra cái tin tức nàng không thích nghe nào hết, Ninh Tĩnh cũng dần bình tĩnh trở lại.

Vào đêm trước ngày xuất phát, Ninh Tĩnh ngồi trên giường thu thập đồ đạc gọn gàng và thắt nút hành lí. Nếu không có gì xảy ra, đại khái nàng sẽ phải kết bạn cùng màn trời chiếu đất trong khoảng thời gian là nửa tháng.

Tiếp theo, nàng kiểm kê lại kim khố be bé của bản thân, bản thân nhìn ngân phiếu lấp lánh bên trong, đột nhiên thở dài cảm thán: " Tiền không phải vạn năng.

Trong khoảng thời gian ngắn Hệ thống tạm thời chưa thể đoán được ý đồ của Ninh Tĩnh, dè dặt đáp lời: " Không sai, ta cũng cảm thấy như vậy."

Ninh Tĩnh thôn thức nói tiếp: " Nhưng không có tiền thì vạn vạn bất năng."

Hệ thống: "....." Nó biết ngay mà.

Ninh Tĩnh: " Wow ha ha ha ha ha ha ha! Ta thật giàu có a!"

Hệ thống: "....."

Nhiệm vụ tiếp theo nó thể nhất định phải làm cho cái ký chủ rác rưởi này biết thế nào gọi là nghèo đến kiệt xác.

Ninh Tĩnh không biết đến tính toán xấu xa trong lòng của hệ thống, đùa bỡn hệ thống chán chê liền thỏa mãn tắt đèn đi ngủ. Sáng mai nàng còn phải dậy sớm lên đường nha.

Hôm sau, mặt trời mới ló dạng mà cái nóng đã trực chờ ập tới, tờ mờ sáng Ninh Tĩnh đã rời giường, đánh răng rồi nhanh chóng thay y phục. Khi đi ra ngoài, lộ " tãi" * là một việc rất nguy hiểm, cho nên Ninh Tĩnh có tính thay một bộ y phục đơn giản bằng vài bộ cùng một đối ứng màu xám nâu.

() tài: tiền tài, câu này nghĩa là mình không nên lộ ra là mình là người có tiền.*

Ngày hôm qua nàng có qua viện của Tuyết Di, nói bán thân sẽ rời khỏi Ma Khiên một đoạn thời gian, bất quá chỉ dám nói là nàng sẽ đến ngôi đền trên núi quanh đây để giải sầu.

Lý do nàng muốn giấu giếm hành tung là bởi vì tương lai Tạ Cửu nhất định sẽ rời khỏi Khôi La một cách quỷ không biết thần không hay, muốn làm được điều đó tất nhiên không được để cho bất cứ ai chú ý đến. Nếu Vũ Văn Thuộc gián tiếp thông qua Tuyết Di biết nàng ngàn dặm xa xôi đi tìm Tạ Cửu, chắc hẳn sẽ nảy sinh nghi kị đối với Tạ Cửu, đối với hẳn là điều không tốt.

Ninh Tịnh dắt ngựa đi đến cửa Nam thành Ma Khiên, mới sáng sớm cho nên đường phố vẫn thưa thớt. Trên mảnh đất trống phía sau cổng thành, có khoảng mười người đang tụ tập và bận rộn đóng gói hành li. Hơn mười cái rương lớn nhỏ được buộc chặt bằng dây thừng, đặt gọn gàng trên xe đẩy, phía trên phủ bạt cách nhiệt. Xe đẩy phía sau được nối với con ngựa đứng trước bằng một sợi dây thừng không lồ, khi xe đi chuyển, bánh xe nghiền qua sỏi đá bên dưới, phát ra tiếng vang rất lớn.

Mọi người đang bận rộn, Ninh Tịnh không muốn đi qua gây thêm phiền phức, cho nên liền đứng tránh nắng dưới mái hiên cách đó không xa, nhân tiện cùng hệ thống nói chuyện phiếm để giết bớt thời gian.

Sau khi mặt trời lộ dạng, những đám mây mỏng dần trôi nên trong suốt, người đi trên đường cũng nhiều lên, Ninh Tịnh ôm cánh tay dựa vào tường, có chút thất thần nhìn về phía bóng người tấp nập đi trên phố.

Đây là lần đầu tiên nàng một mình rời khỏi phủ kể từ khi nàng đặt chân đến Khôi La, hy vọng mọi thứ sẽ diễn ra tốt đẹp.

Đúng lúc này, có một giọng nói lạnh lùng bất ngờ phát ra từ phía sau Ninh Tịnh, giọng nói không nên xuất hiện này nhẹ nhàng gọi nàng là: "Tỷ tỷ"

Ninh Tịnh cả người chấn động, giật mình quay đầu.

Sương mù sáng sớm còn chưa tan hết, Tạ Cửu cúi tay tháo mặt nạ mỏng từ trên mặt xuống, mu bàn tay tái nhợt hẳn rõ từng đường mạch máu xanh, bàn tay cũng xuất hiện thêm rất nhiều vết xước nhỏ, lòng bàn tay đỏ lừ. Có lẽ là do gió cát sa mạc quật vào mặt, mỗi lần tái nhợt mà khô nứt, vài sợi tóc đen trên vai đều dính không ít bùn đất.

Bộ dạng phong trần mệt mỏi đến nhường này, hẳn là đã không quản ngày đêm mà thúc ngựa về đây.

Ninh Tịnh sợ đến ngáy người, dè dặt hỏi: "Đệ... Làm thế nào đệ lại xuất hiện ở đây?"

Tồn thọ, tại sao tên nhóc Tạ Cửu này lại xuất hiện ở đây vậy?

Đáng nhẽ giờ này hẳn nên từ biên thùy chạy thẳng về Sở quốc mới đúng! Nếu chạy một vòng đến Ma Khiên rồi lại trở về Sở quốc, lộ trình chẳng phải dài thêm gấp đôi, trạm kiểm soát dọc đường cũng nhiều thêm. Chưa kể đến, tuy rằng đầu là rời đi khi chưa có lệnh của Vũ Văn Thuộc, nhưng nếu hẳn trực tiếp chạy về Sở quốc thì không sao — Sở quốc xa xôi, Vũ Văn Thuộc dù có phát hiện cũng không bắt được hẳn. Nhưng hiện tại hẳn lại chạy về hang ổ của Vũ Văn Thuộc a!!

Nếu như chẳng may bị huynh đệ trước đây nhìn thấy, Tạ Cửu tuyệt đối sẽ không thể bình an rời đi. Cho dù có tìm được lý do thoái thác tại sao hẳn quay lại cũng chắc chắn sẽ bị Vũ Văn Thuộc hoài nghi.

Hạt giống ngờ vực một khi đã gieo xuống, sớm hay muộn rồi nó cũng nảy mầm. Nếu Tạ Cửu làm không tốt, trì hoãn ở đây thêm vài năm, lộ trình thế giới này sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Nghĩ đến khả năng này, Ninh Tịnh liền hết hoảng kéo Tạ Cửu chạy thẳng vào còn hèm nhỏ khuất bóng phía sau, thấp giọng giận giữ nói: "Đệ suy nghĩ cái gì vậy, tại sao lại trở về?"

Tạ Cửu không chớp mắt nhìn chằm chằm Ninh Tịnh, ngay từ khi xuất hiện, tầm mắt hẳn vẫn luôn chăm chú nhìn Ninh Tịnh không rời.

"Trước hết mang nó lên" Ninh Tịnh đoạt lấy mặt nạ trong tay hắn, muốn đeo lại lên mặt Tạ Cửu. Lồng ngực Tạ Cửu phập phồng lên xuống, bất ngờ dùng sức cầm cổ tay Ninh Tịnh, Ninh Tịnh run lên, mặt nạ cứ thế rơi xuống đất.

Tạ Cửu vẫn nắm cổ tay nàng không buông, kéo nàng đi sâu vào bên trong: "Tỷ tỷ, ta có lời muốn hỏi người?"

Vừa hay Ninh Tịnh cũng muốn xem xem rốt cuộc Tạ Cửu muốn làm cái quỷ gì, cho nên cũng không tiếp tục giãy giụa.

Con hèm này nhỏ đến nỗi xe đẩy hàng hoá dù kích thước thể nào cũng không thể đi vào, chỉ có thể chứa tối đa là hai người, béo một cũng cũng không qua được.

Đi tới một góc tương đối vắng vẻ, Tạ Cửu rút cuộc cũng ngừng lại, quay đầu nhìn nàng, trực tiếp hỏi: "Tỷ tỷ, người sẽ gả cho Vũ Văn Hạo sao?"

Oh shit, tin tức này còn truyền đến tận đây rồi sao?

Ninh Tịnh nghĩ nghĩ, không lập tức phủ nhận mà chỉ nhân nhợt nói: "Thánh chỉ đã ban, kháng chỉ là tội chém đầu, đây không phải việc ta có thể nguyện ý hay không?" Nói xong, Ninh Tịnh chợt nhận ra điều gì, cau mày hỏi lại: "Chẳng lẽ, đệ trở về chỉ để hỏi cái chuyện vật vãn này...."

"Đây không phải chuyện vật vãn!" Tạ Cửu siết chặt nắm đấm, găm lên cát ngang lời nàng nói.

Ninh Tịnh khựng lại, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tạ Cửu, Tạ Cửu cúi đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt chăm chú không rời, khàn giọng chất vấn: "Tỷ tỷ, nói cho ta, người thực sự muốn gả cho Vũ Văn Hạo sao? Ta nhất định phải nghe chính miệng tỷ nói."

Ninh Tịnh có một trực giác "Nếu bây giờ nàng gật đầu, Tạ Cửu sẽ lập tức trở mặt, còn tàn nhẫn trừ luôn cả 100 điểm Giá trị nhân phẩm của nàng". Kế thức thời là trang tuần kiệt, Ninh Tịnh miễn cảm nhận ra Tạ Cửu muốn nghe cái gì, liếc mắt liếc đầu trả lời: "Không muốn."

Nghe vậy, Tạ Cửu thờ phào nhẹ nhõm, gương mặt lạnh lùng cuối cùng cũng nở một nụ cười nhạt, cúi người ôm lấy Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh rơi vào lồng ngực ấm áp của hắn, suy nghĩ đình trệ nửa giây, Tạ Cửu khẽ vuốt tóc nàng và thì thầm vào tai Ninh Tịnh: "Vậy là tốt rồi."

Vậy là tốt rồi?

Một cảm giác kỳ lạ trào dâng trong lòng, Ninh Tịnh ý thức được cái gì đó không ổn, muốn đẩy hắn ra, kết quả tay mới vừa chạm vào ngực Tạ Cửu, còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn kỹ biểu hiện của hắn thì đã cảm giác nơi nào đó sau cổ bị người ta ấn nhẹ. Không biết là ấn phải chỗ nào, toàn thân Ninh Tịnh liền mềm nhũn, trước mắt biến thành màu đen, mềm mại rơi xuống lồng ngực Tạ Cửu.

Tạ Cửu ôm trọn thân thể mềm mại trong lồng ngực, từ từ siết chặt cánh tay, tóc nàng dính chặt hai mắt hắn.

Bây giờ trước, khi tin tức từ hôn nhanh chóng truyền đến biên thùy, Tạ Cửu gần như bị cảm xúc bạo động bao phủ toàn thân.

Trong những năm qua, những tên tiểu tử can đảm thềm muốn Ninh Tịnh không thiếu, Tạ Cửu gặp qua không ít, cũng ở trong tối thu thập toàn bộ. Chẳng hạn như tên nhóc Tà Tuấn, Tạ Cửu chưa từng đem bọn họ để vào mắt, bởi vì hẳn biết, Ninh Tịnh một chút cũng không thích bọn chúng.

Đám nuôi bộ phiền nhiễu đó, chỉ cần hắn động ngón tay, dùng một chút thủ đoạn liền có thể thần không biết quỷ không hay đuổi chúng đi.

Nhưng Vũ Văn Hạo lại khác — hẳn là nam nhân duy nhất năm ấy Ninh Tịnh từng thích qua.

Tuy nhìn có vẻ như tâm tư Ninh Tịnh đã phai nhạt qua từng ấy năm, nhưng làm thế nào có thể dễ dàng quên đi những năm tháng nhiệt huyết của tuổi trẻ! Giống như một đám tro tàn, chỉ cần còn hơi ấm, một nỗi lửa nhỏ cũng có thể khiến nó bùng cháy lần hai.

Huống chi, cộc tử hôn hiện tại là do Vũ Văn Hạo chủ động đề nghị. Nếu như trước đây, Vũ Văn Hạo đem đến cho hắn cảm giác uy hiếp nhân nhợt, có tạo cũng không tạo nổi sóng gió gì. Thì bây giờ, hẳn ta lại dám đem móng vuốt vươn về phía Ninh Tịnh, người này, là kẻ địch Tạ Cửu hẳn không thể — trực tiếp dùng một dao chém chết cho sáng khoái.

Ninh Tịnh thấy trước mắt tối sầm, nàng hôn mê nửa ngày sau mới tỉnh lại. Lúc tỉnh lại, đã thấy bàn thân sớm không còn ở trên đường.

Đây là một gian phòng hoàn toàn xa lạ, nhỏ hơn so với phòng riêng của nàng ở trong phủ Vũ Văn Thước, cũng không có gian trong, gian ngoài, liếc một cái đã hết cả gian phòng. Bàn ghế, đồ đạc có hơi cũ nhưng đều được lau chùi rất sạch sẽ. Trên bàn, trong tủ quần áo, vãn vãn,... tuy đều được xếp gọn gàng ngay ngắn nhưng vẫn có thể nhìn ra mọi thứ là mới được chuyển đến.

Gian phòng này hẳn là lâu lắm không có người ở, không khí còn thoang thoảng mùi gì đó rất lạ. Cũng may khi hậu Khôi La khô hạn, không đến mức quá ẩm mốc. Mờ cửa sổ thông gió nửa ngày, mùi vị cũng bay đi gần hết.

Hệ thống: "....."

Ninh Tĩnh: "....."

Im lặng nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng Ninh Tĩnh đứng dậy xoa xoa cổ, khẽ giọng hỏi: "Bây giờ là lúc nào rồi?"

Hệ thống: "Xế chiều."

Ninh Tĩnh: "Nói vậy, thương đội kia đã sớm rồi đi?"

Hệ thống: "Đúng vậy"

Ninh Tĩnh đau lòng gào lên: "A a a a a, lộ phí của ta, toàn bộ đều ném xuống sông rồi huhu..."

Hệ thống: "....." Trung ra về mặt "Hận sát không thành thép" nói: "Đây là lúc dễ lo lắng vấn đề này sao?"

Lúc này, cửa lớn bị đẩy ra, Tạ Cửu tay cầm một chậu cây nhỏ tiến vào. Hình như hẳn mới vừa tắm xong, bộ quần áo dính đầy bụi bẩn lúc sáng đã được thay bằng một bộ y phục màu trắng tuyết, mặt trước được may vô cùng tốt, phiêu phiêu như lãng tử dưới ánh trăng, xương quai xanh vẫn còn dính ít bọt nước trong suốt.

Nhìn thấy Ninh Tĩnh đã ngồi dậy, Tạ Cửu đầu tiên là ngẩn người, sau khi hồi thần thì liền đem chậu cây nhỏ đặt bên bệ cửa sổ, quay lại cười nhẹ với nàng: "Tỷ tỷ, người tỉnh."

Ninh Tĩnh trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi có ý gì?"

Tạ Cửu chậm rãi đến gần Ninh Tĩnh, đứng trước mặt nàng, cái bóng bao phủ cả người Ninh Tĩnh.

Ninh Tĩnh không chịu yếu thế, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

Tạ Cửu thờ dài một tiếng, rũ mắt chăm chú nhìn Ninh Tĩnh: "Tỷ tỷ, thực xin lỗi, nhưng ta đã đợi quá lâu. Ta sẽ không trơ mắt nhìn người gả cho Vũ Văn Hạo."

Ninh Tĩnh: "????"

What, này này, câu thoát rất không đúng, lấy sai kịch bản rồi a.

Ninh Tĩnh choang váng hỏi: "Đây là đâu?"

Tạ Cửu chống tay ở mép giường, hơi cúi người, khoảng cách giữa hai người dường như gần lại, Ninh Tĩnh có thể thấy trong tròng mắt thâm trầm của hắn phản chiếu hình ảnh bản thân. Cổ áo Tạ Cửu rủ xuống theo động tác cúi xuống của hắn, lộ ra một mảng lớn da thịt rắn chắc trước ngực, tóc đen uốn lượn bên gáy, từng sợi từng sợi rủ xuống, rơi ở trên mu bàn tay Ninh Tĩnh.

Hắn không trực tiếp trả lời vấn đề của Ninh Tĩnh mà chỉ ôn nhu vuốt tóc nàng thăm thẳm. "Tỷ tỷ, nơi này rất an toàn, chỉ có mình ta biết. Nếu tỷ đã không muốn gả cho Vũ Văn Hạo vậy thì ta sẽ đem người giấu ở nơi này, ai cũng không thể cưỡng ép tỷ xuất giá, không phải rất tốt sao?"

Tốt con khi, nhốt ta ở phòng tối thì tốt cái quạt què gì?

Ninh Tĩnh: "Hệ thống, lăn ra đây."

Hệ Thống chột dạ không dám hé răng.

Ninh Tĩnh: "Mẹ kiếp, cốt truyện đều vứt hết đến đảo Java rồi sao?"

Ê hệ thống, sao các người không đổi luôn cốt truyện thành 《Hoàng tử phúc hắc yêu ta 》 luôn đi. [ngon nết]

Hệ thống yếu thế biện minh: "Ta cũng không biết tại sao mọi truyện lại xảy ra như vậy. Tuy rằng cốt truyện trở nên rất kì quái nhưng tiến độ hoàn thành cốt truyện gì đó đều không xảy ra vấn đề, vẫn vận hành rất tốt, chứng tỏ cốt truyện hiện tại vẫn là trong phạm vi hợp lý."

Ninh Tĩnh tức đến thổ huyết chất vấn: "Ngươi không thể sửa chữa một chút sao?"

Mãi một lúc sau hệ thống mới đáp: "Không có cách nào sửa được cả, đối với tình hình hiện tại, ta chỉ có thể cho người một lời khuyên, ngàn vạn lần không thể tự sát. Còn có, Giá trị nhân phẩm hiện tại chỉ có 0 điểm, cho nên nếu Tạ Cửu muốn làm cái gì, người ý tứ phản kháng thì được, tốt nhất đừng nên phản kháng quá kịch liệt."

Ninh Tĩnh yên lặng chảy hai hàng nước mắt.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng hệ thống nói không sai, hiện tại hơn hai trăm điểm Giá trị nhân phẩm của nàng đã bay theo mây gió, kể từ thời là trang tuần kiệt, nàng tuyệt đối không thể để Tạ Cửu tiếp tục khấu trừ điểm Giá trị nhân phẩm, không thuận theo tuyệt đối nhưng ít nhất không thể cùng hắn đối nghịch.

Ninh Tĩnh ghen nửa ngày mới tiếp tục hỏi Tạ Cửu: "Vậy người định đem ta nhốt ở đây cả đời sao?"

"Đương nhiên sẽ không nhốt tỷ ở đây cả đời," Nhận thấy Ninh Tĩnh ngửa đầu nhìn hắn có vẻ hơi mỏi nên Tạ Cửu nhanh chóng ngồi xổm xuống, đổi thành hẳn ngẩng đầu nhìn Ninh Tĩnh.

Ninh Tĩnh cố nhịn không gian tay xoa cổ, nếu làm thì cũng quá mất hình tượng đi. Tạ Cửu nâng tay Ninh Tĩnh lên, nhẹ nhàng hôn mu bàn tay nàng một cái rồi ngửa đầu nhìn nàng đầy nghiêm túc nói: "Tỷ tỷ, chỉ có rời khỏi Khôi La thì người mới có thể thoát khỏi thánh chỉ kia, cho nên, ta sẽ dẫn tỷ rời khỏi Khôi La, chúng ta trở về Sở quốc. Cánh cửa bên ngoài ta đã lắp thêm khóa, trước khi ta dẫn tỷ rời đi, đừng nghĩ đến việc bỏ trốn, bằng không, ta chỉ có thể trói tỷ lại."

Ninh Tĩnh: "....."

Mẹ kiếp, lợi hại, còn biết chơi trò play buộc chặt hả?

Tạ Cửu suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên mỉm cười: "Hoặc là ta sẽ chặt đứt hai chân tỷ?"

Ninh Tĩnh: "!!!!!"

Từ từ, chặt đứt hai chân... Đây không phải là kết cục của nguyên chủ sao?

"Ta chỉ đùa thôi." Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Ninh Tĩnh, Tạ Cửu bật cười, sờ sờ tóc nàng, bàn tay lạnh lẽo thỉnh thoảng lại mẩn mề vành tai nàng.

Lỗ tai Ninh Tĩnh vô cùng mẫn cảm, rất sợ nhiệt, nhìn không được rứt cổ lại. Trong cổ họng Tạ Cửu phát ra tiếng cười khê, thờ dài lên tiếng: "Ta sao nỡ làm thế với tỷ được."

Sau lưng Ninh Tĩnh lạnh toát, trong lòng như có một vạn con thảo nê mã phi qua —— không phải ta không tin tưởng người nhà đại huynh đệ, tuy rằng hiện tại ta tin tưởng người không nỡ xuống tay với ta như vậy,

nhưng dù sao trước đây ta cũng rất cố gắng xoát độ hảo cảm của người, người làm vậy thật sự nghe được sao?

Buổi tối, Tạ Cửu còn đặc biệt tự thân xuống bếp làm cơm chiều.

Rõ ràng chỉ có hai người nhưng hẳn lại chuẩn bị bữa tối vô cùng phong phú. Lúc ăn cơm, Ninh Tịnh phát hiện tư thế cầm đũa của Tạ Cửu hơi kì lạ, không quá linh hoạt, năng lững lờ quan sát một chút, thì ra lòng bàn tay hẳn bị bong một mảng da rất lớn, hình như rất đau.

Xem dấu vết này, dường như là lúc trên đường bị dây cương ma sát tạo thành, ngay đến cả vết chai dày lòng bàn tay cũng bị bong ra.

Sau khi con người ta nhận được một cái gì đó thì đều khó tránh khỏi sẽ có chút đấu tranh tâm lý về sau. Tay đau như vậy mà vẫn không kêu ca một câu nào đi nấu cơm cho nàng ăn. Tạ Cửu hiện tại, cùng cậu bé khóc thầm không một tiếng động năm nào, dường như vẫn không mấy thay đổi.

Ninh Tịnh hơi hơi rũ mắt, tâm tình có chút phức tạp.

Sau khi ăn cơm chiều xong, Tạ Cửu còn chu đáo chuẩn bị nước cho Ninh Tịnh, để nàng tắm rửa trong phòng còn hẳn rời đi. Ninh Tịnh không bỏ cuộc, nhón chân đến thử day day cửa, nhưng kết quả Tạ Cửu thật sự khóa cửa.

Ninh Tịnh nhớ tới hà bao trợ giúp mà Hệ thống đã nhắc tới, gỗ gõ hỏi: "Hệ thống, người không phải nói ta có 4 cái hà bao sao? Hiện tại ta muốn một cái Thần khí, hay cái gì miễn thoát khỏi đây là được."

Hệ thống: "Người chờ chút."

Ninh Tịnh đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó cứng cứng xuất hiện trong lòng bàn tay: "Đình! Hà bao trợ giúp ngẫu nhiên mở ra: Một hộp chi nha khoa."

Ninh Tịnh: "..... Ta muốn mở khóa Thần khí, mở khóa Thần khí."

Hệ thống: "Xin lỗi, ký chủ, hà bao trợ giúp là ngẫu nhiên mở ra, không nhất định sẽ rơi ra thứ người muốn. Bất quá người yên tâm, vật phẩm rơi xuống cái nào cũng đều dùng được."

Ninh Tịnh bán tín bán nghi nói: "Mở thêm lần nữa."

Hệ thống: "Đình! Hà bao trợ giúp ngẫu nhiên mở ra: Một cây phấn viết."

Ninh Tịnh nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mở thêm lần nữa."

Hệ thống: "Đình! Hà bao trợ giúp ngẫu nhiên mở ra: Hai sợi dây giày."

Ninh Tịnh: "....." Mẹ nó.

Ninh Tịnh ào nào bước về phía cửa sổ. Tuy rằng hai cánh cửa sổ đều mở nhưng đối diện với nó lại là vách đá cao sừng sững, một bước không cẩn thận liền có thể rớt xuống núi, căn bản không có biện pháp nào để trốn thoát. Từ khi người mọc thêm đôi cánh, nếu không từ cửa sổ bỏ ra ngoài, người duy nhất gặp được chỉ có thể là -- Diêm vương.

Ban đêm, vì chỉ có một chiếc giường trong phòng nên Tạ Cửu nhường giường đệm cho Ninh Tịnh, còn hẳn thì ngủ trên mặt đất, vô cùng có quy củ.

Sau khi tắt đèn, Ninh Tịnh yên lặng nằm trên giường.

Dưới đất không có địa long, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở Khôi La rất lớn, ngay cả khi phủ một lớp đệm mỏng, ban đêm vẫn cảm thấy lạnh. Tạ Cửu trở mình, bỗng nhiên nhẹ giọng gọi: "Tỷ tỷ, tỷ ngủ rồi sao?"

Ninh Tịnh tuy rằng chưa ngủ nhưng chỉ lẳng lặng ngắm nhìn ánh trăng hắt vào từ ô cửa sổ, không lên tiếng.

Cả phòng yên ắng, Tạ Cửu đợi hồi lâu vẫn không thấy có ai hồi âm, rốt cuộc vẫn yên lặng trở mình, thấp giọng lầm bầm: "Tỷ tỷ, ngủ ngon."

Hôm sau tỉnh lại, hệ thống thông báo cho Ninh Tịnh, Giá trị nhân phẩm tăng 1 điểm.

Ninh Tịnh rất kinh ngạc, quật què gì vậy, cái này mà cũng thêm điểm được sao?

Nàng cố tình thử một chút, rất mau liền phát hiện ra, chỉ cần nàng hơi tỏ ra ôn hòa một chút hoặc là lúc ăn cơm hơi biểu hiện có cảm giác ngon miệng một chút, Giá trị nhân phẩm của Tạ Cửu liền sẽ tự động tăng lên, mỗi lần thêm 1 điểm, không hơn không kém.

Tuy rằng tốc độ chậm như rùa nhưng tốt xấu gì vẫn là tăng a! Có thể tăng thêm một chút đã là tốt lắm rồi, như vậy xem ra, bị nhốt ở đây cũng không phải chuyện gì đó quá xấu đi.

Ở bên ngoài ngắm ngời mấy ngày, tiến độ hoàn thành cốt truyện cũng tăng lên không ít, cốt truyện ban đầu chỉ có 72%, nhưng qua mấy ngày ở đây, cốt truyện lại giống như trèo lên tàu vũ trụ, dùng vận tốc ánh sáng tăng lên 10%, tốc này quả thực dọa người -- rốt cuộc hai người các nàng cũng không làm việc gì quá kinh thiên động địa nha. Tốc độ tăng nhanh chóng mặt như vậy rõ ràng cho thấy -- mỗi ngày nấu cơm cho Ninh Tịnh, dứt nàng ăn no, mức năng cho nàng tắm rửa, mang năng ra ngoài dạo quanh, lại là một phần phi thường quan trọng và quý giá trong sinh mệnh Tạ Cửu. Cho nên, ngày tháng bình thường lại nhàm chán như vậy thế nhưng lại chiếm một vị trí lớn đến như vậy trong cuộc đời của hắn.

Phong lưu công tử: Chào các nàng! Mấy ngày nay ta vô cùng bức xúc.

Chà là bây giờ ta mới được nghỉ hè, về nhà định chăm chỉ làm con ong cần mẫn đăng truyện cho mọi người. Nhưng mà phát hiện ra, dùng wifi ở nhà không cách nào kết nối được với Wattpad, lúc nào cũng hiện "Xin hãy kiểm tra lại kết nối mạng!" Mà rõ ràng những cái khác vẫn vào bình thường. Huhu ta chẳng biết làm sao cả. Bây giờ đang đi chơi ở ngoài mới thấy vào được Wattpad đăng truyện cho mọi người này, chà nhẽ chuyện ra đây sống k về.

Khóc thành 1 dòng sông? Cứu taaaaa

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 17: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (16)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự việc Tạ Cửu đem nàng giấu đi thực sự đã hoàn toàn đánh vỡ ấn tượng bấy lâu nay của nàng đối với hắn. Tuy rằng, Ninh Tịnh đã sớm biết Tạ Cửu sẽ không phải bông hoa lương thiện gì đó khi lớn lên, nhưng khi đối mặt với Ninh Tịnh, hẳn vẫn luôn rất dịu dàng, khác chế, ngoan ngoãn, cơ bản sẽ không làm trái ý nàng, nếu nàng kêu hắn đi hướng Đông, hẳn tuyệt đối sẽ không liếc mắt về hướng Tây nửa bước. Ninh Tịnh trước nay chưa từng thấy qua một mặt khác của hắn. Hiện tại nhớ lại, có lẽ, đây mới chính là con người thật của Tạ Cửu.

Ngày tháng yên bình cứ thế trôi qua, chớp mắt đã qua mấy ngày. Tối hôm ấy, Tạ Cửu bóc cho Ninh Tịnh một chén tôm hùm, nhìn thấy Ninh Tịnh không dụng dũa liền dừng lại hỏi: "Làm sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị?"

Ninh Tịnh nghĩ thầm: Người đừng hiểu lầm, một bàn toàn đồ ăn ngon như vậy, ta đương nhiên muốn thử cửa, đáng tiếc ta không thể OOC được.

(*) OOC (Out of character): Biểu hiện vượt quá tính cách quy định sẵn của nhân vật.

Vai diễn hiện tại của nàng chính là một người tỷ tỷ bị chính đệ đệ mình nuôi lớn giam cầm.

Đối mặt với kẻ cầm tù mình —— cũng chính là người đệ đệ sau bao nhiêu năm mới lộ ra rằng nanh ngoảnh nghịch kia, nếu như nàng biểu hiện quá mức táo bạo hoặc là quá mức vâng lời, đều không phù hợp với giả thiết của nhân vật.

Do đó, Ninh Tĩnh chỉ yếu ớt lắc đầu.

Haizz, Giá trị nhân phẩm nàng có bấy giờ thực sự ít đến đáng thương. Tên Tạ Cửu này lại còn động một chút liền khẩu trừ Giá trị nhân

phẩm, vừa nỗ lực duy trì thiết lập nhân vật vừa không dám khiêu khích giới hạn của Tạ Cửu, Ninh Tĩnh mấy ngày nay lúc nào cũng phải cân đo đong đếm từng chút một, do đó, biểu hiện của nàng lúc nào cũng là lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại căng thẳng muốn chết. (=.=)

Lao lực như vậy, sau này trở về hiện thực, nàng không tin mình không đoạt được giải Oscar.

Tuy rằng Ninh Tĩnh lắc đầu nhưng trong mắt lại tràn ngập cự tuyệt, Tạ Cửu có vẻ hơi sững sờ, bản thân một lúc mới quả quyết buông đầu, trầm giọng nói:" Tỷ tỷ, dù tỷ muốn cự tuyệt ta cũng không thể không ăn không uống như vậy, nếu tỷ không ăn, ta đành tự mình cưỡng ép tỷ ăn."

Nghe vậy, Ninh Tĩnh thực sự kích động nghĩ —— Mau tới đi! Cưỡng ép ta đi! Không cần nhìn về mặt yếu đuối này mà thương tiếc ta, ta thật sự rất muốn ăn! Trong lòng gào thét bao nhiêu, nhưng trên mặt Ninh Tĩnh lại chỉ lạnh nhạt liếc mắt nhìn Tạ Cửu một cái, sau đó mới miễn cưỡng cầm đầu ăn lên.

Thấy Ninh Tĩnh cầm đầu, Tạ Cửu rất vui, hip mắt cười hạnh phúc như một đứa trẻ, đuôi mắt cong cong, đẹp vô cùng.

Trông mắt của hắn sâu hơn người bình thường, chỉ khi nhìn thấy Ninh Tĩnh mới phá lệ sáng ngời. Sự háo hức và khát vọng không thể che giấu giống như một đứa trẻ nhìn vào món đồ chơi đắt tiền yêu quý nhất của mình, từ đầu đến cuối đều chưa từng rời mắt, muốn dưng vào nhưng lại sợ hãi sẽ làm hư.

Tuy nàng là một diễn viên chuyên nghiệp, từ lâu đã quá quen với việc bị người khác nhìn ngắm rồi soi mói, nhưng bị ánh mắt nóng bỏng lại trắng trợn nhìn chằm chằm như vậy, vẫn là có chút không được tự nhiên.

Đôi khi, nàng cảm thấy Tạ Cửu thật mâu thuẫn. Thông thường giữa người cầm tù và tù nhân, trước nay đều là mạnh mẽ áp chế, hơn nữa hắn đã quyết định đi đến bước này, cũng xem như đã xé rách mặt nạ giữa hai người.

Nhưng Tạ Cửu lại chưa từng làm bất cứ điều gì để ép buộc nàng, ngược lại vẫn quan tâm chăm sóc nàng như ngày xưa. Cứng rắn cùng dịu dàng đều được thực hiện đến cùng cực.

Lúc này, Tạ Cửu như chợt nhớ ra cái gì, đứng dậy lau khô tay, từ trong ngăn tủ bên cạnh lấy ra một cái hộp gỗ màu đen, bên trên được khoá bằng một chiếc khoá vàng tinh xảo.

Tạ Cửu đặt nó trên mặt bàn, dịu dàng lên tiếng:" Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ trước khi rời đi ta đã nói sẽ mang về cho tỷ một tin kính hi hay không? Mở ra nhìn xem, để đây suốt mà ta toàn quên lấy cho tỷ xem."

Ninh Tĩnh nương theo ánh mắt của Tạ Cửu nhìn vào chiếc hộp gỗ trên mặt bàn, do dự một lúc mới kéo nó lại gần. " Cách" một tiếng, khoá vàng mở ra. Bên trong hộp được lót một lớp thổ cẩm tinh tế, ở giữa là hai quyển trục màu xanh lam.

Đây là cái gì?

Ninh Tĩnh nghi hoặc lấy ra một quyển trục, chậm rãi mở ra, nhìn thấy chữ viết bên trong thì đầu óc tức khắc " ong ong " thành tiếng —— cái này không phải là công văn thông quan sao!

Quan trọng là nó có tận hai bản.

Trời ạ, Tạ Cửu quá lớn mật rồi, đổi một bản không đủ, hắn còn cả gan đổi tận hai bản! Hắn thật sự muốn đem nàng từ Khôi La về Sở quốc? Có vẻ như hắn đã sớm có kế hoạch này trước khi đến biên thùy.

Điều này không ổn, Tạ Cửu một mình rời đi thì không sao, bởi vì hắn không phải nhân vật trọng điểm gì ở Khôi La, không ai phí hơi đi quan tâm hắn trong thời khắc dầu sôi lửa bỏng thế này, nhưng nếu hắn đem theo nghĩa muội của Vũ Văn Thuộc, lão bà được ban tử hôn của Vũ Văn Hạo thì lại là chuyện hoàn toàn khác.

Ninh Tĩnh: "....."

Cứu, nàng như thế nào lại cảm giác cốt truyện càng ngày càng sụp đổ rồi?

Nháy mắt, ba ngày nữa lại trôi qua.

Cho dù cốt truyện đã bị ném đến tận sông Hoàng Hà, tiến độ hoàn thành cốt truyện lại giống như không có chuyện gì, ngày ngày vẫn chậm rãi không gián đoạn bay lên.

Tạ Cửu vẫn chưa đề cập đến bao giờ hai người sẽ xuất phát, Ninh Tĩnh cũng không muốn hỏi nhiều. Ngoại trừ bộ mặt không nóng không lạnh ra, biểu hiện của nàng coi như đã tiếp nhận vận mệnh bị Tạ Cửu nuôi nhốt.

Mỗi ngày Tạ Cửu sẽ không ở đây nửa ngày, nhưng vào buổi trưa và buổi tối nhất định sẽ quay về nấu cơm cho nàng ăn.

Hôm nay, Tạ Cửu rời đi ngay sau khi làm cơm trưa cho Ninh Tĩnh, cơm cũng không kịp ăn. Chỉ còn lại một mình Ninh Tĩnh, vừa ăn cơm vừa thảo luận với hệ thống đối sách tiếp theo.

Trong khoảng thời gian này, khoảng thời gian Tạ Cửu lưu lại trên núi càng ngày càng ít, thời gian trở về cũng ngày càng cách xa nhau, không giống như lúc ban đầu, ngày nào cũng có thể ở đây cả ngày kèm nàng. Ninh Tĩnh phỏng đoán, sự việc nàng mất tích có lẽ sắp không thể che giấu nữa rồi.

Trước khi rời phủ, Ninh Tĩnh từng cam đoan với Tuyệt Di cách một đoạn thời gian sẽ gửi thư báo bình an về phủ, đương nhiên Tạ Cửu không biết điều này. Cho nên, khi nàng đã mất liên lạc với Tuyệt Di một khoảng thời gian, vô hình rất có thể đã đánh động bên phía Tuyệt Di, nói không chừng đã bắt đầu có người bị phái đi điều tra tung tích của nàng cũng nên.

Do đó, tình cảnh bị cầm tù này, nhất định sẽ không thể tiếp tục kéo dài lâu.

Hệ thống phân tích" Cốt truyện hiện tại mặc dù đã sụp đổ nhưng tốt xấu gì vẫn không hoàn toàn rớt hự, tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn luôn tăng lên, nhiệm vụ này vẫn có thể cứu vớt. Chỉ còn mười ngày nữa là hạn hạn hán ở Khôi La sẽ kết thúc, Vũ Văn Thuộc sắp trở về. Trước lúc đó, Tạ Cửu nhất định phải rời khỏi Ma Khiên nếu không tiến độ hoàn thành cốt truyện thật sự sẽ đóng băng."

Ninh Tĩnh:" Cái này ta biết."

Hệ thống:" Vậy ngươi có biện pháp gì không?"

Ninh Tĩnh:" Để thôi, ngươi cho ta một cái Thần khí, ta đem công văn thông quan trộm được đốt đi 1 cái, mọi chuyện xong."

Hệ thống chần chừ hỏi lại:" Ngươi thật sự muốn đốt sao?"

Ninh Tĩnh:" Giỡn thôi, đừng nghiêm túc như vậy, tới, cười cái coi."

Hệ thống tắt máy, quyết không thêm tiếp chuyện với Ninh Tĩnh cả tới.

Ninh Tĩnh ăn cơm xong, vừa súc miệng thì đột nhiên nhận được thông báo từ Hệ thống:" Đỉnh! Sự kiện đột phá: Hai phút trước, lão hoàng đế Khôi La bệnh cũ phát tác, băng hà ngay tại tẩm cung."

Ninh Tĩnh dẫn người.

Hoàng đế Khôi La xác thật tuổi già sức yếu, ngày ngày đều phải uống rượu sô đỏ bồi dưỡng. Tuy nhiên, căn cứ theo cốt truyện ban đầu hệ thống đưa Ninh Tĩnh, thì mặc dù lão hoàng đế trông lúc nào cũng có vẻ sắp gameover nhưng không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, mệnh của hắn thực ra rất dài. Đứng là kết cục của lão hoàng đế qua đời do bệnh cấp tính, nhưng mãi đến tận năm Tạ Cửu cùng Tạ Kha đánh nhau thì mới xảy ra. Làm thế nào lại phát sinh trước mấy năm rồi?

(*) Hoa sô đỏ có tên khoa học là *Salvia Splendens* ker. Gawl, thuộc họ hoa môi (Lamiaceae), có tên địa phương là cây hoa Diễn, hoa Sơn, Sô đỏ hay còn gọi là hoa Xác pháo.

Ninh Tĩnh trầm ngâm một lúc lâu —— tạm thời gạt vấn đề tại sao lão hoàng đế chết tiết kia lại tự dung ngòm củ tỏi, nằng bây giờ phải giải quyết vấn đề trước cái đã. Lúc trước vẫn còn đau đầu làm sao để khuyên bảo Tạ Cửu rời đi, bây giờ rốt cuộc cũng xuất hiện bước ngoặt có thể đẩy nhanh cục diện rồi rầm hiện giờ.

Buổi tối hôm ấy, khi ánh chiều tà bắt đầu buông xuống.

"Kêu ket ", Tạ Cửu mệt mỏi đẩy cửa bước vào, nhìn thấy người trong phòng thì ngạc nhiên dừng bước.

Ninh Tĩnh mặc bộ quần áo bằng vải bố y hệt như ngày đầu tiên nằng tới đây, đồ đạc cũng được thu thập thoả đáng, ngồi xếp bằng trên giường, bình tĩnh nhìn Tạ Cửu.

Tạ Cửu trầm giọng cất tiếng:"Tỷ tỷ?"

Ninh Tĩnh dĩ thẳng vào vấn đề nói:" Lão hoàng đế Khôi La sáng nay băng hà đúng không?"

"Làm sao tỷ biết ——"

"Ta nghe thấy tiếng chuông." Ninh Tĩnh khẽ thờ dài:" Tiểu Cửu, hoàng đế băng hà, hoàng tử các nơi đều sẽ lập tức trở về Ma Khiên, đây là cơ hội cuối cùng để đệ rời đi. Ta sẽ không mật báo hành tung của đệ với đám người Vũ Văn Thuộc, đệ đi đi, ta cũng sẽ quay về dưới núi, coi như mười ngày nay cái gì cũng chưa từng phát sinh."

Sắc mặt Tạ Cửu khẽ biến, nhưng Ninh Tĩnh vẫn quyết tâm nói tiếp:" Đệ đánh tráo công văn thông quan là để đám người Vũ Văn Thuộc không biết đúng không? Mũi tên đã bắn thì không thể thu hồi, sớm hay muộn rồi Vũ Văn Thuộc cũng sẽ phát hiện, hiện tại hoàng đế băng hà, hắn là người mong muốn nhanh chóng trở về hơn bất cứ ai, nếu đệ tiếp tục trì hoãn thì đừng mong có cơ hội lần sau, sau này Vũ Văn Thuộc đối với đệ cũng sẽ phòng bị, đệ còn có thể đi sao? Cho nên, đệ ta ở lại, đệ mau đi đi."

Tạ Cửu như gần từng chữ:" Không được, tỷ có biết ta đối với ——"

" Tạ Cửu" Ninh Tĩnh bắt ngờ đứng dậy, đánh gãy lời hắn định nói.

Mặt trời đã khuất sau đường chân trời, cả căn phòng bao trùm bởi sắc trời âm đạm của hoàng hôn, nhiệt độ cũng bắt đầu lạnh dần.

Đáy mắt Tạ Cửu hần lên đầy to mầu, Ninh Tĩnh duỗi tay sờ mặt hắn, ôn nhu nói tiếp:" Lão hoàng đế Khôi La qua đời, trong vòng ba năm hoàng thất sẽ không tổ chức hôn lễ, sẽ không ai có thể cưỡng ép ta phải gả cho bất luận kẻ nào, ta cũng có thể tự chăm sóc bản thân. Tiểu Cửu, một người không thể một lúc làm tốt cả hai việc. Đệ trở về Sở quốc, làm hết mọi việc cần làm. Muốn nói với ta cái gì, lần sau gặp mặt, trực tiếp nói cho ta nghe, được chứ?"

Cánh môi Tạ Cửu run rẩy mãnh liệt, bàn tay nắm chặt, hồi lâu mới khản đặc nói:" Được."

Rốt cuộc Ninh Tĩnh đã trừ được gánh nặng, cũng may, Tạ Cửu vẫn nghe lọt lời nằng nói. Không nghĩ tới, giây tiếp theo, Tạ Cửu đột nhiên đứng dậy, cúi người ôm chặt nằng vào lòng.

Ôm là hành động thể hiện sự tiếp xúc thân mật và tốt đẹp nhất của con người, nhưng cái ôm này của Tạ Cửu, lại chỉ cảm nhận thấy sự tuyệt vọng đến cùng cực.

Ninh Tĩnh cảm giác được hơi thở ấm áp của Tạ Cửu phá bên tai nằng, hần khó khăn lắm bầm từng chữ:" Tỷ tỷ, chờ ta ba năm, chỉ ba năm thôi, ta nhất định sẽ quay về tìm tỷ."

Ninh Tĩnh chớp chớp mắt.

Mặc dù không biết tại sao cốt truyện lại tan vỡ, nhưng chờ hắn trở về, nhiệm vụ hắn đã kết thúc từ lâu, coi như là một lần nói dối thiện ý đi —— Ninh Tĩnh nghĩ thầm.

Nhưng dù sao đây cũng là lần cuối cùng hai người gặp mặt, chung quy nằng vẫn không đánh lòng, chỉ im lặng rồi vỗ nhẹ cánh tay Tạ Cửu, coi như ngầm đồng ý.

Tạ Cửu nhắm mắt lại, đáy mắt tràn ngập đau đớn.

Dù không đánh lòng cỡ nào thì khi thời điểm tới nằng vẫn phải đi, lời nói của Ninh Tĩnh, đúng là biện pháp hoàn mỹ nhất.

Trong lòng Tạ Cửu bây giờ tràn đầy ngồn ngang suy nghĩ, hắn còn thời hạn 3 năm, câu nói cuối cùng của Ninh Tĩnh như tiếp thêm hy vọng cho hắn, tuy hiện tại hắn chỉ có 2 bàn tay trắng, nhưng hắn nhất định sẽ vì tỷ tỷ mà đánh hạ giang sơn kiên cố trong vòng 3 năm. Lại không nghĩ tới, thế gian không có cái gì gọi là song toàn cả đôi bên, Ninh Tĩnh chấp nhận lời hứa nhưng lại không chờ đến lúc thực hiện lời hứa.

Hệ thống nhẹ nhàng thờ ra:" Đỉnh! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 88%"

Ninh Tĩnh xuống núi ngay sau khi nói chuyện thoả đáng xong, nằng coi như 10 ngày qua cái gì cũng chưa từng phát sinh, một đường hồi phủ. Về việc mất tích hơn mười ngày, Ninh Tĩnh chỉ qua loa nói bức thư gửi đi đã bị mất, Tuyệt Di bán tin bán nghi nhưng nhìn Ninh Tĩnh không có vấn đề gì khác thường nên cũng lười truy cứu tiếp.

Nhìn phổ phường tấp nập nhưng buồn tẻ, Ninh Tĩnh lăm bầm hỏi hệ thống:" Cốt truyện thật sự tăng?"

Hệ thống:" Đúng vậy, không những tăng mà còn tăng rất khá quan."

Nếu cốt truyện tăng lên thì chỉ có 1 nguyên nhân, đó chính là do nhân vật chính tự động gia tăng ý chí mãnh liệt của bản thân dẫn đến buff nhân vật, xoay chuyển tuyến thời gian định sẵn. Bà nó, nói như vậy thì ý chỉ

bán thân Tạ Cửu đầu chỉ dừng lại ở 100, phải đến 1 triệu rồi cũng nên! Tay không mà cũng có thể khiến lão hoàng đế nghèo trước mấy năm, tốc độ còn nhanh hơn bệnh tim của Mạc Pháp tái phát. Giả sử hấn tự đứng tâm huyết dâng trào, lại phát thêm 1 lần công lực, ngay cả cốt truyện " Cùng Tạ Kha nội đấu" cũng có thể được đẩy nhanh, như vậy " trở về trong vòng 2 năm" theo những gì hấn nói liền sẽ không chỉ là một câu nói suông.

Ninh Tĩnh: "....."

What the F***, kịch bản đi xa quá rồi có được không há? Chẳng lẽ trước khi kết thúc nhiệm vụ, nàng thật sự sẽ phải gặp lại Tạ Cửu sao?

Kể từ khi hoàng hôn trên núi ngày hôm đó, Tạ Cửu dường như đã bốc hơi khỏi thế gian, không còn xuất hiện trước mặt Ninh Tĩnh một lần nào nữa. Hoàng tử từ khắp các miền đất nước vội vã đổ về Ma Khiên, vào trước đêm Vũ Văn Thuộc hồi phủ một ngày, hệ thống nói cho Ninh Tĩnh biết Tạ Cửu đã mau chóng rời khỏi Ma Khiên, ăng chừng cũng đi được một nửa đường trở về Sở quốc.

Nửa tháng sau khi Tạ Cửu đặt chân đến Sở quốc, tiến độ hoàn thành cốt truyện đã bay lên tới 90%.

Trái tim treo lơ lửng giữa không trung của Ninh Tĩnh cuối cùng cũng được thả lỏng.

Ở đầu bên kia, tất cả chúng hoàng tử đều vội vã trở về Ma Khiên để giữ đạo hiếu với tiên đế. Trong vòng ba năm, hoàng thất sẽ không tổ chức bất kì tiệc tùng hay hôn sự nào, hôn sự giữa Ninh Tĩnh và Vũ Văn Hạo dường nhiên cũng bị đẩy lùi —— tuy nói thì nói như vậy, nhưng Ninh Tĩnh cũng không có ý định đợi cho đến lúc đó, cho nên mối hôn sự này coi như thất bại.

Thi thể của tiên đế được đưa vào hoàng lăng. Sau khi kết thúc tang lễ ba ngày ba đêm, mạch nước ngầm ở Ma Khiên lại bắt đầu rục rịch trở lại. Kể từ thời khắc này trở đi, cuộc chiến tranh ngôi vị hoàng đế Khôi La chính thức khai màn, sự hỗn loạn đáng nhẽ phải được khơi nản bởi Tạ Cửu —— cũng bắt đầu nổ ra sớm trước mấy năm.

Ở trong thế giới nguyên bản, trận loạn này kết cục là không có người thắng, bởi vì chúng hoàng tử còn chưa kịp phân chia thắng bại thì đã bị Tạ Cửu đã dẫn binh nghiền nát Khôi La.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã bị đẩy nhanh trước tiến độ, có lẽ Ninh Tĩnh thực sự có thể trông thấy ai sẽ cười đến cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên(17)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ba năm sau.

Son cốc Hách Thiên, đêm đen gió tuyết, lửa trại bập bùng.

Trong một doanh trại lớn toạ lạc bên ngoài thành Khôi La, không gian bên trong ấm áp vì được sưởi ấm bằng rất nhiều cái bếp lò, đối lập hoàn toàn với gió tuyết gào thét bên ngoài màn sương. Hơn mười võ tướng chỉ huy ngày quây hai bên sườn, vây ở giữa là thịt cừu vàng rộm được quay đều trên lửa, rượu ngon món ngon đều lần lượt được dâng lên.

Giữa điện, một quan lại mặc trang phục Khôi La đang kính rượu người nào đó ngồi ở vị trí chủ toạ. Đúng vậy, vị quan lại mặc triều phục Khôi La này chính là thành chủ vừa lãnh đạo toàn dân Lạc Tương đầu hàng quân địch." Nghe danh Cửu hoàng tử Sở quốc tuổi trẻ tài cao, dụng binh như thần, hôm nay gặp mặt, quả nhiên như vậy! Nam nhi Tây Vực từ xưa đến nay kính nể anh hùng. Thần Đan ta xin thể tử này về sau, nguyện theo Điện hạ, tận tâm tận lực, sống chết không màng."

Hai năm trước, Cửu hoàng tử Sở quốc nghe đồn đã sớm táng thân dưới đáy vực đột nhiên trở về. Hoàng đế Sở quốc bán thân đã đến giới hạn, các thế lực đương triều cũng sớm ổn định thế cục, tạo thành thế chân vạc vững chắc đối kháng lẫn nhau. Bỗng nhiên lại xuất hiện một thế lực mới gia nhập, không thể ngăn cản lại không thể phá vỡ, thế cục ổn định hoàn toàn bị đánh vỡ. Hồ báo rình rập tứ phía, khó khăn trùng điệp bủa vây, nhưng Tạ Cửu vẫn từng bước từng bước cắt bỏ cánh chim của huynh đệ còn lại.

Trong thời gian hai năm, người từng được xem là đối thủ duy nhất của Tạ Cửu - Tạ Kha cũng bị hấn đánh cho tè ra quần. Tạ Kha dẫn theo tàn binh bỏ trốn về phía Tây Vực, trước mắt bị binh lực Tạ Cửu khắp nơi lùng bắt.

Mà bán thân Tạ Cửu cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người, không vội vã đăng cơ mà ở lại tiền tuyến, một bên chờ đợi tin tức Tạ Kha, một bên dẫn binh tấn công Khôi La.

So sánh với đại quốc mệnh mệnh sài lang dị hồ, binh lực của Khôi La đúng là khiêm tốn đến đáng thương. Kháng cự chỉ xem như gãi ngứa, hoàn toàn không cần được lãnh thổ một tấc lại một tấc bị xâm chiếm như tâm ăn lên.

Hôm nay, thiết kỵ của Tạ Cửu đã nghiền áp đến trọng thành của Khôi La —— Lạc tương. Một khi Lạc Tương thất thủ, chỉ cần hơn trăm dặm về phía Tây liền có thể đoạt lấy trái tim Ma Khiên của Khôi La.

Lạc Tương lợi dụng ưu thế địa hình, cùng với binh lực liều chết chống cự được một khoảng thời gian. Đáng tiếc, binh lực Lạc tương ít ỏi, giờ lại bị Sở quốc bao vây, rất nhanh liền lâm vào tình trạng " tứ cổ vô thân". Luận binh lực, ai có thể dễ dàng qua được Tạ Cửu.

Chờ đến khi binh lực Lạc Tương bị Tạ Cửu đưa bốn đến chỉ còn lại một bộ phận nhỏ, thành chủ Thần Đan cuối cùng cũng gờ cờ đầu hàng. Nguyên lấy sự thuận phục của Lạc Tương để đổi lấy bình an cho bá tánh toàn thành.

Tạ Cửu tiếp nhận thư đầu hàng của Thần Đan.

Trước đây, mỗi lần tấn công một toà thành, Tạ Cửu đều sẽ ra lệnh tàn sát sạch sẽ thủ thành, quan lại cùng binh lính, một người cũng không được bỏ sót. Hơn nữa, truyền thuyết kể rằng, " Tạ Cửu" giết người như ma, xấu xí hung tàn, mặt như Tu La dưới địa ngục. Trước khi Thần Đan nhìn thấy Tạ Cửu, hấn cũng đã nghĩ như vậy.

Cho nên, Thần Đan thật không ngờ đến, Tạ Cửu chân chính, không những không " xấu xí hung tàn" ngược lại còn vô cùng ưu tú, tuổi trẻ tuấn lãng, mi thanh mục tú, ngọc diện sáng bừng. Mặc dù còn chưa cập nhước quán nhưng không có sự bức đồng của tuổi trẻ, ngược lại toàn thân trầm ổn, hi nộ khó phân.

(1) Cập nhước quán: Chỉ các chàng trai đến tuổi 20.

(2): hi nộ khó phân: Vui buồn khó phân biệt.

Người như vậy, ngược lại càng khiến Thần Đan cảm thấy lo lắng hơn " Tạ Cửu" hồ chút là xúc động giết người. Khi ở chung giống như bước trên một sợi dây thép, mỗi bước đều phải cẩn thận dò la.

Đổi mặt với lời kính rượu của Thần Đan, Tạ Cửu ngồi ở vị trí chủ toà cũng hứng thú nhướn mày, xa xa nâng chén mời hấn.

Thần Đan cao hứng một hơi uống cạn, sau đó mới nói tiếp:" Khó khăn lắm mới được tận hứng như đêm nay, hạ quan đặc biệt tìm kiếm trong thành một vị mỹ nữ, xin dâng lên làm lễ vật mừng chiến thắng cho Cửu hoàng tử điện hạ."

" Ha ha ha có ý tứ." Tạ Cửu không lên tiếng, người lên tiếng là một người thanh niên trẻ tuổi ngồi bên trái Tạ Cửu:" Thần thành chủ, Lạc tương mỹ nhân như mây, chúng ta nơi này có nhiều huynh đệ như vậy, ông chỉ chuẩn bị một mỹ nhân cho chủ soái bọn ta, không hợp lẽ không hợp lẽ! Nói như thế nào thì tương lai chúng ta cũng là đồng liêu."

Thái dương Thần Đan đâm đầu mò hỏi, con người lấy lòng nói:" Tổng Thanh tướng quân, xin thứ lỗi cho hạ quan suy xét không chu toàn, nội trong ngày mai, hạ quan nhất định sẽ tìm cho mỗi vị tướng quân một mỹ nhân ưng ý."

Tổng Thanh say khướt, gập đầu hết lớn " Được.", uống cạn chén rượu rồi liền lao đảo đi ra ngoài.

Thần Đan tiếp tục lấy lòng:" Vậy hạ quan sẽ lập tức đi mời vị mỹ nhân này tiến vào, hiến vũ cho Cửu hoàng tử xem"

Thần Đan vỗ tay hai cái, màn trường lập tức xốc lên, một con gió lạnh thổi qua. Một vị mỹ nhân yếu điệu thướt tha nhanh chóng bước vào.

Thần Đan chớp mắt, nhanh chóng trao đổi ánh mắt với nàng ta, sau đó mới cười lấy lòng nói:" Điện hạ, đây là chất nữ Hồng Diệp của hạ quan, năm nay vừa tròn mười năm, cũng là đệ nhất mỹ nhân của thành Lạc Tương ta."

Hồng Diệp không chút ngượng ngùng, xa xa hành lễ với Tạ Cửu, nương theo điệu nhạc nhẹ nhàng hiến vũ, dải lụa trên tay dập dờn như đám mây nhảy múa, các điệu múa của Khôi La vốn nhiều động tác xoay vòng, hướng chỉ người múa bấy giờ lại là một đại vị nhân, có âm nhạc lại có mỹ nhân, đương nhiên là cảnh đẹp ý vui.

Trong tiếng nhạc ngày càng trở nên mãnh liệt, Hồng Diệp chuyển động ngày càng nhanh, cũng tiến ngày càng gần Tạ Cửu, nàng mị nhân như to, động tác là lướt, ngọt ngào nhìn thẳng vào Tạ Cửu, hoàn toàn phớt lờ những người xung quanh, toàn tâm toàn ý hấp dẫn sự chú ý của Tạ Cửu.

Tạ Cửu trung ra bộ mặt nghiền ngẫm, mặc kệ nàng tiến ngày càng gần, cuối cùng dừng lại trước án ki của hắn, Hồng Diệp xoay người, bàn tay mềm mại không xương nương theo điệu nhạc từ từ chạm vào lồng ngực nóng bỏng của Tạ Cửu, lưng lẽ ngược mắt lên nhìn, nhưng đột nhiên toàn thân cứng đờ.

—— Tuy chỉ một giây lướt qua nhưng nàng có thể nhìn thấy rõ ràng, trên môi Tạ Cửu xuất hiện nụ cười nhạt mĩa mai.

Trong lòng Hồng Diệp bất giác rét run, thầm kêu một tiếng không ổn, nhưng mọi chuyện đã quá muộn—— cổ tay nàng bị Tạ Cửu siết chặt, lơ lửng giữa không trung.

Tạ Cửu một tay cầm rượu, một tay chế trụ Hồng Diệp, ngón tay thon dài mảnh khảnh khẽ dùng lực, Hồng Diệp đau đớn há miệng, ống tay áo trượt xuống lộ ra đồ vật cất giấu bên trong—— một lưỡi dao găm sắc bén màu bạc nhanh chóng bị vút xuống đất, âm thanh thanh thủy phát ra.

Ngay lập tức, Hồng Diệp bị Tạ Cửu đập một cước chí mạng, phun ra một ngụm máu tươi, đá bay đến cây cột trại phía sau, Hồng Diệp trượt xuống đất, giữa ngực lõm xuống, xương sườn đứt đoạn, hoàn toàn bất tỉnh.

Chấy nhà mới ra mặt chuột, mắt thấy kế hoạch đổ vỡ, trái tim Thần Đan gần như vỡ oà, lập tức đứng lên, rút dao hết lớn:" Người đâu!"

Giây tiếp theo, cảnh tượng đột nhiên thay đổi, đám quân lính nhìn như uống say ban nãy bỗng chốc thanh tỉnh, nhanh chóng phi đến chế trụ Thần Đan xuống đất, tước bỏ vũ khí của hắn.

Màn trường xốc lên, Tổng Thanh - người vừa ra ngoài nhanh chóng bước vào. Nhìn bộ dạng hắn, nơi nào giống như uống say, rõ ràng là cực kì thanh tỉnh!

Trong tay Tổng Thanh kéo theo một cái bao tải, huýt sáo rồi ném cái bao vào giữa điện. Miệng túi không buộc chặt, hơn hai mươi cái đầu người lập tức " ùng ục" lăn ra, một cái thậm chí còn lăn đến trước mặt Thần Đan, vết chém vẫn còn loang lổ máu tươi.

Tổng Thanh ôm quyền, quay về phía người trên chủ toạ lớn tiếng bẩm báo:" Chủ soái, thuộc hạ nghe lệnh, đã đem toàn bộ tàn dư của Thần Đan nhổ sạch. Vừa rồi trải qua thẩm vấn, quả nhiên giống như tin tức bên ta nhận được—— Thần Đan quả thật đã đem 20 binh lính tinh nhuệ giấu dưới hầm rượu, cản cản bọn họ nguy trang cẩn thận, nếu đêm nay ám sát không thành, liền mau chóng phá vỡ vòng vây giúp hắn an toàn rời đi."

Tạ Cửu gật đầu, sắc mặt giãn ra:" Làm tốt lắm."

Thần Đan bị ấn quỳ trên mặt đất, biết bản thân khó thoát, hắn cũng không buồn tiếp tục nguy trang, hai mắt hần đỏ, lớn tiếng chửi mắng:" Tạ Cửu, ngươi là đồ ác quỷ, đánh chiếm quốc ta, giết chết huynh đệ ta, hôm nay không giết được ngươi, là ta bất tài! Nhưng ngươi hãy nhớ lấy, nam nhi Khôi La ta nhất định sẽ có một ngày trở mình, tiến lên giết chết mạng chó của ngươi! Ngươi con mẹ nó nhất định không được chết từ tế!"

Đối mặt với nhục như vậy, Tạ Cửu một chút cũng không để tâm, thản nhiên tiếp nhận khăn tay Tổng Thanh đưa qua, nhẹ nhàng lau đi vết máu tươi phun tung toé trên mặt, nhẹ giọng ra lệnh:" Huy bỏ hàm dưới."

Lập tức có người tiến lên, đem hàm dưới Thần Đan bẻ gãy, lời lẽ lăng mạ tức khắc dừng lại, chỉ còn lại một ít âm thanh " ô ô a a" không rõ.

Tổng Thanh lên tiếng:" Chủ soái, không trực tiếp giết chết sao?"

" Đương nhiên không." Tạ Cửu đứng dậy, mỉm cười quỳ d, lạnh lùng phản phó: " Truyền lệnh xuống dưới, tiến vào chiếm giữ Lạc Tương, khao thưởng toàn quân. Tiếp theo, phong toà tin tức cuộc chiến, không được tiết lộ tin tức Lạc Tương đã bị quân ta chiếm đóng. Chúng ta còn cần tên này đến gõ cửa cổng thành tiếp theo."

Tổng Thanh sùng sốt, mừng rỡ quỳ xuống ôm quyền:" Chủ soái anh minh! Lấy mỹ nhân cùng rượu ngon trong thành Lạc tương khao thưởng tam quân, quân ta nhất định sĩ khí tăng cao. Mà dùng người này mở đường, chẳng những có thể tiết kiệm thời gian, công sức mà còn có thể giảm bớt thương vong bên ta! Thuộc hạ lập tức đi làm!"

Thần Đan tức đến khoe mặt muốn nứt ra, ô ô kêu to, lại không có cách nào cắn lưỡi tự sát, chỉ trơ mắt nhìn Tổng Thanh từ từ biến mất.

Lý do hắn ra khỏi thành đầu hàng, thứ nhất là bởi vì binh lính thủ thành về cơ bản đã bị tiêu diệt sạch sẽ, nếu cứ kháng cự mù quáng thì chỉ gây thêm nhiều thương vong. Một khi công thành bị công phá, bá tánh trong thành nhất định chịu khổ, không bằng giờ cờ đầu hàng, đổi lấy quân địch sẽ tạm thời không xâm nhập vào trong. Thứ hai, hắn cần thời gian đệm cho kế hoạch ám sát. Ban đầu hắn vốn tưởng rằng ngay cả khi hành thích thất bại, kết quả tệ nhất, cùng lắm hắn sẽ cùng huynh đệ thủ thành lấy thân殉 thành, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến bá tánh trong thành. Không nghĩ tới Tạ Cửu căn bản không thêm quan tâm đến hiệp định đầu hàng, truyền lệnh lấy Lạc tương khao thưởng tam quân.

Tạ Cửu chậm rãi bước đến trước mặt Thần Đan, đôi ủng như làm bằng sắt ma sát với nền nhà, phát ra âm thanh nặng nề:" Thần Đan, ông biết vì sao bản thân lại bại lộ không?"

Thần Đan trừng mắt nhìn Tạ Cửu, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

" Không sai, chính là ánh mắt này." Tạ Cửu ngồi xổm xuống, lạnh lẽo nắm chặt cằm Thần Đan:" Một nam nhân quả cảm có gan lãnh đạo toàn thành kháng địch, không có khả năng sẽ khom lưng uốn gối đầu hàng sau khi đối diện kẻ thù. "

Gân xanh nổi lên, móng tay Thần Đan bầu chặt xuống đất, bầu đến độ mười đầu ngón tay đều cháy máu.

" Kéo hắn xuống, trông coi cẩn thận, tuyệt đối không để hắn chết!"

" Rồi"

Nửa đêm trời nổi tuyết trắng, xoá sạch vết máu in trên tuyết. Lạc Tương cả đêm không ngủ, nơi nơi đều truyền đến thanh âm cười nói của binh lính Sở quốc. Tất cả đều thay phiên vào thành hưởng thụ, một nửa ở lại ngoài thành canh giữ, để tránh khi tình hình có biến lại không còn ai tinh táo.

Cửa sổ phía Đông chưa bị tuyết phủ trắng, Tạ Cửu một mình bước lên tầng cao nhất của tháp Lạc Tương, đắm chiêu nhìn về phía Ma Khiên. Mấy trăm dặm về phía Tây, ngoại trừ ánh sáng bập bùng của ngọn đèn đầu trước mắt thì chỉ còn lại màu đen vô tận của màn đêm.

Phía sau truyền đến thanh âm của một nam tử trẻ tuổi:" Ah, Chủ soái, ngài ra đây sớm vậy?"

Tạ Cửu quay đầu, Tổng Thanh cầm theo một bình rượu trống không, lao đảo bước về phía trước, cười hi hi nói:" Chủ soái, muộn rồi ngài còn nhìn gì vậy, ở đây ngoài màu đen với ánh lửa còn gì khác để ngắm sao?" * * Nắc*

Tạ Cửu nhủ mảy, bất giác lùi lại phía sau nửa bước:" Ngươi ăn cái gì trước khi uống rượu vậy, thật là thói?"

Tổng Thanh: "....." Thối QAQ.

Tổng Thanh buồn bực cách xa Tạ Cửu vài bước, sau khi nhìn theo tầm mắt Tạ Cửu thì ngạc nhiên hỏi:" Chủ soái, ngài đang nhìn về phía Ma Khiên sao? Ta từng nghe nói đó là toà thành giàu có nhất Khôi La, mỹ

nhân, rượu ngon, tài bảo, cần cái gì có cái đó!"

Áo giáp đầm máu dù đã được lau sạch nhưng trong tuyết vẫn ánh lên màu vàng nhò nhò, Tạ Cửu sau khi nghe thấy những lời của Tống Thanh cũng chỉ khẽ nhếch môi:" Không tồi, chẳng qua, điều ta muốn nhất chỉ có mình nàng ấy."

Tống Thanh kinh hãi, thiếu chút nữa phun đầy rượu vào mặt Tạ Cửu.

Phụ thân hẳn là đệ tử do Trần Nam tướng quân đích thân dạy dỗ, từ thừa phụ chí, hẳn từ bé đã theo phụ thân vào quân doanh huấn luyện. Kể từ ba năm trước khi Tạ Cửu mới trở về, hẳn đã đi theo làm phó tướng bên cạnh Tạ Cửu, vì Tạ Cửu mà dốc toàn sức lực. Quan hệ giữa hai người chưa đến mức quá thân thiết nhưng thình thoảng vẫn hay rủ nhau uống rượu nói chuyện phiếm. Đây là lần đầu tiên hẳn nghe Tạ Cửu nhắc đến một vị cô nương. Nghe giọng điệu, hình như chủ soái của hẳn rất thích vị cô nương này.

(3) Từ thừa phụ chí: con trai kế thừa di nguyện, ý chí của cha tiếp tục làm một việc gì đó.

Tống Thanh quan sát biểu tình trên mặt Tạ Cửu, má ửng, cái con người ngày thường không biết gì ngoài trị quân không ngờ còn có bộ mặt dịu dàng ôn nhu như nước như vậy. Cả người Tống Thanh bất giác nổi toản da gà, thuận miệng hỏi:"Ngài sẽ đem vị cô nương đó về Sở quốc sao?"

"Đương nhiên." Tạ Cửu mỉm cười đáp:" Nàng sau này sẽ là phu nhân duy nhất của ta."

Tống Thanh: "....."

Theo cách nói của Tạ Cửu, chẳng phải cô nương này sẽ là Hoàng hậu tương lai của Đại Sở bọn họ sao. Hẳn nhất định phải dẫn dò toàn quân, sau khi tiến vào Ma Khiên, nhìn thấy cô nương nào cũng phải khách khách khí khí, ngón tay cũng không được chạm bậy, miễn cho không cần thận chạm phải Hoàng hậu tương lai, Tạ Cửu mà biết, hậu quả thật khôn lường.

*

Mùa đông, Thành Ma Khiên Khôi La.

Ngoài thành khói lửa nổi lên bốn phía, Sở Quân đóng quân ba ngày ba đêm bên ngoài cổng thành, bao vây mọi hướng, thế tiến công ngày càng trở nên dữ dội.

Âm thanh nặng nề khi cổng thành bị công phá vang vọng khắp Ma Khiên, tiếng đao kiếm va chạm vào nhau kết hợp với tiếng mũi tên xuyên qua da thịt khiến người ta ớn lạnh.

Đứng trên tháp canh phòng nhìn xuống, thi thể trên chiến trường chồng chất như núi, mà ở bình nguyên xa xôi, Sở quân đông nghìn nghịt nhìn không tới điểm cuối làm nhân tâm sinh tuyệt vọng.

(4) Bình nguyên: đồng bằng, những vùng đất bằng phẳng, rộng.

Trong thành, bá tánh sợ hãi trốn ở trong nhà, quan lại quý tộc càng gấp đến độ sút đầu mẻ trán, binh lực Khôi La ngày càng thưa thớt, tình hình cầm cự không mấy khả quan, nhưng nếu trên đường trốn chạy gặp phải quân Sở thì cũng bị giết. Kể từ ngày thành bị bao vây, triều đình chia làm hai phe: Một phe chủ trương liều chết chống cự —— Tạ Cửu chỉ nói không giết bá tánh, nhưng không nói khi đầu hàng sẽ không giết quý tộc! Phe khác thì chủ trương đầu hàng —— tiếp tục kháng cự, sớm hay muộn rồi cũng phải chết, không bằng mau chóng đầu hàng, đổi lấy một tia hy vọng sống sót.

Hoàng cung Ma Khiên xa hoa giờ chỉ còn lại một mảng trống trơn. Tai họa ập đến, chỉ số ít thị vệ tận tâm cùng thị nữ trung thành nguyện ở lại bảo hộ chủ tử, còn lại đều hốt hoảng bỏ chạy. Bình hoa giá trị liên thành, lưu ly phi thủy vỡ vụn đầy đất, nhưng chẳng ai bận tâm.

Ba ngày công thành, cửa thành Ma Khiên rốt cuộc vỡ vụn.

Tạ Cửu từng phát ngôn bừa bãi nói rằng —— chỉ cần Hoàng đế Khôi La đầu hàng, Tạ Cửu sẽ đảm bảo an toàn của cả nhà hẳn cùng tính mạng bá tánh toàn thành. Nhưng Vũ Văn Thước thà chết chứ không chịu yếu thế, vẫn luôn kiên trì ở cửa thành nghênh chiến, hiện tại không rõ sống chết.

Nhưng bất luận kết quả ra sao, hẳn đã sớm an bài đường lui cho cả gia đình —— chỉ cần cổng thành vừa vỡ, bất luận hẳn có trở về hay không, Tuyệt Di cùng mấy hài tử, cả Ninh Tĩnh sẽ được tâm phúc của hẳn bảo hộ từ mặt thất rồi đi.

Khi nhận được chiếc áo choàng đầm máu gửi về từ tiền tuyến, Tuyệt Di thương tâm dõi sống đòi chết không muốn rời đi, muốn cùng Vũ Văn Thước hi sinh vì tổ quốc. Hạ phó dùng mọi biện pháp, thiếu chút nữa là đánh nằng hèn mới có thể đem Tuyền Di cùng các hoàng tử công chúa nhét vào mặt đạo, sau đó mới trở lại kéo tay Ninh Tĩnh.

Ninh Tĩnh cự tuyệt cơ hội rời đi, nàng nói nàng muốn một mình lưu lại. Hạ phó thấy thái độ Ninh Tĩnh cực kỳ kiên quyết, hơn nữa, nàng cùng Vũ Văn Thước kì thật không có quan hệ huyết thống, đem ra so sánh, đương nhiên quan trọng hơn là phải đem Tuyệt Di cùng các hoàng tử công chúa rời đi, thời gian không thể trì hoãn, Hạ phó liền vội vàng đóng cửa mặt thất rồi đi.

Lập tức, cả toà điện to lớn như vậy, lại chỉ dư lại một người lẻ loi là Ninh Tĩnh.

Trong khoảng thời gian gần ba năm qua, tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn luôn tăng lên, một số chi tiết cũng xảy ra biến hoá. Trong cuộc nội chiến tranh giành ngôi vị hoàng đế, cuối cùng Vũ Văn Thước lên ngôi. Cuộc đời Vũ Văn Hạo cũng không chết vì một chén thuốc độc, ngược lại khi Sở quân công thành bị một mũi tên bắn trọng thương, suýt toi nửa cái mạng, nhưng tốt xấu gì vẫn bảo vệ được hơi thở cuối cùng, trước mặt vẫn còn đang tỉnh dưỡng.

Mà biến hoá rõ nhất chính là quỹ đạo của Tạ Cửu. Theo nguyên tác, vào lúc này đáng lý ra Tạ Cửu nên cùng Tạ Kha đánh nhau bất phân thắng bại, không ràng quan tâm sự đời, nhưng đời này hẳn thật sự đã quay về Khôi La trong vòng ba năm. Còn nữa, đáng nhẽ sau khi đăng cơ Tạ Cửu hẳn mới đánh chiếm Khôi La. Còn có, Tạ Cửu nguyên bản hẳn sẽ mở một con đường máu thẳng tiến đến Khôi La, nhưng hẳn đời này, lại chưa từng lạm sát bá tánh.

Mà tiến độ hoàn thành cốt truyện, cũng tăng cao theo mỗi đợt tấn công của Tạ Cửu. Sau khi đánh bại Tạ Kha, tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng đến 95%. Khi hẳn đem Khôi La đánh hạ hơn phân nửa, tiến độ cốt truyện liền bay thẳng lên 98%.

Nhưng sau đó, tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn luôn đứng im, liều sống liều chết không cho nàng 2% còn lại.

—— Ninh Tĩnh hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra trong ba năm vừa qua, ngẩng cổ nhìn xa xăm về phía đại điện, bất ngờ thấy long ý trống rỗng thì tâm tình đột nhiên có chút phức tạp cùng chua xót.

Vũ Văn Thước không phải người xấu, Tạ Cửu cũng không phải người xấu, nhưng bối cảnh của thế giới lại nhất định buộc họ phải đánh nhau.

Hệ thống:" Chi một cái nhiệm vụ mà tại thời, đừng nghĩ quá nhiều, nếu không ngươi sẽ khó mà dứt ra được. "

Ninh Tĩnh:" Xem ra ngươi rất có kinh nghiệm"

Hệ thống:" Ngươi làm thêm một vài nhiệm vụ rồi sẽ hiểu. Đây là thế giới song song, các ngươi vốn không nên giao thoa. Tuy rằng bây giờ ở cùng một thế giới, nhưng bọn họ từ lâu đã mai một trong lịch sử bao la, không cần bận tâm họ sống chết thế nào, dù sao ở thế giới của ngươi, bọn họ đã sớm không còn. "

Ninh Tĩnh thông suốt đáp:" Được, trả lời đơn giản mà thô bạo, ta thích."

Cùng hệ thống cãi lộn một lúc lâu, cuối cùng Ninh Tĩnh cũng không còn để tâm mấy chuyện vụn vặt nữa.

Thời gian trôi qua, mặt trời bắt đầu lên cao.

Hệ thống đột nhiên thông báo:" Định! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tiến độ hiện tại: 99%"

Hệ thống:" Ngươi có thể chuẩn bị nhiệm vụ cuối cùng được rồi, còn nhớ rõ nội dung hôm qua ta nói với ngươi chứ?"

Ninh Tĩnh:" Nhớ rõ, được, làm việc thôi."

Nàng chống đầu gối đứng dậy, bước nhanh về phía phòng mình. Dọc đường không thấy một bóng người, quả nhiên tất cả mọi người đều chạy hết.

Đẩy cửa phòng, mở tủ quần áo ra, một kiện xiêm y đỏ rực nằm chính tề bên trong. Ninh Tĩnh đứng đối mặt với gương đồng, trút bỏ xiêm y trên người, thay bộ áo cưới phiền phức kia lên.

Đuôi phượng kéo dài, hoa châu lấp lư theo từng bước chân, hoa mỹ phi phàm, đẹp đến nả thờ. Nhưng mũ phượng lại nặng muốn chết, Ninh Tĩnh đỡ cằm cổ mỗi nhử, từng bước khó nhọc quay trở lại đại điện.

(5) *Mũ phượng:*

Ninh Tĩnh:" Aaaaa, nặng chết đi được, ta bị thoát hoá đốt sống cổ mất."

Hệ thống:" Là do người quá lười thể dục thôi."

Ninh Tĩnh tức giận phản bác:" Trên đầu vác theo mũ phượng hai mươi cân đủ loại thập cẩm các thứ, người thử xem?"

Hệ thống trầm mặc một chút, đột nhiên ý vị thâm trường nhả ra một câu:" Thế giới sau, người sẽ sớm quen với loại trọng lượng này thôi."

Ninh Tĩnh cảnh giác lên tiếng:" Người rút cuộc an bài nhiệm vụ gì cho ta?"

Hệ thống:" Rất mau người sẽ biết thôi, cái này là ta đặc biệt đặc biệtttt tự mình an bài cho người nha."

Ninh Tĩnh chờ trong đại điện, không biết qua bao lâu, nàng mệt mỏi tựa đầu vào lòng ý chộp mắt, cuối cùng cũng đợi được tiếng bước chân quen thuộc lại gần —— đó là tiếng giày vải lót bông dẫm trên mặt đất.

Ninh Tĩnh vội vàng bừng tỉnh, cảm giác lo lắng bất an ập tới, đến đầu ngón tay còn hơi run run, nàng hít một hơi thật sâu, đứng dậy, chăm chú nhìn vào cánh cửa trước mặt.

Cánh cửa gỗ xa hoa "kêu kẹt" mở ra, Tạ Cửu đứng chắn tầm sáng, toàn thân bạch ngọc, phong hoa tuấn mỹ.

Xa cách ba năm trời, rốt cuộc cũng đã gặp mặt, hai người nhìn nhau thật lâu, nhưng mãi không nói lên lời.

Cuối cùng, Tạ Cửu hít một hơi thật sâu, mỉm cười giang tay gọi:" Tỷ tỷ, ta tới đón người."

Hệ thống:" Cuối cùng cũng kết thúc nhiệm vụ, đi thôi."

Ninh Tĩnh gạt đầu, nhấc tà váy đi về phía Tạ Cửu, cuối cùng, càng bước càng nhanh, gần như chạy ào vào trong lòng Tạ Cửu.

Kể từ khi tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn luôn dừng ở mức 98%, Ninh Tĩnh rút cuộc cũng hiểu rõ nguyện vọng cuối cùng Tạ Cửu muốn là gì.

Đó là lời hứa ba năm, dường như đã thành chấp niệm của hắn. Nó là một phần trong nhân sinh tám năm qua mà hắn không thể vứt bỏ. Chỉ khi thành toàn nó, nàng mới có thể rời khỏi thế giới này.

Chấp niệm này thật ra rất đơn giản, chính là quay lại đón Ninh Tĩnh.

Đây là nhiệm vụ cuối cùng của Ninh Tĩnh ở thế giới này.

Hệ thống:" Đỉnh! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 100%. Chúc mừng ký chủ đã xuất sắc vượt qua nhiệm vụ đầu tiên."

Hệ thống:" Chúng ta cần phải đi."

Ninh Tịnh dùng sức cọ cọ ở trong ngực Tạ Cửu, nuốt xuống một tiếng thờ dài, mỉm cười nói:" Được, đi thôi."

Tạ Cửu ghi chặt người trong lòng, biểu tình thoả mãn như ôm cả thế giới. Nàng thế nhưng lại mặc áo cưới đợi hắn, thật sự hạnh phúc, hạnh phúc muốn phát điên.

Không biết đã ôm trong bao lâu, Tạ Cửu đột nhiên ý thức được người trong lòng ngực có chút không thích hợp, bàn tay siết chặt eo hắn đã buông thõng từ bao giờ.

Ninh Tịnh nhắm mắt, cả người không chút động tĩnh.

Tạ Cửu hoảng hốt, run rẩy nói lòng vòng tay, yếu ớt lắc lắc Ninh Tịnh:" Tỷ tỷ?"

Không có vòng tay Tạ Cửu chống đỡ, thân thể mặc váy cưới của Ninh Tịnh tức khắc trượt xuống đất. Khuôn mặt nàng vẫn xinh đẹp như cũ, trên môi là nụ cười yếu ớt, khoé mắt hơi ẩm ướt, lồng ngực đã sớm không còn pháp phông.

Tạ Cửu khẽ gọi:" Tỷ tỷ?"

Linh hồn đã rời khỏi thể xác, đương nhiên sẽ không phản ứng lại.

Tạ Cửu cắn chặt môi dưới, quỳ rạp xuống đất, trái tim đau đến nghẹn thở, gất gao ôm lấy thi thể Ninh Tịnh vào lòng, từng giọt nước mắt nóng hổi lã lã rơi xuống mi nàng, môi nàng, ướt đẫm cả một góc xiêm y đỏ rực.

Chính người này dạy cho hắn cái gì gọi là thích, khiến hắn muốn bản thân mau chóng trưởng thành, đem nàng buộc chặt vào vận mệnh của bản thân, nhưng hắn ngăn vạn lần không ngờ tới, người này chưa từng có ý định đem tương lai để lại cho hắn. Điểm cuối của trưởng thành, hoá ra lại là ly biệt.

*

Ninh Tịnh đã thành công thoát khỏi thế giới thứ nhất, trôi nổi trong khoảng không trắng xoá một lúc lâu mới chậm rãi đi đến thế giới tiếp theo. Nhưng Ninh Tịnh vẫn không nhận được oán trách:" Nói thật, hệ thống, các người an bài nhiệm vụ có cần ác thế không?"

Hệ thống:" Há?"

Ninh Tịnh:" Để ta mặc áo cưới chết trong lòng Tạ Cửu..... mặc dù nghe có vẻ rất nghệ thuật nhưng về sau sẽ để lại bóng ma tâm lý trong lòng hắn đó."

Hệ thống:" Đây là nhiệm vụ cần cứ theo nguyện vọng của Tạ Cửu mà an bài, hơn nữa, quy định đã nói rõ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, người lập tức phải thoát khỏi cơ thể nguyên chủ, ta cũng không còn cách khác. Nhưng người yên tâm, kiến nghị của người sẽ được ta phản ánh lên tổng bộ."

Hệ thống:" Định! Sắp tiến vào nhiệm vụ thứ hai, ký chủ, người sẵn sàng rồi chứ?"

Ninh Tịnh:" Đến đi."

Giấy tiếp theo, linh hồn Ninh Tịnh liền lập tức rút khỏi thời không trắng xoá, rơi thẳng xuống một mảnh tối đen.

Phong lưu công tử: Thế là đã kết thúc một thế giới. Tạ Cửu của ta TT.TT

Suýt quên, các nàng có đoán được thế giới sau Ninh tỷ nhà ta sẽ đi vào thế giới thể nào không? Đoán đúng có quà ☐

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

.

Khi Ninh Tịnh chậm rãi mở mắt, trên đầu cảm giác có một tầng tối đen cùng ẩm ướt đè lên. Nàng dùng sức lấy đầu đẩy mạnh, bùn đất trên đầu nứt ra, ánh dương rực rỡ lập tức bao lấy Ninh Tịnh, tầm nhìn cũng đột nhiên trở nên rõ ràng.

Hệ thống:" Định! Hoan nghênh ký chủ tiến vào thế giới thứ hai, tiến độ hoàn thành cốt truyện hiện tại: 0%, tổng Giá trị Nhân phẩm: 30 điểm."

Ninh Tịnh thờ khễ mọi hội, đưa mắt quan sát xung quanh, những cây cỏ thụ cao chót vót, tán cây che kín bầu trời, xanh um tươi tốt, độ cao trung bình so với mặt nước biển đều cao hơn gấp hai lần so với trong trí nhớ của Ninh Tịnh. Nơi này hẳn là rừng rậm nguyên thủy chưa được khai phá.

Không khí lẽ ra phải tràn ngập mùi thơm đặc trưng của hoa cỏ, thấm vào ruột gan, chỉ đáng tiếc, Ninh Tịnh lại chỉ ngửi được một cỗ mùi tanh nhàn nhạt, dựa theo mùi vị kia, dường như là phát ra từ một cái son động đen nhánh gần đó. Khu rừng gần đó cũng là một mớ hỗn độn.

Đợi đã, hình như nàng đã quên điều gì đó —— vừa rồi, cô hình như là từ dưới đất chui lên....

Ninh Tịnh cẩn thận cúi đầu nhìn xuống cơ thể mình.

Đập vào mắt Ninh Tịnh là thân cây hình trụ thon dài, các nhánh đẹp đẽ tinh tế, lá cây mập mạp tươi tốt, một màu xanh mát tự nhiên, quanh thân tỏa ra một mùi thơm đặc trưng.

Hệ thống:""

Ninh Tịnh:" Sao ta lại biến thành cọng rau thơm thế này?"

Hệ thống:" Ai nói người là rau thơm, người đã thấy qua cây rau thơm nào to lớn như vậy chưa?"

Ninh Tịnh hồi lâu vẫn không thể tìm ra lý do phản bác:" Vậy rốt cuộc người đem ta biến thành thứ gì?"

Mỗi lần có cơ hội thường thức bộ dạng xui xẻo của Ninh Tịnh, hệ thống lại không thể kiềm chế được cười vang:" Địa tinh, một loại yêu quái. Làm sao, người đối với tạo hình này không hài lòng?"

Ninh Tịnh run rẩy khó chịu, những chiếc lá trên đầu cũng ào rung động theo:" Người nói xem? Cái tạo hình nam nhân nhìn thấy liền trầm mặc, nữ nhân nhìn thấy liền rơi lệ, người bảo ta làm thế nào hoàn thành nhiệm vụ?"

Hệ thống:" Tuổi người không nhỏ, có thể tự do hóa hình."

Ninh Tịnh:" Sao không nói sớm."

Dựa theo chỉ dẫn của hệ thống, Ninh Tịnh thuận lợi hóa hình. Chạy đến bên dòng suối ngắm nghía, dưới nước phản chiếu khuôn mặt một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, tóc đen môi đỏ, ấn đường điểm xuyên một hạt chu sa, ngũ quan giống cô như đúc.

Ninh Tịnh thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng, nàng cũng không cần từ bỏ dáng tiểu hài từ bắt đầu trưởng thành nữa rồi. Như vậy càng tốt, đỡ phải chậm rãi nuôi lớn bản thân.

Tìm khối đá khô ráo ngồi xuống, Ninh Tịnh dùng tay chải lại mái tóc ỏ gà trên đầu,chạm rãi tiếp thu cốt truyện hệ thống cung cấp.

Một lượng thông tin khổng lồ bắt ngờ đổ ập trong đầu. Ninh Tịnh bất giác nhũu mảy, sau khi cẩn thận xem qua một lượt, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Đây là bởi vì, thế giới nhiệm vụ lần này có chút đặc biệt -- đây là một thế giới nơi yêu quái cùng nhân loại cùng nhau tồn tại.

Tự thời hồng hoang, nhân loại cùng yêu quái chưa bao giờ chung sống hòa bình một ngày, vẫn luôn đối kháng lẫn nhau. Thực lực hai bên, trải qua vài thập kỷ, có lúc giảm cũng có lúc tăng.

Thời kì hồng hoang, thiên địa hỗn loạn. Số lượng yêu quái không nhiều nhưng bù lại thể lực cá nhân rất mạnh, một mình cũng có thể chiếm núi làm vua, không chuyện ác nào không làm, reo rắc tai họa nhân gian. Mà bên phía nhân loại cũng tương tự như vậy, tuy tổng thể không mấy nổi bật nhưng thực lực cá nhân lại rất kinh diễm, cứ sau mấy chục năm, một yêu thiên sư thiên phú dị bẩm lại bắt gác ra đời.

Trong thời kỳ phong kiến thịnh vượng của vương triều nhân loại, các gia tộc thiên sư bắt đầu xuất hiện với quy mô lớn, cùng với sự nâng đỡ của giai cấp thống trị phong kiến, đòi lại thiên sư sẽ giúp triều đình trị vì Cửu Châu. Đây cũng là thời kì nhân loại bắt đầu từ phòng ngự chuyển mình qua công kích, thậm chí có người còn chủ động bắt giữ yêu quái, cướp lấy nội đan của chúng để gia tăng pháp lực.

Đại khái là tài ba dị sĩ biến chất, tuy rằng số lượng Yêu tộc thời kỳ này có tăng lên, cũng thường đến nhân gian quấy rối nhưng thực lực cá nhân đã giảm đi rất nhiều, thiên sư chỉ cần có chút tư chất liền có thể đánh đuổi bọn chúng. Đại yêu có thể nào loạn nhân gian như thuở hồng hoang, đã sớm biến thành "lông phượng sừng lân", khó có thể nhìn thấy. Cho dù có, cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện ở nhân gian.

Mà nhiệm vụ lần này của Ninh Tịnh, đại khí vận giả là nhân loại, vai ác là Yêu tộc. Kỳ lạ ở chỗ, bọn họ căn bản không sinh ra trong cùng một thời kì, chiều dài cốt truyện, ước chừng kéo dài hơn một ngàn năm.

Đại khí vận giả thế giới này tên gọi là Yến Hoài Ngọc, sinh ra trong thời kỳ nhân loại quật khởi, trong một gia tộc thiên sư có chút danh tiếng -- Tên tiểu tử Yến gia này, không phải con vợ cả lại càng không phải đệ tử thân truyền của chương môn, hoàn toàn là một nhóc con thân thể bình thường.

Đương nhiên, vai chính khởi điểm càng thấp, sau này khi về mặt mới có thể càng sáng khoải -- đây chính là định luận hoàng kim.

Rốt cuộc Yến gia cũng không phải Thiên lý nhân, đương nhiên không thể phát hiện hào quang vai chính khi chỉ nhìn qua bề ngoài tầm thường của Yến Hoài Ngọc. Cho nên, khi tên tiểu tử này thành niên liền nhanh chóng đem người đuổi đến trông coi cấm địa bảo vật trân quý của Yến gia.

Gia tộc Yến gia này, kì thật cũng không có bảo vật gì đặc biệt quý hiếm, công việc trông cửa này của Yến Hoài Ngọc, thật sự một chút hàm lượng cùng tính khiêu chiến đều không có. ٧ (͡° ͜ʖ ͡°)

Nếu hắn là người qua đường Giáo, có lẽ cả đời đều sẽ tiếp tục vô vị tầm thường như vậy. Nhưng nếu hắn là viên kim cương, chỉ cần thời cơ thích hợp liền có thể phá kén tỏa sáng.

Ngay khi Yến Hoài Ngọc yên lặng mốc meo ở đây hai năm, cấm địa từ trước đến nay không người hỏi thăm thỉnh linh xuất hiện một con đại yêu không rõ danh tính xâm nhập.

Đó là một con hồ yêu ra đời từ thuở hồng hoang, tên gọi là Nhan Ngàn Lan, năm nay gần sáu trăm tuổi, đã vượt qua ba lần thiên kiếp. Là một đại yêu danh trấn một phương. Nói chung, loại đại yêu đã tu luyện đến cảnh giới này đều sẽ không nhúng tay vào sự việc ở nhân gian. Nhưng tên Nhan Ngàn Lan này lại là ngoại lệ, hần hành sự bất thường, trong vòng trăm năm đó lại đây, vẫn luôn tác quái không ngừng. Năm mươi năm trước, không những lật tung Tăng Bảo các của Kim Lăng Lục gia, còn một đêm huyết tẩy toàn bộ gia tộc. Linh mạch quan trọng nhất Kim Lăng Lục gia bị phá hủy, khiến cả gia tộc phải lùi lại mấy trăm năm, gốc rễ bị hủy, không thể không tìm cứ điểm khác, đến nay vẫn còn chưa khôi phục nguyên khí như ban đầu.

Đương nhiên, sau trận huyết tẩy đó, Nhan Ngàn Lan cũng không chiếm được tiện nghi gì nhiều, ngược lại còn khiến bản thân trọng thương. Sau đó, hần liền mai danh ẩn tích vài thập kỷ, không ngờ tới, có một ngày hần sẽ xuất hiện ở Yến gia.

Hần muốn đoạt bảo vật Yến gia, là một cái Phá đồng trần làm bằng vàng, tác dụng rất đơn giản, là một loại pháp khí giúp lưu lại mạng sống, nhưng nó sẽ tước đi một nửa thọ mệnh của người dùng và trao cho kẻ khác. Pháp khí này có tác dụng phụ rất lớn, sẽ thương tổn nguyên thần của người sử dụng, thu lợi một ngàn thì tự tổn hại tám trăm, là một loại pháp khí rầu rĩa -- cũng không biết Phá đồng trần nhỏ nhoi này làm sao lại thu hút sự chú ý của Nhan Ngàn Lan, làm hần như tiêm phải máu gà, một mực phải cướp được nó.

(1) *Phá đồng trần: Là một pháp khí có dạng như chũm chọe (cymbal).*

Hầu hết đệ tử Yến gia đều không đủ tư lịch, vừa thấy đại yêu tu vì thâm hậu liền nhanh chóng quắp cổ bỏ chạy. Cũng chỉ có tên ngọc Yến Ngọc Hân, nghệ con mới sinh không sợ cộp, không những không lùi bước mà còn liều chết xông lên. Cuối cùng, một người một yêu dây dưa, cùng nhau rơi xuống vực sâu.

Yến gia chủ sau khi biết được tin tức, vội vàng đuổi đến hiện trường, sau khi nhìn qua hiện trường đánh nhau, liền suy đoán Yến Bạch Ngọc hẳn đã mất mạng.

Không nghĩ tới, mười ngày sau, Yến Hoài Ngọc thể nhưng thực sự trở về.

Không ai biết hắn đã trải qua những gì, chỉ biết rằng, sau khi trở về, toàn thân Yến Hoài Ngọc đều tỏa ra ánh sáng màu tím, mọi người liền hiểu ra, hóa ra hắn đã nuốt nội đan của Nhan Ngân Lan.

Có lẽ là một sự trùng hợp, thời điểm Nhan Ngân Lan đến cướp pháp khí vừa hay là lúc cơ thể hắn suy yếu nhất. Yến Hoài Ngọc lại có một thân thể trâu bò -- mang trong mình dòng máu bán yêu, kết hợp với hào quang bất tử của nam chính, thể nhưng có thể ở thời khắc mấu chốt, thức tỉnh dòng máu yêu quái, kỳ tích lấy nhược chế cường.

Giá trị cao thấp của một con người, liên quan mật thiết đến cấp bậc của đối thủ. Nếu Yến Hoài Ngọc đánh bại là một con tiểu yêu bình thường, tự nhiên sẽ không ai quan tâm. Nhưng người hắn đánh bại, lại là một con đại yêu độ kiếp đã lâu, pháp lực cao thâm, Yến Hoài Ngọc một đêm thành danh, thậm chí còn kéo theo danh tiếng Yến thị tăng cao, cơ duyên xảo hợp, Yến gia chủ ngay lúc đó lại nhận được sự nâng đỡ từ phía triều đình.

(2) Cơ duyên xảo hợp: Một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Yến gia thành công "Phùng thượng chén vàng", mấy trăm năm sau, liền dần dần lột xác thành thiên sư thế gia tiếng tăm lừng lẫy. Ân sủng không ngừng, một mình sùng sùng giữa thiên tai gió lớn, chứng kiến bao thế hệ vương triều suy tàn.

(3) Phùng sự chén vàng: Nhận được một sự may mắn rất lớn, như bát cơm vàng từ trên trời rơi xuống.

Bản thân Yến Hoài Ngọc cũng bởi vì ăn được nội đan Nhan Ngân Lan, tuổi thọ so với nhân loại bình thường cũng dài hơn rất nhiều, sống đến hơn hai trăm tuổi mới đi về cõi tiên. Cả đời hắn tràn ngập màu sắc huyền thoại, từng nhiều lần tiêu diệt đại yêu nguy hại nhân gian, được tôn làm tổ sư Yến gia, lưu danh muôn đời.

Định nghĩa của vai ác là gì? Chính là kẻ định sẵn sẽ gây trở ngại cho cuộc đời đại khí vận giả. Trong cuộc đời Yến Hoài Ngọc từng có rất nhiều đối thủ. Nhưng kẻ tuyệt nũa có thể cắt đứt vận mệnh của hắn, khiến hắn rơi vào hoàn cảnh thừa sống thiếu chết, cũng chỉ có đại yêu tên Nhan Ngân Lan. Cho nên, ngay cả khi 2 đứa nhóc này sinh ra trong niên đại kém nhau mấy trăm nay, ngay cả khi giao thoa giữa chúng chỉ có ngắn ngủi mười ngày, hệ thống vẫn đem Nhan Ngân Lan trời định làm vai ác thế giới này.

Nếu muốn chăn nuôi Nhan Ngân Lan tuổi nhỏ, Ninh Tĩnh đương nhiên không thể chạy đến niên đại của Yến Hoài Ngọc. Cho nên, vị trí hiện tại của nàng chính là niên đại năng suất con người thập phần lạc hậu, thời kỳ hồng hoang đại yêu cường hân hoành hành ngang dọc. (= _ =)

Khốn kiếp nhất chính là, trong thời kỳ điều không sinh trướng này, nhân tài mới có tư cách lớn tiếng nói chuyện. Yêu tộc tương tàn là chuyện bình thường, yêu quái nhỏ yếu chỉ có thể cầm nín trở thành điểm tâm cho đồng loại. Nàng tình cờ lại là một gốc rau thơm không có một xu sức mạnh chiến đấu, còn không đủ nhét kẽ răng cho đại yêu. (͡° ͜ʖ ͡°)

Hệ thống: "Đã nói không phải là rau thơm."

Hệ thống: "Đứng rồi, hảo tâm nhắc nhở một chút, xét thấy ngươi sức chiến đấu quá kém. Chấn nuôi Nhan Ngàn Lan tám năm, ngươi tốt hơn hết nên đến nhân giới sinh hoạt. Dù sao cũng là nơi ở của nhân loại, yêu khí so với bình thường mong hơn rất nhiều, ở đó ngươi mới có thể không bị ăn luôn."

Ninh Tĩnh khóc lóc: " Lúc mới gặp, ngươi còn rất suy nghĩ cho ta kìa mà. Hệ thống, vì sao ngươi lại trở nên xa lạ như vậy?"

Hệ thống: " Đây là phương thức biểu đạt ta yêu ngươi. Ngoan, tới làm nhiệm vụ đi."

Ninh Tĩnh sứt sứt, lau hết nước mắt trên mặt, lúc này mới đi theo mùi máu tươi, bước lại gần son động đen nhánh cách đó không xa.

Nhan Ngàn Lan thời kì này vẫn còn là một tiểu hồ ly vừa mới sinh ra,chưa phải là một con đại yêu kiều ngoan, oai phong một cõi đời sau.

Mẫu thân hẳn là một con Bạch hồ. Sau khi sinh ra anh em hẳn liền mau chóng ra ngoài kiếm ăn. Không ngờ, trời có " mưa gió thất thường ", mẫu thân hẳn gặp phải một kẻ săn mồi đói khát dọc đường, bị tên đó một ngụm cắn chết.

Con thú săn mồi lần theo hơi thở Bạch hồ, ở phụ cận tìm được hang động của của anh em hẳn. Tiểu hồ ly trong động còn chưa thể mở to mắt, cứ như thế bị tên đó dùng răng nhọn nhai thành một bãi máu loãng.

Nhan Ngàn Lan là một con tiểu hồ ly vừa lười nhác vừa gầy yếu nhất, khi các huynh đệ khác ra sức gào khóc cho mẫu thân chú ý, hẳn lại chỉ lười biếng rúc vào một góc ngủ ngon lành.

Ngày hôm đó, có lẽ là do mùi máu tươi trong động quá nồng, cũng có lẽ do tiếng hít thở của Nhan Ngàn Lan quá mức yếu ớt, kẻ săn mồi không có phát hiện ra hẳn ngủ trong một góc, do đó hẳn trở thành kẻ duy nhất sống sót.

Sau khi chờ kẻ săn mồi rời đi, Nhan Ngàn Lan mới tỉnh lại. Huyết động là một mảnh tối đen tĩnh mịch,mí mắt Nhan Ngàn Lan chưa hoàn toàn mở hết, không có sữa cũng không có thịt ăn, cứ như vậy ở trong son động tối tăm giữa một thời gian dài, nhưng không ai nghe được tiếng kêu thảm thiết lại nhỏ bé yếu ớt của hẳn.

Sau đó, dựa vào một ít thịt nát trong hang động, hẳn đã tự mình vật lộn sống sót cho đến khi rời khỏi hang.

Yêu tộc phải sau lần hóa hình đầu tiên mới có được pháp lực, trước khi hóa hình, ngoài chỉ số IQ cũng nhận thức bên ngoài, kỳ thật Nhan Ngàn Lan không khác gì so với một con hồ ly bình thường. Hẳn một mình lẻ loi ở trên núi tròn đồng tròn tây, sau khi hóa hình lần đầu tiên, lại mấy lần tìm đường sống trong cõi chết, chặt vật trải qua thời kỳ ấu niên nguy cơ tứ phía. Sau đó, lần hóa hình thứ hai, thứ ba cũng lần lượt đến.

Hai năm sau khi kết thúc ba lần hóa hình, thiên kiếp tiến đến.

Thiên lôi sẽ sàng lọc một bộ phận lớn yêu quái, thậm chí đánh nứt nẻ đạn bọn họ, làm bọn họ chết không có chỗ chôn. Nhưng cũng có thể khiến cho một phần nhỏ yêu quái thoát thai hoá cốt, nguyên thần tăng lên một cấp bậc. Nhan Ngàn Lan cũng chính từ đợt thiên kiếp này, " niết bàn trùng sinh", phi thăng trở thành đại yêu danh trấn một phương.

Bởi vì từ nhỏ đã lớn lên ở son dã, không có bạn bè, cũng không có tình thương hay quan giáo, trong lòng Nhan Ngàn Lan không có khái niệm thế nào là đạo đức, hành sự không theo lẽ thường, chỉ làm theo ý mình, thích gì làm nấy.

Ninh Tĩnh: "...."

Cho nên nói, vị đại đại sau khi trải qua ba lần thiên kiếp này, còn bốc đồng như vậy, ba lần bốn lượt trốn xuống nhân gian quậy phá, hóa ra là bởi vì thích? (= =)

(4) Đại đại: Giống như đại thần trong vòng du, Đại Đại là từ ngôn ngữ mạng Trung dùng để gọi thần tượng của mình.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma. Nhan Ngàn Lan có lẽ cũng không ngờ được, bản thân chẳng qua chỉ hứng trí đi trộm một "cục sắt" ở Yến gia, ai ngờ lại bị hào quang vai chính của Yến Mạch Ngọc một giây liền die [ngon nết]

Hầy, Đại yêu hơn sáu trăm tuổi bại trận trong tay đại khí vận già gần hai mươi tuổi, nghe có vẻ.... cũng không quá mất mặt ha.

Ninh Tĩnh đi đến trước cửa động đen nhánh, ngửi thấy mùi vị yêu khí nơi này vô cùng hỗn loạn, xem ra, kẻ săn mồi giết cả nhà Nhan Ngàn Lan kia mới đi chưa đến nửa ngày.

Để giày đạp lên đống ướt nhẹp, không thể phân biệt nổi lớp nhão nhoet dính dính bên dưới, rốt cuộc là bùn đất hay vẫn là máu. Càng đi sâu vào trong huyết động, mùi tanh càng thêm nồng hậu. Đi mãi đi mãi, Ninh Tĩnh đột nhiên dẫm phải vật gì đó, nàng kinh ngạc cúi đầu, nhẹ nhàng nhắc mũi chân lên, thì ra là một mảng lông trắng dính máu, phía trên còn dính một ít thịt nát, có lẽ là từ trên cơ thể tiểu hồ ly nào đó cắn xuống.

Đột nhiên nhìn thấy loại đồ vật như vật, dạ dày Ninh Tĩnh không khỏi cuộn trào. Nàng lắc lắc mũi chân, nín thở trấn tĩnh, tiếp tục bấu vách đá bước tiếp. Bên trong vách đá cuối hang có một bức tường lõm,phía trên mọc rất nhiều cây mây rủ xuống, vừa vặn có thể ngăn được tầm mắt trên cao.

Nếu như không phải biết trước, căn bản không ai có thể nhìn ra phía sau cây mây có một không gian hơi lõm vào.

Ninh Tĩnh ngồi xổm xuống, không gian yên tĩnh đến mức nàng chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của mình, nhưng nếu cẩn thận phân biệt, vẫn có thể nghe ra một tiếng thở yếu ớt khác biệt với hơi thở của nàng.

Ninh Tĩnh vươn tay rẽ bụi điệp thảo trước mặt, không gian nhỏ bé bên trong được bao phủ toàn là điệp thảo, ở giữa là một phiến đá khô ráo tron bóng. Trên phiến đá, một nhúm lông trắng mềm mại đang vo tròn như quả bóng, nó đang ngáy, ngủ ngon lành, hoàn toàn không hay chuyện gì đã xảy ra bên ngoài.

(5) Diệp thảo:

Ninh Tịnh nhẹ nhàng hít vào một hơi, duỗi tay lật qua lật lại nhúm bông như một trái bóng.

Thằng nhãi con này đúng là quả lười, không chút bố trí phòng vệ nào mà biến thành tư thế chữ X. Cái bụng trắng nõn, vẫn tiếp tục ngứa khô khô, lông tơ trắng muốt nhẹ nhàng run run. Hai chân ngắn ngủn vô thức mở rộng, đối diện Ninh Tịnh, vật nhỏ giữa hai chân cũng hoàn toàn lộ ra

-- Tim thấy rồi.

Tay Ninh Tịnh nhẹ nhàng nâng đầu cùng mông nhỏ, đem cục bông mềm mại ôm lên, nhanh chóng nhét vào vạt áo ngoài áo trung y, khép chặt vạt áo, đảm bảo cục bông an toàn không bị rơi ra, chỉ lộ cái mũi cho hần không khí.

(6) Áo trung: lớp áo màu trắng thường được mặc bên trong xiêm y bình thường, giống 1 lớp áo lót cho đỡ lộ, thứ tự thường là: áo yếm > trung y > lớp váy bên ngoài.

Nơi này không thể ở lâu, nếu không, mùi máu tanh nơi đây hấp dẫn thêm một kẻ săn mồi thứ hai, vậy hai người bọn họ.... à không, hai yêu bọn họ đều không thể chạy thoát.

Nhanh chóng đi ra khỏi cửa hang, Ninh Tịnh niệm pháp quyết, đem hai người bọn họ bay xuống chân núi.

Đột nhiên cảm thấy vạt áo cộm cộm, nặng nhanh chóng nhìn xuống dưới ngực. Cục lông nhỏ trong ngực không biết đã mờ mắt từ bao giờ, con ngươi đen nhánh ướt át như mã não hơi hơi mờ lờn, nhìn cảnh vật liên tục chạy về phía sau, có hơi chút sững sờ. Sau đó một lúc lâu, mới lấy móng vuốt bầu chặt vào vạt áo Ninh Tịnh, dùng sức quay đầu lại nhìn phía sau, yếu ớt bất an kêu to liên tục.

Ninh Tịnh đem đầu hần ấn lại vào trong lồng ngực, trấn an vỗ về: "Mẫu thân ngươi có việc bận phải đi giải quyết ngay, ủy thác ta chiếu cố ngươi một đoạn thời gian."

Sau khi nghe xong, Nhan Ngần Lan không tiếp tục cựa quậy nữa, ngoan ngoãn lùi về trong ngực Ninh Tịnh, nhắm mắt an tĩnh. Nhưng chỉ lát sau, hai hàng nước mắt trong suốt chậm rãi chạy dọc theo mí mắt, nhiễm ướt một nhúm lông trắng trên mặt hần.

Trong lòng Ninh Tịnh thở dài -- xem ra, hần cũng không ngu ngốc như nàng tưởng tượng, có lẽ chắc đã đoán được chuyện gì đã xảy ra với mẫu thân cùng huynh đệ mình.

Phong lưu công tử: Đạo này ta chăm không, chăm ra chương hồngggg

À đúng rồi, không biết do mất ta già hay do tên vai ác quá chéo ngoe mà ta toàn đánh lộn Nhan Ngần Lan thành Ngan Ngần Lan =)))

Mọi người thấy chỗ nào sai bảo ta nha ♥️❏

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai(2)

Ôm Nhan Ngần Lan xuống núi, theo chỉ dẫn của hệ thống, Ninh Tịnh đi xung quanh tìm được một chỗ tương đối an toàn trong thôn của loài ngươi -- một trấn nhỏ nằm giữa sông và núi.

Thời đại nguyên thủy, không khí trong lành. Vào trấn, dọc đường đi người đi thưa thớt, mỗi người trên mặt đều dán gạch men Ninh Tịnh quen thuộc.

Ban đầu, Ninh Tịnh còn lo lắng bản thân đi trên đường sẽ bị người khác phát hiện ra thân phận yêu quái, nhưng dần dần, nàng liền phát hiện bản thân lo lắng thừa. Trừ khi là thiên sư rất cao minh, nếu không, yêu quái tếp riu như nàng, với yêu khí nhàn nhạt như vậy, căn bản sẽ không ai thêm chú ý.

Mà Nhan Ngần Lan kể từ khi vào trấn, vẫn luôn rúc trong ngực nàng, im lìm không nhúc nhích, thoạt nhìn rất không có tính thần.

Ninh Tịnh cách một lớp quần áo vô vô đầu hần, coi như an ủi, sau khi vỗ xong mới bắt đầu hành trình đi tìm nhà trọ.

Thị trấn này rất nhỏ, đi từ đầu trấn đến cuối trấn cũng chỉ tầm bốn mươi đến năm mươi hộ gia đình. Vốn dĩ ban đầu Ninh Tịnh định tìm một nơi có mái hiên để ngủ tạm một đêm nhưng đi dạo một vòng, mới phát hiện không chỗ nào có thể dừng chân.

Ninh Tịnh chặn một nữ nhân qua đường lại hỏi vài câu, cuối cùng đã hiểu dụng tâm hiểm ác của hệ thống.

-- người ở thế giới này, tất cả đều tự mình lên núi đón củi làm nhà aaaaaa!

Năng suất lao động thời kì này đại khái tương đương với năng suất của xã hội nô lệ trong lịch sử, tương đối lạc hậu, đương nhiên sẽ không có các công trình công cộng như khách điểm, miếu thờ,...tuy nhiên, ưu thế duy nhất của thời kì này có lẽ chính là không có chế độ nô lệ, cũng không có chủ nô.

Đêm nay nếu không muốn ăn ngủ đầu đường xó chợ, Ninh Tịnh hoặc là ngủ nhờ nhà người khác hoặc là phải tự mình động thủ xây nhà. Về trước không ổn, nằng một là không có tiền, hai là không tin người lạ, ba là người khác cũng sẽ không bao giờ để một người lạ sống trong nhà họ. Về sau lại càng không cần tính, nằng lớn như vậy, cùng lắm mới chỉ sửa qua bốn cầu kết nước, còn xây nhà gì đó thì nằng chịu.

Ninh Tịnh ngó người, nội tâm sụp đổ gào thét: " Hệ thống, đây là cái người gọi là —— thế giới ta sẽ quen thói cu li?"

Hệ thống: " Người xem, bằng cách này, không phải cơ bắp toàn thân người đều được rèn luyện sao. Sau khi quen với với công việc nặng nhọc này, người sẽ không còn cảm thấy xương cổ bị thoái hóa đốt sống nữa."

Ninh Tịnh: "..... Nhưng ta sẽ vì vất vả mà căng cơ thất lưng cùng viêm khớp vai a."

Đương nhiên, dù sao hệ thống xuất hiện cũng là để phụ trợ ký chủ, mặt trên nói thế chỉ để hù dọa Ninh Tịnh tý thôi. Trên thực tế, ngay khi Ninh Tịnh tiến vào thế giới này, nó đã chuẩn bị tốt nơi ở cho nằng rồi, trần nhà vừa hay nửa tháng trước có một hộ gia đình dọn đi, để lại một tiểu trang viên trống không, đồ dùng bên trong tuy không thể nói là đầy đủ mọi thứ nhưng tốt xấu gì cũng có thể cứu vãn tình hình trước mắt, không đến mức phải ôm Nhan Ngàn Lan lang bạt màn trời chiếu đất.

Căn cứ theo chỉ dẫn, Ninh Tịnh đi đến nơi hệ thống sắp đặt —— dưới gốc cây đại thụ lớn ven rìa trần nhỏ, quả nhiên có một tiểu trang viên trống không. Tiểu trang viên này cách khá xa với các hộ gia đình trong trấn, sau lưng là một hồ nước, ven hồ là rừng trúc kéo dài đến tận giữa hồ, thuận tiện bất cả. Vị trí địa lý không tồi. Bề ngoài có chút cũ nát nhưng mức độ này vẫn có thể chấp nhận được, tu tu bổ bổ một chút là có thể vào ở.

Càng cao hứng chính là, phía trước nhà có một mảnh đất nhỏ đã được rào chắn cẩn thận, về sau có thể gieo hạt trồng hoa, trồng rau gì đó.

Cũng may là có nó, nếu không, Ninh Tịnh cũng không dám đảm bảo, phòng ngủ sắp sê kia có thể hay không ngủ đến nửa đêm liền sụp, nhân tiện đem hai yêu bọn họ dè bẹp.

Đồ dùng trong phòng không thể nói là đầy đủ mọi thứ, mới tinh như cũ nhưng tốt xấu gì cái ly cái đĩa, chén mềm gối đầu, xiêm y gì đó đều đủ cả. Ninh Tịnh đi vòng quanh phòng ở vài vòng, mái nhà có vẻ vẫn dùng tốt, còn vết nứt gì đó, chắc phải chờ đến ngày mưa mới có thể kiểm nghiệm được. Kiểm tra từ trên xuống dưới, phát hiện cũng chỉ có cửa sổ là cần phải tu bổ.

Trong phòng đã có dụng cụ, nhưng chưa cần gấp gáp tu bổ, có một chuyện quan trọng trước mắt phải làm, đó chính là mang Nhan Ngàn Lam đi tắm rửa —— nằng phải đem cục lông nhỏ này tắm rửa sạch sẽ mới được.

Hệ thống: " Đỉnh! Chúc mừng ký chủ đã thành công đưa được mục tiêu nhiệm vụ về nhà, tiến độ hoàn thành cốt truyện bay lên, tiến độ hiện tại: 5%"

Vừa rồi trong động tối tăm nhìn không rõ, bây giờ dưới ánh mặt trời mới nhìn rõ, lông mao toàn thân Nhan Ngàn Lan dính thành từng cụm, lông cổ còn bám không ít bùn, dùng tay không không thể cạy hết. Ninh Tịnh tìm thấy một cái bồn gỗ, lấy nước trong hồ phía sau nhà, ở trong phòng giúp Nhan Ngàn Lan tắm rửa. Không có xà phòng, chỉ có thể dùng tay xoa.

Lúc đầu Nhan Ngàn Lan còn rất bài xích nước, vẫn luôn muốn trèo ra khỏi bồn gỗ. Nhưng nhờ Ninh Tịnh dịu dàng trấn an, dùng tay cầm lấy móng vuốt hần, cho hần thử chạm xuống đáy bồn, Nhan Ngàn Lan phát hiện chậu này không sâu liền không tiếp tục phản kháng nữa.

Sau khi tắm rửa cho hần trắng trẻo thơm tho, Ninh Tịnh đem Nhan Ngàn Lan bế lên, Nhan Ngàn Lan sau khi lau khô lông tóc trông giống hệt một quả bóng tròn phồng lên, tiểu từ này lông tóc thật dày, vừa dài vừa mượt, Ninh Tịnh sờ soạn mặt cái mới thỏa mãn bề hần lên giường, tìm mấy cái gối đầu lông vũ vây xung quanh mép giường, phòng ngừa trường hợp hần rớt xuống. Hần nhỏ như vậy, nếu chẳng may rớt xuống đất, nằng mà không chú ý, khả năng đâm phải là rất cao.

Nhan Ngàn Lan từ lúc xuống núi vẫn luôn buồn bã ỉu xiu, tùy ý cho Ninh Tịnh đùa nghịch. Bây giờ làm tổ ở trên giường, hần nhanh chóng nhắm mắt lại, tâm trạng gần như xuống đáy, nếu không phải nhìn cái mũi hơi hơi ướt át của hần, Ninh Tịnh còn nhìn không ra hần vẫn còn sống.

Giải quyết xong vấn đề của Nhan Ngàn Lan, lúc này Ninh Tịnh mới có thời gian đi tổng vệ sinh cùng tu bổ cửa sổ.

Phải dành hơn nửa ngày nằng mới đem hết bàn ghế, giường đệm, ngăn tủ, bệ bếp, tất cả lau chùi sạch sẽ, sau đó lại kiểm thêm mấy dụng cụ, chẻ một vài miếng gỗ nhỏ, tu bổ lại cửa sổ bị mục nát. Sau khi kết thúc, Ninh Tịnh cảm thấy bắp tay như phát triển thêm một vòng, cả người cũng toàn mùi mồ hôi.

Trở lại trong phòng, Ninh Tịnh đầu tiên là trở lại mép giường kiểm tra, may mắn Nhan Ngàn Lan vẫn như cũ ngoan ngoãn làm tổ trên giường, còn duy trì đúng tư thế ban đầu,

Ninh Tịnh ngừng đầu nhìn sắc trời, bỗng nhiên ý thức được điểm không thích hợp: " Hệ thống, ta tới thế giới này bao lâu rồi?"

Hệ thống: " Từ khi người ôm Nhan Ngàn Lan trong động về đến bây giờ, đại khái được mười lăm tiếng đồng hồ."

Ninh Tịnh có chút kinh ngạc: " Nhưng ta không cảm thấy đói, cũng không cảm thấy khát, chẳng nhẽ là do ta không phải con người?"

Hệ thống: " Đúng vậy, người là Địa tinh, nghiêm túc mà nói, người là yêu quái không cần ăn thịt người, chỉ cần không khí, mưa nắng là người đủ sống sót."

Ninh Tịnh cuối cùng cũng tìm ra điểm lợi khi biến thành cọng rau thơm —— thật là dễ nuôi nha. Nằng có thể chịu đói, nhưng không có nghĩa Nhan Ngàn Lan cũng có thể chịu đói —— hần dù sao cũng mới chỉ là tiểu hồ ly đang ở giai đoạn sơ sinh.

Mặc dù hần không nói, vì tâm trạng đang rất tệ, cũng không có nhúc nhích nhưng không ăn không uống trong một khoảng thời gian dài như vậy, nó hần đã đói bụng rồi đi.

Ninh Tịnh nhẹ nhàng ghé vào mép giường, vươn tay tách miệng Nhan Ngàn Lan, Nhan Ngàn Lan yếu ớt lác người, nhưng không thể địch lại được sức của Ninh Tịnh, bị nằng bắt mở miệng. Quả nhiên, cả khoang miệng hồng nhợt không có một cái răng. Tiểu hồ ly tuổi này, hần là muốn ăn sữa.

Nhưng nằng đi chỗ nào tìm sữa được bây giờ?

Ninh Tịnh nhớ lại, hình như lúc cô mới bước chân vào trấn có nhìn thấy mấy hộ gia đình có chăn nuôi dê bò, không biết đã có sữa cho nằng xin chưa? Tâm động không bằng hành động, Ninh Tịnh xếp một tầng gối nửa xung quanh Nhan Ngàn Lan rồi mới rời đi.

Quả nhiên trong trấn có năm sáu hộ gia đình đang chăn nuôi dê bò. Trong thời kỳ sản xuất lạc hậu này, chăn nuôi dê bò chủ yếu là để cày ruộng hoặc ăn thịt, hần là vẫn tìm được một con dê bò đang trong thời kỳ cho con bú.

Ninh Tịnh lần lượt đi gõ cửa từng nhà, nhưng bất hạnh thay, mấy hộ gia đình vừa rồi đều không có thứ Ninh Tịnh mong muốn. Chỉ còn một hộ cuối cùng, Ninh Tịnh không ôm quá nhiều hy vọng, tiến lên gõ cửa.

Ngay lập tức một thanh niên mặc trang phục đơn giản thò đầu ngó ra, nghi hoặc lên tiếng: " Cô nương tìm ai, hình như ta chưa từng thấy cô nương trước đây?"

" Ta mới chuyển đến hôm nay" Ninh Tịnh đi thẳng vào vấn đề: " Tiểu ca, huynh có sữa không? Có thể vắt cho ta xin ít được không?"

Đối phương: "....."

Mặc dù quá trình chào hỏi có hơi ngắn chấm nhưng may mắn thay trong nhà tiểu ca này thực sự có một con dê đang cho con bú. Niên đại này ít người, con người nói chung vẫn tương đối chất phác, Ninh Tịnh hỏi xin một chén sữa dê, tiểu ca liền sáng khoái đáp ứng. Ninh Tịnh rồi rít cảm ơn, sau khi cùng vị tiểu ca này trao đổi tên họ liền biết được ân nhân tên gọi là Trương Chính, lúc này mới vui vẻ dẹp đường hồi phủ.

Về đến nhà, Nhan Ngàn Lan đã thay đổi tư thế —— cuộn người như con tôm, đây là một tư thế mang tính phòng ngự, dường như muốn nói cho thế giới bên ngoài, hần từ chối mở rộng cửa lòng tiếp thu hiện thực. Ninh Tịnh đặt cốc sữa dê lên bếp hâm nóng, sau đó tiến đến mép giường, ngồi xuống dùng từng muỗng nhỏ bón Nhan Ngàn Lan uống sữa.

Đáng tiếc, Nhan Ngàn Lan nhất quyết không chịu mở miệng, mặc cho Ninh Tịnh dùng hết vốn liếng dỗ dành,hần vẫn chẳng mảy may di chuyển, vẫn luôn héo héo. Xem ra, cả nhà bị giết thật sự là một đả kích đối với hần.

Ninh Tịnh không còn biện pháp, chỉ đành đem sữa dê ra ngoài trước.

Nhan Ngàn Lan đã không ăn không uống liên tục trong hai ngày. Chỉ có thể nói rằng hần không hồ là con trai Hồ yêu, ngay cả khi cơ thể yếu hơn, cơ thể vẫn có nội đan bảo vệ sinh mệnh. Ngược lại, nếu đổi lại là

em bé nhân loại, không ăn không uống trong hai ngày, sợ rằng đã sớm treo.

Mặc dù là như vậy nhưng cũng không thể cứ mãi không ăn không uống. Nhan Ngàn Lan không giống nguyên thân thực vật của Ninh Tịnh, cho dù không ăn không uống, vẫn có thể thông qua con đường khác sống sót. Hẳn nhất thiết phải ăn cơm thì mới có dinh dưỡng để sống.

Ninh Tịnh đau đầu thực sự, chỉ có thể ở trong lòng mắng hán cứng đầu, còn lại vẫn kiên nhẫn vuốt ve lông hán. Nàng muốn Nhan Ngàn Lan nghe hiểu lời nàng nói.

Sau khi màn đêm buông xuống, nàng làm một hàng rào bằng gối bao quanh Nhan Ngàn Lan phía trong giường, làm như vậy buổi tối có xoay người, cũng sẽ không chạm đến hán.

Hôm sau, Ninh Tịnh lại tiếp tục mặt dày, đến nhà Chương Chính xin một chén sữa dê nhỏ.

Cứ đi xin sữa như vậy cũng không phải biện pháp, Ninh Tịnh phải mau chóng tìm kiếm thức ăn có thể nuôi nấng Nhan Ngàn Lan thay thế sữa dê.

Chiếu theo tình hình hiện tại, thiết thực nhất là nuôi lấy một con vật có thể cho sữa. Nếu không thể nuôi được, ít nhất nàng cần phải chuẩn bị thứ gì đó để trao đổi sữa dê với Chương Chính, sao có thể nhận mãi đồ của người ta được.

Thật ra, ngoài các thức ăn làm bằng sữa, chờ Nhan Ngàn Lan lớn hơn một chút, nàng có thể cho hán ăn một ít cháo bột hoặc cháo loãng gì đó. Cái này dễ hơn tìm sữa rất nhiều.

Ngày thứ ba, tình hình rất tệ cũng có chuyển biến, Nhan Ngàn Lan cuối cùng cũng chịu mở mắt và nguyên ý uống sữa —— xé chiều hôm đó, Ninh Tịnh theo thói quen dọn một chiếc ghế đầu nhỏ ngồi ở bên cạnh bàn, ôm Nhan Ngàn Lan đặt trên bàn, dùng muỗng nhỏ thổi từng muỗng sữa dê đưa tới bên miệng hán. Lần này, cuối cùng Nhan Ngàn Lan cũng chậm rãi mở mắt, thè lưỡi dè dặt liếm từng chút sữa một.

Cuối cùng đã được đáp lại, tâm tình Ninh Tịnh rất tốt, từng muỗng lại từng muỗng, kiên nhẫn bón sữa dê cho hán uống. Cứ chậm chậm ăn như vậy, thật không ngờ Nhan Ngàn Lan có thể ăn hết chén sữa dê nàng mang về, ăn xong còn ợ một cái rất thoải mái.

Ninh Tịnh nhìn chăm chăm vào cái bụng nhỏ của Nhan Ngàn Lan, luôn cảm thấy nó rất không khoa học, chẳng nhẽ do mấy ngày nay bị bỏ đói?

Uống sữa xong, Ninh Tịnh ôm hán áp lên ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng hán để tránh hán ăn no quá tỳ lại trở sữa.

Hệ thống: "Nói thật, không hiểu sao nhưng ta vẫn luôn cảm thấy ngươi sẽ chăm sóc trẻ con rất tốt."

Ninh Tịnh cúi đầu vỗ vỗ lưng Nhan Ngàn Lan: "Đừng vậy, cao trung cha mẹ ta đã qua đời, sau đó được gia đình chú nhận nuôi. Nhà ông ấy có ba đứa con, đứa nhỏ nhất kém ta mười năm tuổi. Ta đã học được cách chăm sóc trẻ con từ khi đó."

(1) Cao trung: là THPT ở Trung Quốc.

Tuy rằng hệ thống bọn họ tự tay tuyển chọn ký chủ, nhưng ngoài tư liệu có liên quan đến nhiệm vụ, toàn bộ tư liệu còn lại của ký chủ đều được bảo mật. Lần đầu tiên nghe thấy Ninh Tịnh nhắc đến gia đình mình, hệ thống có chút ngạc nhiên, trầm mặc một lúc lâu mới nói tiếp: "Ta nhớ rõ ngươi từng nói, bản thân ra đời kiếm tiền từ rất sớm."

Ninh Tịnh: "Đúng vậy, đã làm rất nhiều công việc."

Hệ thống bị gọi lên lòng hiếu kỳ: "Vậy ngươi thích nhất công việc gì?"

Thích nhất công việc gì?

Trước nay chưa từng có ai hỏi nàng vấn đề này, Ninh Tịnh chìm vào kí ức xa xăm, có hơi thất thần. Nếu phải nói về công việc yêu thích nhất, nàng thật sự là không biết nên trả lời ra sao. Nhưng nếu nói về công việc để lại cho nàng ấn tượng khó quên nhất, có lẽ chính là lúc vào lúc khó khăn nhất, nàng nhận được công việc gia sư ấy.

Bởi vì tại đó, nàng từng thích một người.

Ninh Tịnh cười nhạt, nhẹ nhàng băng qua chuyển chủ đề: "Công việc gì kiếm được nhiều tiền nhất ta liền thích công việc đó."

Uống sữa xong, Nhan Ngàn Lan được Ninh Tịnh ôm tới ôm lui trong phòng, bắt đầu mơ mơ màng màng sắp ngủ.

Nhan Ngàn Lan lúc này, y hệt như một chú mèo con mới sinh, ở trong mắt Ninh Tịnh, thật sự không khác gì đang nuôi sủng vật. Đến bây giờ nàng mới có cảm giác mình đang nuôi một cơ thể sống.

Hơn nữa, trong thế giới này, chờ khi nàng hoàn thành xong tám năm nhân sinh, Nhan Ngàn Lan cùng lắm mới chỉ tám tuổi, đại khí vận giả thậm chí còn chưa có sinh ra. Ở thế giới này, tuy thân phận nàng có chút kỳ lạ, nhưng cuộc sống vẫn xem như khá bằng phẳng.

Ninh Tịnh đem thắc mắc trong lòng hỏi hệ thống, hệ thống rất nhanh trả lời: "Nếu không có gì thay đổi thì hai tuổi Lan Ngàn Lan sẽ hóa hình lần đầu tiên, bốn tuổi hóa hình lần thứ hai, sáu tuổi hóa hình lần thứ ba, sau ba lần hóa hình cơ thể căn bản sẽ định hình xong. Cho nên, hán sẽ không duy trì trạng thái hồ ly mãi mãi."

Ninh Tịnh kinh ngạc hỏi lại: "Hán không phải có thể sống đến mấy trăm tuổi sao? Sao có thể hóa hình xong trong vòng mấy năm được?"

Hệ thống: "Nếu cơ thể vẫn luôn không thành niên, làm sao bọn chúng có thể sống sót trong Yêu giới. Cấp bậc yêu quái càng cao thì sẽ hóa hình càng nhanh, sau ba lần hóa hình là sẽ đến thiên kiếp đầu tiên. Bộ đáng Yêu tộc về cơ bản là đã định hình xong, chúng sẽ bước vào giai đoạn ổn định nhất của cuộc đời đó chính là thời kỳ dài nhất của tuổi trẻ. Nói chung, Yêu tộc có 90% thời gian là sẽ ở giai đoạn tuổi trẻ."

Thì ra là thế....

Ninh Tịnh vẫn còn vấn đề hỏi tiếp: "Vậy khi bọn hóa hình, trí não có phát triển theo không?"

Hệ thống: "Đương nhiên là có."

Ninh Tịnh ở một tiếng, thế thì còn được. Ít nhất sẽ không xuất hiện tình huống bên ngoài hai mươi tuổi, bên trong chỉ số thông minh bốn tuổi.

Sau khi dỗ Nhan Ngàn Lan ngủ say, Ninh Tịnh nhẹ nhàng đặt hán trở lại giường, cẩn thận chải lông cho hán.

Nhan Ngàn Lan áp mặt vào gối, đôi mắt mơ màng ngáy thờ nhìn chăm chăm Ninh Tịnh, đã không còn phòng bị như trước.

Hán không biết người này là ai, nhưng mà, bản thân luôn đối với nàng có một loại gần gũi đến kỳ lạ..... Đột nhiên không kịp chuẩn bị, Nhan Ngàn Lan bị con buồn ngủ tập kích đến ngáp ngáy ngáp dài, tròng mắt đen nhánh hiện lên một tầng hơi nước. Cảm giác kì quái vừa mới nhen nhóm này mằm trong đầu đã nhanh chóng bị dập tan, không còn một dấu vết.

Chung quy hán vẫn chỉ là một cậu nhóc mới sinh, lúc nào cũng dễ bị buồn ngủ, dung lượng não cũng không đủ lớn.

Ban đầu Ninh Tịnh định chuẩn bị xoa bụng giúp Nhan Ngàn Lan để tiêu hóa nhưng nhìn thấy mí mắt hán đã bắt đầu đánh nhau, lại không quá tình nguyện lộ bụng ra cho nàng xoa, xem ra, muốn xoa bụng hán chỉ có thể chờ một đoạn thời gian sau.

Sau khi thổi tắt ngọn nến, Ninh Tịnh nằm nghiêng trên giường, nhìn cục lông xù xù cuộn tròn trên gối bên cạnh, cả người còn tỏa ra mùi sữa nhân nhạt, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng, hứng thú lắm bằm "

Không bằng, ta đặt cho ngươi một cái nick name nhé?"

Nhan Ngàn Lan đã ngủ say đương nhiên không trả lời, Ninh Tịnh tự hỏi tự trả lời: "Kêu.... Bào bào? Mao Mao? Không được, tên xấu mới dễ nuôi, Cầu Thặng? Cầu Đản?"

Nhan Ngàn Lan trở mình quay mông về phía Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh nghĩ tới nghĩ lui, đem tất cả nick name bản thân có thể nghĩ ra tra xét một hồi, rốt cuộc quyết định: "Lớn lên giống quả bóng như vậy, về sau gọi ngươi là Cầu Cầu đi."

Nhan Ngân Lan khịt khịt mũi, tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Ninh Tịnh cười nói: " Cầu cầu, ngủ ngon."

Phong lưu công tử: Ta không cần các nàng vote vùng gì hết, chỉ cần thỉnh thoảng cmt bàn luận vui vẻ cùng nhau là thích lắm rồi. Đọc cmt như kiểu được tiếp thêm 1000 động lực luôn. Yêu ♥□

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (3)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi sắp xếp ổn thoả mọi sự trong nhà, Ninh Tịnh bắt đầu an tâm làm một người chăm sóc thú cưng.

Suốt nửa tháng nay, mỗi ngày Ninh Tịnh đều sang nhà Trương Chính xin một chén sữa, vì để báo đáp ân tình của hắn, Ninh Tịnh chủ động đề nghị giúp hắn làm việc nhà, có qua có lại, như vậy nàng cũng an tâm hơn.

Ninh Tịnh chuẩn bị sẵn tinh thần giúp Trương Chính giặt quần áo, không ngờ, hắn lại đưa ra một kiến nghị khác —— bình thường hắn đều lên núi săn động vật, rồi sau đó xuống chợ dưới núi buôn bán để kiếm sống, cứ cách mười ngày là phải vào núi một chuyến, mà mỗi lần đi ít nhất phải đi ba bốn ngày liền. Trong nhà hắn còn một đệ đệ năm nay lên năm tên là Trương Cùng, lúc hắn vắng nhà liền không có ai chăm sóc.

Tuy rằng Trương Cùng từ bé đã biết nấu cơm chăm sóc bản thân, nhưng không có người lớn bên cạnh, Trương Chính mỗi lần lên núi vẫn luôn cảm thấy bồn chồn không yên. Hiện tại có Ninh Tịnh làm hàng xóm, Trương Chính liền nhờ và nhờ chăm sóc Trương Cùng một chút, cũng dặn dò Trương Cùng, có việc gì liền đi tìm Ninh Tịnh, như vậy chuyện sữa dê coi như đã xong. Ninh Tịnh cũng sáng khoái đồng ý.

Trong khoảng thời gian này, Ninh Tịnh ở trong trấn đã học được rất nhiều các kỹ năng mưu sinh. Ở thế giới này có một loại thực vật rất đặc thù mọc ở trên núi, nó có thể nổi được gân xương đã đứt giống như rễ. Thực đoạn, lại có thể ngăn miệng vết thương không bị phân hủy, nhưng chúng chỉ sinh trưởng ở nơi địa thế hiểm trở, rất khó lấy được. Nhưng đây không phải là vấn đề lớn đối với Ninh Tịnh, cho nên, nàng hiện giờ hoàn toàn có thể dựa vào núi lớn kiếm ăn —— sau khi hái cây xong, cứ một tháng một lần, nàng sẽ ra chợ cháo hàng kiếm tiền, hoặc trực tiếp đổi lấy đồ vật bản thân cần, cuộc sống gia đình cứ thế trải qua hết sức dễ dàng.

Một tháng sau, Ninh Tịnh dần dần ngừng cho Nhan Ngân Lan uống sữa dê, bắt đầu dùng cháo bột bần hắn ăn.

Lúc đầu, Nhan Ngân Lan đối với món cháo bột màu trắng loãng này hoàn toàn không có hứng thú, mãi cho đến một hôm, Ninh Tịnh rải bừa một ít thịt gà xé nhỏ lên trên, Nhan Ngân Lan cuối cùng mới có cảm giác thèm ăn. Một người một hồ ngồi đối diện nhau, toàn bộ đầu nhỏ của Nhan Ngân Lan đều cúi vào trong bát cháo, ăn uống say mê quên cả trời đất.

Từ hôm đó trở đi, mỗi ngày cháo bột hay là cháo gạo kê, Ninh Tịnh đều rắc thêm ít thịt gà xé nhỏ lên trên. Ngoài ra, Ninh Tịnh cũng trực tiếp mua thịt gà xé từ tay Trương Chính, quan hệ giữa họ do đó cũng ngày càng thân cận hơn.

Ninh Tịnh: " Hóa ra hắn thích ăn thịt gà như vậy."

Hệ thống: " Cái này không phải bình thường sao? Hồ ly mà không yêu thịt gà, ngược lại yêu chay mới đáng sợ đó."

Mỗi ngày cùng Ninh Tĩnh ăn cùng Ninh Tĩnh ngủ, được nàng chăm sóc cẩn thận, Nhan Ngàn Lan dần lấy lại tinh thần, không còn bộ dạng không có sự sống nữa, lúc ngủ còn ngẫu nhiên chủ động lăn đến bên gối Ninh Tĩnh ngủ.

Đồng thời, trải qua khoảng thời khoảng thời gian điều dưỡng này. Nhan Ngàn Lan từ một quả bóng trắng tròn đã dần dần toát ra dáng vẻ của một con hồ ly -- viên mắt hạnh tròn tròn dần kéo dài, hai mắt đen nhánh, khí phách phi thường, tương tự như hai hình binh thành nhỏ nhắn. Mặc dù từ chi vẫn vừa mập vừa gầy nhưng đầu sao đã xuất hiện dáng vẻ của một con hồ ly.

Ninh Tĩnh đương nhiên vui mừng vì hắn dần trưởng thành nhưng một mặt lại có chút đau đầu -- bởi vì Nhan Ngàn Lan bắt đầu phơi bày bản tính ngỗ nghịch của mình, nháy nhót lung tung không ngừng. Cũng may, hắn phi thường nghe lời nàng, có chuyện gì, chỉ cần cùng hắn tận tình giải thích, hắn đều sẽ nghe theo.

Nửa năm sau.

Chợ ngày thu rộn ràng nhộn nhịp, mặt hàng gì cũng có. Vụ mùa bội thu, màu vàng bao phủ khắp nơi.

Ninh Tĩnh ngồi khoanh chân dưới chân cầu, tránh nắng dưới bóng râm của một cây cổ thụ.

Mỗi lần đều không cần rao hàng, hàng của nàng chỉ cần mang ra đều sẽ bán hết, thông thường, buổi sáng ra chợ, buổi chiều cùng ngày là đã được trở về, không giống một số người khác, phải đi liên tiếp mấy ngày.

Ninh Tĩnh cảm thấy hai yêu bọn họ dung nhập sinh hoạt con người rất không tồi.

Ninh Tĩnh cảm thán: " Ấy da, nếu ta không bị cái nghiệp diễn viên ngăn cản, có khéo bây giờ đã là đệ nhất kim bài bán hàng rong cũng nên."

Hệ thống: "....."

Lần này cũng vậy, khi mặt trời bắt đầu ngả về phía Tây, Ninh Tĩnh nghề đón đợt khách cuối cùng -- một cặp mẹ con. Sau khi thanh toán tiền hàng xong, nàng thu thập tay nải, dự định ngang qua cửa tiệm y phục mua cho Nhan Ngàn Lan bộ y phục mùa đông.

Cậu bé khách nhân loài người kia dường như bị cục lông trắng tuyết trên vai Ninh Tĩnh hấp dẫn, từ hướng này, cậu bé chỉ có thể thấy được phía sau lưng của quả cầu trắng cùng hai lỗ tai nhòn nhon, hẳn là một con mèo con?

Trẻ con lòng sinh yêu thích, lôi kéo tay áo mẫu thân, nói thầm hai câu, phụ nhân kia quả nhiên mỉm cười hỏi: " Cô nương, xin hỏi con mèo nhỏ cô nuôi có bán không?"

Ninh Tĩnh vừa mới thu thập sạp hàng xong, nghe thấy câu hỏi kỳ lạ như vậy thì kinh ngạc dừng lại. Nhan Ngàn Lan đang ngủ gật trên vai nàng cũng đột ngột bừng tỉnh, cảnh giác ngẩng đầu, lông mao cả người dựng lên, nghe rằng tròn mắt với cặp mẹ con trước mặt, phát ra tiếng kêu đe dọa.

Cặp đôi mẫu tử ban đầu bị dọa sợ lùi lại vài bước, nhìn kĩ lại mới nhận hóa ra chỉ là một con hồ ly nhỏ.

Đưa nhóc loài người say mê ngắm nhìn, trong mắt toát lên vài phần khát vọng, rốt cuộc, tiểu hồ ly này lớn lên qua mức xinh đẹp. Thân mình duyên dáng, toàn thân thuần một màu tuyết trắng, dưới ánh nắng buổi chiều ánh lên màu vàng mờ ảo, có lẽ do được chăm sóc chu đáo, lông mao không có một sợi nào vốn dính, khi xoa nhất định vô cùng thoải mái, cái đuôi xoắn tung ở sau lưng nhẹ nhàng đong đưa. Hai lỗ tai nhòn nhon dựng đứng, bộ ngực nhỏ kiêu ngạo ưỡn lên, mắt hạnh sáng rực như được khám thêm pha lệ vào trong tròn mắt, hiện tại đang trừng bọn họ, sinh khí bùng bùng, dị thường sáng ngời, phảng phất như có thể nghe hiểu lời bọn họ nói.

Xinh đẹp thì xinh đẹp, chỉ tiếc có vẻ rất dữ, mua nó về nhà, không khéo còn bị nó cào.

Ninh Tĩnh vỗ vỗ đầu Nhan Ngàn Lan, nhẹ nhàng lên tiếng: " Cầu cầu, không nên hù dọa người khác."

Nhan Ngàn Lan hậm hực ngồi xồm xướng.

Cặp mẹ con kia kinh ngạc mở tròn mắt -- Yahh, con thú này nhỏ như vậy, thực sự có thể nghe hiểu tiếng người sao?

" Xin lỗi, hẳn không bán." Ninh Tĩnh từ chối đề nghị của đôi mẹ con kia, lúc này mới mang Nhan Ngàn Lan đạp chiều hôm về nhà.

Quy quy cù cù mà biến mất khỏi tầm mắt con người, Ninh Tĩnh lúc này mới an tâm niệm pháp quyết, dưới chân cuời gió, chưa đến nửa canh giờ đã về đến nhà.

Bóng đêm dần dần buông xuống, mỗi hộ gia đình trong trấn đều bắt đầu thấp thỏm, Ninh Tĩnh đang đi qua nhà Trương Cùng.

Trong khoảng thời gian gần đây, Trương Chính lên núi săn thú đã hai mươi ngày chưa trở lại. Trong quá khứ, hắn chưa từng đi lâu như vậy.

Tuy Trương Cùng ngoài miệng không nói nhưng Ninh Tĩnh vẫn nhìn ra cậu bé rất bất an. Không chỉ cậu bé, Ninh Tĩnh cũng nghi ngờ Trương Chính đã gặp phải nguy hiểm gì đó.

Tuy nhiên, mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, phỏng đoán linh tính cũng vô dụng, thấy Trương Cùng mọi thứ đều ổn, Ninh Tĩnh liền về nhà.

Hôm nay nàng đã mua vài bộ y phục cho Nhan Ngàn Lan, mùa đông đến, khắp núi đồi phủ kín tuyết trắng, hắn vẫn cần có y phục để giữ ấm.

Nhan Ngàn Lan có lẽ đã biết quần áo mua về cho mình, ở bên trong cao hứng chui ra chui vào, phát ra tiếng kêu lăm lăm.

Ninh Tĩnh đem quần áo ướm lên người hắn, phát hiện quần áo này hình như hơi rộng -- dù sao đây cũng là kiểu dáng quần áo của trẻ con nhân loại.

Ninh Tĩnh lật hộp kim chỉ ra, quyết định đem chúng sửa nhỏ một chút. Nhan Ngàn Lan nhảy lên nhảy xuống trong nhà một cách sung sướng. Hắn thích nhất khoảnh khắc này, chính là khoảnh khắc chỉ có hai người Ninh Tĩnh và hắn, giống như hắn có thể một mình độc chiếm nàng.

Không biết loại cảm giác này đến từ đâu nhưng Nhan Ngàn Lan rất thích nó, còn coi đó là điều hiển nhiên.

" Uỳnh uỳnh" hai tiếng, có người gõ mạnh cổng tre.

Đã muộn thế này, ai đến tìm nàng vậy? Ninh Tĩnh nghi ngờ đặt bộ y phục đang may dở xuống, đứng dậy mở cửa.

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, chính là Trương Chính đã mất tích nhiều ngày nay! Hắn mỉm cười thật tươi, nói bản thân ở trên núi gặp ít phiền toái, sau đó trao cho Ninh Tĩnh ba còn gà rừng.

Ninh Tĩnh nhìn thấy cả đầu hắn bụi bặm, quần áo còn bị rách một miếng to, người ngòm cũng bị xước xước đôi chút, trong lòng liền hiểu rõ. Sau khi thanh toán tiền xong, Ninh Tĩnh nhớ đến bản thân suốt thời gian qua đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ hắn, thậm chí lần này trở về, chưa nghỉ nơi đã chạy đến tặng đồ cho nàng, bèn lên tiếng: " Vừa hay ta cũng đang dở tay may quần áo, nếu huynh không ngại có thể để ta giúp huynh và tạm một chút y phục."

Trương Chính hai mắt sáng ngời, lập tức coi bỏ áo ngoài, vừa cười vừa đáp: " Ta sao có thể để phiền cô nương như vậy được."

Ninh Tĩnh: "....." Nàng chửi thầm -- miệng thì từ chối rõ nhanh, sao coi quần áo nhanh thế, đây gọi là miệng nói không nhưng thân thể lại thành thật.

Đem y phục Trương Chính đặt ở trên bàn, Ninh Tĩnh xoay người đi tìm chi den phù hợp với y phục. Lúc trở lại, phát hiện Nhan Ngàn Lan đang ở trên bàn cắn xé y phục Trương Chính! Vết rách đã lớn nay bị Nhan Ngàn Lan dùng răng nanh cắn xé vài cái lại càng rách to hơn.

" Cầu cầu, người đang làm gì vậy?"

Nhan Ngàn Lan khựng lại, nhưng sau đó lại tiếp tục gặt dồi dùng móng vuốt cào cào mấy cái, còn đem nó đẩy xuống đất, có vẻ cực kỳ không thích đồ vật của Trương Chính xuất hiện trong phòng.

Sau khi quần áo rớt xuống đất, hắn còn ghét bỏ vùng móng vuốt dẫm dẫm vài cái.

Ninh Tĩnh nhăn chặt mày, thực tế đây không phải lần đầu tiên Nhan Ngàn Lan xuất hiện hành vi công kích con người. Ngày thường nghịch ngợm đôi chút nàng không nói nhưng vô duyên vô cớ công kích người khác, đây không phải là dấu hiệu gì tốt. Trong cốt truyện ban đầu, Nhan Ngàn Lan là một con chồn hoang không người quản giáo, hắn tấn công con người còn có thể hiểu được. Nhưng hắn cùng nàng ở xã hội con người chung sống nửa năm, tương mư ả đảm thâm lâu, hóa ra cũng không có gì thay đổi.

Nàng bước tới nhặt quần áo lên, chiếc áo này so với ban đầu càng tan hoang hơn, bảo nàng làm sao ăn nói với người từng là ân nhân của nàng đây? Ninh Tĩnh xụ mặt trách cứ: "Cầu cầu, ngày thường người ngầu ngầu nhiên bướng bỉnh ta đều tùy người, nhưng đây là quần áo nhà người khác, sao người có thể thích cấn là cấn được?"

Nhan Ngàn Lan gằm gừ nhìn quần áo trong tay Ninh Tĩnh.

Tên này, còn không phục, Ninh Tĩnh tức đến bật cười, quyết định cho hắn một chút giáo huấn.

Nàng nghiêm mặt, đem quần áo đặt lại trên bàn, xách Nhan Ngàn Lan lên, đem hắn bế ra cửa rồi đóng cửa lại: "Người ở bên ngoài xám hối đi."

Nhan Ngàn Lan ngồi ở ngoài cửa, gắt gao nhìn cửa lớn đóng lại, ngây ra như phỗng. Ninh Tĩnh trước nay chưa từng giận hắn như vậy. sau một lúc l ấ y, hắn kêu "ngao ngao" hai tiếng, bắt đầu cào cửa.

Ninh Tĩnh dẫn lỏng không đi xem, tính toán dạy dỗ hắn một lúc rồi mới đi mở cửa, do đó liền quay lại khâu nốt quần áo trên bàn.

Trong tiếng cào cửa van nài của Cầu Cầu, Ninh Tĩnh quyết tâm trước tiên đem quần áo Trương Chính sửa lại rồi đem nó giấu ở chỗ cao, không cho Nhan Ngàn Lan có cơ hội đụng tới. Lúc sau, nàng lại lục đục sửa lại vài món y phục cho Nhan Ngàn Lan.

Thoáng cái đã đến nửa đêm, nàng bỗng nhiên phát hiện, tiếng cào cửa không biết đã biến mất từ bao giờ.

Ninh Tĩnh nghiêng người nghe ngóng một lúc, ngoài cửa một chút động tĩnh cũng không có.

Một ý nghĩ tồi tệ lóe lên, Ninh Tĩnh vội vàng đứng lên, sai bước ra ngoài. Nhanh chóng mở cửa, may mắn hắn vẫn ngồi đây. Nhìn thấy cửa lớn mở ra, Nhan Ngàn Lan nhanh chóng ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nhìn nàng, ủy khuất mà kêu một tiếng. Cái mũi ướt át khịt khịt, lại nhìn không được hất xi vài cái. Hồ ly lông trắng, toàn thân không biết từ bao giờ đã bị sương sớm làm ướt, thoát nhìn vô cùng đáng thương.

Đêm thu dưới núi vẫn rất lạnh, biết rõ Nhan Ngàn Lan sẽ không bị bệnh nhưng lòng Ninh Tĩnh vẫn mềm nhũn, nàng cũng quên luôn hành vi ác liệt của hắn vừa rồi, duỗi tay ôm hắn vào lòng, thờ dài cất lời: "Cầu cầu, người phải nhớ, về sau không được bướng bỉnh như vậy. Có một số việc không thể làm là không thể làm, người khác không có ác ý với người, chúng ta sao có thể tùy tiện công kích lại họ."

Nhan Ngàn Lan ủ rù vui đầu vào trong ngực Ninh Tĩnh, bị giáo huấn một trận, không có tinh thần.

Hắn chỉ là bản năng không thích..... có hương vị người khác xâm lấn lãnh địa của hắn. có mùi người khác dính ở trên người Ninh Tĩnh. Hơn nữa, ánh mắt hắn ta nhìn Ninh Tĩnh cùng khiến hắn bản năng cảm thấy không thích.

Nghĩ như vậy, Nhan Ngàn Lan dùng sức cọ cọ ngực Ninh Tĩnh, muốn đem mùi cơ thể mình lưu lại trên người nàng.

Ninh Tĩnh đương nhiên không biết hắn suy nghĩ cái gì, chỉ giúp hắn nấu nồi nước ả m, tắm rửa sạch sẽ, sau khi loại bỏ khí hàn mới bế hắn đặt lên giường đi ngủ, bản thân tiếp tục may lại quần áo cho Nhan Ngàn Lan dưới ánh nến.

Nhan Ngàn Lan đem cái đuôi lớn chấn ở trước mặt, đôi mắt nhắm nghiền đột nhiên mở hé, nhìn kiện xiêm y được đặt lên nóc tủ cao, khẽ nheo nheo mắt, sau đó không tiếng động nhắm mắt lại như ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau, Ninh Tĩnh đem quần áo trả lại cho Trương Chính. Vì không để cho Trương Chính phát hiện quần áo bị tên tiểu tử thối Nhan Ngàn Lan xé rách, nàng đã đặc biệt kì công tìm kim chỉ màu thật giống, còn khâu vô cùng cẩn thận, đường may nắn nót, nếu không nhìn kĩ thì căn bản không thể phát hiện ra.

Trên thực tế, Ninh Tịnh đúng là lo lắng thừa, loại người què mùa một cục như Trương Chính làm sao có thể phát hiện quần áo có thêm vài vết rách, ngược lại bởi vì được Ninh Tịnh ân cần mà thụ sủng nhược kinh.

Trải qua chuyện này, hình tượng Ninh Tịnh trong lòng Trương Chính, ngoại trừ bên ngoài "lớn lên xinh đẹp, khí chất dịu dàng" đã chính thức tăng thêm mức "trí tuệ hơn người, quân gia hiền huệ", giá trị hào cảm giống như nước lên thì thuyền lên, ào ạt không dứt.

Hệ thống buồn bã nói:" Đúng là nhận loại ánh mắt vụng về, cái áo rách thế kia mà cũng vui sướng được."

Ninh Tịnh:"....."

Một tháng sau, Trương Chính muốn đánh xe đi chợ, đêm trước khi khởi hành có qua hỏi Ninh Tịnh xem nàng có muốn cùng đi hay không. Có xe miễn phí, Ninh Tịnh có gì không đi, vì vậy liền sáng khoái đồng ý.

Khi hai người Ninh Tịnh hàn huyên tâm sự, Nhan Ngàn Lan len lén dựng thẳng lỗ tai, tốc độ đông đưa đuôi rõ ràng chậm lại, tròng mắt đen nháy loé lên một tia sáng kì dị.

Thống nhất xong thời gian xuất phát ngày mai, Ninh Tịnh lúc này đóng cửa đưa tiễn Trương Chính. Đêm đã khuya, nàng thổi tắt ngọn nến, nương theo ánh trăng, xốc chân nằm lên giường, Nhan Ngàn Lan rất tự giác mà nhích lại gần gối Ninh Tịnh, lộ ra cái bụng béo múp, gương mặt mong chờ nhìn Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh nhưn mảy, thời gian xoa bụng trước khi đi ngủ mỗi ngày một lần lại đến.

Sau khi bọn họ quen thuộc, Nhan Ngàn Lan mới nguyên ý lộ ra bộ vị yếu ớt nhất của bản thân cho nàng xem. Mà từ lần đầu tiên Ninh Tịnh xoa nhẹ bụng cho hắn, Nhan Ngàn Lan liền yêu thích loại hương vị này —— cái này thoải mái hơn nhiều so với hẳn tự mình liếm bụng. Hiện giờ, xoa bụng đã trở thành một phần bắt buộc mỗi đêm trước khi đi ngủ.

Trong một vài lần đầu tiên, Giá trị Nhân phẩm đều sẽ tăng lên 5 điểm. Hiện tại, Nhan Ngàn Lan đã quen với loại đãi ngộ này, xoa bụng đồ vui đã mất đi hiệu lực cho nên Giá trị Nhân phẩm cũng sẽ không tăng cao.

Nhưng mà việc này cũng không phải việc gì khó, cho dù không có Giá trị Nhân phẩm khen thưởng, Ninh Tịnh vẫn nguyện ý làm điều đó cho hắn.

Khuỷu tay Ninh Tịnh kê lên gối, tay trái chống cằm, tay phải nhẹ nhàng xoa bụng Nhan Ngàn Lan. Nhan Ngàn Lan hít mát, miệng phát ra tiếng kêu thoả mãn, vừa nhìn liền biết ngay thực sự thoải mái.

Mỗi khi chạm tới nửa bụng dưới, gần với bộ phận nhỏ giữa hai chân là y như rằng Nhan Ngàn Lan sẽ bị ngứa, hai chân nhỏ sẽ lập tức đập lung tung giữa không trung. Sau khi xoa khoảng mười phút, hắn sẽ thoải mái mà chìm vào giấc ngủ.

Nhìn thấy mí mắt Nhan Ngàn Lan bắt đầu muốn tự hợp lại với nhau, Ninh Tịnh mới lơ đãng đề ra một câu:" Cầu cầu, ngày mai người một mình ở nhà trông nhà, ta đi chợ với người khác, không tiện mang người theo."

Nhan Ngàn Lan vốn dĩ mơ màng sắp ngủ, nghe vậy thì sùng sốt mở choàng hai mắt, vội vàng lật người, hướng về Ninh Tịnh suốt ruột kêu to. Thấy ngôn ngữ không khả quan, hắn lại cắn cắn ống tay Ninh Tịnh, kéo nó về phía mình.

Ngón tay Ninh Tịnh khựng lại giữa không trung, kinh ngạc hỏi:" Người là muốn nói —— muốn đi cùng ta sao?"

Nhan Ngàn Lan bất động như củ, miệng vẫn ngậm chặt tay áo Ninh Tịnh, không chớp mắt nhìn nàng.

Ninh Tịnh cân nhắc một lúc mới nói tiếp:" Mang người đi theo cũng được. Nhưng mà Cầu Cầu, lần này thấy Trương Chính, người nhất định không được gây sự."

Được cho phép, Nhan Ngàn Lan cao hứng dụi dụi vào người Ninh Tịnh, như thể muốn chui luôn vào trong da thịt thơm tho của nàng.

Bị một khối bánh bao béo múp làm nũng, Ninh Tịnh cảm giác ngực bị ép có chút khó thở, đành phải xách hắn xuống nhắc nhở:" Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm."

Nhan Nhàn Lan mỉm cười chui vào làm tổ gần gối đầu nàng, một cổ mùi sữa bắt chợt ủa vào khoang mũi Ninh Tịnh.

Hệ thống:" Đỉnh! Giá trị Nhân phẩm + 10, Giá trị Nhân phẩm hiện tại: 55 điểm"

Ninh Tịnh có chút ngạc nhiên —— không phải chỉ là đáp ứng cho hắn đi cùng làm người bán hàng rong sao? Tại sao tự dưng lại tăng thêm 10 điểm Giá trị Nhân phẩm rồi?

Cầu cầu đồ vui cũng thật quái dị (=.=)

Sáng sớm hôm sau, Trương Chính đánh xe qua đón Ninh Tịnh đi chợ, sạp hàng hai người bày ngay cạnh nhau.

Chợ hôm nay đặc biệt nhiều người, hai người tất bật mãi đến giữa trưa mới có thời gian nghỉ tạm ăn cơm. Ninh Tịnh đại khái đã bán được gần hết hàng, ước tính hôm nay là có thể trở về, Trương Chính mang hàng hoá quá nhiều, có lẽ sẽ phải ở lại đây vài ngày.

Trương Chính lấy lương khô ra chuẩn bị ăn trưa, thấy Ninh Tịnh cái gì cũng không mang, liền nhiệt tình chia sẻ lương khô với nàng.

Ninh Tịnh tuy rằng không cần ăn cái gì nhưng không muốn bị nghi là yêu quái, ngày thường đều sẽ bắt buộc thói quen sinh hoạt của con người.

Thời kì hồng hoang, loài người vẫn đang ở giai đoạn bị yêu quái đơn phương nghiền nát. Hai bên rơi vào trạng thái một mất một còn, yêu quái đối với nhân loại không có hảo cảm, nhân loại đối với yêu quái càng là căm thù đến tận xương tủy. Nếu như để người khác phát hiện hai tiểu yêu bọn họ trà trộn vào thị trấn con người, tuyệt đối không phải việc gì tốt lành. Khiến lòng người hoảng sợ đã đánh, nhưng quan trọng hơn, nếu không cẩn thận, hôm sau rất có thể sẽ có thiên sư nghe tin chạy đến, trăm yêu trừ ma.

Vì để bảo toàn mạng sống, nàng vẫn nên hạ mình thì hơn.

Ninh Tịnh tiếp nhận một ít lương khô, sau khi nói lời cảm tạ liền ăn ngay trước mặt Trương Chính, qua loa ứng phó đôi chút rồi liền lấy cơ bản thân muốn chớp mắt ngủ trưa, phủ thêm lớp áo khoác, tựa đầu vào thanh cột đằng sau gian hàng nghỉ ngơi.

Trương Chính ăn xong, cũng chọn bụi rom cách đó không xa nghỉ ngơi.

Vào giữa trưa, chợ im ắng, hầu hết mọi người đều đang ngủ trưa. Nhan Ngàn Lan vốn đang ngủ ngon bỗng mở choàng hai mắt, lặng lẽ nhìn về phía Trương Chính cách đó không xa.

Lén lút chạy đến trước mặt Trương Chính, Nhan Ngàn Lan bất an nhìn vòng xung quanh, sau khi chắc chắn không có ai chú ý đến hành động của mình, lúc này mới âm thầm mà liếm liếm hai răng nanh sắc nhọn.

.....

Một tiếng chuông dài ngân lên, thời gian nghỉ trưa kết thúc. Ninh Tịnh vừa tỉnh ngủ đã có dợt khách đầu tiên ghé thăm, một thoáng đã bán xong hàng. Trương Chính phía bên kia cũng vừa hay tỉnh ngủ, vừa định vươn người tỉnh đung đầy thì đột nhiên phát hiện đũng quần mình một mảng ẩm ướt, cả một mảng nước sẫm màu.

Hắn còn chưa định thần xem đây là cái gì đã theo bản năng duỗi tay sờ sờ mảng nước kia, đưa lên mũi ngửi.....

Một cổ mùi khai nhàn nhạt ủa vào khoang mũi, Trương Chính khựng lại, sắc mặt khẽ biến.

Vừa hay có một đôi phu thể mang theo hài tử đi qua, đứa nhỏ vừa nhìn thấy mảng ẩm ướt dưới đũng quần Trương Chính thì kéo kéo tay mẫu thân, dùng giọng điệu như phát hiện ra lục địa mới kêu to:" Nương, nương, người mau xem! Cái thúi thúi này lớn như vậy còn dám dằm ra quần, eo ôi, xấu hổ quá đi."

Đại khái do tiếng kêu của đứa bé này quá lớn, Ninh Tịnh đang chuẩn bị rời đi cũng nghe thấy, kinh ngạc nhìn về phía Trương Chính. Nhan Ngàn Lan nằm trên vai Ninh Tịnh, bắt gặp sung sướng vẫy vẫy đuôi.

Trương Chính xấu hổ đến đỉnh đầu cũng bốc khói, thể thốt phù nhận:" Nói bậy gì đó. Ta làm sao có thể dằm ra quần."

" Nhưng đó rõ ràng đây là nước tiểu còn gì." Tiểu hài từ hùng hồn phản bác lại.

" Trẻ nhỏ phải lễ phép, không được nói bậy." Phụ thân ngăn hài từ nhà mình lại.

Tuy nhiên sau vụ ồn ào này, mọi người nhìn Trương Chính bắt đầu có chút kì lạ. Trương Chính muốn khóc mà không khóc được, quả thực hết đường chối cãi. Hắn nghĩ nát óc vẫn không thể hiểu nổi, bản thân mơ thấy cái gì mà lại có thể tè dầm trong lúc ngủ được? [Ngọn nến]

Ninh Tĩnh biết Trương Chính xấu hổ, cho nên không tiến lên chào tạm biệt hắn mà chỉ đứng nghe chốc lát rồi liền rời đi.

Trên đường bỗng nghe được hệ thống thông báo:" Đỉnh! Giá trị nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 65 điểm"

Ninh Tĩnh:"???"

Xem ra, Nhan Ngàn Lan thực sự không thích Trương Chính a... vừa nghe thấy người ta gặp xui xẻo, tên nhóc thối này liền vui vẻ như vậy.

*

Xuân đi đông tới, thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua một năm rưỡi.

Nuôi nấng Nhan Ngàn Lan phi thường thuận lợi, nuôi dưỡng hắn gần hai năm, tiến độ hoàn thành cốt truyện từ 0% đã chậm rãi bay lên 20%. Giá trị Nhân phẩm cũng thuận lợi đạt đến 100 điểm. Cộng với một hà bao trợ giúp ngẫu nhiên chưa dùng tới ở thế giới trước, hiện tại trong tay Ninh Tĩnh có 2 cơ hội triệu hoán hà bao trợ giúp. Tuy nhiên, theo hiểu biết sâu sắc của nàng về cái hệ thống lờn này, nàng cũng không có hy vọng gì nhiều với hai cái hà bao kia.

Trải qua nhiệm vụ đầu tiên, Ninh Tĩnh đã niệm ra, chỉ khi phát sinh sự kiện trọng đại gì đó thì tiến độ hoàn thành cốt truyện mới tăng lên nhanh chóng. Nếu chỉ bình đạm sống qua ngày một cách tẻ nhạt, thì tiến độ hoàn thành cốt truyện sẽ chỉ như rùa bò bay lên.

Trước khi Nhan Ngàn Lan hoá hình lần đầu tiên, bọn họ vẫn luôn sinh hoạt ở cái trấn nhỏ này, cuộc sống bình yên không chút sóng gió, cho nên không có gì lạ, khi tiến độ hoàn thành cốt truyện không có gì đột phá.

Thời hạn hai năm sắp đến, thời điểm hoá hình lần đầu tiên của Nhan Ngàn Lan ngày càng đến gần.

Vì chuyện này, Ninh Tĩnh đã lải nhải với hệ thống rất nhiều lần:" Hắn sẽ hoá thành bộ dạng gì? Em bé sơ sinh nhân loại?"

Hệ thống:" Hắn bây giờ đã là trạng thái trẻ con sơ sinh, sau khi hoá hình, thể xác lẫn tinh thần đều sẽ lớn lên, sao có thể vẫn là sơ sinh."

Thế nghĩa là hắn sẽ tầm ba hoặc bốn tuổi sao?

Ninh Tĩnh hiểu kì hỏi tiếp:" Vậy hắn hoá hình kiểu gì? Đoàng một tiếng, từ trong hồ lô nứt chui ra?"

Hệ thống: "....." Mẹ nó cái đồ thiếu năng trí tuệ này.

Ninh Tĩnh:" Hay là như ve sầu thoát xác?"

Hệ thống:" Đừng đoán, người chờ là được."

Cuối cùng, Ninh Tĩnh vẫn là không có cơ hội nhìn thấy Nhan Ngàn Lan hoá hình, bởi vì khi nàng đến, hắn đã sớm hoá hình xong.

Ngày đó, là một đêm tuyết rơi đầu mùa.

Tuy rằng là mùa đông, nhưng Nhan Ngàn Lan cũng không phải tiểu hồ ly yếu đuối mong manh như trước kia, sẽ không tự dưng sinh bệnh. Hắn lại đặc biệt ưa sạch sẽ, tuy là mùa đông nhưng cách hai ba hôm nhất định sẽ phải tắm một lần. Ninh Tĩnh vì hắn đốt bếp lò thật ấm, lại chuẩn bị nước ấm đầy bồn tắm, lấy phao tắm, sau đó mới chậm rãi lui ra sân sau dọn tuyết.

Quét quét, cách lớp cửa, Ninh Tĩnh bỗng nghe thấy tiếng vang lớn truyền tới từ phòng tắm bay ra, sau đó là thanh âm của bồn gỗ rơi xuống đất, tiếng nước tràn ra liên tục.

Xảy ra chuyện gì?

Ninh Tĩnh rung mình, lập tức ném cây chổi trong tay xuống, bước nhanh về phía phòng tắm. Bồn gỗ từ mặt bàn rơi xuống dưới đất, mặt đất toàn là nước. Ninh Tĩnh hoảng sợ, sợ Nhan Ngàn Lan bị bồn gỗ đè bẹp, vội vàng tiến lên nhặt bồn gỗ lên. Nhưng bên trong trống trơn, làm gì có thân ảnh của Nhan Ngàn Lan ?

Đúng lúc này, Ninh Tĩnh cảm giác có thứ gì đó đang giật giật ống tay áo nàng.

Ý thức được điều đó, Ninh Tĩnh chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Đứng sau nàng là một cậu bé ước chừng ba bốn tuổi, không một mảnh vải che thân, da thịt trắng sáng. Da hắn trơn bóng như ngọc trai, ánh lửa trong phòng như càn làm nổi bật nên làn da tinh tế mịn màng, hai tròng mắt vừa tròn vừa sáng, ấn đường điểm xuyên một nốt chu sa. Đây là một tiểu hài từ vô cùng xinh đẹp, mặc dù biến thành hình người nhưng vẫn mang theo cảm giác yêu nghiệt của hồ ly.

Tóc của hắn rất dài, tóc đen như tơ lụa rủ xuống tận thắt lưng, trên vai vẫn còn dính ít bọt nước chưa khô.

Ánh mắt Ninh Tĩnh, đi từ bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo nàng, chậm rãi đi lên trên mái tóc đen nhánh rồi cuối cùng dừng lại trên đỉnh đầu hắn.

Trên mái tóc đen nhánh kia thể nhưng lại xuất hiện một đôi tai hồ ly xù xù hình tam giác. Nhận thấy nàng đang nhìn, đôi tai hồ ly kia còn bắt giác run lên.

Hệ thống:" Đỉnh! Chúc mừng kỷ chủ, nhiệm vụ giúp vai phản diện thành công hoá hình lần đầu tiên chính thức kết thúc. Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 30%"

Ninh Tĩnh:" Cái này ta biết. Nhưng vì sao lỗ tai hắn vẫn là tai hồ ly?"

Cái này không phải đang nói cho cả thế giới biết hắn là yêu quái sao? ('□') ￣┐┌┐

Hệ thống:" Pháp lực tạm thời không đủ. Người sau này mang hắn đi hấp thụ ánh trăng nhiều một chút. Hấp thụ đủ ánh trăng, tai hồ ly liền tự động thu hồi."

Phong lưu công tử: Các nàng 2/9 vui vẻ! Đêm nay ta phải bay về trường rồi ☹

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (5)

Đêm đông tuyết lạnh, Nhan Ngàn Lan toàn thân trần trụi, nếu cứ để thế khẳng định ngày mai hẳn sẽ bị bệnh. Ninh Tịnh giật mình, đứng dậy lấy một chiếc chăn to bằng bông từ trên giường xuống, đem tiểu bánh bao nhỏ như cục bột quăn như tơ tằm, đặt ở trên giường.

Ôm hẳn lên mới phát hiện hoá ra bộ dạng con người của Nhan Ngàn Lan lại nặng như vậy, thật giống quả cân di động, bề ngoài nhìn không ra, không ngờ lớn lên cũng thật rắn chắc.

Bên phía bên kia, mặc dù đột nhiên thay đổi hình thái nhưng Nhan Ngàn Lan đối với Ninh Tịnh một chút cũng không thấy xa lạ, chủ động vươn cánh tay gần như hai đoạn ngón sen béo múp ôm lấy cổ Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh kéo tay hẳn xuống, dặn dò: "Cầu cầu ngồi ngoan, ta đi lấy quần áo cho ngươi mặc."

Nhan Ngàn Lan cả người kín mít, tóc tai lộn xộn, ngoan ngoãn ngồi yên trên giường. Ninh Tịnh lấy từ trong ngăn tủ một bộ quần áo đưa cho hẳn, đó là bộ quần áo dự lại do nàng chưa kịp sửa lại khi Nhan Nhân Lan còn chưa hoá hình.

Nhan Ngàn Lan cầm quần áo quan sát một lúc lâu, chỉ có đôi mắt là luôn dính lấy người Ninh Tịnh, non nớt nói: "Tỷ tỷ, ta không muốn mặc."

Ninh Tịnh chấn kinh: "Ồi đậu, Cầu Cầu nói tiếng người giỏi vậy?"

Hệ thống không nhận được khinh bỉ" Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, sau khi hoá hình, hẳn sẽ không khác gì so với trẻ con nhân loại ba bốn tuổi. Ngươi đã thấy đứa trẻ ba bốn tuổi nào mà chưa biết nói không?"

Ninh Tịnh tiến đến, giúp Nhan Ngàn Lan thắt nút y phục, tiện thể dạy hẳn lần sau tự mình mặc quần áo. Sau đó cầm khăn, giúp hẳn lau đi mái tóc ẩm ướt. Đột nhiên cảm thấy dưới bụng ấm áp, Ninh Tịnh cúi đầu — — tiểu gia hoá Nhan Ngàn Lan này không biết từ khi nào đã lấy ôm eo nàng, nhưng hai tay quá ngắn, làm thế nào cũng không thể ôm hết, chỉ có thể đem sườn mặt áp vào bụng nàng, động tác tràn đầy làm nũng cùng ý lại.

Cuối cùng, Ninh Tịnh di chuyển lên cái tai hồ ly mềm mại, xoa xoa nhắm thăm bớt nước.

Ninh Tịnh bắt gặp bị xúc cảm mềm mại nơi lỗ tai hấp dẫn. Lỗ tai hình tam giác nhòn nhọt được bao phủ bởi lớp lông tơ tinh tế, bên trong là màu hồng nhạt, khi xoa bóp, hai tai ở trong lòng bàn tay chà qua chà lại, biến hoá đủ loại hình dạng, nhưng lại không phải là mềm mại không xương, sâu một chút còn có thể chạm đến lớp da đầu ẩm áp, còn sờ thấy sương sụi cứng cứng nơi vành tai.

Dù Ninh Tịnh không phải là người có đam mê mãnh liệt với mấy thứ lông lông như tai động vật, nhưng vẫn không nhận được gió tay mân mê lỗ tai Nhan Ngàn Lan một lúc lâu.

Hệ thống: "Sao? Cảm giác thế nào?"

Ninh Tịnh: "Xúc cảm thật phê."

Hệ thống sâu xa nói tiếp: "Hiện tại muốn sờ thì cứ sờ, sau này hẳn thành niên tốt nhất đừng có sờ loạn."

Ninh Tịnh buồn bực hỏi lại: " Vì sao?"

Hệ thống không đáp lời, phía bên kia, có lẽ bị sờ có chút nhột, Nhan Ngàn Lan bắt gặp rụt cổ lại, lỗ tai khẽ run run, nhưng vẫn đứng im cho Ninh Tịnh sờ soạn lung tung.

Bởi vì bị khăn lau che khuất tầm mắt nên Nhan Ngàn Lan thuận tiện nhắm mắt dưỡng thần. Hoá hình cần dùng rất nhiều pháp lực, lại được Ninh Tịnh xoa đầu quá mức thoải mái, hẳn cứ thế mơ màng ngủ gật.

Bỗng nhiên, một cảm giác quen thuộc bỗng chốc ập đến, trong lòng Nhan Ngàn Lan khẽ run rẩy — — thật giống như rất lâu về trước, trong một hôm đêm đông gió tuyết, cũng có người nào đó ở trên giường giúp hẳn chà lau mái tóc.

Chắc có lẽ chỉ là ảo giác, đây mới là lần đầu tiên hẳn gặp tỷ tỷ dưới hình dạng con người.

Tóc rất nhanh đã được lau khô, đêm đã khuya, Ninh Tịnh khoá trái cửa rồi bỏ lên giường.

Bởi vì đã hoá thành hình người nên Ninh Tịnh đem gối đầu của mình chia cho Nhan Ngàn Lan một nửa. Trong bóng tối, Nhan Ngàn Lan không những không chịu gối đầu mà còn nhất quyết vùi đầu vào giữa hai luồng "ôn hương huyền ngọc" trước ngực Ninh Tịnh, thậm chí còn mẫn nguyện dụi dụi vào cái, làm nũng như hồi hẳn vẫn còn là tiểu hồ ly.

Đáng chết chính là, Ninh Tịnh khi đi ngủ không bao giờ có thói quen mặc nội y, hiện tại cũng chỉ mặc một lớp trung y mỏng mảnh. Bị một người sống sờ sờ bám lấy, tóm lại nàng vẫn là không quen." Cầu Cầu, ngươi phải tự ngủ, không thể dấn tỷ tỷ mãi thế được."

Nhan Ngàn Lan không buông, mơ màng hỏi lại: " Vì sao?"

Ninh Tịnh vừa mới há miệng định lên tiếng thì bỗng nhiên nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống: "Đình! Nhiệm vụ chi nhánh rút xuống: Ôm Nhan Ngàn Lan đi ngủ. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể tăng thêm 10 điểm Giá trị nhân phẩm. Xin hỏi ký chủ có muốn tiếp tục nhiệm vụ hay không?"

Ninh Tịnh: "....." Và mặt tối hoi nhanh.

Nàng xám xịt đáp lại: " Tiếp tục."

Hệ thống: "Đình! Nhiệm vụ chi nhánh mở ra. Thỉnh thí chủ mau chóng hoàn thành trong năm phút đồng hồ. Nếu nhiệm vụ thất bại lập tức khấu trừ 50 điểm Giá trị nhân phẩm."

Ninh Tịnh: "....." Cái quy tắc chết tiệt này, càng ngày càng muốn ngồi lên đầu nàng mà.

Hừm, Chi cần ôm ngủ liền có thể tăng thêm 10 điểm Giá trị nhân phẩm, Ninh Tịnh đương nhiên không ngu mà từ chối, do đó liền gài vờ quay sang Nhan Ngàn Lan bắt đắc dĩ sửa lời: " Chỉ đêm nay thôi đó."

Nhan Ngàn Lan sung sướng cọ cọ người Ninh Tịnh. Ở phía Ninh Tịnh không thể nhìn thấy, khuôn mặt non nớt bắt gặp hiện lên nụ cười giao hoạt như vừa thực hiện được ý đồ.

Khi hẳn còn là hồ ly, hẳn chỉ có thể an phận ngủ trong vòng tay nàng. Hiện giờ cuối cùng hẳn đã có thể ôm chặt Ninh Tịnh bằng chính hai tay mình. Điều này khiến Nhan Ngàn Lan vô cùng thoải mái, bởi vì động tác này dường như có thể biểu thị công khai quyền sở hữu nào đó khắc sâu với linh hồn.

Một lát sau, tiếng hít thở đều đều truyền đến bên tai, hẳn an tĩnh nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

Bị cái bánh bao nóng hằm hạp dính chặt trong lồng ngực, Ninh Tịnh bị mất ngủ, liền ở trong đầu tán gẫu cùng hệ thống.

Ninh Tịnh: " Lần hoá hình tiếp theo Nhan Ngàn Lan cũng sẽ tăng lên ba, bốn tuổi sao?"

Hệ thống: " Tất nhiên là không, hẳn lúc đó, đại khái chắc sẽ hoá thành bộ dạng cậu nhóc tầm mười năm mười sáu tuổi gì đó."

" Lớn lên nhanh vậy sao?" Ninh Tịnh cảm thán.

Cuộc đời Nhan Ngàn Lan phải nói là rất dài, rất dài. Mà Yêu tộc khi trải qua lần thiên kiếp đầu tiên đều sẽ quên đi toàn bộ kí ức xảy ra trước đó. Phải đến khi trải qua ba lần thiên kiếp, toàn bộ kí ức trước đó mới có thể trở lại. Nói cách khác, khi Nhan Ngàn Lan trải qua thiên kiếp đầu tiên, hẳn sẽ quên đi tám năm sinh hoạt ở nhân gian, cũng sẽ quên đi cọng rau thơm đã nuôi nấng hẳn tám năm là nàng đây. Chờ khi ba lần thiên kiếp kết thúc, mới có thể nhớ lại.

Tinh ra, thời hạn nuôi nấng tám năm kết thúc, thời điểm ly biệt cũng chính là lúc Nhan Ngàn Lan bước vào lần thiên kiếp đầu tiên. Hẳn có thể quên đi hết thảy, có lẽ cũng là chuyện tốt.

Chờ khi hẳn nhớ được, có lẽ đã sớm trở thành đại yêu danh trấn tứ phương. Đứng trước thời gian mệnh mỏng như nước lũ, tám năm sinh hoạt ngắn ngủi ở nhân gian hôm nay, so với thọ mệnh dài đằng đẳng của Yêu Tộc, thật sự là bé nhỏ không đáng bận tâm.

Ninh Tịnh hỏi tiếp: " Hẳn có biến thành hồ ly nữa không?"

Nghĩ đến về sau không thể tiếp tục xoa cái bụng béo béo tròn tròn, Ninh Tịnh có chút tiếc nuối.

Hệ thống:" Không. Nhưng trên thực tế, chỉ cần hần muốn, lúc nào cũng có thể biến lại được. Chẳng qua, hần lại không phải ăn no rửng mỡ, vất vả lắm mới tu thành hình người, biến trở về nguyên hình làm cái gì?"

Ninh Tịnh sững sốt. Sau khi nghe xong lời giải thích của hệ thống, kết hợp với kinh nghiệm thực tế của bản thân, nàng rất cuộc hiểu được vì sao, hoá ra khi Yêu tộc ở trạng thái con người, sẽ khó bị thương tới nội đan hơn so với khi ở trạng thái nguyên hình.

Yêu quái chạy nhảy còn sợ như vậy, chứ đừng nói đến loại yêu quái thực vật núi đá như nàng đây —— trạng thái nguyên hình của bọn nàng không có tay cũng chẳng có chân, nếu như gặp phải nguy hiểm, chính là muốn chạy cũng không chạy được, chỉ có thể cam chịu chờ người tới hái. Nói như vậy, tên gốc mới đi lộ nguyên hình.

Không có yêu quái nào thích tự tìm phiền toái, do đó, bọn họ sẽ không chọn hoá thành nguyên hình để sinh hoạt. Trừ khi suy yếu đến một độ nhất định, không thể tự mình duy trì hình người, nếu không, Yêu tộc sẽ miễn cưỡng duy trì hình dạng con người. Nếu muốn nhìn thấy bộ dạng hồ ly của Nhan Ngàn Lan lần nữa, trừ khi là thời điểm trước khi hoá hình, hần cực kì suy yếu, hoặc là lúc hần bị trọng thương.

Hoá ra sau khi Nhan Ngàn Lan hoá thành hình người lại càng dễ nuôi hơn so với khi hần còn là hồ ly. Thời điểm khi hần còn là hồ ly con, hàm răng còn chưa phát triển toàn diện, chỉ có thể ăn một ít thức ăn tương đối mềm mại. Hiện tại, Ninh Tịnh có thể trực tiếp dứt hần ăn thức ăn con người. Ngoài ra, kể từ khi Nhan Ngàn Lan bắt đầu hoá thành người, hần không còn phụ thuộc 100% vào thức ăn để sinh tồn nữa mà có thể tự mình hấp thụ ánh trăng để tồn tại, do đó, con đôi cũng ngày một giảm dần.

Khi pháp lực tăng cao, nội đan cũng theo đó lớn lên, dần dần, sự thèm ăn cũng giảm dần. Chờ khi hần hoá hình đủ ba lần, hần không cần phải ăn bất kì thứ gì cũng có thể tồn tại.

Trong nhà tự dựng xuất hiện một đứ tra, đương nhiên không thể gạt được con mắt tò mò của người dân trong trấn. Xét thấy tuổi tác cũng như ngoại hình chênh lệch giữa hai người, Ninh Tịnh chỉ đành nói dối hần là con họ hàng xa thân thích bị mất cha mẹ. Mọi người liền không còn gì bàn tán nữa.

Tuy nhiên cái này cũng chỉ là kế sách tạm thời, chờ khi Nhan Ngàn Lan hoá hình lần thứ hai, Ninh Tịnh vẫn phải nghĩ thêm cho hần một thân phận mới.

Mọi thứ diễn ra đều rất suôn sẻ, chỉ có duy nhất hai điều khiến nàng đau đầu, một là Nhan Ngàn Lan nhất quyết không chịu phân giường ngủ, hai là đôi tai hồ ly kia của Nhan Ngàn Lan thực sự là —— quá nổi bật.

Cũng may, hiện tại là mùa đông, nàng có thể tìm thứ gì lấp liếm giấu đi. Ninh Tịnh cất công đan cho hần một cái mũ len đầu hồ màu vàng nhạt, cái này vừa có thể giữ ấm lại vừa có thể che dấu tai hồ ly. Chỉ có điều, khi thời tiết bắt đầu ấm lên, phương pháp này liền không thể áp dụng. Việc cấp bách hiện tại đó chính là giúp Nhan Ngàn Lan thu hồi được tai hồ ly trước khi mùa đông kết thúc (= _ =)

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc lại qua một năm.

Bốn mùa biến hoá, lại là một năm đầu xuân.

Hàng liễu rủ bên hồ được thay trên mình một lớp áo xanh mới, vô cây khô cằn nhường chỗ nằm non xanh mơn, nước hồ trong lành tươi mát. Ven hồ, bên đó gỗ trải dài đến tận giữa hồ, một thân ảnh nho nhỏ ngồi trên bờ sông.

Đó là một nam hài từ ngực xiêm y sáng màu, khoảng chừng bốn, năm tuổi, da trắng hơn tuyết, mắt đen hơn mực, ấn đường điểm xuyên một hạt chu sa, khiến cậu giống hệt như tiên đồng bước ra từ bức tranh thần thoại. Đôi chân bé nhỏ nhàn nhã thò ra ngoài lác lư, một tay nhẹ nhàng ném mỗi câu xuống mặt hồ, bên cạnh con đật một quyển Chí Quái Tập Đàm bản cũ. Hơn mười con cá chép ngày ngốc tụ tập dưới chân hần tranh ăn, khiến vô số bọt nước trong suốt nổi lên.

Đột nhiên, một đợt sóng nước xao động từ nơi xa truyền đến, đó là một chiếc thuyền nhỏ đi ra từ phía lòng hồ. Thuyền nhỏ cặp bến, một tiểu hài từ ước chừng bảy, tám tuổi từ mũi tàu nhảy lên bờ, ngẩng đầu hống hách nói:" Nhan Ngàn Lan, người đang làm gì vậy?"

Người này chính là đệ đệ của Trương Chính - Trương Cùng.

Thấy Nhan Ngàn Lan ngược lên, Trương Cùng liền vội vã chạy tới, không nói hai lời liền cầm cổ tay kéo Nhan Ngàn Lan lên thuyền." Cho cá ăn làm cái gì, nhạt nhẽo, tới, ta mang người đi giữa hồ bắt cá."

Nhan Ngàn Lan linh loạt tránh thoát khỏi móng heo của Trương Cùng, lắc đầu cự tuyệt:" Ta không đi."

Trương Cùng cực kỳ thất vọng, lại có chút thẹn quá hoá giận.

Cách đây hơn một năm, từ lần đầu tiên nhìn thấy Nhan Ngàn Lan, Trương Cùng vẫn không thể tượng tượng được lại có người xinh đẹp giống tiên đồng đến như vậy, cho nên vừa gặp đã vô cùng thích Nhan Ngàn Lan. Hơn nữa, cô đệ đệ xinh đẹp như vậy, mang ra ngoài khẳng định vô cùng có mặt mũi, nghĩ tới nghĩ lui, Trương Cùng liền quyết định nhận Nhan Ngàn Lan làm tiểu đệ.

Trương Cùng trong trấn nổi danh là tiểu bá vương, nghịch ngom gây sự, trò nào cũng thử qua, lại lãnh đạo một đám trẻ con quận phá. Nhưng đáng tiếc, Nhan Ngàn Lan chưa bao giờ đánh giá cao hần, lại còn không thèm chơi với bọn họ.

Trương Cùng quan sát Nhan Ngàn Lan. Ngày thường, khi bọn chúng điên cuồng leo lên cây nhặt trứng đuôi chim, Nhan Ngàn Lan chỉ một mình lặng lẽ ngồi dưới gốc cây đọc sách. Khi bọn chúng ngồi thuyền xuống hồ chơi đùa, Nhan Ngàn Lan lại thích cùng tỷ tỷ ở ven bờ thả câu.

Lớn thêm một chút, Trương Cùng cảm thấy cuộc sống như vậy thật tè nhạt cùng cô độc, vì vậy hần nắm tay thề độc, nhất định phải khai sáng cho Nhan Ngàn Lan khỏi cuộc sống tù túng đó. Nhưng không ngờ, hần đã cất công chia cảnh oliu như vậy mà lại bị đối phương phủ phàng từ chối.

Lúc này, nhìn vào khuôn mặt trắng nõn của Nhan Ngàn Lan, trong lòng Trương Cùng bất giác dâng lên một cổ xúc động không nói lên lời, nhất thời tiến lên một bước, ngang ngược đem mỗi câu trong tay đối phương ném xuống đất, tức giận nói:" Không muốn cùng phải đi, đi, ta bắt cá cho người xem."

Đáng người Nhan Ngàn Lan vốn mỏng manh, lại không thể tùy ý sử dụng yêu lực, Trương Cùng hơi dùng lực liền có thể đem Nhan Ngàn Lan kéo đi.

Vừa đi Trương Cùng vừa lải nhải:" Người đánh tỷ tỷ người như vậy, về sau tỷ ấy xuất giá thì phải làm sao. Ta nghe ca ca nói, huynh ấy định qua Tết âm lịch sẽ mời bà mối qua nhà Ninh tỷ tỷ cầu thân, về sau hai ta....."

Còn chưa dứt lời, Trương Cùng từ đằng sau bắt gờ " ăn" một cước, hần đứng không vững, cứ như vậy ngã úp xuống hồ.

Phong lưu công tử: Ngần lần xin lỗi các nàng, dạo này mới quay lại trường, tiệc tùng liên miên, vì vậy bây giờ mới đăng được cho mọi người nè. Xin lỗi ngàn lần. Huhu

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đáng người Nhan Ngàn Lan gầy nhỏ, đá một cước cũng bị quán tính kéo theo, mắt thẳng băng lao về phía trước giống Trương Cùng.

Cũng may, hắn đứng ở chỗ cao, khi rơi vừa vịn rơi vào gò đất nhô lên bên cạnh hồ, không rơi vào nước.

Hồ này rất nông, mực nước chỉ ngang đến bụng Trương Cùng. Hắn lại bơi giỏi lắm, lúc đầu bị bất ngờ nên mới uống vài ngụm nước, nhưng rất mau sau đó đã lấy lại thăng bằng, đứng thẳng người dậy.

Mang theo quả đầu ướt đầm dề, Trương Cùng khó tin há hốc miệng —hắn không thể tin được, tên nhóc bình thường chỉ biết làm lì như Nhan Ngàn Lan lại lúc gan to đến mức đá hắn xuống nước. Sau khi định thần xong, Trương Cùng từ ngạc nhiên chuyển qua tức giận hét to:" Người đá ta xuống nước?"

Nhan Ngàn Lan vỗ vỗ đầu gối, ngồi xổm xuống bên cạnh Trương Cùng, hất cằm, bĩu môi trả lời:" Ai bảo người ồn ào như vậy."

Trương Cùng sững sờ trần trối:" Người...."

Động tĩnh bên này quá lớn nên thu hút không ít sự chú ý, không biết ai nói với Trương Chính cùng Ninh Tĩnh, hai người nhanh chóng buông công việc dở tay vội vã chạy về phía bờ sông.

" Trương Cùng!" Từ xa, thanh âm tức giận của Trương Chính đã truyền đến bên tai Trương Cùng, Trương Cùng theo bản năng run lên, khuôn mặt bắt đầu tím mét.

Theo sau Trương Chính còn có Ninh Tĩnh với khuôn mặt nôn nóng.

Nhìn từ đằng xa, hai tiểu hài tử Trương Cùng cùng Nhan Ngàn Lan đang đứng ở trong nước, cả người đều ướt đầm, như gà con bị rớt vào nồi canh.

Ninh Tĩnh cùng Trương Chính đều sững sờ — vừa rồi bác hàng xóm chỉ nói Trương Cùng bị rớt xuống nước, không nói Nhan Ngàn Lan cũng rớt xuống nước nha.

Cùng rơi xuống hồ, vậy mà biểu tình khuôn mặt hai đứa nhỏ lại khác biệt vô cùng. Nhan Ngàn Lan vô tội dựa vào gờ bờ, khuôn mặt nhỏ hoàn toàn mờ mịt tội nghiệp. Trương Cùng ở phía sau, khuôn mặt nhăn nhó như muốn phun lửa, quơ chân múa tay định nói gì đó.

Ninh Tĩnh thấy một màn như vậy, trái tim bất giác run lên, chạy nhanh tới kéo Nhan Ngàn Lan ra khỏi mặt nước, nôn nóng hỏi:" Cậu Cậu, không sao chứ?"

Nhan Ngàn Lan ngoan ngoãn lắc đầu, nhưng lại không nói lời nào.

Trương Chính mặt mày xạch con gà rớt vào nồi canh là Trương Cùng lên bờ, tức giận quát:" Trương Cùng, ta nói rồi, không được bắt nạt tiểu hài tử nhà khác, để lại ngứa đòn đúng không?"

Trương Cùng sắc mặt khế biến, Trương Chính mà đánh chỉ sợ mong hắn sẽ nở hoa. Trương Cùng sợ đau, vội vàng đem hành vi phạm tội của Nhan Ngàn Lan kể ra: " Để chi muốn tìm hắn chơi, để không có đẩy hắn xuống nước! Là tiểu tử này ở đằng sau đẩy đệ xuống trước."

Lời nói phát ra, Ninh Tĩnh cùng Trương Chính, Trương Cùng đều nhìn về phía Nhan Ngàn Lan.

Đặc biệt là Trương Cùng. Hắn tròn tròn hai mắt, không dám tin há hốc mồm — tên nhóc Nhan Ngàn Lan này vừa rồi còn chung ra bộ mặt thiếu đánh đối với hắn, vậy mà không biết từ khi nào đã thay bằng biểu cảm mờ mịt vô tội, giống như đoá tiểu bạch hoa run rẩy vì bị hăm dọa.

Đứng giữa một bên là đệ đệ nhà mình với tiếng xấu loang lổ gần xa, một bên là đệ đệ có tiếng ngoan ngoãn của người trong lòng. Trương Chính không cần hỏi cũng biết rõ đáp án. Hắn dùng sức đập một cái vào gáy Trương Cùng, tức giận nói: "Ta dạy đệ nói hươu nói vượn từ khi nào hả?"

Trương Cùng ôm gáy, oai oái kêu to, uỷ khuất cãi:" Thật mà! Hắn đẩy đệ xuống trước, sau đó cũng nhảy theo."

Trương Chính càng thêm tức: " Đệ còn dám cãi, đệ to như vậy, đệ ấy làm sao đẩy đệ xuống nước?! Còn nữa, nếu đệ ấy thực sự đẩy đệ xuống nước, tại sao còn phải nhảy theo?"

" Đệ làm sao biết được, là hắn đẩy đệ mà." Trương Cùng mếu máo.

Ninh Tịnh không định tiếp tục nghe hai anh em Trương Chính cãi nhau, nếu Nhan Ngàn Lan đã không có việc gì, việc này cũng chỉ là một trò đùa giữa hai đứa nhỏ, nàng khuyên bảo hai ba câu rồi liền cáo biệt bé Nhan Ngàn Lan về nhà thay quần áo.

Tuy nhiên, nàng cũng không thể không nâng cao cảnh giác —— về sau không thể để Cầu Cầu chơi một mình lâu như vậy, trẻ con chơi với nhau không biết nặng nhẹ, chẳng may đây là bãi sông có mạch nước ngầm, lốc xoáy, thì Nhan Ngàn Lan nhà nàng biết làm sao.

Tuy rằng Trương Cùng được Ninh Tịnh cầu tình, nhưng Trương Chính vừa thấy bán mặt thể chết cũng không chịu hỏi cái của Trương Cùng, miệng còn luôn cãi bán thân không làm gì sai, máu điên lại bắt đầu sôi lên. Chúng ta đại khái có thể tưởng tượng được, mong Trương Cùng tối nay sẽ thảm hại đến mức nào. [Ngọn nến]

Đang xa, Nhan Ngàn Lan gục mặt vào vai Ninh Tịnh, được nàng bế đi càng ngày càng xa, đột nhiên, hắn mờ to hai mắt, cùng Trương Cùng mất to trùng mắt nhỏ.

Trương Cùng ngẩn ra. Nhan Ngàn Lan lấy tốc độ "sét đánh không kịp bưng tai" ngừng đầu làm nặt quỵ với Trương Cùng. Về mặt tính quái thoả mãn khi thấy người khác gặp nạn, nơi nào còn bộ dáng tiểu bạch hoa yếu ớt chọc người ta thương cảm, rõ ràng là tiểu hồ ly quý kẻ đa đoan!!

Trương Cùng bùng tỉnh, phát hiện bán thân bị chơi xỏ, run rẩy ngón tay chỉ:" Người, người....."

Ngay lập tức, Ngan Ngàn Lan nhanh chóng thu lại biểu cảm, cả khuôn mặt nhỏ trắng nõn lại vô tội như chưa có chuyện gì xảy ra, đem cảm giác lên vai Ninh Tịnh, yếu đuối mong manh.

Trương Chính thấy Trương Cùng còn dám chỉ Nhan Ngàn Lan, máu điên lại bốc lên, xách cổ Trương Cùng lôi về nhà: " Về nhà ta sẽ tiếp tục tính sổ với đệ."

Trương Cùng:" Ca, đừng mà a a a a!"

(Q益Q)

Về đến nhà, hơi nước mờ mịt, Nhan Ngàn Lan bị cưỡng ép đi tắm nước để tiêu trừ khí hàn. Ninh Tịnh dùng gáo múc lên người Nhan Ngàn Lan ít nước ấm, Nhan Ngàn Lan nhin không được lắc lắc tóc như một chú chó con, hai tai hồ ly trên đầu bắt gác run run.

Sau khi Nhan Ngàn Lan hoá hình, không quá một tháng liền có thể học được cách dùng pháp thuật làm ẩn đi tai hồ ly. Chỉ có điều, hắn vẫn còn nhỏ, năng lực tự khống chế không tốt lắm, những lúc thoải mái hoặc cảm xúc bị kích động liền sẽ dễ dàng "thả bay bán thân", để lộ đôi tai hồ ly xinh đẹp.

Bất quá, Ninh Tịnh vẫn có thể hiểu được, Yêu quái dù sao cũng không phải nhân loại, duy trì hình người trong một khoảng thời gian dài tuy tốt cho việc phòng vệ nhưng ở một mức nào đó cũng đã trói buộc thiên tính của bọn họ. Nếu nơi này không phải nhân giới, đại đa số yêu quái sau khi hoá thành hình người đều sẽ giữ lại một phần thiên tính nhất định, ví dụ như hồ yêu sẽ giữ lại tai hồ ly, xà yêu sẽ giữ lại lưỡi rắn,...

Trong phạm vi an toàn nhất định, Ninh Tịnh trước nay đều không quá hà khắc với Nhan Ngàn Lan. Chỉ có đối với bán thân, do vốn dĩ trong tâm gan vẫn coi mình là con người nên khát vọng đối với việc hoá hình thấp hơn rất nhiều so với yêu quái đồng trang lứa, vì vậy nàng chưa bao giờ cố gắng lộ ra bất cứ cái gì liên quan đến thân thể rau thorn của bán thân.

Nhan Ngàn Lan bất ngờ lên tiếng: " Tỷ tỷ, Yêu quái có thể gả cho con người được không?"

" Có, nhưng khả năng không lớn, rất cuộc nhân yêu vẫn khác biệt. "Ninh Tịnh thuận miệng trả lời: " Nhìn thấy nguyên hình của chúng ta, con người có mấy ai không bị dọa chạy, giống như Bạch nương từ cùng Hứa Tiên vậy."

Nhan Ngàn Lan ngây ngốc hỏi lại: " Đó là ai?"

Ninh Tịnh gạt mình, lúc này mới nhận ra mình nói hớ, thời này còn chưa có truyền thuyết Thanh xa Bạch xà, liền cười trừ nói: " À, đó là một câu chuyện dân gian có từ rất lâu rồi."

" Vậy hôm nay trước khi đi ngủ ta muốn nghe chuyện này."

Ninh Tịnh bất đắc dĩ nói: " Được."

Từ khi hoá thành trẻ con nhân loại, tối nào trước khi đi ngủ Nhan Ngàn Lan cũng phải nghe chuyện cổ tích mới ngủ ngon.

Lúc đầu, Ninh Tịnh lời tất cả những câu truyện cổ tích, truyện ngụ ngôn, truyện ma, ngay đến cả cổ tích Andersen cũng lời ra hết. Cuối cùng, cho đến khi nàng không thể nghĩ thêm bất kỳ câu truyện nào nữa, liền dứt khoát tìm mấy quyển sách dân gian quái dị, mỗi ngày đọc cho Nhan Ngàn Lan nghe một truyện.

Thật ra mấy quyển sách này Nhan Ngàn Lan đã sớm đọc qua nhưng hắn lại rất vui vẻ nghe lại. Thế mới biết, tiểu gia hoá này thật ra không phải si mê truyện cổ tích gì đó, đơn giản là hắn thích trước lúc đi ngủ được Ninh Tịnh vỗ về, được giọng nói dịu dàng của nàng thủ thi.

Nhan Ngàn Lan nhận được đáp án vừa ý, tròn mắt sáng ngời, giang tay cao hứng ôm lấy cổ Ninh Tịnh làm nũng.

Ninh Tịnh đẩy vai hắn, kéo dài khoảng cách giữa mình và hắn: " Dừng, dừng, dừng, quần áo ta đều bị đệ làm ướt rồi đây này."

Hệ thống: "Đình! Giá trị nhân phẩm +5, giá trị nhân phẩm hiện tại: 132 điểm"

Ninh Tịnh đã sớm quen. Đạo gằn đây Giá trị nhân phẩm tăng rất đều đặn khiến Ninh Tịnh cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Sau khi tắt nến, Ninh Tịnh theo đúng ước nguyện đem chuyện Bạch nương từ cùng Hứa Tiên mình nhớ kể cho Nhan Ngàn Lan nghe. Nhan Ngàn Lan túm lấy vạt áo Ninh Tịnh, cất giọng non nớt nói:" Ta không thích Hứa Tiên."

Ninh Tịnh cảm thấy thú vị hỏi lại: " Vì sao?"

" Hắn quá vô dụng, chỉ có nguyên hình của Bạch nương từ mà cũng bị hù chết. Nếu ta là hắn, dù người ta yêu có biết thành bộ dạng gì ta vẫn nhận ra nàng ấy." Nhan Ngàn Lan dùng ngón tay nghịch nghịch tóc Ninh Tịnh, nghiêm túc nói.

" Vậy nếu như người ấy biến thành một bộ dáng hoàn toàn khác, hoặc là, đệ hoàn toàn còn không nhớ người ta."

Nhan Ngàn Lan lắc đầu: " Không sợ, chi cần ta thật sự thích người đó, thì dù cho không nhớ rõ nàng ấy là ai, ta vẫn sẽ thích nàng ấy một lần nữa."

Ninh Tịnh: "....." Nàng nhin không được gõ gõ hệ thống: " Ủi, đậu xanh rau má, người nghe thấy không? Hắn chính là ầu yếm boy nha!!"

Hệ thống: "....."

Ninh Tịnh tấm tắc khen: " Nhóc con này miệng lưỡi thật dẻo. Tục ngữ có câu "Ba tuổi để nhìn thấy người già ". Tên tiểu thư này không biết về sau sẽ lừa gạt bao nhiêu con gái nhà lành đây."

(1) "**Ba tuổi để nhìn thấy người già**": Trong nghiên cứu về tâm lý học thì con người ở độ tuổi từ 3-7 tuổi sẽ phát triển 100% não bộ, trẻ em ở độ tuổi này là đỉnh cao của sự phát triển về tinh thần,

tâm lý: Lớn lên trẻ em sẽ cải thiện về cách ứng xử và kiến thức, còn trí não đã phát triển đến đỉnh cao. Đây là thời kì xây dựng tính cách con người.

Lại nói, trong lòng Nhan Ngàn Lan xuất hiện khái niệm "Thích", cũng coi như là kì tích trong giới Yêu ma.

Trong các câu chuyện dân gian kể lại qua bao thế hệ, Yêu quái được con người đắp nặn thành hình tượng thủy chung cả đời chỉ có 1 bạn lữ, kỳ thật đó chỉ là nhân loại tự mình tô vẽ mà nên. Yêu tộc sinh mệnh dài mệnh mỏng, không có đạo đức cùng pháp luật trời buộc. Đặc biệt là đại yêu sống qua ba lần thiên kiếp, yêu lực đủ cường đại, không còn ai có thể uy hiếp tính mạng của họ, mọi thứ dường như đều dễ như trở bàn tay, "yêu sinh" không còn gì theo đuổi, mỗi ngày lại có mỹ nhân tự mình dâng lên. Do đó không ít đại yêu sinh hoạt cá nhân đều tương đối hỗn loạn, không có cái gì gọi là thích gọi là yêu, chỉ có khoái cảm cùng nhục dục.

*(2) **Yêu sinh**: = Nhân sinh, nhưng Nhan Ngàn Lan là yêu quái nên là yêu sinh.*

Không biết Nhan Ngàn Lan sau ba lần thiên kiếp kết thúc, có còn được ngày thơ như ngày hôm nay?

Ninh Tịnh thất thần tưởng tượng, sau đó lại nhanh chóng phủ định dự đoán —— Nhan Ngàn Lan sau ba lần thiên kiếp kết thúc liền bắt đầu ở nhân giới tung hoành ngang dọc, cướp đoạt pháp khí, không lâu sau đã hương tiêu ngọc vãn, lấy đầu ra thời gian mà hưởng với chà thụt.

Hệ thống chuyển chủ đề: "Nhân tiện, không phải ngươi có lời muốn nói với hắn sao?"

Được hệ thống nhắc nhở, Ninh Tịnh lúc này mới nhớ ra đúng là có việc năng cần thương lượng với Nhan Ngàn Lan, liền nhẹ giọng nói: "Cầu Cầu, chờ sau khi đệ hoá hình lần thứ hai xong, chúng ta chuyển nhà đi."

Con buồn ngủ của Nhan Ngàn Lan lập tức chạy mất tăm, vui sướng nói: "Thật sao?"

"Ừm, tướng mạo của đệ không ổn định, trong khoảng thời gian ngắn nếu thay đổi quá nhiều lần thì rất khó giải thích với hàng xóm xung quanh. Cho nên, chúng ta tốt nhất là nên chuyển đi."

"Được, ta đều nghe Ty ty." Nhan Ngàn Lan cười khẽ.

"Vậy quyết định vậy đi." Ninh Tịnh quyết định chốt kế hoạch.

Bây giờ còn tận nửa năm nữa mới đến thời hạn hai năm Nhan Ngàn Lan hoá hình, tạm thời không cần chuẩn bị đồ đạc để chuyển nhà.

—— Ninh Tịnh ban đầu là nghĩ như vậy.

Thẳng đến buổi sáng nào đó, khi thức dậy, nàng bỗng nhiên cảm thấy trong ngực trống không.

Ninh Tịnh bối trong đồng quần áo trên giường, quả nhiên tìm được một quả cầu trắng muốt, tản ra hơi ấm cùng mùi hương.

Hắn ngủ rất ngon, cái bụng béo múp phập phồng theo từng tiếng gáy, hai chân ngắn tũn mờ rộng, vật nhỏ giữa hai chân cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Ái chà, phải lâu lắm rồi mới thấy lại bộ dạng này của hắn. Ninh Tịnh nhận không được vron mộng vuốt chọc chọc mộng hắn, muốn đánh thức hắn, sau đó lại xoa đầu hắn. Nàng biết Nhan Ngàn Lan sắp hoá hình, bối vì trước khi hoá hình hắn sẽ biến trở về bộ dạng hồ ly.

Chỉ có điều, từ đây đến lúc thời hạn hai năm biến hình, ước chừng vẫn còn hai tháng nữa. Thời gian hắn hoá hình, có phải hơi nhanh rồi không?

Ninh Tịnh ngay lập tức cảnh giác hỏi: "Hệ thống, cốt truyện lại bị đẩy nhanh rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hệ thống biến mất một lúc lâu mới quay trở lại: "Tiến độ vẫn bình thường, tạm thời ta vẫn chưa nhận được thông báo buff nào."

Ninh Tĩnh cau mày: "Nhưng hần biến hình sớm như vậy, rất không bình thường." Phải biết rằng, hần sớm không phải một hai ngày, mà là tận hai tháng.

Hệ thống: "Ký chủ, có yêu quái chỉ sau 3 ngày là có thể hoá hình, nhưng có yêu quái sẽ không hoá hình luôn mà duy trì hình dạng nguyên hình một khoảng thời gian, khoảng thời gian biến hình của mỗi yêu quái là khác nhau, cái này căn cứ vào tình trạng thể chất cũng như yêu lực của từng yêu quái. Do đó, muốn biết cốt truyện có bị buff hay không, chúng ta đành phải đợi hần hoá hình xong thì mới có thể biết được. Còn có, cốt truyện bị đẩy nhanh rất có thể xuất phát từ việc vai ác bị kích động, người nhớ lại một chút, gần đây có sự kiện gì kích thích Nhan Ngàn Lan khiến hần dẫn đến Buff không? Có không?"

Ninh Tĩnh nghiêm túc hỏi ngược: "Không có, lần này thực sự không có thật. Nếu như vậy, chúng ta đành đợi hần vậy."

Hệ thống: "Được."

Kết quả, hệ thống đúng là dự đoán như thần. Nhan Ngàn Lan xác thật duy trì bộ dạng hồ ly trong một khoảng thời gian rất dài. Trong tuần đầu tiên, Ninh Tĩnh mỗi ngày đều vô cùng khản trương, Nhan Ngàn Lan thì vẫn như cũ, không một chút động tĩnh.

Xét toàn cục mà nói, Nhan Ngàn Lan càng lâu hoá hình, chứng tỏ tiến độ cốt truyện càng gần với tuyến thời gian dự kiến ban đầu, đây là một chuyện tốt. Dần dần, Ninh Tĩnh cũng bình tĩnh trở lại, nhàn nhả đợi chờ tin tốt.

Sau khi Nhan Ngàn Lan biến trở về hình dạng hồ ly, tinh thần giảm xuống rất nhiều.

Rốt cuộc, khi hần biến trở về nguyên dạng hồ ly, mọi tập tính đều sẽ quay trở về thời kì trẻ sơ sinh, không thể nói chuyện. Hơn nữa, hiện giờ thể lực bị suy yếu, rất dễ buồn ngủ, phần lớn thời gian ban ngày hần đều nằm dài trên giường không động đậy, "hồ sinh" âm đạm.

Còn nữa, so với hai năm trước khi hần mới sinh ra, kích thước cơ thể rõ ràng cao hơn lớn hơn rất nhiều. Ngày xưa Ninh Tĩnh có thể bế gọn hần trong lòng bàn tay, hiện tại thì không được, Nhan Ngàn Lan bây giờ còn to hơn quả bóng hồ hạng lớn. Ngoài ra còn có một thứ rõ ràng hơn, đó chính là đồ vật nhỏ giữa hai chân của hần.... cũng theo đó mà lớn lên. (= v =)

Hệ thống: "Về sau còn phát triển hơn."

Ninh Tĩnh: "....."

Hệ thống phản ứng lại, đen mặt nói: "Người tương tượng cái quái què gì thế hả? Ta đang nói về kích thước cơ thể!!!"

Ninh Tĩnh: "Ta cái gì cũng chưa nói."

Hệ thống: "Người nghĩ cái gì đều viết hết lên mặt rồi, không phải chối."

Ninh Tĩnh cầm nín, nhanh chóng chuyển đề tài: "Theo người hần có thể lớn đến mức nào?"

Hệ thống: "Căn cứ theo kích thước cơ thể cha mẹ Nhan Ngàn Lan..... đại khái chắc khoảng hai hoặc ba mét, thậm chí lúc ngồi còn cao hơn cả đàn ông trưởng thành."

Thời tiết trở lạnh, thấm thoát đã đến cuối năm.

Trong giai đoạn này, đến cả chim bay cao nháy trong núi cũng lặn mất tăm, nhân loại không thể săn bắt, từng nhà nhỏ trong trấn bắt đầu tích trữ lương thực, tích trữ quần áo cho mùa đông. Ninh Tĩnh cũng tích trữ một số vật phẩm cần thiết, nhưng quần áo năng tích trữ không phải cho mình mà là nam trang cho nam nhân, tránh cho Nhan Ngàn Lan sau khi hoá hình lại phải khoả thân (=.=)

Một đêm nọ, khi trận tuyết đầu mùa bắt đầu rơi xuống.

Mọi hộ gia đình đều tránh trong nhà để giữ ấm. Trong cái lạnh buốt giá của mùa đông, người mà ngày nào cũng tắm rửa có lẽ cũng chỉ có Ninh Tịnh. Nàng lau khô bọt nước còn đọng trên cổ, nước tắm cũng chưa kịp đổ đã vội vã khom người lấy trong giường cái búa cùng một vài dụng cụ khác, ra ngoài sửa cửa —— phòng họ ở gần đây hơi bị lọt gió, nhân lúc tuyết đang ngừng, thời cơ tốt để tu bổ.

Nhan Ngàn Lan lần qua lần lại trên giường, hai chi trước ở trong không khí vùng vẫy, nhìn hình ảnh phản chiếu của ánh nến chiếu tường biến hoá đủ loại hình dạng, chơi đến vô cùng vui vẻ.

Ninh Tịnh ngồi xổm ngoài cửa tu sửa lại vết nứt trên cửa, vừa buông búa xuống thì đột nhiên nghe thấy tiếng "Ừm!" - âm thanh vật gì đó rơi xuống nước.

Ninh Tịnh giật mình, sau khi ý thức được âm thanh đó là tiếng gì thì sắc mặt khẽ biến, vội vã đẩy cửa bước vào —— bồn tắm lúc này nàng còn chưa kịp đổ! Độ sâu của cái bồn kia nếu so với trẻ con nhân loại thì đúng là không có gì đáng sợ nhưng nếu so với hồ ly con thì lại là chuyện khác, chỉ sợ sẽ bị chìm xuống đáy. Nếu nàng không vớt ra kịp, chết đuối không phải nói quá!

Sau khi Ninh Tịnh tiến vào, quả nhiên không thấy bóng dáng Nhan Ngàn Lan đâu. Cả phòng mù mịt hơi nước, Ninh Tịnh sợ tới mức gần như lao đến bồn tắm, mặt nước dao động, bong bóng nước bị áp lực của vật gì đó đẩy lên vỡ vụn trên mặt nước, —— quả nhiên Nhan Ngàn Lan bị rơi vào đây!

Ninh Tịnh đuối tay ra vớt loạn, nồn nóng gọi to: " Cầu Cầu, đệ ở đâu?"

Giờ phút này, thau nước nhỏ nhò kia tự dung lại sâu đến lạ thường, sương mù che kín tầm mắt, Ninh Tịnh sờ tới sờ lui trong nước vẫn không cảm nhận thấy lông của Nhan Ngàn Lan.

Nóng vội sẽ bị rơi, Ninh Tịnh điên cuồng vớt loạn một hồi mới đập đầu phát hiện ra sao mình lại ngốc như vậy —— nàng rõ ràng có thể đổ hết nước trong bồn để tìm a! Ninh Tịnh ngồi dậy, đúng lúc này, bàn tay đang mò loạn trong nước bỗng đụng phải vật gì đó cứng rắn nhưng lại vô cùng đàn hồi.

Ninh Tịnh giật mình, bàn tay bắt giắc lùi lại phía sau, nhưng rất nhanh lại vươn tay sờ sờ vật kia.

Xúc cảm này —— là cơ bắp người.

Tĩnh mạch dưới da trầm ổn nhịp nhàng, mạnh mẽ lại xen lẫn nóng bỏng.

Trái tim Ninh Tịnh giật thót, có cảm giác lông tơ toàn thân dựng ngược, bàn tay theo bản năng rụt tay về. Nhưng mà đồ vật trong nước như đoán trước được hành động của nàng, bàn tay bị giữ chặt dưới nước, Ninh Tịnh bị bắt ép sát người vào bồn tắm tràn ngập sương mù.

Người dưới nước chậm rãi điều chỉnh tư thế, biến thành mười đầu ngón tay hai người đan vào nhau. Giây tiếp theo, " Ào" một tiếng, tiếng nước vang lên, hai tay vẫn duy trì tư thế mười đầu ngón tay đan vào nhau, cứ thế đứng dậy.

Lòng bàn tay thật rộng, Ninh Tịnh nghĩ thầm

Mặc dù khớp tay thon dài mảnh mai nhưng lòng bàn tay lại rất lớn, lớn đến mức có thể bao trọn tay nàng trong lòng bàn tay.

Bọt nước nổi đuôi nhau, đan xen nhau rồi lại tách rời, theo cổ tay hắt chảy xuống, chảy qua cẳng tay rắn chắc, cuối cùng rơi vào trong nước.

" Ào" một tiếng nhẹ, bên phía đầu kia của bồn tắm, một cách tay khác chống trên thành bồn, cánh tay cơ bắp khoẻ khoắn, chống đỡ cả thân thể đứng lên, trong nước bỗng xuất hiện thân thể cường tráng của thiếu niên, bọt nước trong suốt không ngừng từ đầu vai hắt chảy xuống, cánh tay, ngực, rồi đến cơ bụng.

Ấn đường điểm xuyên một nốt ruồi đỏ tươi, ánh mắt cong như làn nước, mặt mày mỹ hoặc.

Nhan Ngàn Lan hơi hơi mỉm cười, tiếng phát ra không phải âm thanh non nớt của trẻ nhỏ mà là thanh âm mềm mại dễ nghe của thiếu niên mới lớn: " Tỷ tỷ, là ta."

Sau nửa canh giờ, Nhan Ngàn Lan khoác một kiện áo bào trắng lông leo, ngồi xếp bằng trên giường, cổ áo không kéo cẩn thận, lộ ra một mảng lớn ngực trắng muốt, lấp lánh dưới ánh đèn, vừa nhìn liền có thể liên tưởng đến xúc cảm khi chạm vào.

Hắn nhắm chán chống cằm, nhìn Ninh Tịnh luôn chân luôn tay nói: " Tỷ tỷ, trời đã trễ thế này rồi, nhà chúng ta lại không có nhiều chăn, phản giường làm gì a!"

Ninh Tịnh quay đầu lại nhìn hắn, chần chờ một lúc lâu. Bây giờ phản giường đúng thật là không ổn, nhưng bảo nàng cùng với thiếu niên mười năm mười sáu tuổi chung chăn chung gối, Ninh Tịnh liền cảm thấy không thích hợp.

Nhan Ngàn Lan thờ dài, ánh nến phản chiếu dịu dàng trong mắt, hắn nhẹ nhàng lên tiếng: " Chẳng nhẽ tỷ tỷ chán ghét bộ dạng bây giờ của ta, cho nên mới vội vàng cùng phản giường như vậy?"

Ninh Tịnh cau mày: " Sao có thể."

" Vậy tại sao tỷ cứ nhất quyết không muốn ngủ cùng ta?"

Chỉ đàm ba câu, Ninh Tịnh đã bị Nhan Ngàn Lan thuyết phục. Đêm nay quả thật không có đủ chăn, giường đệm cũng không có, thôi đành để mai tính tiếp vậy. Nhan Ngàn Lan là chính tay nàng nuôi lớn, năm nay mới có bốn tuổi, hơn nữa, giường lại rộng như vậy, ứng biến một đêm, hẳn là vẫn chịu được.

Ninh Tịnh im lặng bò lên giường.

Thấy vậy, ý cười khoe miệng Nhan Ngàn Lan càng sâu thêm, hơi hơi híp mắt.

Ngay khi Ninh Tịnh chuẩn bị nằm xuống, Nhan Ngàn Lan cố ý xoay người ra ngoài, để nàng ngủ vào vị trí mình vừa nằm qua, còn bản thân thì ngủ ở ngoài sườn.

Ninh Tịnh khó hiểu, nhưng khi nàng vừa nằm xuống, cảm nhận rõ hơi ấm còn sót lại, liền hiểu được tại sao hắn lại hành động như vậy.

Căn phòng tối om, Ninh Tịnh nằm thẳng, Nhan Ngàn Lan nằm nghiêng, gối đầu lên cánh tay mình, hai mắt nhắm chú nhìn sườn mặt nàng, nắm một tay Ninh Tịnh: " Tỷ tỷ, ta cảm thấy rất hạnh phúc."

" Hạnh phúc?"

" Ngay từ khi còn rất nhỏ, ta đã rất muốn ngủ bên ngoài giường, để có thể tự mình bao bọc tỷ. Hiện giờ điều ước đã thành sự thật, đương nhiên cảm thấy hạnh phúc."

Ninh Tịnh hồi tưởng mấy năm trước, khi nàng vẫn ôm quả bóng nhỏ Cầu Cầu đi ngủ, tự dung trong lòng ấm áp. Nhan Ngàn Lan cầm lấy tay nàng, đặt dưới môi dưới, khẽ thì thầm: " Tỷ tỷ, ngủ đi."

" Ừm"

Đêm đó, Ninh Tịnh có một giấc mơ, nàng bị bạch tuộc quấn thân, tuy ấm áp nhưng lại phiền toái.

Thẳng đến tờ mờ sáng hôm sau, khi nàng mơ mơ màng màng tỉnh lại liền cảm giác cổ khó thở như bị đá nặng đè, nhưng nàng quá mức buồn ngủ, tưởng vẫn đang trong mộng nên cũng không quan tâm.

Hôm sau, mặt trời lên cao ba sào.

Tuyết phủ trên mặt đất thành từng mảng từng mảng.

Dân chúng trong trấn lục đục thức dậy dọn tuyết đọng, tiếng cười đùa nói chuyện huyền ảo cả một vùng trời bao la, nao động đến nỗi tuyết đọng trên cây cũng muốn rơi xuống.

Ninh Tịnh không phải người thích ngủ nướng, và lại trong bối cảnh tạp âm thế này, không tỉnh mới là chuyện lạ.

Ninh Tịnh nheo mắt, tỉnh dậy, cảm giác ngực bị đè nén vẫn không biến mất, ngực..... hình như có gì đó đang đè nặng. Nàng mơ màng cúi đầu, hơi sững sờ.

Hai tay Nhan Ngàn Lan ôm lấy phần eo nàng, đây là một tư thế thể hiện tính chiếm hữu rất lớn, đầu gối lên ngực nàng, hai mắt nhắm nghiền, ngủ một cách ngoan ngoãn.

Tối qua trước khi ngủ, hẳn rõ ràng vô cùng thủ lễ cơ mà, ngủ còn cách Ninh Tịnh ước chừng hai gang tay. Không biết vì sao khi tỉnh lại tư thế của cả hai lại hỗn loạn như vậy.

Ninh Tịnh xoay người, lúc đầu là Nhan Ngàn Lan chủ động ôm nàng, trải qua một đêm, liền biến thành tư thế ta có người, người có ta.

Nhưng không thể không thừa nhận, trong một buổi sáng mùa đông giá lạnh như vậy, có thể tỉnh dậy khi da thịt áp sát cận kề, loại cảm giác ấm cúng cùng thoải mái này quả thật một lời không thể diễn tả hết.

Năng lực chịu rét của Yêu tộc so với nhân loại bình thường tốt hơn rất nhiều, nên hai người chỉ mặc 1 tầng xiêm y mỏng manh. Ninh Tịnh còn mặc xiêm y từ tế, Nhan Ngàn Lan thậm chí còn không thèm đóng cổ áo, vạt áo lỏng lẻo, đầu vai trắng nõn đều bị lộ ra ngoài.

Xuất phát từ bản năng nào đó, hai mắt Ninh Tịnh bất giác nhìn xuống cổ áo rộng mở của hắn — ản trong lớp áo mỏng manh là cơ bắp rắn chắc lại mạnh mẽ.

Kỳ thật, ngũ quan của Nhan Ngàn Lan không hề nữ tính, ngược lại lông mày cực sắc, thậm chí khiến hắn có cảm giác như loại thiếu niên bừa bãi đào hoa. Khi hắn mở hai mắt, chỉ cần một chuyển động nhỏ, dịu dàng cùng mạnh mẽ cùng nhau tồn tại, hỗn nhiên lại mang chút yếu dã, ở hắn luôn toát ra một sự kiêu ngạo tận sâu trong xương tủy mà không ai có thể bắt chước được.

Từ xưa đến nay, luận về diện mạo, nếu như dung mạo lớn lên xinh đẹp, mà thần thái nhạt nhẽo vô vị, cùng lắm chỉ được xem là xinh đẹp. Vưu vật chân chính có thể khiến cho người người kinh diễm, đương nhiên cả ngoại hình lẫn thần thái đều phải mang theo mớ câu. Về đẹp không cần phô trương mới là về đẹp trí mạng. Nhan Ngàn Lan đại khái chính là loại người thứ hai.

(1) Vưu vật: chỉ những người rất đẹp, về đẹp trăm năm hiếm gặp, đẹp ná thờ

(2) Giải thích thêm câu " cả ngoại hình lẫn thần thái đều phải mang theo mớ câu ": Mớ câu ở đây ý chỉ mớ câu vô hình, về đẹp như mang theo mớ câu, câu mắt hỗn phách của người nhìn, như kiểu câu cá cần câu ý mọi người.

Ấy da, thật không hổ là hồ ly tinh ngàn năm

Nhìn khuôn mặt ngủ say của hắn, Ninh Tịnh đột nhiên nảy ra một ý tưởng kỳ quái — nguyên nhân thư sinh Liêu Trai không kháng cự được dụ hoặc của yêu quái, dường như nàng có thể lý giải được — một thư sinh chất phát chưa từng thấy qua phồn hoa nơi đô thị, đột nhiên gặp được cảnh sắc tuyệt diễm như thế, nếu thiếu định lực một chút nữa, tuyệt đối là không thể cầm cự được.

Dường như bị ánh sáng đánh thức, Nhan Ngàn Lan theo bản năng siết chặt vòng tay, phần đầu né tránh ánh nắng, mà biện pháp né tránh chính là dùng sức rúc vào giữa hai luồng mềm mại trước ngực Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh: "....."

Hệ thống: "....."

Ninh Tịnh: "!!!!" Đều xanh!

Lúc này, thần trí đi vào cõi tiên của nàng rốt cuộc cũng trở về, đen mặt đầy bá vai Nhan Ngàn Lan: "Ngàn Lan, đệ tỉnh lại cho ta." Lúc hắn còn là tiểu hài tử, đòi rúc ngực nàng đi ngủ nàng không thèm chấp, nhưng bây giờ hắn đã thành niên a.

Nhan Ngàn Lan rốt cuộc tỉnh lại, day day mí mắt. Không chờ Ninh Tịnh kịp phát tác, hắn liền cúi người, tự nhiên ở khoe miệng Ninh Tịnh thom một cái, mỉm cười nói: " Tỷ tỷ, chào buổi sáng."

Lông mi dày của hắn nhẹ nhàng quét qua má nàng, như thể câu dẫn. Ninh Tịnh cảm giác miệng mình bị ấn nhẹ trong một lúc lâu, đang định hoàn hồn thì môi hắn đã kịp rời đi.

Không ngờ tên nhóc này dám lớn mật thom nàng như vậy, Ninh Tịnh cứng đờ người, hai mắt mở hết cỡ.

Ý cười nơi đáy mắt càng nồng đậm, Nhan Ngàn Lan không một tiếng động đem hết biểu cảm tuy giật mình nhưng vẫn cố giả vờ trấn định của nàng thu vào đáy mắt.

Hai mắt tròn lớn, thật đáng yêu.

Tuy nhiên, bản năng nói cho hắn biết, sự tình này cần phải có tần suất nhất định, chuyển biến tốt liền thôi, không nên chọc nàng ấy tức giận. Nhan Ngàn Lan chỉnh trang lại y phục, xoay người xuống giường, đứng dậy trông thêm một lớp áo khoác.; " Hôm nay ta sẽ chuẩn bị bữa sáng, tỷ ngủ tiếp một lúc đi."

Ninh Tịnh: "..... Được."

Chờ sau khi Nhan Ngàn Lan đi khuất, Ninh Tịnh hoảng loạn gọi hệ thống: " Hệ thống! Hệ thống! Ah ah ah ah aaaa!"

Hệ thống hình như cũng chưa kịp hoàn hồn từ một màn vừa rồi, chậm rì rì mới đáp lại: " Gọi cái quý gì vậy, tới đây."

Ninh Tịnh đi thẳng vào vấn đề: " Hệ thống, người có cách nào sửa mặt Nhan Ngàn Lan xấu chút được không?"

Hệ thống: "..... Hả?"

Ninh Tịnh: " Đù má! Hắn mới bốn tuổi a! Hắn mới chỉ là tên nhóc miệng còn hôi sữa! Người đem mặt hắn sửa xấu chút đi. Bằng không về sau ta sợ ta không kiềm chế nổi mà giờ trò biến thái mất a a a a a!"

Hệ thống: "....." Vâng, xin chính thức giới thiệu đây chính xác là cầu nhan chính hiệu.

Ninh Tịnh: " Thành giao không?"

Dùng đầu ngón chân cũng biết điều này không có khả năng làm được, hệ thống mặc kệ nàng, chỉ nói:" Không sửa được. Người quên nguyên hình của Nhan Ngàn Lan chính là hồ ly sao, một vài động tác đối với nhân loại tuy có hơi thân mật quá mức, nhưng với hắn lại rất bình thường. Cho nên, muốn rèn giũa ra sao, người tìm cơ hội ám chỉ cho hắn là được."

Trong lúc Ninh Tịnh đang tràn đầy đau khổ thì cánh cửa lại một lần nữa bị đẩy ra, Nhan Ngàn Lan bung bữa sáng nóng hổi tiến vào, vẫy tay kêu Ninh Tịnh dậy ăn.

Thôi được rồi, giáo dục là cả một quá trình gian nan và lâu dài, Ninh Tịnh sau khi bình ổn tâm tình liền ngồi xuống bên cạnh Nhan Ngàn Lan, chợt phát hiện bữa sáng hắn làm ngon đến bất ngờ.

Buổi chiều, Ninh Tịnh bắt đầu chuẩn bị phân giường.

Cái phòng này tương đối nhỏ, miễn cưỡng có thể đặt thêm một chiếc giường nhỏ, nhưng đối với thân hình hiện tại của Nhan Ngàn Lan hình như cũng không ổn.

Trong lòng Ninh Tịnh băn khoăn, đang tính đem giường lớn nhường lại cho hắn ngủ. Nhưng Nhan Nhân Lan nhất quyết phản đối, hắn nói bản thân sẽ ngủ giường nhỏ một đêm rồi giải quyết sau.

Màn đêm buông xuống, phía cuối chân trời, sấm sét gầm thét như những con cự thú đang rít gào, những cơn rần điện quanh như ản như hiện sau những đám mây màu xanh thẫm, rạch đôi bầu trời, như thể gần ngay trước mắt.

Tiếng sấm vang vọng, ở nơi núi rừng hẻo lánh lại càng thêm uy lực. Cái trấn nhỏ nơi bọn họ trấn trụ, đứng trước uy lực của mẹ thiên nhiên, dường như nhỏ bé đến mức không đáng nhắc tới. Ngay cả khi nó bị ánh lửa phá hủy thành từng mảnh nhỏ cũng là chuyện hết sức bình thường.

Nhà nhà trong trấn đều đóng chặt cửa, nhiều hài tử nhất gan khóc ầm lên đòi ôm cha mẹ cùng ngủ. Mặc dù vậy, có rất ít người thực sự có thể ngủ được.

Ninh Tịnh tròn tròn mắt, nằm ngửa ở trên giường, cũng bị tiếng sấm ồn ào đến không ngủ được.

Thỉnh lực của hắn rất tốt, cuộc nói chuyện bên ngoài sớm đã hoàn toàn lọt vào tai hắn.

Ban nầy, khi ba phụ nhân kia giải thích mục đích tới đây, quả thật là hắn cực kỳ không vui, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác khủng hoảng mơ hồ. Giống như báu vật chỉ thuộc về mình, bỗng dưng lại bị người khác mơ ước. Nói cái gì "Trai lớn dưng vợ, gái lớn gả chồng", phì, phì, tí tý có hắn là đủ rồi, không cần nam nhân khác chen chân vào chăm sóc!

Cách một lớp cửa mỏng, Nhan Ngàn Lan rũ mắt, tay đã cầm nắm cửa. Hắn cũng muốn nghe xem, rốt cuộc là ai tới cầu thân, cũng đã hạ quyết tâm, nếu Ninh Tĩnh không có cách nào đối phó, hắn sẽ tự mình ra ngoài, đuổi tên nam nhân chết tiệt đang nhỏ dãi thêm muốn nàng đi.

Không ngờ thái độ cự tuyệt của Ninh Tĩnh lại rõ ràng và kiên quyết đến thế, thậm chí không bộc lộ nửa phần hứng thú với thân phận của người tới cầu thân. Nhan Ngàn Lan vốn không muốn có người cùng hắn chia bớt lực chú ý của Ninh Tĩnh. Thái độ lạnh lùng của Ninh Tĩnh vừa hay hợp ý hắn. Do đó tâm trạng vốn đang từ đáy vực lên nháy mắt trở mình.

Dưới sự hợp sức của hai người, rất nhanh đã thu dọn xong những đồ vật cần mang đi. Chuyến này họ phải đi qua đường núi. Cho nên, hành lý lớn như bàn ghế, tù gỗ không thể mang đi. Chén đĩa là đồ dễ vỡ lại nặng, tới nhà mới rồi có thể mua lại, nên cũng bị loại khỏi hành lý mang theo.

Tính toán xong xuôi, đồ bọn họ mang đi đều là đồ dùng tùy thân, nệm và trang phục mùa đông. Còn những vật dụng khác, coi như là vật vế chủ cũ. Sau đó, Ninh Tĩnh đi vào trong trấn, nói cáo biệt với những người tương đối quen biết. Chỉ riêng có Trương Chính, trong nhà hắn không có ánh nến, gỗ cửa cũng không ai trả lời, có lẽ là đã ra ngoài.

Không thể tự mình cáo biệt, Ninh Tĩnh đánh nhờ người chuyển lời nhắn rồi sau đó về nhà.

Đêm đó, bọn họ chỉ để lại một tấm chăn cuối cùng mà không thu dọn. Nhan Ngàn Lan biến về hình dạng hồ ly, ngoan ngoãn rúc vào trong ngực Ninh Tĩnh. Ninh Tĩnh ôm lò sưởi ấm áp này, ngủ một giấc ngon lành. Một đêm vô mộng, đêm cuối cùng tại trấn nhỏ.Sáng sớm lúc rời đi, Ninh Tĩnh đem Nhan Thiên Lan mắt vẫn còn lim dim ngái ngủ ôm vào ngực, quay đầu nhìn lần cuối ngôi nhà đã vì nàng che mưa chắn gió suốt bốn năm qua, yên lặng nói: "Cảm ơn người."

Trong gió tuyết, nàng đi càng lúc càng xa. Chẳng mấy chốc, thị trấn đã biến thành một chấm đen nhỏ.

Sau khi đi tới một khoảng cách an toàn, Nhan Ngàn Lan từ hồ ly biến lại thành người, thay Ninh Tĩnh chia sẻ toàn bộ hành lý, làm cho Ninh Tĩnh hai tay trống trơn, chẳng phải cảm gì.

Thuật ngự phong (cưỡi gió) yêu cầu hao phí pháp lực nội đan, Ninh Tĩnh tuy rằng lớn hơn Nhan Ngàn Lan nhiều tuổi nhưng bắt đầu đi bán thể chỉ là địa tinh, nói trắng ra là một cọng rau thom. Mà Nhan Ngàn Lan lại do yêu hồ ly yêu lực cường đại sinh ra, chỉ cần hắn có thể vượt qua nguy hiểm trong giai đoạn hóa hình đầu tiên, thì nhất định sẽ bước lên một tầng cao mới so với Ninh Tĩnh.

Rất có cường hãn đến đâu cũng không lay chuyển được rồng. Chuột có mạnh đến đâu vẫn sẽ bị sự từ một chường đập bẹp. Loại rạch trời này không cách nào vượt qua, chênh lệch thể hiện trên mọi phương diện. Ngay đến cả pháp thuật đơn giản nhất như Ngự phong, Ninh Tĩnh muốn bắt kịp tốc độ của Nhan Ngàn Lan, còn phải tốn khá nhiều sức lực.

(5) nguyên văn 天璽 thiên tiệp rạch sâu ngăn cách giao thông do thiên nhiên tạo thành, ở đây dùng với nghĩa khoảng cách do thiên nhiên tạo ra.

Ninh Tĩnh: "Ta bay đến thể mà vẫn không nhanh bằng một đứa trẻ bốn tuổi. Tất cả đầu, mang ta bay."

Hệ thống: "....."

Hệ thống tỏ vẻ không muốn cùng Ninh Tĩnh nói chuyện, cũng sẽ không mang nàng bay, cho nên cuối cùng Ninh Tĩnh yên tâm thoải mái lựa chọn để Nhan Ngàn Lan mang nàng bay.

Dưới sự trợ giúp của Nhan Ngàn Lan, tốc độ của Ninh Tĩnh đã được cải thiện, chỉ mất chưa tới một ngày một đêm, hai yêu đã tới nơi họ sẽ an cư trong hai năm tới - Kiệu Sơn.

Tiến độ hoàn thành cốt truyện cũng từ từ tăng tới 65%.

Kiệu Sơn dân cư thưa thớt, ngọn núi hành dương, bao phủ bởi những tia nắng ban mai ấm áp. Sơn cốc hành âm, quanh năm chướng khí lượn lờ không dứt. Nơi này hoàn toàn cách xa phạm vi cư trú của con người, vượt qua ranh giới này, chính là ngọn núi yêu quái xung vương xưng bá.

Một ngọn núi út hần có chỗ cao chỗ thấp, yêu quái phân bố đương nhiên cũng không giống nhau. Những gì có thể nhìn thấy ở mặt dương của Kiệu Sơn hầu hết là một số yêu quái bình thường, tự mình tu luyện.

Còn tại sơn cốc, trong chướng khí nguy hiểm kia, lại thường có đại yêu hung tàn ẩn hiện, âm u gào thét, không rõ hình dạng. Có điều, dường như bọn chúng rất sợ ánh mặt trời, sẽ không tùy tiện từ sơn cốc bò lên. Chỉ cần không ngã vào, thì sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Nói tóm lại, nếu chỉ định cư ở mặt dương Kiệu Sơn, có thể nói là vẫn tương đối an toàn. Thêm vào đó, nơi này phong thủy tốt, tốc độ tu luyện so với ở bên ngoài nhanh hơn rất nhiều. Cho nên, không ít yêu quái thả rằng mạo hiểm có thể bị ngã xuống sơn cốc nguy hiểm, cũng muốn vào nơi này định cư.

Thời điểm Ninh Tĩnh đề nghị muốn tới nơi này định cư, Nhan Ngàn Lan cũng chỉ có một chút nghi hoặc, chứ không phản đối. Bởi vì hắn rất nhanh đã kết luận nguyên nhân —— có lẽ Ninh Tĩnh cho rằng chỗ này có lợi cho tu luyện.

Trên đường đi, Ninh Tĩnh ngầm cam chịu suy đoán của Nhan Ngàn Lan. Chính là bởi vì, nguyên nhân thực sự nàng đưa hắn tới đây, Ninh Tĩnh không thể nói ra.

Sơn cốc ở mặt âm của Kiệu Sơn, là nơi Nhan Ngàn Lan hóa hình lần cuối trong cốt truyện.

Trong cốt truyện ban đầu, Nhan Thiên Lan là một con hồ ly hoang dã kiệt ngạo khó thuần, trải qua tuổi thơ nguy cơ tứ phía, hắn giống với nhiều yêu quái khác, thêm khát sức mạnh nên mới tới Kiệu Sơn tu luyện.

(6) nguyên văn 桀驁不馴 - kiệt ngạo bất tuần; kiệt: hung hăng; ngao: ngựa chưa được thuần hoá, ý chỉ tính tình hung hăng, không biết phục tùng.

Mặt dương núi Kiệu sơn, tuy rằng an toàn hơn sơn cốc, nhưng không hỗn tạp lắm. Mỗi ngày đều có rất nhiều yêu quái bước vào, cũng có không ít yêu quái bị đuổi đi.

Theo mạch truyện ban đầu, Nhan Ngàn Lan không có Ninh Tĩnh dẫn dắt, thời gian hắn bắt đầu tu luyện muộn hơn so với yêu quái cùng trang lứa. Ngày thường tính tình ương bướng, gây thù chuốc oán khắp nơi. Bởi vậy vào lần hóa hình thứ ba, trong trạng thái suy yếu nhất bị trả thù, rơi vào sơn cốc tràn đầy chướng khí kia.

Căn cứ vào định luật vàng: "Nhảy vực tất có thu hoạch", "Không nhảy nhót đến cùng thì không phải vai ác", Nhan Ngàn Lan sau khi rơi xuống sơn cốc, ngược lại mở ra chương trình hack, giúp hắn một bước lên trời, trở thành đại vương cấp bậc đại yêu.

Hóa ra đó là lý do vì sao ở Kiệu Sơn tu luyện có thể nâng cao tốc độ. Không phải vì phong thủy gì cả, mà là vì chướng khí lượn lờ trong sơn cốc. Mặt dương chướng khí loãng mà đã có hiệu quả như vậy, chẳng trách trong sơn cốc hàm lượng sương mù dày đặc lại có thể sinh ra nhiều đại yêu hung tàn như thế.

Nhan Ngàn Lan vận khí đúng là nghịch thiên, bình thường nếu như ngã xuống, hoặc là tàn phế, hoặc là bị ăn luôn. Hắn thì ngược lại, chẳng những không chết, còn nhờ đám chướng khí kỳ quái đó mà yêu lực lớn mạnh.

Sau khi vượt qua quá trình hóa hình thống khổ, Nhan Ngàn Lan cũng phát hiện ra tác dụng của chướng khí, không lập tức rời khỏi sơn cốc, mà ở lại dưới đó.

Phía dưới đồ ăn khan hiếm, một núi khổng lồ thể có hai hồ, đại yêu thường sẽ tàn sát lẫn nhau. Nhan Ngàn Lan tu luyện trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, thành công sống sót. Chờ hắn xuất hiện một lần nữa, thực lực so với trước đã không thể so sánh.

Rơi xuống sơn cốc Kiệu Sơn – là bước cuối cùng giúp Nhan Ngàn Lan phá kén thành bướm, một phần không thể bỏ qua trong quá trình hoàn thành cốt truyện.

Khi vừa biết nhiệm vụ này, Ninh Tĩnh trong lòng cự tuyệt: "Sao người toàn sắp xếp loại nhiệm vụ thế này cho ta vậy? Lôi kéo thù hận như vậy thật sự không có vấn đề sao?"

Hệ thống: "Làm xong vụ này, nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, đại khái người có thể sẽ hoàn thành tất cả những chỗ còn lại của cốt truyện."

Tuy rằng rất bất mãn với nhiệm vụ có thể xoát đầy giá trị thù hận của Nhan Thiên Lan lần này, nhưng sau khi kháng nghị chán chề, Ninh Tĩnh vẫn quyết định tận trách (7) hoàn thành nó. Dù sao làm xong là có thể chạy, hắn là không có vấn đề nhì?

(7) làm hết trách nhiệm.

Quy tắc không cho phép nàng tiết lộ cốt truyện, mà Ninh Tịnh cũng không có ý định giải thích với Nhan Ngàn Lan nguyên nhân gì đó. Một là không thể nói rõ ràng, hai là sẽ làm Nhan Ngàn Lan sinh ra tâm phòng bị.

Suy cho cùng, nàng biết sự phát triển của cốt truyện, là việc của nàng. Trên thực tế, Nhan Ngàn Lan lột xác, với hấn mà nói, là tỷ lệ may mắn một phần vạn. Chỉ tay vào Kiệu Sơn, nói với Nhan Ngàn Lan: "Người nhảy xuống đi, sẽ không chết đâu, còn có thể một bước thành tiên." Chẳng khác nào chỉ vào chảo dầu nóng, nói với ếch xanh: "Người nhảy xuống đi, không bị bỏng chín đâu."

Chỉ có kẻ ngu mới tin.

Phong lưu công tử: Ta chỉ muốn nói là xin mn hãy ủng hộ cho editor mới nhà ta. Hìhì ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (9) - Cầu Cầu, xin lỗi

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiệu sơn thế núi hiểm trở, yêu vật đông đảo. Bọn họ không quá quan trọng vấn đề nhà ở như nhân loại, phần lớn đều sẽ tìm kiếm một hang động tự nhiên, chỉ cần nó ấm vào mùa đông mát vào mùa hè, dọn dẹp qua một chút xong liền lập tức dọn vào. Ngay cả loại yêu hồ có cấp bậc như mẹ đẻ của Nhan Ngàn Lan cũng chỉ tùy tiện tìm một cái hang động nào đó để sống, phi thường dễ ở.

Nhưng dù sao, chỉ cần dựa theo kích thước hang động cũng như mùi hương đánh dấu là có thể xác định được cấp bậc của yêu quái trụ ở bên trong.

Ninh Tịnh cùng Nhan Ngàn Lan là lần đầu tiên đến đây, người ta nói "Nhập gia tùy tục", cho nên hai người cũng chọn một huyết động trên cao, khô ráo lại không có người ở dọn vào. Có như vậy, thức ăn bảo quản mới không dễ bị hôi thui. Tuy nói đây là huyết động, nhưng chiều cao và diện tích lại không khác gì ngôi nhà của bọn họ trước đây.

Ninh Tịnh chạm vào mặt hang lạnh lẽo, thầm tắc lên tiếng: "Không ngờ sinh thời ta cũng có lúc hưởng thụ được cảm giác sống trong động yêu."

Hệ thống: "....."

Trong bốn năm qua, thói quen sinh hoạt của Ninh Tịnh cùng Nhan Ngàn Lan vẫn luôn lấy nhân loại làm chuẩn. Cho nên dù chuyển tới sống ở huyết động, bọn họ cũng tuyệt đối không "lạ lẫm thôi lẫm". Tất cả giường đệm, quần áo cùng với gối đầu phía trên thì liền giống hệt như giường bọn họ ngủ trước kia. Tuy nhiên hai phiến đá này không đủ rộng để có thể chứa hai người lớn ngủ phía trên, nhưng không sao, vừa hay có thể giải quyết xong vấn đề phân chia giường ngủ khi ở nhân giới.

(1) *Lạ lẫm thôi lẫm (溫溫週週)* : Là 1 câu thành ngữ của Trung Quốc để miêu tả những người sống bản thủ và không gọn gàng.

Lúc ngủ cũng thế, nếu như hầu hết yêu quái đều chọn ngủ trên những tảng đá lạnh băng thì hai yêu Ninh Tịnh lại lựa chọn trú trong huyết động, vừa hay ở đây lại có sẵn hai tảng đá bóng loáng với các cạnh hơi lồi ra, chỉ cần trải nệm cùng gối đầu phía trên thì liền giống hệt như giường bọn họ ngủ trước kia. Tuy nhiên hai phiến đá này không đủ rộng để có thể chứa hai người lớn ngủ phía trên, nhưng không sao, vừa hay có thể giải quyết xong vấn đề phân chia giường ngủ khi ở nhân giới.

Có lẽ chồng nệm đủ dày, thời điểm Ninh Tịnh dùng sức ngồi lên, nệm còn hơi hơi đàn hồi bật lại, hầu như không thể tưởng tượng được phía dưới tấm đệm là phiến đá cứng nhắc.

Ninh Tịnh vui về ở trên giường lần qua lần lại: " Mềm chết đi được, đúng là ngủ trong nhà mình tự tay bố trí vẫn là sướng nhất, mệt cũng xứng đáng ha."

Khuôn mặt số liệu của hệ thống mạnh mẽ cơ giết, đột nhiên hồi tưởng lại —— hai ngày nay, mặt đất là Nhan Ngàn Lan quét, giường là Nhan Ngàn Lan kê, rèm cửa là Nhan Ngàn Lan sửa, phơi chăn cũng là do Nhan Ngàn Lan làm,..... Cái ký chủ rác rưởi này chỉ phụ trách phải tay uống trà, cái gì cũng không làm, mặt cái sợi len à?!!

Mà cái người ôm tất cả công việc nặng nhọc, Nhan Ngàn Lan một bên làm việc nhà một bên còn thuận tiện cọ cọ điểm Giá trị Nhân phẩm tăng lên —— hai người này, ở trình độ nào đó đúng thật là bổ sung lẫn nhau. (= _=)

Một màn này, vừa lúc bị Nhan Ngàn xúc rèm cửa đi vào thấy được. Ninh Tịnh ngày thường luôn vẫn bày ra bộ mặt nghiêm trang già dặn, nhưng lúc này lại như đứa trẻ ở trên giường vui vẻ lăn lộn, ánh mắt Nhan Ngàn Lan bắt giác mềm đi vài phần.

Bản tính Yêu tộc khiến bọn họ thích sống cuộc sống đơn độc, Kiệu sơn vừa hay lại là nơi như thế. Nơi đây tuy rằng Yêu tộc đông đảo nhưng phần lớn nước sông không phạm nước giếng, rất ít giao lưu. Nói cách khác, sinh hoạt sau này của bọn họ, cũng chỉ có lần nhau, sẽ không có thêm người dư thừa nào đó lui tới quấy rầy, điều này làm Nhan Ngàn Lan cảm thấy thập phần hài lòng.

Nhận thấy có người đi vào, Ninh Tịnh vội vàng ngồi dậy.

Ngón tay mảnh khảnh của Nhan Ngàn Lan bung theo một cái rô đựng gì đó, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn: " Tỷ tỷ, người còn muốn thứ gì không?"

Ninh Tịnh ngồi ở trên giường lắc đầu trả lời: " Không có, ta cảm thấy thế này là đủ rồi."

" Vậy thì tốt, ta còn lo lắng tỷ tỷ sẽ không quen." Nhan Ngàn Lan cười nhạt, chỉ chỉ cái rô trên bàn nói: " Ta đi ra ngoài tìm đồ ăn no bụng, cửa động có bày thêm trận pháp, nếu có người tư tiện xông vào ta sẽ lập tức biết ngay, tỷ tỷ không cần chờ ta trở về, ăn xong thì mau chóng nghỉ ngơi cho đỡ mệt."

Chờ thân ảnh của Nhan Ngàn Lan biến mất hoàn toàn, Ninh Tịnh mới nhảy xuống giường, đến gần cái bàn, trên bàn là cái rô đựng đầy một loại trái cây, tầm hơn mười quả, tất cả đều đã được rửa sạch sẽ. Nàng thoảng sững sờ, trong lòng âm áp.

Nàng tuy rằng không cần ăn cái gì cũng có thể sống nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ tham ăn. Loại trái cây này chính là trên đường đến đây nàng có gặp qua, nàng có ăn thử một hai quả, cảm thấy chua chua ngọt ngọt, rất là thích. Không nghĩ tới Nhan Ngàn Lan lại cẩn thận như vậy, còn đem chúng gọt rửa sạch sẽ rồi mới mang tới trước mặt nàng.

Hãy, tên nhóc này sao lại khiến người ta cảm động đến vậy chứ!!

Màn đêm buông xuống, Ninh Tịnh thấp sắn một ngọn đuốc ở cạnh cửa rồi mới lên giường nghỉ ngơi.

Ngủ tới nửa đêm, nhiệt độ giảm mạnh.

Ninh Tịnh cuộn tròn người, loảng thoảng nghe thấy tiếng nước người nào đó đang tắm rửa.

Một lát sau, một vật nhỏ toàn thân lông xù nhẹ nhàng lật gộc chân, chui vào ổ chăn của nàng. Lông tóc đã được lau khô, mùi máu tanh đã được rửa sạch bằng nước suối trong vắt. Hần vron đầu lưỡi hồng nhạt, làm nũng liếm liếm ngón tay Ninh Tịnh, ngoan ngoãn hóa thành nguyên hình, đầu gối trên ngực nàng, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm Ninh Tịnh.

Cho đến ngày hôm sau, hần cũng không hóa lại hình người mà vẫn luôn duy trì hình dạng hồ ly.

Ninh Tịnh nghĩ Nhan Ngàn Lan tính làm nũng, thà duy trì hình dạng hồ ly cũng muốn dính lấy nàng ngủ. Nếu hần nhất quyết giữ bộ dáng trái bóng thể này ngủ ở cạnh nàng, nàng cũng mặc kệ hần vậy.

Trời đông giá rét giống như " lão nhân chấp tới", tập tễnh đi đến bước cuối cùng. Đông đi xuân tới, vạn vật sống lại, Kiệu sơn đầy ắp hoa tươi nở khắp núi đồi.

(2) Lão nhân chấp tới (垂暮老人) : cuối tuổi già.

Hai tháng này, tiến độ hoàn thành cốt truyện đã từ 65% thông thả bò lên tới 67%.

Từ khi định cư ở Kiệu sơn, Ninh Tịnh bắt đầu kiếp sống " Com tới há mồm". ngày trước, khi còn sống ở thị trấn của nhân loại, bởi vì cổ kị ánh mắt người đời cho nên hầu hết việc nhà đều do Ninh Tịnh ra mặt giải quyết. Hiện tại không cần có kỳ điều gì, hình thức ở chung của bọn họ, không biết từ bao giờ đã hoán đổi cho nhau.

Mỗi ngày, Nhan Ngàn Lan đều dành phần lớn thời gian dùng để tu luyện. Vấn đề ăn uống hần có thể tự mình giải quyết, không bao giờ mang mùi máu tươi trở về, thỉnh thoảng còn mang theo một vài món ăn thôn quê về động, cho Ninh Tịnh đỡ thèm.

Ở chung lâu dài Ninh Tịnh còn phát hiện ra, so với làm người được bảo vệ, Nhan Ngàn Lan càng thích làm người đi bảo vệ hơn. Mỗi khi nàng đưa ra yêu cầu gì với hần —— ví dụ như, nàng nói muốn ăn loại trái cây gì đó chua chua, hay nói mình muốn xem thư tịch của nhân loại, điểm đồ vui của Nhan Ngàn Lan đều sẽ tự động đề cao một hai điểm.

Ninh Tịnh: "" Bị sai như con quay mà cũng có thể vui vẻ như vậy. (= _=)

Yêu quái trên núi phần lớn đều tương đối thích sống độc lập, tính tình cũng hơi cổ quái. Nhưng bản thân Ninh Tịnh lại thích giao lưu bằng hữu, cho nên rất nhanh liền có thể kết bạn được mới mấy bằng hữu Yêu tộc —— chúng đều là yêu quái hiền lành không có tính công kích.

Sinh hoạt quá mức thoải mái, Ninh Tịnh hết ăn rồi lại ngủ, đôi lúc cảm thấy bản thân nhàn nhã như người già về hưu, liền quyết trí bùng bùng nói với hệ thống: " Điều này thật tệ, ta muốn thay đổi, ta muốn chăm chỉ lên."

Nói xong lại tiếp tục yên tâm trở mình làm một con sâu lười.

Hệ thống: ""

Mặc dù làm một yêu quái sống trong hang sâu nhưng Ninh Tịnh cũng có việc làm, ngoài thỉnh thoảng làm một vài nhiệm vụ cốt truyện, Ninh Tịnh còn chú ý đến vấn đề tiến độ hoàn thành cốt truyện.

Lần trước hệ thống có nói qua, chờ khi Nhan Ngàn Lan kết thúc ba lần hóa hình, tiến độ hoàn thành cốt truyện về cơ bản sẽ được lấp đầy. Nhưng Ninh Tịnh nhắm tính, lúc ấy nàng cùng lắm mới chỉ tới thể giới này được sáu năm, có vẻ hơi không hợp lý —— đã nói là tám năm mới được rồi đi cơ mà?

Ninh Tịnh đem vấn đề này hỏi hệ thống, và nhận được lời giải thích. Hóa ra, " Cơ bản sẽ được lấp đầy" theo lời hệ thống nói chỉ là sau khi Nhan Ngàn Lan hóa hình ba lần xong, tiến độ hoàn thành cốt truyện sẽ ngay lập tức tiến tới 99.99%, từ này về sau sẽ không hề có nhiệm vụ hệ thống phái ra, tương đương với việc nhiệm vụ chính đã được hoàn thành. Nói cách khác, dựa theo dòng chảy của thể giới nguyên bản, Ninh Tịnh không cần phải tiếp tục tham dự.

Hai năm cuối cùng, nàng không cần phải ngây ngốc ở lại bên người Nhan Ngàn Lan, tìm đại chỗ nào đó mát mẻ sống là được, cảm rễ sinh trưởng chỗ nào đó cũng không thành vấn đề. Hết hai năm đó, tiến độ 0,1% của thể này sẽ tự động được điền vào.

Cái này cùng " Làm xong liền có thể chạy lấy người" của Ninh Tịnh tưởng tượng hình như có chút khác biệt, bất quá, hần là cũng không khác biệt nhiều lắm nhĩ?

Ninh Tịnh: " Nói thật, ta cảm thấy nhiệm vụ thứ hai hình như dễ hơn nhiệm vụ thứ nhất nha ". Lúc đầu tuy rằng nuôi trẻ con có hơi khó khăn một chút. Nhưng đến khi Nhan Ngàn Lan năm tuổi, ngay đến cả ăn cơm đều có thể tự mình lo liệu, thậm chí còn ôm ấp tất cả việc nhà. Giá trị Nhân phẩm còn một đường bay lên, cốt truyện tuy rằng xảy ra chút biến hóa so với giả thiết nhưng cũng chưa từng có dấu hiệu bị đẩy nhanh.

Hệ thống: " Để đánh giá một nhiệm vụ có khó khăn hay không thì cần dựa vào 3 tiêu chí, độ vất vả của kí chủ chiếm 20%, độ nguy hiểm chiếm 70%, 10% còn lại chính là các yếu tố bất ngờ có thể xảy ra. Nhiệm vụ lần này, nếu chỉ đơn thuần là nhiệm vụ chăn nuôi thì sẽ tương đối bớt lo. Nhưng bởi vì ở thể giới này, hoàn toàn không giống như lần trước, các người không có thể lực có thể dựa vào, hoàn toàn đơn độc tự mình chiến đấu, cho nên tùy thời đều có thể bị ăn. Ngoài ra các yếu tố bất ngờ lần này cũng đã xảy ra. Cho nên, độ khó của nhiệm vụ lần này được đánh giá khá cao. Đừng vì mọi thứ diễn ra quá mức thuận lợi mà xem nhẹ nó."

Ninh Tịnh gật đầu, tỏ vẻ bản thân hiểu rõ.

Nàng lúc này, làm sao có thể nghĩ tới, nhiệm vụ vẫn luôn diễn ra hết sức thuận lợi lại dùng một phát xảy ra vấn đề ở giây phút cuối cùng [Ngọn nến].

Nóng lạnh đan xen, bốn mùa thay đổi. Thời gian hai năm thấm thoát qua mau.

Thời gian hóa hình lần thứ ba của Nhan Ngàn Lan cuối cùng đã đến. Cũng giống như các lần trước, hai tháng trước khi hóa hình, hân sẽ biến trở về bộ dáng hồ ly.

Đại khái có lẽ do lần thứ ba hóa hình tiêu hao quá nhiều pháp lực, cho nên lúc này, Nhan Ngàn Lan thậm chí còn suy yếu hơn so với hai lần trước đó, thường xuyên rơi vào trạng thái ngủ say. Do đó, Ninh Tịnh nghiêm nhiên nhận lấy nhiệm vụ chăm sóc hân.

Đem Cầu Cầu nhỏ như vậy, suy yếu như vậy ném vào trong sơn cốc Kiệu sơn — mặc dù biết trước hân sẽ không chết, nhưng Ninh Tịnh vẫn không thể đành lòng.

Tuy nhiên, nếu không làm như vậy, vận mệnh đã định sẵn của Nhan Ngàn Lan cũng sẽ bị thay đổi. Nếu chỉ dựa vào tu luyện trên Dương Phong, Nhan Ngàn Lan không có khả năng có được thực lực biến thái như trong thế giới nguyên bản. Ở trong sơn cốc đó, hân mới có thể gặp được ký tích " trăm năm khó gặp", chân chính lột xác thành đại yêu danh trấn bốn phương, người sau mãi mãi không thể đuổi kịp hân.

Nếu bỏ qua một bước này, một vòng rồi lại đến một vòng, rất nhiều thứ đều sẽ bị ảnh hưởng. Sáu trăm năm sau, đại khí vận già Yển Hoài Ngọc cũng sẽ không bởi vì một trận huyết chiến với Nhan Ngàn Lan mà thành danh, nhiệm vụ này cũng lập tức bị đóng băng.

Hệ thống: " Này, đừng nghĩ quá nhiều, người tới đây là để làm nhiệm vụ hiểu chứ."

Hệ thống phân tích cái lợi cái hại cho Ninh Tịnh hiểu, thời gian cứ thế trôi qua, cuối cùng đã đến lúc nàng phải hành động.

Đêm đó, Nhan Ngàn Lan ngủ rất ngon. Thân thể cực kỳ suy yếu đã ảnh hưởng tới thói quen phòng bị khi ngủ của hân. Ninh Tịnh đem hân ôm vào trong ngực, cười gió rồi khỏi Kiệu sơn, bay về phía Tây ngọn núi.

Kỳ thật, cách làm thật ra vô cùng đơn giản, chỉ cần đến bên vách núi đã miêu tả sẵn trong cốt truyện, trực tiếp đem Nhan Ngàn Lan ném xuống là được. Tuy nhiên, Ninh Tịnh cảm thấy cách đó quá mức hung tàn thô bạo, nhưng nàng lại không có cách nào tự mình tiến vào sơn cốc Kiệu sơn — phải biết rằng, Nhan Ngàn Lan có hào quang bắt từ, nhưng nàng thì không. Làm không tốt, không những không thể đem hân tiến vào sơn cốc, mà nửa đường không chừng đã bị ăn luôn. Nhiệm vụ lập tức gameover. (= _=)

Cuối cùng, Ninh Tịnh quyết định dùng phương thức thả trôi theo dòng nước.

Bầu trời trong xanh, Ninh Tịnh đem Nhan Ngàn Lan bỏ vào giỏ mây, phía dưới phủ đệm thật dày.

Nhan Ngàn Lan không hề tỉnh lại, Ninh Tịnh đưa tay sờ sờ hai tai hân, thấp giọng lầm bầm: " Xin lỗi, Cầu Cầu."

Sau đó, nàng lấp lút lên, đem giỏ mây nhẹ nhàng thả xuống dòng nước. Dòng nước trong vắt xoáy lên, từ từ đẩy chiếc giỏ ra khỏi bờ.

Dựa theo tốc độ của con sông này, chỉ cần một ngày liền có thể đưa hân thuận lợi tiến vào sơn cốc.

Ninh Tịnh cười gió, chậm rãi bay theo chiếc giỏ. Giỏ mây hết chìm rồi lại nổi trong những đợt nước chảy siết, hữu kinh vô hiểm mà dần dần tiến vào sơn cốc Kiệu sơn. Mãi cho tận khi không thể bay theo nữa, Ninh Tịnh mới ngừng lại, tấp vào bờ.

(3) Hữu kinh vô hiểm : Bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm.

Sương mù sáng sớm làm ướt những sợi tóc cùng tay áo nàng, nhưng Ninh Tịnh không hề quan tâm.

Thanh âm nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên: " Định! Nhiệm vụ cuối cùng của cốt truyện đã hoàn thành, đang tính toán tiến độ hoàn thành cốt truyện...."

Lúc này Ninh Tịnh mới hoàn hồn, lần này tiến độ có vẻ sẽ tăng lên khá nhiều, hân sẽ tăng đến 99,99%.

" Tỉnh ", tiến độ hoàn thành cốt truyện cuối cùng dừng lại ở cột mốc 90%.

Ninh Tịnh: "???"

Hệ thống: "....."

Tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn như cũ dừng lại ở con số 90%, Ninh Tịnh đợi vài phút, nó vẫn không nhúc nhích.

Nàng đột nhiên có một dự cảm không ổn, run rẩy hỏi: " Sao người bảo cốt truyện sẽ tăng lên 99,99%?". Hí hửng quá sớm để làm gì?

Hệ thống trầm mặc hồi lâu mới đáp lại: " Có vẻ như tiến độ đã bị kéo dài thêm."

Đầu Ninh Tịnh "ong ong": " Có ý gì?"

Hệ thống: " Tiến độ hoàn thành cốt truyện là căn cứ vào số nhiệm vụ của hệ thống mà quyết định. Ví dụ như thế giới chỉ có 5 cái nhiệm vụ, thì cứ hoàn thành một nhiệm vụ, tiến độ liền sẽ gia tăng 20%. Nếu hệ thống có mười nhiệm vụ thì mỗi nhiệm vụ hoàn thành sẽ gia tăng 10%. Nhiệm vụ càng nhiều, theo cách chú quan mà nói thì tiến độ cũng sẽ càng dài."

Dừng một chút, hệ thống lại nói tiếp: " Nhiệm vụ vừa rồi, vốn nên là nhiệm vụ cuối cùng của người ở thế giới này. Tuy nhiên, chiếu theo tình hình trước mắt, ta e rằng tiến độ đã bị kéo dài, cho nên nhiệm vụ cốt truyện cũng theo đó mà gia tăng. Nói cách khác, hai năm tiếp theo, vẫn cần người ngây ngốc ở bên cạnh Nhan Ngàn Lan một đoạn thời gian, làm xong 10% nhiệm vụ cuối cùng mới có thể rời đi."

Ninh Tịnh: "....." Nàng phảng phất nghe thấy bên tai — tiếng chuông từ thần đang lặng lẽ reo vang * Amen*

Có việc gì có thể đáng sợ hơn đắc tội với vai ác không?

Có, đó chính là đem hân đẩy vào hố lửa nhưng lại không thể quắp chân chạy lấy người.

Ha ha, vậy xin hỏi có còn gì đáng sợ hơn không?

Có, đó chính là chờ sau khi hân xoát đủ thanh giá trị vũ lực cùng giá trị cứu hận, lại phải tung tăng chủ động đến trước mặt hân chịu đánh.

Ninh Tịnh cảm thấy đời không còn gì lưu luyến.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thế giới 2 : Bánh bao nhỏ thử hai (10) - Quay trở lại

Edit: tuanh0906 Uyenyen1101 linhchi12388

Beta: Phong lưu công tử

Nửa năm sau.

Kiệu son.

Sắp tới giữa hè, cả một bầu trời đầy áp ánh sao rực rỡ. Cỏ cây mọc thành từng cụm, hương thơm弥漫 người. Chỉ có điều, cả một mảnh rừng rộng lớn như vậy, lại hẻo lánh ít dấu chân người, chỗ mắt người có thể nhìn tới cũng không thấy nửa điểm ánh sáng. Không khí tĩnh lặng đến cùng cực, ngay cả tiếng ve cũng hiếm thấy, giữa cái nóng chói chang oi bức của mùa hè, nhiệt độ nơi đây lại lạnh lẽo có chút dọa người.

Nói đến Kiệu son, ngay cả những người dân trong vùng cũng không chắc chắn những sinh vật " hình người" mà họ đụng phải ở trong khe núi có phải là nhân loại thực sự hay không?. Cho nên, nếu không phải có việc bất đắc dĩ phải đến, thì tốt nhất đừng đến -- trừ phi bạn chán sống.

Đặc biệt là, nghe đồn vào nửa năm trước, tự xưng có một con đại yêu vô cùng hung ác đã xuất hiện tại Kiệu son. Kể từ đó, ngày càng nhiều yêu quái từ bốn phương tám hướng ào ạt đổ về. Yêu khí tại Kiệu son ngày càng dày đặc, ngay cả thiên sư lợi hại nhất cũng không thể làm gì chúng, vì an toàn của bản thân, nhân loại chỉ có thể tránh lui mũi nhọn, đem mảnh đất Kiệu son nhượng lại.

Nhất là mấy cái thôn làng gần Kiệu son, thậm chí toàn bộ thôn cùng nhau chuyển đi. Dần dà, trong phạm vi trăm dặm, nhân loại mai danh ẩn tích, hoàn toàn biến thành thiên đường của Yêu tộc.

.....

Phía Bắc Kiệu son, có một con đường lên núi được xếp từ những bậc đá, hai bên lối vào có hai tượng Thao Thiết bằng đá phủ đầy rêu xanh, xiêu xiêu vẹo vẹo, ẩn trong bóng tối. Có đại phù kín trên bề đá tạo thành những hoa văn kì dị, vừa nhìn liền biết ngay ngày thường không người đi lại.

Lúc này, bên cạnh tượng Thao Thiết, phía dưới tán lá của một cây đại thụ, có một cái đồ vật đen thùi lù, dính chặt ở trên thân cây.

Đến gần mới phát hiện -- hóa ra cái sinh vật đen thùi lù đó là một người đang quắp chặt thân cây, người đó không phải Ninh Tĩnh thì là ai.

Hệ thống: "....."

Ninh Tĩnh: "....."

Một yêu một hệ thống nhìn nhau không nói gì nửa ngày, đến khi hệ thống không thể nhịn được nữa mới lên tiếng nói: "Người rốt cuộc còn muốn ôm thân cây đến bao giờ?"

Ninh Tĩnh sống chết không chịu xuống đất, kêu rên: " Người để ta ôm thêm chút nữa đi. Bắt ta lên núi gặp Nhan Ngàn Lan -- ta còn chưa có chuẩn bị tốt tâm lý a!"

Nửa năm trước, sau khi đem Nhan Ngàn Lan đưa vào sơn cốc Kiệu son, Ninh Tĩnh cũng rời khỏi nhà của bọn họ.

Bởi vì có hệ thống làm phần mềm hack nhắc nhở tiến độ hoàn thành cốt truyện, cho nên, Ninh Tĩnh đại khái không cần lưu lại Kiệu son để chờ đợi. Nàng ẩn cư tại một ngôi làng nhân loại gần Kiệu son nhất, đồng thời, chặt chẽ chú ý tình hình của Nhan Ngàn Lan.

Sau khi bị bỏ trong sơn cốc một tháng, Nhan Ngàn Lan đã hoàn tất lần hóa hình thứ ba, tiến độ hoàn thành cốt truyện cũng lên tới 92%.

Sau đó, từng chi tiết vẫn tiếp tục diễn ra theo đúng cốt truyện ban đầu -- Nhan Ngàn Lan sau khi hóa hình quả thật đã không lập tức rời khỏi cái địa phương quý quái kia, mà "đắm lao phải theo lao", lưu lại ở đáy cốc, mượn chương khí tu luyện thành một thân yêu lực cường đại.

Nửa năm sau, khi lần một lần nữa xuất hiện tại thế gian, đã là tư thái của một đại yêu danh chấn một phương, trong phạm vi mấy trăm dặm đường như không có địch thủ.

Theo hần "niết bần" mà ra, tiến độ hoàn thành cốt truyện cũng nhảy mất tăng từ 92% lên tới 95%. Bởi vậy có thể thấy được, đoạn thời gian sống trong chương khí mật mù nơi đáy cốc đã ảnh hưởng tới nhân sinh của hần sâu hơn cả lần hóa hình thứ ba.

Một phần của câu truyện đã kết thúc, đây là thời điểm Ninh Tĩnh phải quay lại sân diễn, cũng là thời điểm nàng trở về trong sinh hoạt của Nhan Ngàn Lan.

Thế có chưa, chi cần hỏi tướng tượng tâm trạng của Nhan Ngàn Lan một chút, Ninh Tĩnh liền sợ hãi -- thử nghĩ mà xem, người mà mình luôn tin nhiệm, trong lúc hóa hình suy yếu nhất lại đẩy mình xuống hố lửa, may mắn hần mạng lớn, không rơi chết, còn mở ra chế độ buff. Ấy vậy mà, ngay trong cái thời điểm này, kẻ nắm đó mưu hại hần lại muốn quay lại nhờ cậy hần...

Đối với vấn đề lần này, Ninh Tĩnh phiền muộn mà dùng một câu tổng kết: "Ta thật sự là một kẻ cặn bã làm từ 24k vàng ròng mà."

Hố xong con nhà người ta, còn tro mặt tiếp cận thỉnh cầu -- cái này căn bản không phải nhiệm vụ, mà là muốn đòi mạng biết không há?

Kể cả Nhan Ngàn Lan có đem gây đánh nằng đá xuống núi, cũng coi như hần đã nhân từ lắm rồi. [ngọn nến]

Hệ thống theo bản năng định phân bác vài câu. Tuy nhiên, khi liên tưởng đến bản chất của Ninh Tĩnh trong thế giới thật, tính tình trêu chọc người ta xong phui mông bỏ chạy, tiền án việc xấu loang lổ, nó liền dám lên tiếng.

Một yêu một hệ thống nhìn nhau, thờ ngẩn than dài nửa ngày, hệ thống mới tiếp tục lên tiếng: "Sự tình chắc gì đã tệ như ngươi tưởng tượng, ngươi đã quên thanh Giá trị Nhân phẩm sao? Trong nửa năm, Giá trị Nhân phẩm tuy lúc lên lúc xuống, nhưng cũng chưa bao giờ khấu trừ toàn bộ, điều này chứng tỏ Nhan Ngàn Lan đối với ngươi vẫn có cảm tình, nói không chừng hần sẽ đối với ngươi thủ hạ lưu tình."

Nhắc tới Giá trị Nhân phẩm, Ninh Tĩnh liền khóc không ra nước mắt: "Chính là bởi vì Giá trị nhân phẩm vẫn luôn dao động, mới càng đáng sợ hơn được không hả!" ('□') へ┐

Như đã đề cập ở trên, tiến độ hoàn thành cốt truyện là do hoàn thành từng nhiệm vụ mà tăng lên, mà một trị số khác cũng liên quan mật thiết đến nhiệm vụ -- đó chính là Giá trị Nhân phẩm, đây mới chính là thứ khiến lòng Ninh Tĩnh run sợ.

Sau khi vứt bỏ Nhan Ngàn Lan, nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý thanh Giá trị Nhân phẩm sẽ một lần nữa bị đánh về "Mo". Kết quả, cái phỏng đoán này đã không trở thành sự thật, ngược lại là hướng tới một phương hướng phát triển quý dị khác -- không ngừng dao động. (= =)

Ngày thứ hai sau khi Nhan Ngàn Lan tiến vào sơn cốc, Giá trị Nhân phẩm chọt ngã về 0. Cách mấy ngày, nó lại nhanh chóng bò lên đến 30 điểm. Từ đó về sau, cứ cách vài ngày, loại dao động đáng sợ này lại tiếp tục diễn ra, lúc cao lúc thấp, biên độ tăng giảm khi lớn khi nhỏ, không có quy luật, cũng không có báo trước.

Mỗi khi Ninh Tĩnh cảm thấy nó sắp nghèo xuống số âm, nó lại cái từ hồi sinh, tăng trở lại một ít. Đang trong lúc Ninh Tĩnh cho rằng nó sẽ dừng ở giá trị an toàn, hơi buồn lòng một chút, nó lại bất thành linh rút đến gần 0, có biết thứ duy nhất bị đùa đến chính là tim nàng không hả.

Sự biến hóa mãnh liệt của Giá trị Nhân phẩm, dường như đã khẳng định thêm cho một câu nói: Bao nhiêu yêu hận, chẳng qua cũng chỉ trong nháy mắt. (= =)

Ninh Tĩnh: " Nhân sinh thay đổi quá nhanh, thật sự quá kích thích."

Hệ thống: " Nhiệm vụ này chỉ thiếu một chút nữa là có thể hoàn thành, đừng từ bỏ."

Ninh Tĩnh đương nhiên không định kiểm cùi ba năm đốt một giờ. Cho nên, sau khi khóc lóc kể lể xong xuôi, nàng liền sửa sang lại tâm tình, bắt đầu thành thành thật thật mà làm 5% nhiệm vụ cuối cùng.

Cái nhiệm vụ cuối cùng của cốt truyện, chính là phát sinh trước lần đầu Nhan Ngàn Lan hứng chịu thiên kiếp. Nói cách khác, trong một năm rưỡi tiếp theo, nhiệm vụ có thể rơi xuống bất kì lúc nào. Cho nên Ninh Tĩnh cần phải trở lại bên người Nhan Ngàn Lan, yên tĩnh chờ đợi biến cố.

Chi tiết, nàng nghĩ là một chuyện, còn có trở về được hay không được, lại là một chuyện khác.

Nhan Ngàn Lan của hiện tại đã không còn là Nhan Ngàn Lan mà nàng có thể giờ tay là với tới.

Yêu tộc đều có bản năng tìm đến chỗ dựa cường đại, kể từ khi hấn nổi tiếng, dần già bắt đầu có đông đảo Yêu tộc chạy đến xin được một chỗ dựa, thể lực ngày càng lớn mạnh, dần dần hình thành một quy mô rộng lớn. Phóng tầm mắt về phía Đông Nam Kiệu sơn, cả một mảnh đất bao la đều nằm trong phạm vi của hấn.

Nói một cách đơn giản mà thô bạo thì hiện tại, Nhan Ngàn Lan chính là vua của núi này, dưới trướng có đông đảo môn hạ. Cho dù là Ninh Tĩnh cùng hấn từng có quan hệ, nhưng ở nơi Yêu tộc xa lạ bị chặn lại bởi cửa ải trùng trùng, muốn gặp hấn một cái, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cũng may, Nhan Ngàn Lan chỉ đối với tâm phúc của mình mới có yêu cầu nghiêm ngặt. Còn việc thu nạp môn hạ cấp thấp, hấn cũng không buồn khổng chế nghiêm khắc, thậm chí sẽ không tự mình đi xem người mới.

Do đó, lẩn vào dưới trướng môn hạ của hấn, là biện pháp tốt nhất mà Ninh Tĩnh có thể nghĩ ra.

Sau khi hạ quyết tâm, Ninh Tĩnh liền cười gió, bay men theo thềm đá hướng lên trên.

Sở dĩ mấy bậc thang này bỏ hoang đến nỗi bị cỏ dại mọc đầy như vậy, cũng là vì yêu quái có thể bay, không cần thành thành thật thật mà đi lên.

Ở nơi gần lưng chừng núi, Ninh Tĩnh gặp gỡ một thiếu niên mang hình hài nhân loại, ngồi xõm trên mặt đất nhặt thứ gì đó, nhìn kĩ, hóa ra là đang nhặt quả Tùng rơi rụng đầy đất.

Ninh Tĩnh ngạc nhiên dừng lại, đầu ngón tay bốc cháy lên đốm lửa sắc lạnh, vạch một đường giữa hai mắt, hao phí một chút pháp lực, liền nhìn ra thiếu niên này nguyên hình là một con sóc.

Thiếu niên kia cánh gác đứng lên, nhìn bầu mà về gáo, sau khi nhìn thấy nguyên hình của Ninh Tĩnh cùng hấn không khác biệt là bao, đều là thể loại lông gà lông chim không đáng nhắc tới, lúc này mới buông xuống cánh gác.

(1) Nhìn bầu mà về gáo : Nhìn người khác làm thế nào mình liền có thể bắt chước theo.

Qua lại đầm ba câu, hai yêu liền trao đổi tên họ, cùng nhau bay về phía đỉnh núi.

Thiếu niên này tên gọi là Kỳ Tô, từ địa phương xa xôi tìm đến đây để nhờ cậy Nhan Ngàn Lan. Theo như lời hấn nói, thôn làng nơi hấn sống là nơi mà Nhân tộc nhiều hơn Yêu tộc, lại thêm cả Thiên sư chiếm cứ. Tất cả Yêu tộc phải đồng lòng hợp sức thì may ra mới có thể miễn cưỡng chống lại Thiên sư. Chỉ tiếc, bọn họ không đồng tâm, ngược lại lại chia bè kết phái, tàn sát lẫn nhau, ai cũng muốn tự mình xưng vương. Tiểu yêu như Kỳ Tô, ở địa phương kia tự bảo vệ mình đã là cả một vấn đề. Nghe nói chương khí ở Kiệu sơn có lợi cho việc tu luyện, thể lực khắp nơi lại bị một con đại yêu tu phục đến ngoan ngoãn để bảo, Kỳ Tô liền vội vàng tu xếp đồ đạc, vô cùng cao hứng mà chạy tới.

Nói xong, Kỳ Tô còn vỗ vỗ bao đựng quả Tùng trên vai mình, nói là mang đến dâng lên cho Nhan Ngàn Lan.

Ninh Tĩnh cũng giới thiệu đơn giản về bản thân, còn những chuyện không thể nói liền dứt khoát không nói.

Cùng đi không bao lâu, bọn họ liền bị hàng rào pháp thuật chặn lại ở lưng chừng núi.

Từ nơi này trở trên, chính là phạm vi thể lực của Nhan Ngàn Lan.

Hai yêu chưa ngốc đến nỗi tự ý xông vào, chỉ đứng bên ngoài hàng rào hét lên. Quả nhiên một lát sau liền có một nam một nữ từ từ tiến đến.

Ninh Tĩnh nhìn mày, âm thầm kiểm tra một chút, nữ tiến đến là Gấu yêu, nam tiến đến là Lộc yêu. Đối với chuyện có người tiến đến xin gia nhập, bọn họ dường như đã tập mãi thành quen, hỏi lai lịch, hỏi mục đích, xem tư chất, kiểm tra hành lý tùy thân, sau khi không phát hiện vấn đề gì, liền cho hai người bọn họ thông qua, cũng dẫn bọn họ lên Kiệu sơn.

Kiệu sơn nửa nằm về trước, Yêu tộc rải rác sống trong các hang động bỏ hoang, hiện giờ lại xuất hiện phòng ốc rất có quy mô, dựa vào thể núi, thành hàng thành lối, trong đêm đen, ánh nền mờ ảo, giống như những ngôi sao lấp lóe trên vách núi đá, trong không trung vắng vắng tiếng sáo du dương.

Ngoài nhà ở, nơi này thậm chí còn xuất hiện các địa phương trông như quán rượu của nhân loại.

—— Thuật ảo ảnh có thể làm được việc này, chỉ cần lấy khung nhà làm nền móng, liền có thể "Tu sửa" thành nhà ở. Kiệu sơn linh lực dư thừa, thời gian để duy trì khung cảnh này, cũng không phải việc gì quá khó.

Ninh Tĩnh đứng giữa đường phố, nhìn cảnh tượng có chút vượt qua dự đoán của nàng, tạm thời chưa thể phục hồi tinh thần.

Từ dưới lên trên, cả Kiệu sơn được phân làm ba tầng. Mỗi một tầng đều có rào chắn ma pháp bảo vệ, không thể tùy ý tiến vào, khác xa so với trong trí nhớ của nàng.

Tầng ba cao nhất là nơi Nhan Ngàn Lan ở, tầng hai là nơi dành cho những thủ hạ cấp cao, còn tầng một là nơi để những tiểu Yêu mới đến sinh hoạt, cũng là nơi có diện tích lớn nhất —— có một vài yêu quái đến với Kiệu sơn, chỉ là muốn sống dưới sự che chở của Nhan Ngàn Lan, an phận thủ thường mà sống qua ngày, không hề có ý định muốn bước lên tầng hai. Ở một phạm vi số lượng có thể chấp nhận được, Nhan Ngàn Lan đều cho phép bọn họ tiến vào, bởi vì đến khi cần thiết, những tiểu yêu này sẽ là những lực lượng chiến đấu dự phòng.

Ninh Tĩnh hít sâu một hơi, theo bản năng nhìn về phía ngôi nhà nàng cùng Nhan Ngàn Lan từng sống nhưng lại bị mái hiên trùng trùng điệp điệp cản trở tầm mắt. Nơi đó, có lẽ đã sớm không còn gì rồi cũng nên.

Hai tiểu yêu dẫn bọn họ tiến vào đang lạnh lùng thông báo quy củ ở đây, dặn dò bọn họ không được chạy loạn, không được gây chuyện, bằng không, nhẹ thì đuổi đi, nặng thì giết chết.

Ninh Tĩnh chửi thầm —— ba cái hàng rào ma pháp Nhan Ngàn Lan bày ra, cái sau so với cái trước lại càng khó vượt quá, một khi có người tự tiện xông qua, Nhan Ngàn Lan sẽ là người đầu tiên biết đến. Ngay cả khi có kẻ nào đó muốn làm gì xằng bậy, nó chắc chắn cũng không thể tồn tại đến hấn. Đây mới chính là lý do tại sao hấn đối với các tiểu yêu xin gia nhập lại có thái độ nuôi thả đó.

Kỳ Tô nói hấn đến đây là muốn phụng dưỡng Nhan Ngàn Lan, Ninh Tĩnh cũng phụ họa nói theo hấn.

(2) Phụng dưỡng: chăm sóc và nuôi dưỡng ai đó với lòng thành kính.

Những yêu quái ngưỡng mộ chủ thượng của bọn họ đưa ra loại thỉnh cầu này không phải là ít, Lộc yêu cũng không lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ bảo bọn họ chờ đợi.

Ở kiệu sơn hai ngày, bọn họ rốt cuộc cũng nhận được thông báo, bị mang vào trong hàng rào ma pháp tầng hai.

Sau khi xuyên qua hàng rào ma pháp, không khí chợt trở nên an tĩnh hơn nhiều. Ninh Tĩnh nhìn một vòng cảnh vật xung quanh, diện tích nơi này bé hơn tầng một, phong cách kiến trúc cũng đồng đều hơn, bộ dáng khá giống các cung điện thời cổ.

Ninh Tĩnh cảm thái với hệ thống: "Tên Nhan Ngàn Lan này đã là đại vương mà vẫn còn thẩm mỹ trẻ con như vậy."

Hệ thống: "....."

Lộc yêu an bài cho Ninh Tĩnh và Kỳ Tô hai cái chức vị —— hậu cần. Chăm sóc súc lơ, giặt quần áo, hỗ trợ bụng thức ăn, rời khỏi đây để đi săn, hái trái cây ủ rượu, việc gì cũng đều làm. Ngày thường sẽ ở lại trong hai căn phòng nhỏ phía trong góc của tầng hai.

Không sai, tuy rằng pháp thuật ảo ảnh của Yêu tộc rất lợi hại, nhưng không phải vạn năng. Hiện tại lực lượng lao động sung túc như thế, với những việc nhỏ nhặt, sử dụng lao động miễn phí càng thích hợp hơn.

Kỳ tô có hơi thất vọng, Ninh Tĩnh lại trầm nghĩ Không ngoài dự đoán.

Trợ thủ đắc lực của Nhan Ngàn Lan, tuyệt đối phải là loại yêu quái có thực lực chiến đấu. Loại cộng bún sức chiến đấu chưa bằng 5 như nàng, làm thế nào cũng không tới phiên chiến đấu tranh anh dũng vì Nhan Ngàn Lan. Chức quan nhân tân, cũng chính là công việc mà nàng đã nhắm trước. √ (" ∇ """) ∩

Bất quá, cứ như vậy, nàng liền không cần tiến đến trước mặt Nhan Ngàn Lan để bị ghét.

Ai, trước khi nhiệm vụ cuối cùng của hệ thống kết thúc, Nhan Ngàn Lan cũng không biết nàng trà trộn vào đâu nha.

Hệ thống: "....." Nó phảng phất thấy một flag rất lớn đã được dựng lên, rêu rao mà lác lác đón gió.

(3) **Flag:** Là lá cờ, được hiểu theo nghĩa là dự liệu cho một kết quả mà kết quả đó xảy ra không theo hướng định sẵn.

Cứ như vậy, Ninh Tịnh vui vẻ mà tiếp nhận sự an bài của Lộc yêu, ở lại gian phòng được chỉ định. Còn Kỳ Tô thì ở gian phòng đối diện nàng.

Nơi này rất thanh tĩnh, thích hợp với việc ngủ nướng, công việc ngày thường cũng không quá mệt nhọc, Ninh Tịnh vô cùng vừa lòng.

Hiện tại nàng thế nào cũng không ngờ được, flag sẽ rất nhanh rút xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.